

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAZEL GAYNOR

Sisli Hatıralar Rıhtımı

BİR TITANIC HİKÂYESİ

ARKADYA YAYINLARI

Sisli Hatıralar Rıhtımı
Hazel Gaynor

Özgün adı: The Girl Who Came Home

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Yasemin Büte

Çevirmen: Filiz Çakır

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak Tasarım: İlnur Muştu

Ekosan Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Ocak 2018

ISBN: 978-605-188-246-8

©Hazel Gaynor, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla Folio Literary Management, LLC'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Sisli Hatıralar Rıhtımı

BİR TITANIC HİKÂYESİ

HAZEL GAYNOR

İngilizceden Çeviren

Filiz Çakır

Bu kitap, 15 Nisan 1912 tarihinde *Titanic*'te hayatlarını kaybeden Addergoole kasabasından on dört kişiye ve tüm diğer vefat edenlere ithaf edilmiştir.

*Tarihin başlangıcından beri böylesi bir felaket yoktu,
Bin beş yüz insan bedeni denizde ziyan oldu,
Ah! Titanic 'teki kayıplar tüm dünyayı yasa boğdu,
Ve bu hüzünlü hikâye kıyamete kadar kaydoldu.*

Connaught Telegraph'tan Mitchell O'Grady'nin
25 Mayıs 1912'de yazdığı bir şiirden

*Ve büyürken güzel gemi,
Endamı, zarafeti ve rengiyle,
Uzaktaki gölgelerde buz dağı da büyüdü.*

Thomas Hardy'nin 1912'de yazdığı
"İkilinin Çarpışması" isimli şiirden

KISIM I

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Dorothy Gibson Carpathia'ya: Senden haber
alıncaya kadar bu korkunç ıstırapla kendimi
yiyip bitireceğim. Julie.

Julie'nin (Jules E. Brutalom) Cape Cod, New
York'tan, Titanic'teki Bayan Dorothy Gibson'a
16 Nisan 1912 tarihinde gönderdiği telsiz telgraf
mesajı

Male Birth	100	100
Female Birth	100	100
Married Birth	100	100

ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

IBMAY MORRIS & CO.,

1. CONTACTED FIRST BY
MR. LEAHENHALL, WYOMING, RE:
O. T. O. N.
RD. JAMES H. H. H. H.
LIVERPOOL

CAMPUS ROAD NORTHAMPTON

Agent at FAHIS—
NICHOLAS MARTIN, 0, Rue Sorbelle

WHITE STAR LINE.

1. THE UNITED STATES OF AMERICA
 2. DEPARTMENT OF JUSTICE
 3. OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL
 4. DIVISION OF INVESTIGATION
 5. MEMPHIS, TENNESSEE
 6. MAY 10, 1968
 7. TO: DIRECTOR, FBI
 8. FROM: SAC, MEMPHIS (157-100)
 9. SUBJECT: MARTIN LUTHER KING, JR.;
 10. CIVIL RIGHTS; MURDER; 4/4/68; MEMPHIS, TENN.

JAMES SCOTT & CO. Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Birinci Bölüm

Ballysheen - Mayo, Irlanda

10 Nisan 1912

Maggie Murphy, üç nesildir ailesinin yuvası olan sazdamlı taş kulübenin kapısında tek başına ve kimse tarafından fark edilmeden öylece dikiliyordu. Endişeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi kızıl-kahverengi gür saçlarının buklelerinden birini işaret parmağına dolayıp duruyor ve korkuyla beklediği günün uzaktaki dağların üzerinden ağarmasını izliyordu.

Genellikle iri iri açtığı mavi gözlerini sabah güneşinin ısıltısından korumak için kırmış, arkadaşı Peggy Madden'ı sessizce izlerken ısınmak için kollarını kendisine dolamıştı. Peggy küçük bir kız gibi kıkırdayarak yere dökülmüş kiraz çiçeklerini kucaklayıp havaya atarken, hafifçe esen rüzgâr kahkahalarını Maggie'ye kadar ulaştırıyordu. Pembe-beyaz

çiçekler, birkaç ay önce bir ağacın altında öpüşürken yakaladığı kuzeni Jack ile karısı Maura'nın başlarının üzerine yağdı.

"Tıpkı düğününde olduğu gibi Maura," diye bağırdı Peggy. "Burada hepimizin gelin olmasına yetecek kadar konfeti var. Belki kendimize birkaç öpücük de buluruz."

İki kadın gülüştü. Maggie serin sabah havasında ürpererek, kendi kalbi bu kadar sıkıntılı ve endişeliyken onların nasıl bu kadar kaygısız olabildiklerini merak etti.

Yol arkadaşlarını fark edilmeden bir süre daha izledi. Peggy, Amerika'ya yapacakları yolculuk için aldığı şapkasını inceliyordu. Ona göre, Amerika'ya vardığında aralarına karışmaya niyetli olduğu Amerikalılar gibi olacaktı. Yani tarz sahibi bir hanımefendi... Maura'nın bir eli korumaya çalışır gibi karnının üzerinde duruyordu. Bebeğinin doğmasına daha birkaç ay vardı ama karnı çoktan kocaman olmuştu. Maggie bu durumdan, orada bir insanın büyüdüğü gerçeğinden büyülenmişti. Maura'nın bu uzun seyahatle nasıl başa çıkacağını merak etti. Atlantik'i geçmenin bir insanda yaratacağı sorunlar ve zorluklar hakkındaki konuşmaları duymuştu. Karnında bebek taşıyan bir kadının böyle bir yolculuğa çıkmasının iyi bir fikir olmadığından emindi. Birkaç gün önce Kathleen teyzesine endişelerinden bahsetmişti.

Teyzesi, "Maura Brennan için endişelenmene gerek olmadığını söyleyebilirim," diyerek Maggie'nin tüm korkularını kolayca bir kenara attı. "Çoğu erkeğe kıyasla okyanusu birçok kez geçti. Şimdi karnında bir bebek olması durumu değiştirmeyecektir. Zaten *Titanic*'le, dünyanın en büyük gemisiyle seyahat edeceğiz. Biliyorsun, batması mümkün değil. Hiçbirimiz ondan daha iyisini bulamayız."

Teyzesinin sözleri Maggie'yi tam olarak rahatlatmamıştı. Peggy'nin, geçen haftalar boyunca kendisine ve Katie Kenny'ye ısrarla gösterdiği *Western People* gazetesindeki reklamlar da öyle.

Göl kenarında oturdukları sırada coşkuyla, "Bakın kızlar," diyen Peggy, kendini Katie ile Maggie'nin arasına atmış, yerel gazetenin sayfalarını burunlarına sokmuştu. "Muhteşem bir şey, değil mi? Bakın ne diyor: '*Okyanusun kraliçesi Titanic, su üzerindeki en iyi buharlı gemi, 45.000 tondan fazla çelikten yapıldı ve üç pervaneli.*' Bununla seyahat edeceğimize inanabiliyor musunuz? Nephin Mör Dağı'ndan daha yüksek olduğunu söylüyorlar. Üstelik üçüncü sınıf kamaralarda bile lavabo var!"

Peggy'nin Amerika'ya yapacakları seyahat ve binecekleri lüks yeni gemi konusundaki coşkusunu görmezden gelmek zordu. Maggie, o sabah küçük kasabalarından ayrılacak on dört kişiden çoğunun daha önce hiç trene veya gemiye binmediğini biliyordu. Eğer bu yolculuğun bir dönüşü olmasaydı, birçoğunun önlerindeki seyahatin beklentisiyle heyecanlanacağını düşünüyordu. Ama kendisi de dâhil olmak üzere aralarından çoğu, güneşin Ballysheen'deki evlerinin üzerine doğuşunu muhtemelen son kez gördüklerini biliyordu. Bu düşünceyle kalplerine kara bulutlar çökmüştü. Maggie içinse Ballysheen'den ayrılmak ve Chicago'da yeni bir hayata başlamak üzere uçsuz bucaksız Atlantik'i geçmek düşüncesi kalbini kederle dolduruyor, karnında endişe yüklü bir boşluk hissetmesine neden oluyordu. İçinde bulunduğu şartları değiştirmek için söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hayattaki tek ebeveyni olan annesi geçen kış vefat edince, Kathleen teyzesi Maggie'nin vasisi olarak İrlanda'ya dönmüş

ve baharda birlikte Amerika'ya gitmeleri için gereken düzenlemeleri çabucak halletmişti. Kalbindeki ağrıya, zihninde dönüp duran şüphe ve endişelere rağmen Maggie'nin kaderi mühürlenmişti.

Maggie, Peggy'nin heyecanını bozmak istemiyordu ve pratik düşünen Kathleen teyzesinin küçük bir kızın saçma düşünceleri ile yersiz endişeleri için zamanı olmadığını da biliyordu. Bundan dolayı yol arkadaşlarından hiçbirine çıkmak üzere oldukları seyahat hakkındaki şüphelerinden veya korkularından bahsetmedi. Hatta geçen akşam Joe Kenny kız kardeşi Katie'nin fincanındaki çay yapraklarından fal bakıp Katie'ye boğulacağını söylediğinde bile sesini çıkarmadı.

Katie, Maggie'nin duymamış olmasını umarak kardeşi-ne, "Tanrı aşkına Joseph Kenny, bana böyle şeyler söyleyip durma, koca aptal," diye tıslamıştı. "Özellikle de Maggie'nin yanında. Zaten yeteri kadar gergin." Fakat Kennylerin mutfak-ğında, bir köşede durmuş olan Maggie söylenenleri duymuş ve duymamış olmayı dilemişti.

Maggie, Peggy ile Katie'ye çok düşküdü. Onları hiç sahip olmadığı kız kardeşleri gibi görüyor, bu yolculuğa onlarla ve kasabalarındaki diğer on bir kişiyle birlikte çıkacaklarını düşünerek biraz avunmaya çalışıyordu. Peggy, St. Louis, Missouri'deki kuzeninin, Katie de New York'taki ablası Frances'in yanına gidecekti.

Keskin mizah anlayışı ve uçarı fikirleriyle bilinen Peggy Madden, Maggie'nin düşünceli, dikkatli karakterine mükemmel bir denge sağlıyordu. Aynı zamanda kalp şeklindeki güzel yüzü, uzun sarı saçları ve oğlanların özellikle hoşlanıyormuş gibi görüldüğü dolgun pembe dudaklarıyla da bilinirdi. Maggie, Peggy'nin fırsat buldukça açık bıraktığı,

omuzlarından aŗaŗıya inen saçlarını biraz kıskanırdı. Aynada, zar zor omuzlarına deŗen kendi asi, kızıl-kahve buklelerine somurtarak bakar, fırça ve tarakla Peggy'nin saçları gibi ipek-si ve düz olmaları için uŗaŗırdı. Asla istediŗi gibi olmazdı.

Katie Kenny, O'Donoghuelerin dükkânında  alıŗtıŗı için kasabada iyi tanınan, yardımsever ve sevecen mizacıyla çok sevilen, mavi gözlü, pembe yanaklı bir kızdı. Maggie, Katie'nin    yıldır Amerika'da olan ablasını ne kadar  zlediŗini ve çok kısa bir süre sonra onu görmeyi nasıl dört gözle beklediŗini biliyordu.

Maggie arkadaŗlarının iyimserliŗini paylaŗmasa da onların kendilerini zengin ve  zg r bir hayatın beklediŗini hayal ettikleri Amerika'ya yapacakları yolculukla ilgili romantik d ŗ ncelerini dinlemekten hoŗlanıyordu. Amerika'dan gelen Maura Brennan ve Maggie'nin teyzesi Kathleen Dolan gibi kadınlara bakarak Amerikan hayat tarzına  zeniyorlardı. Bu kadınların öz güvenli ve dengeli duruşları kasabanın toy geç kızları için inkâr edilemez Şekilde ilham vericiydi. Aŗızları bir karıŗ açık hâlde "Amerikalı hanımlara" bakarken, süslü Şapkalarının ve parlak pirinç d ŗmelerinin detayları hakkında fısıldaŗırken görülüyorlardı.

Maggie sık sık arkadaŗlarının coŗkulu sohbetlerine katılabilmeyi, heyecanlarını ve Amerika'daki yeni bir hayat arayıŗıyla ilgili hayallerini paylaŗabilmeyi dilerdi ama tüm kalbiyle tek yapmak istediŗi Şey S amus'un yanında, Ballysheen'de kalmaktı.

Dıŗarıdaki kakhaha sesleri tekrar Maggie'nin dikkatini çekti ve Peggy'nin kıymetli yeni Şapkasını baŗma yerleŗtirmeye  alıŗmasını izlerken gülümsedi. Crossmolina'daki tezg htar, "St. Louis'teki herhangi bir d kk nda bulabileceŗiniz kadar

modaya uygun,” demişti. Zeytin yeşili renginde, geniş kenarlı bir şapkaydı. Üzerindeki ipek kurdele ve organze süsler, şık bir tavus kuşu tüylü iğneyle sabitlenmişti. Bilek kısmında üç adet zarif, gümüş renginde düğme olan süet eldivenleri de şapka ile uyumlu olarak zeytin yeşili rengindeydi. Kuvvetlenen rüzgâr, çiçeğe durmuş ince ağaçları kolayca sallarken, Peggy eldivenlerindeki tozları dikkatle silkeledi.

Maggie’nin taş kulübesiyle göl arasındaki yolda toplam on dört ağaç vardı. *On dört*, diye düşündü kendi kendine. *Bu seyahate çıkacak herkes için birer tane*. Küçüklüğünden beri çiçek açan bu ağaçlara ve onların şeker pembesi renklerine, narin taç yapraklarının kar taneleri gibi uçuşup yere düşmelerini izlemeye bayılırdı. Geçen yıl boyunca altıncı sıradaki ağaca karşı özel bir ilgi göstermişti çünkü her çarşamba günü pazardan sonra Séamus’la o ağacın altında buluşmuşlardı. Fikir Séamus’tan çıkmıştı ve bu düzenleme ikisi için de çok uygun olmuştu. Şu anda da onu düşünüyor, fikrini değiştirerek kendisini son kez görmeye gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Bunu ümit etmeye bile cesaret edemedi ve yaşların akmasını önlemek için gözlerini kapattı.

“Haydi bakalım Maggie, arabalar hazır. Vakit geldi.”

Maggie, arkasında aniden Kathleen teyzesinin kesik kesik konuşmasını duyunca yerinden sıçradı. Kalbi âdeta yerinden fırladı ve nefesi kesildi. Demek vakit gelmişti. Bekledikleri şey gerçekten oluyordu.

“Diğerlerine de haber ver, olur mu?” diyen Kathleen, bir yandan da hâlâ sıcak olan ekmek somunlarını muslin bir örtüyle sarıyordu. Ardından Cork şehrindeki Queenstown limanına kadar saatlerce sürecektir yolculuk boyunca kolayca ulaşabileceği yere, valizinin en üstüne yerleştirecekti. “Ayrıca

 abuk olmalarını söyle. Kasabadaki Bay Durcan'dan biletlerimizi almamız gerekiyor, sonra da trene yetişmemiz lazım.”

Her zamanki gibi teyzesini memnun etmeye hevesli olan Maggie, diğ erlerine yola çıkma vaktinin geldiğini haber vermek üzere çiftlik evinin dar girişinden dışarıya doğru yürüdü. Kapı önündeki paspasa kıvrılmış yatan kedinin üzerinden atlarken, serin sabah havasıyla ürpererek yeşil y n şalını iyice omuzlarına sardı. Kedinin etrafında olup bitenlere karşı takındığı umursamaz tavrı kıskandı.

“Treni boş ver de,” diye seslendi teyzesi arkasmdan, “o büyük geminin bizi bekleyeceğinden kuşkuluyum.”

Maggie dönüp arkasına baktı.

Kathleen teyzesi kulübenin kapısında durmuş, heybetli bedeniyle eşiği kaplamıştı. Arkadaşıyla yaptığı sıradan bir sohbet sırasında bile olduğu gibi otoriter bir duruşla ellerini kollarına koymuştu. Uzun, siyah eteği en üstteki taş basamağı süpürüyor, son moda beyaz bluzunun üçgen şeklindeki kollarının dalgalanan uçları kapının iki yanına değiyor, Amerikan tarzında kesilmiş kestane renkli g r saçları, köşeli yüzünü m kemm l bir şekilde çevreliyordu. Maggie, teyzesinin ince dudaklarının kıyısında sanki bir gülümseme gördüğünü sandı. Teyzesi, genellikle iyi yapılmış bir işin memnuniyeti dışında herhangi bir duygu göstermeyen biriydi. Bu yüzden hafifçe gülümsemesi şaşırtıcıydı.

Teyzesi Kathleen ve diğ er iki kadın -on dört kişilik gruplarındaki Maura Brennan ve Ellen Joyce- için bu yolculuğun Maggie'nin hayal dünyasını meşgul eden belirsizlikler ve içine dert olan kederle bir ilgisi yoktu. Onlar için bu yolculuk İrlanda'daki evlerinden ayrılmak kadar Amerika'daki evlerine geri dönmek anlamına da geliyordu. Teyzesi kız kardeşine

ve Chicago'daki sevgili evine dönüyordu. Maura ve Jack Brennan, Jack'in iyi bir iş bulmayı umduğu Pennsylvania'ya gidip oradaki aile üyelerine katılacaklardı. Ellen ise çeyiziyle birlikte sevgili nişanlısıyla evlenmek üzere gidiyordu. Bu kadınların çiçek açmış ağaçların altında kaygısızca kahkaha atmalarında veya belki de bir daha göremeyecekleri evlerinin kapılarında, yüzlerinde alaycı gülümsemelerle dikilmelerinde şaşılacak bir şey yoktu.

Teyzesinin dudaklarındaki gülümseme neredeyse belirlediği hızla kayboldu ve Maggie onun eteklerini hışırdatarak kalan eşyaları almak için arkasını dönüp eve girmesini izledi.

Maggie, Peggy ve Brennanların yanına doğru çekinerek yürüdü.

Çiçeklerin sabah ışığında ne kadar güzel görüldüğünü düşünürken, "Vakit geldi," diye bildirdi.

Sözleri arkadaşlarının eğlencelerinin bitmesine neden oldu ve aniden üzerlerine daha ciddi bir hava geldi. Cevap veren Jack Brennan'dı.

"Tamam Maggie, hemen geliyoruz."

Maggie, narin yapılarını hayranlıkla incelemek ve tatlı kokularını içine çekmek için eğilerek yerden birkaç çiçek almadan önce Jack'e bakıp başını salladı. Çiçekleri dalgınca paltosunun cebine koyup yoluna devam etti. Hızla yürüyor, kasabanın yolunu oluşturan kil ve taşların üzerinde çıtırtılar çıkararak ilerlerken, sağlam siyah botları her zamankinden daha ağırmış gibi geliyordu.

Maggie, o sabah bir evden diğerine giderek kapıları çalıp içeridekilere zamanın geldiğini haber verirken, Ballysheen'de ürkütücü bir sakinlik olduğunu hissetti. Sanki kasaba ve tüm sakinleri derin bir nefes almış da vermeye korkuyormuş gibiydi.

Görevini tamamlayınca, soluk mavi gökyüzünde süzülüp Nephin Mór Dağı'nın eteklerindeki tarlalarda otlayan koyunların üzerine gölge düşüren tek bir bulutu izleyerek aynı yoldan geri yürümeye başladı. Bir grup adam çoktan aşağılardaki tarlalarda çalışmaya başlamıştı. Maggie, adamların otları kesip patates ekerken ellerinin çamurlandığını hayal etti. Etrafındaki manzarayı içine çekerken, oradan geçen herhangi birine bunun küçük bir taşra köyündeki sıradan, önemsiz bir bahar günü gibi geleceğini fark etti. Oysa gerçek ne kadar farklıydı.

Yürümeye devam ederek evine giden yoldaki son dönemece döndü.

Ve sonra onu gördü.

İkinci Bölüm

pantolonundaki tozları silkeleyip ceketinin omzuna düşmüş saçları topluyordu. Harry, annesinin kendisine gösterdiği ilgiden hoşnut ve yüzündeki apaçık gururdan memnun bir hâlde gülümsedi. Oğlunun *Titanic*'in Southampton'dan New York'a yapacağı ilk yolculukta kamarot olarak çalışacağı için gururluydu.

“Kötü değil canım, hiç kötü değil... bir Walsh için,” diye cevaplayan kadın, oğlunun yeleşine asılarak küçük bir kırışıklığı yok etmeye çalışıyordu. Ardından şapkasını düzeltmeye başladı. “Şimdi, çok sıkı çalışman gerektiğini unutma Harry Daniel Walsh,” diye ekledi, “ayrıca üçüncü sınıfta yolculuk edenlere de varlıklı Astorlar ve Guggenheimlara yapacağın kadar iyi hizmet etmeye dikkat et. Fakir insanların sık şapkaları ve ayakkabıları olmayabilir ama onlar da uygun bir şekilde hizmet almayı hak ediyor, duydun mu?”

Ailesinin köklerinin Southampton limanlarında çalışan işçi sınıfıyla sıkı bağları bulunan Helen Walsh'ın, iş anlaşmaları yapmak veya verecekleri lüks yemek davetleriyle böbürlenmek üzere *Titanic*'le seyahat edecekleri düşünülen burnu havada Amerikalı milyonerler ve sosyetikler için ayıracak hiç vakti yoktu. Yine de geçmişi onu gururlu bir anne olmaktan alıkoyamıyor, oğlunun, hakkında çok konuşulan gemideki üç yüz kamarottan biri olması onu kesinlikle çok mutlu ediyordu. Hatta bunu arkadaşlarına ve komşularına anlatmaktan büyük bir keyif alıyordu. Ayrıca dedikodu seven yanı birinci sınıftaki gösterişli kamaraların ve salonların tam olarak neye benzediğini öğrenmek için can atsa da Harry'nin alt sınıflarda, kendileri gibi insanlara hizmet etmek için görevlendirilmesi onu fazlasıyla mutlu etmişti.

Annesi, oğlunun *Titanic*'te çalışacak olmasına sevinse de aslında Harry'nin niyeti bu gemide çalışmak değildi. Asıl olarak

başka bir yolcu gemisinde, bir hafta önce Southampton'dan ayrılması gereken *Celtic*'te çalışmak üzere görevlendirilmişti. Ama başlatılan kömür grevinin sonucunda, birçok transatlantik yolcu gemisinin yanı sıra *Celtic* de rıhtıma demir atmıştı. Harry yalnızca bir hafta önce yeniden görevlendirildiğini ve artık White Star Line şirketinin yeni gemisi *Titanic*'in gidiş ve dönüş seferlerinde çalışacağını öğrenmişti.

Şapkasını son kez düzelten Harry, annesine veda öpücüğü vermek için eğildi. Kadının yanakları etrafta koşturup durmaktan kızarmış, terden dolayı parıl parıl parlıyordu.

“Seni seviyorum, New York limanına varınca sana haber göndereceğim. Babama ona bir hatıra getireceğimi söyle. Eğer birinci sınıf güvertelerine geçebilirsem, daha iyi bir hediye de olabilir!”

Annesi merdivenden yukarıya doğru, “Sally!” diye seslendi. Duyulandığı için sesi farklı çıkıyordu. “Kardeşin gidiyor. Gelip veda et.”

Harry, ablasının merdivenden yavaşça inmesini izlerken, gözlerinin kızarmış ve şişmiş olduğunu fark edip gülümsedi. Geçmişte birçok defa bu vedalaşma töreninin üstesinden gelmişlerdi ama bu sefer, babalarının sağlığı iyi değilken, bu durum hepsini daha fazla etkilemişti.

“Beni özleyecek misin ablacığım?” diye şakalaştı Harry kollarını Sally’ye dolarken.

“Olabilir,” diye yanıt veren genç kadın, Harry’nin yüzüne bakamıyordu. “Birazcık.”

Helen, oğlunun yanağına bulaşmış küçük bir diş macunu parçasını başparmağıyla silerken, “Seni seviyorum oğlum,” dedi. “Daha sonra şu gemiye iyice bir bakmak ve sana el sallamak için rıhtıma geleceğiz.”

“Tamam, o zaman ben de size el sallayacağım,” dedi Harry gülümseyerek. Silindir şeklindeki küçük çantasını omzuna astı ve yaşadıkları dar sıra evden parlak sabah güneşine çıktı.

“Ayrıca doğum günün kutlu olsun canım,” diye seslendi annesi arkasından. “Eve döndüğün zaman sana pasta yapacağım.”

Harry arkasına dönüp başparmağını havaya kaldırdı ve ısıklık çalarak rahat bir şekilde limana doğru yürümeye devam etti.

Helen Walsh kapıyı yavaşça kapatıp yanaklarından akan gözyaşlarını sildi.

Harry Walsh, yirmi üç yıllık hayatı boyunca babasının Noel hariç her gün limanlara gitmesini izlemişti. Babasının şikâyet ettiğini, söylendiğini veya yakındığını hiç duymamıştı. Hatta kışın Solent’ten esen buz gibi rüzgârlarla elleri neredeyse donup kaskatı kesildiğinde bile. Babasının unuttuğu öğle yemeğini götürmek için limana koşmasını veya daha yeni, daha büyük bir buharlı yolcu gemisini izlerken onunla el ele yürümesini mutlulukla hatırlıyordu. Harry’nin ailesi için rıhtımın yakınlarında bir evde yaşamak yalnızca bir tercih değil bir yaşam şekliydi ve Harry’nin çocukluğundan beri gemileri sevmesi, meslek seçerken okyanusun çağrısını dinlemesi şaşılacak bir şey değildi.

Babası geçen beş yıl boyunca, White Star Line şirketinin devasa transatlantik yolcu gemileri için yaptığı yeni rıhtımın inşaatında çalışmıştı. Jack Walsh yaptığı işle gurur duyuyordu ve akşamları oğluyla birlikte oturup, ona yeni limanın ne

kadar etkileyici olduğunu anlatmak kadar sevdiği bir şey yoktu. “*Altmış dört bin metre*kare genişliğinde,” demişti ona, “*altmış dört bin!* Derinliği de *bin iki yüz metre!*” Bu camiadaki hiç kimsenin daha önce çalışmadığı ölçekte bir büyüklüktü ve oradan kalkacak gemilerin büyüklüğünü hayal bile edemiyorlardı.

Bir haftadır White Star Line rıhtımına demir atmış olmasına rağmen Harry henüz *Titanic*’i görmemişti. Son zamanlarda babasının sağlığı kötüye gittiğinden annesi ailece kız kardeşinin Devonshire’ın kırsal bir bölgesinde bulunan evine gidip birkaç hafta orada kalınalarını istemişti. Bu süre zarfında babasının biraz daha iyi olacağını ve kömür grevinin biteceğini, böylece erkeklerin tekrar iş bulabileceğini düşünmüştü. Harry, ablası ve annesi önceki akşam Southampton’a dönmüşlerdi. Babası ise kendisini dönüş yolculuğuna dayanabilecek kadar iyi hissetmediğinden bir süre daha Devon’da kalacaktı. Onca yıl çalıştıktan sonra dünyanın en büyük yolcu gemisinin kendi kasabasından denize açıldığını babasının göremeyecek olmasına fazlasıyla üzülen Harry, önceki akşam kendileriyle birlikte Southampton’a dönmesi için onu ikna etmeye çalışmıştı.

“Söylenmeyi bırak çocuk,” demişti babası, “sen de annen kadar dırdırcısın. Gemi geri döndüğünde gidip onu görürüm. New York limanına kırk yıl demir atacak hâli yok ya.”

Harry hafifçe meyilli yolun tepe noktasına ulaştığında, uzaktan *Titanic*’in göğe yükselen dört bacasının kendine özgü siyah tepelerini, geminin baş ve kış bölümünde bulunan inanılmaz uzunluktaki direklerin üzerinde, parlak gün ışığının altında dalgalanan White Star Line şirketinin kırmızı flamalarını görebiliyordu. Gülümseyerek daha hızlı yürümeye başladı. Kalbi heyecanla çarpıyordu.

Haftalar süren işsizlik ve belirsizlikten sonra kasabada o sabah coşkulu bir hava vardı. Yeni, özel yapım rıhtıma yaklaşırken, gemiye binmek üzere bekleyen birinci sınıf yolcularını eğlendirmek için tutulan birçok yerel bando takımından birinin çaldığı davul ve trompet seslerini duydu. Rıhtıma yaklaşırken, orayı dolduran yüzlerce yolcunun konuşmaları ve bağırıışları giderek artıyor, yanındaki yoldan takırdayarak geçen at arabaları daha fazla yolcu getiriyor, arabaların tekerleklerinin gümbürtüsü bedeninde yankılanıyordu. Tüm bu seslerin arasında ona tanıdık gelen tek ses martıların aralıksız çığılıydı. Son köşeyi dönerken, bir araya gelen tüm sesler heyecan ve beklenti dolu bir melodi oluşturmuştu.

Harry Walsh'ı, Southampton rıhtımında duran geminin görüntüsüne hiçbir şey hazırlayamazdı. Hiçbir tanımlama veya anlatım şu an gözleriyle gördüğü şeyi ona aktaramazdı. Geminin muazzam görünüşü, Harry'nin yolun ortasında aniden durup sessiz bir huşu içinde bakmasına neden oldu. Gökyüzüne doğru yükselen siyah çelikten pruvası, beyaz harflerle yazılmış *TITANIC* ismiyle süslenmişti. Bacaları su seviyesinden o kadar yukarıdaydı ki onlara bakarken Harry neredeyse arka üstü devrilecekti. Işıldayan çelik gövdesini, sonsuz sayıdaki lombozlarını, kendisini tamamen büyüleyen her bir demir perçini görebilmek için başını iyice geriye atmak zorunda kaldı. Bu gemi tek kelimeyle hayatında karşılaştığı en akıl almaz şeydi. Rıhtımdaki diğer tüm gemilere tepeden bakıyordu. Kömür grevi nedeniyle rıhtımda bağlı duran diğer iddialı yolcu gemileri *Oceanic* ve *New York* bile, *Titanic*'in muazzam kütesinin yanında yalnızca çocuk oyuncacı gibi görünüyordu. Harry ve çocukları rıhtımın doldurmuş yolcular onun yanında

cüce gibi kalmışlardı. Harry aniden kendisini küçücük ve tamamen önemsiz hissetti.

“Çok güzel bir gemi, değil mi?”

Harry arkasından gelen sese doğru döndü.

“Billy Wallace!” diye bağırdı. Kendisi gibi *Titanic*’te çalışacak olan arkadaşını görünce rahatladı ve birbirlerine samimi bir şekilde sarılırken arkadaşının sırtına pat pat vurdu. “Kesinlikle inanılmaz bir şey. Kesinlikle *inanılmaz!*”

“Kesinlikle öyle,” diye onayladı Billy. Geminin yüksekliğine bakabilmek için boynunu iyice uzatmaya çalıştı. “Biliyor musun, bir arkadaş bana o bacalardan bir lokomotifin geçebileceğini, her bir kazanın içine iki katlı bir tramvay vagonunun sığabileceğini söyledi. Üstelik onlardan tam yirmi dokuz tane var. Bir düşünsene!”

İki arkadaş bir an için tamamen büyülenmiş hâlde yan yana öylece durdular. Harry arkadaşından hafif bir bira ve sigara kokusu aldı.

“Demek Grapes’teydin?”

“Ah, yalnızca bir tek için, anlarsın ya. İyi şans getirmesi için falan. Southampton’ın yarısı orada ve neredeyse hepsi *Titanic*’te çalışacakmış gibi görünüyor. Her zamanki gibi koca aptallardan bazıları dün akşamdan beri içiyor. Hangi gemide çalışacak olmalarını bırak, bugün günlerden ne olduğunu bile bildiklerinden şüpheliyim. Eddie Collins’in kesinlikle bu yolculuğa çıkamayacağını söyleyeyim. Arka taraftaki bir masanın üzerine yığılıp kalmış. Arthur Smith adamın iki saattir hiç kıpırdamadığını söyledi.”

“Eddie Collins mi? Ama o bira bile içmez.”

“Eh, görünen o ki artık içiyor. Durumu göz önüne alınırsa epey de iyi içiyor.” İkisi de güldü. “Neyse, bütün gün burada

durup aval aval gemiye bakamayız,” diye devam etti Billy arkadaşının sırtım dürterek. “Bazı ahmaklar hâlâ barda takılıyor olabilir ama Kaptan Smith’in sarhoş olan veya gemideki görevine geç kalan hiç kimseyi hoş görmeyeceğinden kuşkusuz yok. Haydi gel.”

İki arkadaş telaşlı kalabalığın arasında yürümeye başladı. İnsanları itip kakarak mürettebatın toplanma noktasına doğru ilerlerken, gözlerini devasa gemiden ayıramıyorlardı. Geminin etrafında çılgınca bir hareketlilik vardı. Ağır posta çuvallarını omuzlarına yüklenen adamlar geçici iskele köprülerinden gemiye çıkıyorlardı. *Titanic*’in soluk beyaz renkli filikaları başlarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Şapkalarını kucaklarına koymuş, paltolarını kollarına asmış yolcular yığın yığın valizlerin ve sandıkların üzerinde oturuyor, birlikte sigara içiyor, iskambil oynuyor veya çıkmak üzere oldukları yolculuk hakkında çene çalıyorlardı. Rıhtımda tek başına duran bir borazancı sanki kendisi için çalışırmış gibiydi. Hamallar eşyaları yüklemek için beklerken sigara içiyor ya da şakalaşıyorlardı. Yedi veya sekiz adam rıhtımdan yolcu iskelesini kaldırırken, diğerleri geminin metrelerce yukarıdaki kare şeklindeki kapısına yaslanmış, haykırarak aşağıdakilere talimatlar veriyor ve iskeleyi yukarıya bağlamak için halatları çekiyorlardı. İşaret fenerleri, ellerindeki önemli formlara notlar alan liman görevlileri ve memurlar tarafından kontrol ediliyordu. Karmaşık bir görüntüydü ama bir şekilde bu çılgınlığın içinde bir düzen vardı.

İki arkadaş mürettebat toplanma noktasına vardıklarında, önlerinde uzanan sıraya karıştılar. Çoğunluğu tanıdık yüzlerdi. Genç ve yaşlılardan, birbirlerine dostça sarılan arkadaş ve komşulardan oluşan bir topluluktu. Bazıları için bu

emekli olmadan önce çıkacakları son yolculuktu, diğerleri ise Atlantik'i ilk kez geçecekti ve hepsinde tekrar çalışacak olmaktan dolayı bir rahatlama duygusuyla, şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük, en lüks okyanus yolcu gemisiyle denize açılacak olmanın beklentisinden kaynaklanan söze dökülmeyen bir heyecan vardı.

Sıranın başındaki birçok *Titanic* görevlisi mürettebatın detaylı bilgilerini kaydediyordu. Harry isim listesine imzasını atarak bundan önce çıktığı yolculuğun bilgilerini yazdı. *Majestic, 1911, Birinci Salon Kamarotu*. İkinci Kaptan Lightoller kamarot rozetini uzatırken, Harry'nin detaylı bilgilerini Mürettebat Sözleşmesi'ne ekledi.

Lightoller başını kaldırıp talimat verdiği kişiye bakmadan, "Gerektiğinde yolcuların kamarotu şikâyet edebilmeleri için sürekli takılacak," diye mırıldandı.

Harry rozeti incelerken üzerindeki yıldızda 23 rakamı yazan bakır zemine beğeniyle baktı. Rozet, White Star Line şirketinin kendine özgü kırmızı renkli, kırlangıç kuyruğu şeklindeki bayrağını taşıyan esnek bir bantla sağ koluna sabitlenirken Harry, "Çok tuhaf," dedi. "Bu benim yaşıım. Bugün yirmi üçüncü doğum günüm."

"Öyle mi!" diye takıldı Lightoller, başını yine kâğıtlardan kaldırmamıştı. "Nice yıllara. Sıradaki!"

Harry çantasını alıp üçüncü sınıf güvertesine giden iskele köprüsüne doğru ilerledi. Birinci sınıfta görevlendirilen Billy'ye döndü.

"Öyleyse New York'ta görüşürüz ahbap," dedi. Gemi çok büyüktü, bu yüzden karşılaşma ihtimalinin çok düşük olduğunun farkındaydı.

“Evet. Orada görüşürüz. Tabii sen kasara altında falan olacağın için limana bizden daha geç ineceksin.”

“Ah, çekil git şuradan.”

İki arkadaş gülerek ayrıldı ve Harry kendisine verilen güverte planını açarak E Güvertesi’ndeki kendi bölümüne doğru yola koyuldu.

Mürettebatın çoğu gibi Harry’nin kalacağı yer de gemi boyunca uzanan, çalışanların kullanacağı ana koridorun üzerindediydi. Çalıştığı diğer yolcu gemilerindeki mürettebat koridorları gibi bu koridora da denizciler ve liman işçilerinin gayet iyi bildiği Liverpool’daki birahaneler sokağına ithafen “Scotland Road” isminin verildiğini biliyordu. Şu anda düzinelerce insan bu sonsuz gibi görünen koridorda dolanıp duruyordu: Aşçılar, kamarotlar, garsonlar, bulaşıkçılar, mutfak çalışanları ve depocular. Gemi hareketle kaynıyordu. Erzak görevlileri mutfaklarda öğle ve akşam yemeği hazırlıklarına çoktan başlamışlardı. Güverte tayfaları, yolcular gemiye bindiğinde güvertenin lekesiz olduğundan emin olmak için aralıksız olarak güverteyi fırçalayıp siliyorlardı. O sabah gemide bulunan herkeste bariz bir çalışkanlık, sağlam bir amaç vardı.

Harry birçok yanlış dönüş yapıp pek çok merdiven geçtikten sonra en sonunda kalacağı yatakhane kamarasına vardı. Çantasını bu geniş, az eşyayla döşenmiş odadaki sıralarca uzanan demir ranzalardan birine koydu. Üstteki yatağın üzerine çoktan bir çanta ve palto konulmuş olduğundan alttaki yatağı seçti. Çantasını yastığın üzerine koyup, denize açılmadan önce her zaman yaptığı gibi kısa, sessiz bir dua etmek için birkaç dakikalığına yatağa oturdu.

Birinci sınıf yolcular biraz daha uzun süre beklenebilecek ayrıcalığa sahipti. Bundan dolayı üçüncü ve ikinci sınıf

yolcuları gemiye binmeye başladığında mürettebatın görev yerlerine gitmesini söyleyen bir çağrı duyuldu. Harry yerinden fırlayıp kalktı. Çok uzun süredir dört gözle beklediği işe başlama fırsatı bulduğu için memnundu.

Kalacağı yeri bulmak için daha önce E Güvertesi'nin labirent gibi koridorlarını, geçitlerini ve merdivenlerini keşfetmiş olan Harry, yolculara kamaralarını göstermekte çok becerikliydi. Hoş bir şekilde döşenmiş Büyük Salon'dan geçip, basit ve işlevsel olmalarına rağmen alt sınıf yolcuların büyük çoğunluğunun daha önce gördüklerinden çok daha yüksek standartta olan kamaralarına doğru giderken hayretle nefeslerini tutmalarını ve yorumlarını duymak hoşuna gidiyordu.

İskele köprüsüne geri dönerken, biletlerini kaybeden veya alt sınıf yolculardan istenen sağlık taramasından geçemeyen birçok yolcunun gemiye binmelerine izin verilmediğini duydu. Bazıları yalnızca yerel birahanelerde geçirdikleri saatlerden sonra aşırı sarhoştu ve White Star Line bürolarına gidip biletlerini başka bir seferle değiştirmeleri için geri çevriliyor, sonraki gemiye binmeden önce ayık olmaları konusunda sert bir şekilde uyarılıyorlardı. Harry, bu yolculuğa çıkmak için planlar yapıp şimdi iskelenin önüne kadar geldikten sonra gemiye binememenin ne kadar berbat bir şey olduğunu düşündü. Sarhoşlar için üzülmüyordu ama sağlık sorunları yüzünden geri çevrilen insanlar için üzülmüştü.

Öğlen saat 12.00 olduğunda, geminin "Kalkışa Hazır" olduğunu bildirmek üzere mavi işaret bayrağı pruva direğine çekildi. *Titanic* denize açılmaya hazırlanırken son bir kez bakmak için gezinti güvertesinden üç kat aşağıya inen Harry, geminin boyutlarını başka bir açıdan fark etti. Deniz seviyesinden bin iki yüz metre yukarıda olmasına rağmen hâlâ geminin

ortasında olan Harry, yan taraftan aşağıya doğru eğildi. Gözünün alabildiğine her yöne doğru karartılmış çelikten bir duvar vardı. Aşağıdaki tüm binaların çatılarından daha yukarıdaydılar ve rıhtımdaki insanlar minyatür gibi görünüyordular.

“Yüksekten korkmuyorsun, değil mi?”

Korkulukları çok sıkı tutmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuş genç, taze yüzlü bir çocuğun durduğu sağ tarafa dönen Harry güldü.

“Kesinlikle hayır. Bu başka bir şey. Gerçekten öyle.” Tanıdık görüldüğünü düşünerek çocuğu inceledi. “İlk kez mi denize açılıyorsun?”

“Evet.”

Harry, Atlantik’i ilk kez geçişini hatırlayarak gülümsedi. “Eh, tadını çıkar ahbab.”

“Öyle yapmaya niyetliyim.”

“Adım Harry,” diye ekledi elini uzatarak. “Harry Walsh.”

“Will,” diye cevap verdi çocuk, Harry’nin elini sert bir şekilde sıkarak. “Will Johnson.”

Saat 12.15’de son yolcuların ve malzemelerin de gemiye binmesiyle, üç valfli düdük rıhtım civarındaki binalarda yankılanan ve derinden gelen kısa seslerle üç kez çaldı. Rıhtıma bağlı halatlar atıldı ve *Titanic*’in devasa kütesinin yanında koşuşturan karıncalar gibi görünen küçük römorkörler, gemiyi denize çekmek için hareket ederken bacalarından siyah dumanlar püskürttüler.

Harry, rıhtım boyunca sıralanmış seyircileri, liman ve White Star Line bürolarından dışarıya sarkan insanları izledi. Aralarından çoğu, geminin kış güvertesinin limana bakan tarafındaki korkuluklarda toplanmış ailelerine ve arkadaşlarına son kez veda etmek üzere beyaz mendillerini ve şapkalarını

sallıyorlardı. Harry bazılarının bu kıyılara bir daha dönmeyi ummadığını biliyordu. Bu gerçek de manzarayı daha dokunaklı hâle getiriyordu. Annesini ve kız kardeşini görebilmek için kalabalığı defalarca taradıysa da onları göremedi. Onların yüzünü görmeyi daha önce hiç bu kadar çok istememişti.

Bando hareketli bir zafer melodisi çalarken motorların ateşlenmesi alt güverteleri titretti. Üç adet devasa pervane canlanarak suyu fırıl fırıl dönen, kavurucu bir kütle hâline getirdi. Harry'nin kalbi, güçlü motorların ritmine eşlik edercesine deli gibi atıyordu.

Titanic yola çıkmıştı.

O sırada on altı yaşına yeni girmişti ve hayatının büyük bir kısmında zaten Séamus'u sevmiş olduğunu hissediyordu. Séamus on dokuz yaşındaydı. Bir işçinin oğlu, bir işçinin torunuydu ve kendisi de bir işçiydi. Korkunç utangaçlığı, birçok kişinin onda gördüğü şeydi. Ama Maggie için değil. Kendisi onun nazik davranışlarını, çıplak kollarındaki çilleri, sıra dışı uzunluktaki kirpiklerini, yürüdüğünde hafifçe içe doğru basan ayaklarını, gergin olduğunda dudaklarını yalamasını, hiç şikâyet etmeden hasta babasına bakmasını fark etmişti. Tüm bunları uzaktan fark etmişti. Bu göze çarpmayan genç adama karşı olan duygularını kendisine itiraf edemeyecek kadar utangaç bir kızdı.

Düğün günü atıştıran karla ve dozu giderek artan bir eğlenceyle gelmişti. Çevre köylerde yaşayan akrabalar ve arkadaşlarla birlikte gecenin geç saatlerine kadar İrlanda'ya özgü *céili* dansı yapıp eğlendiler. Séamus'un da orada olduğunu görünce Maggie'nin kalbi pır pır etti. Annesi, kızının yanaklarının kızardığını hemen fark etmişti. "Şu hâlin bana babanla tanıştığım günü hatırlattı," dedi, merhum kocasının hatırasıyla gülümseyerek.

Maggie, Séamus'u okul günlerinden ve bölge kilisesinde yapılan pazar ayinlerinden tanıyordu. Kendisini bildi bileli çarşamba günleri yapılan pazarda ve yıllık yaz festivallerinde onu hayranlıkla izlerdi. Maggie, onun evinden Ballysheen'e kadar olan beş kilometrelik yolu yürüyerek gidip geldiğini biliyordu. Babasının bir eşek ve araba alacak gücü yoktu. Séamus koyunlarını pazarda, yünlerini de Foxford Mills şirketine satıyordu. Maggie onun iyi akordeon çaldığını da biliyordu. Ayrıca bir seferinde, Michael Philbin'in arazisinde yapılan yarışta herkesten hızla Pat süpürdü. Onun hakkında bir sürü

şey biliyordu ve Séamus'un kendisini fark edip etmediğini sık sık merak ediyordu.

O gece dans ederken kalbi nasıl da yerinden fırlayacak gibiydi. Tüm vücudu girdap gibi dönen, havada süzülen müzikle birlikte gökyüzüne doğru yükseliyormuş gibiydi. Séamus dans sırasında onu acemice yönlendirirken ayaklarını yere vurup dönerek sanki çatı kirişlerine kadar yükseliyor, davula vurma anında hep birlikte ellerini çırpıyorlardı. Onun yanından ayrılmasını hiç istemiyordu.

Brennanların düğününde ilk kez dans etmelerinin üzerinden tam bir yıl geçtikten sonra korkuyla beklediği haberi ona söyleme cesaretini bulabilmişti.

Yağmurlu, karanlık bir ocak geces, ateşin başında yan yana oturup iskambil oynarken, "Ben Amerika'ya gidiyorum Séamus," demişti ona. "Her şey kararlaştırıldı. Kathleen teyzeyle birlikte Chicago'ya gideceğim. Peggy Madden, Katie Kenny, Brennanlar ve birkaç kişi daha bizimle birlikte yola çıkacak." Genç çiftin üzerine düşen sessizliği yalnızca ateşten gelen çıtırtılar bozuyordu. Séamus bir şey söylemedi. "Baharda gideceğiz."

Yağmur camları kırbaçlıyordu. Başka hiç ses yoktu. Ateş bile bir an için sakinleşmiş gibiydi.

"Titanic isimli yeni bir yolcu gemisiyle yola çıkacağız. Onun şimdiye kadar yapılmış en büyük, en iyi, en güvenli okyanus yolcu gemisi olduğunu söylüyorlar," diye ekledi, her şeyden daha fazla dayanılmaz olan sessizliği bozmak için. Ama sonra kendini budala gibi hissetti. Ona neden bunları söylemişti ki? Gemi veya onun ne kadar büyük olduğu kimin umurundaydı? Bu Peggy Madden'm ve Pat Brogan'ın ilgisi- ni çekebilecek türde bir seydi, kendisinin değil. Maggie için

Séamus'tan ayrılacak olması gerçeğinin yanında hangi gemiyle yola çıkacakları tamamen önemsiz bir konuydu.

Séamus sessizliğini koruyarak ateşe bir turba kömürü daha atıp odaya nemli, topraksı bir duman dalgası yayılmasına neden oldu.

“Sen de gelmeyi düşünür müsün?” diye sordu çekinerek. Aslında vereceği cevabı zaten biliyordu.

Maggie'nin gençliğinin verdiği yalın bir kesinlikle sevdiği, şöminedeki alevlerin sıcaklığıyla yanakları pembeleşmiş genç adam ona baktı. “Ah Maggie, gelemeyeceğimi biliyorsun. Babam bu kadar hastayken yapamam. Zaten kenarda tek kuruşumuz bile yok. Ayrıca babamın sağlığı yerinde olsa bile boş ver iki bileti, tek biletin parasını bile karşılamaya gücüm yetmezdi.”

Daha önce göçmenlik hakkında konuşmuşlardı. Bölgelelerinde sıkça karşılaşılan bir durumdu bu. Séamus'un, Philadelphia'da yaşayan ve elinden geldiği kadar eve para gönderen bir ağabeyi vardı ama annesi öldükten sonra ve babası seyahat edemeyecek kadar hastayken, Séamus yakın zamanda Amerika'ya bir yolculuk yapmasının mümkün olmadığını biliyordu. Öte yandan Maggie'nin kaderi tamamen vasisinin, Amerika'ya ilk yolculuğunu yirmi yıl önce yapan, oraya ve sunduğu imkânlarla hayran olan Kathleen teyzesinin elindeydi. Yeğenine yazdığı mektuplarda onun kendi yanına, Chicago'ya gelme ihtimalinden, Amerika'nın genç kadınlar için İrlanda'dan çok daha iyi imkânlar sunduğu konusundan defalarca bahsetmişti ama şimdiye kadar şu veya bu nedenle gerçekleşmemişti. Maggie'nin anne-babası, büyükanne ve büyükbabası hayatta olmadığı, İrlanda'da kendisine göz kulak olacak ailesi veya ağabeyi bulunmadığı için Kathleen

teyze kararını vermişti. Maggie kendisiyle birlikte baharda Chicago'ya dönecekti ve yaptığı bu düzenleme Maggie'nin kalbini ne kadar kırarsa kırsın, Kathleen Dolan bir kez kararını verdiğinde hiçbir şey onu değiştiremezdi.

“Ne yapacağız Séamus?” diye sordu Maggie, hayal kırıklığı ve çaresizlikle titreyen sesiyle. “Benim burada kalmam, senin de oraya gelmen mümkün değilken, ne yapacağız?” Maggie'nin gözlerine dolan yaşlar şöminedeki ateşin alevlerini yansıtıyordu.

“Bilmiyorum Maggie, hiç bilmiyorum.” Séamus içini çekti, ayağa kalkmadan önce elindeki iskambil kâğıtlarını şöminenin yanına bıraktı. Maggie ve Kathleen'in küçük kulübesinde çok uzun boylu görünüyor, başı neredeyse tavan kirişlerine değiyordu. “Bana yazabilirsin. Harflerle ve kelimelerle aran iyi. Bana yazacağın tüm maceralarını zevkle okuyacağım. Her zaman bahsettiğin şu hikâyeleri yazabilirsin. Yolculuğunla ilgili bir günlük tutabilirsin.”

Maggie çaresiz bir durumla karşı karşıya olduklarını, kaderlerinin kendi kararlarıyla değil ama doğal, ekonomik, politik ve anlayamayacak kadar genç oldukları başka bir sürü etken tarafından yazıldığını biliyordu.

“Eğer sana yazarsam sen de bana yazmalısın Séamus Doyle, yoksa önümüzdeki yıllarda senden nasıl haber alacağım?” Maggie sonra ayağa kalkıp, başını Séamus'un göğsüne dayayarak kalp atışlarını dinlerken, güçlü kollarıyla kendisini sarmasına izin verdi.

“Denerim Maggie ama kelimelerle araman pek iyi olmadığını biliyorsun.” Maggie'nin omzunun üzerinden alevlere bakarak çaresizce şartların farklı olabilmesini diledi. Biraz düşündükten sonra, “Belki Bridie'den yardım isteyebilirim,” diye ekledi.

Maggie genç adamın kollarından ayrılıp ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı. “Evet, öyle yap. Mektup yazmana yardım etmesi için Bridie’yi ayarla çünkü eğer senden haber alamazsam ne yaparım hiç bilmiyorum. Bana bunu yapacağına dair söz verir misin?”

“Söz veriyorum.”

Bir süre daha şöminenin yanında birbirlerine sarılmış hâlde kaldılar. Sonra Kathleen teyze eve girdiğinde Séamus havanın kararmakta olduğunu ve evine, babasına gitmesi gerektiğini hatırladı.

Maggie ve Séamus daha sonraki günlerde, haftalarda ve aylarda, yaklaşan Amerika seyahatinden hiç bahsetmeden her zamanki düzenlerine, her çarşamba pazardan sonra altıncı kiraz ağacının altında buluşmaya devam ettiler. Özerklik Yasası’nın parlamentodan geçmesinden, patates ekmekten, otları biçmekten ve İrlanda Ligi’nden bahsettiler. Dağların zirvelerine kar düşmesini, kiraz ağaçlarının tomurcuklanmasını ve kuzuların kırlarda oynayıp zıplamasını izlediler. Maggie aslında ayların geçip gitmesini herhangi bir takvimden daha iyi belirten bu mevsimlik olayları takip etmekten zevk alırdı ama eriyen her kar tanesinde, tomurcuklanan her yaprakta gözlediği doğanın bu ritmi, şimdi kendisinin ve küçük kasabalarındaki diğer on üç kişinin Ballysheen’den ayrılma zamanının, Séamus’tan ayrılma zamanının yaklaştığını hatırlatıyordu.

Bölgelerindeki kilisede yapılan ve yolculuğa çıkacak olanların son kez katıldıkları pazar ayininden sonra birbirlerine son kez veda ettiler.

Seyahate çıkacak on dört kişiyi uğurlamak için geleneksel olarak müzik ve içkiyle dolu eğlence geceleri düzenleneceğini

bilen Séamus, “Ben o Amerikan Anması partilerine gelmeyeceğim Maggie,” dedi. “Ayrıca senin ölü bedenini mutfak masasının üzerindeki bir tabutta görmediğim müddetçe de ağlamayacağım.* Bu yüzden sana şimdi veda ediyorum.” Kızın eline bir tespihle gümüş bir tarak tutuşturdu ve ona mektup yazacağına dair söz verdi. “Geri geleceksin Maggie Murphy, ağacımızın altında bekleyeceğim.”

İşte şu an orada, altıncı ağacın altında duruyordu.

Maggie, Séamus’un dudaklarına yavaşça hüzünlü bir gülümseme yayıldığını görünce nefesi kesildi ve bir elini göğsüne götürdü. Öyle şaşkın bir hâlde yürüyordu ki yanından geçtiği at arabalarını veya başını yem torbalarına gömmüş, sabırsızlıkla yeri eşeleyen atları hayal meyal fark etti.

“Geldin.” Sesi bir fısıltı gibiydi, Séamus’un ellerini tutmak için uzattığı elleri titriyordu. “Geldin.”

İkisi de kıpırdayamadan ve ne söyleyeceklerini bilemeden bir an için öylece durup birbirlerine baktılar.

“Evet Maggie, geldim. Ama tekrar veda etmeyeceğim. Yalnızca bunu vermek istedim.”

Kahverengi kâğıda sarılı, yıpranmış bir iple bağlanmış bir paket uzattı.

Maggie paketi elinde evirip çevirdi. “Nedir bu?”

*American Wake olarak bilinen bu uğurlama partilerinin ismindeki Wake sözcüğünün anlamlarından biri ‘ölünün başında beklemek’tir. İrlanda’da bu ifadenin kullanılmaya başlandığı 1800’lü yıllarda Amerika’ya yapılan gemi yolculuğu aylar sürdüğü ve gidenlerin geri gelmesi hayal bile edilemediğinden, yolculuğa çıkacak olanlara da bir tür ‘ölü’ gözüyle bakılıp, düzenlenen partiler bu isimle anılmıştır. (Çeviri: N. N. N.)

“Bunlar benim mektuplarım Maggie.” Yaşlar Maggie’nin gözlerine batarken ne söylediğini tam anlamayarak ona baktı. “Bunlar Amerika’da okuman için yazdığım mektuplar. Onları bir süredir sakın akşamlarda ve bulabildiğim boş zamanlarda yazıyordum. Bridie’den bana yardım etmesini rica ettim. Bir mektubun Amerika’ya ne kadar sürede ulaşacağından emin değildim. Bu şekilde canın ne zaman isterse onları okuyabileceğini ve mektupların ulaşmasını beklemek zorunda kalmayacağını düşündüm.”

Yakınlardaki yavru bir horozun ani ötüşü atları ürkütünce, arabacı onları sakinleştirene kadar koşumlardaki metal bağlantılar gürültüyle atların sağrılarına çarparak şingırdadı.

“Ama Séamus, ben...” Maggie’nin duyguları aniden tüm benliğini kapladı. Tüm umutsuzluğu, bastırıldığı tüm endişeleri ve yolculuğun bilinmezliği aniden onu bunalttı. Mektuplardan oluşan küçük paketi elinde sımsıkı tutarken gözyaşlarının öz-gürce akmasına izin verdi.

“Ayrıca eve dönmeyi düşündüğünde, bana yazabilirsin,” diye devam etti Séamus. Sözlerini tam olarak anlaması için Maggie’nin omuzlarını kavramıştı. “Her zamanki gibi burada seni bekliyor olacağım. Her çarşamba, pazardan sonra... Geri dönene kadar seni bekleyeceğim Maggie Murphy.” Séamus durakladı, sırtım dikleştirip derin bir nefes aldı. “Bir gün geri döneceksin, değil mi? Geri dönecek ve hâlâ benim bildiğim kız olacak mısın? Eve dönen kız, Maggie Murphy ile aynı olacak mı?”

“Umarım Séamus Doyle. Umarım öyle olur.”

Dokunaklı bir şekilde son kez kucaklaşmaları, o sabah küçük köylerinde ve civardaki evlerde yapılan birçok kucaklaşmadan biriydi. Hemen hemen her kapının önünde iletişimi

koparmayacaklarına dair sözler veriliyor, sevgi sözcükleri söyleniyordu. Anneler yolculuğa çıkacak oğulları ve kızları için gözyaşı döküyor, kızlar kız kardeşlerine sarılıyor, erkekler erkek kardeşlerini sıkıca tutuyor, arkadaşlar birbirleriyle kucaklaşıyor ve komşular komşularının ellerini tutuyorlardı.

Kathleen Dolan, evinin kapısında bir an için durup bu dokunaklı sahneleri izledi. Kapı çerçevesinde gördüğü örümceğin, şu ana kadar fark etmediği çatlakların içinde ne kadar zamandır yaşadığını merak etti. Maggie de kendisiyle birlikte Amerika'da olacağından buraya tekrar dönmesi için bir sebebi olmadığının bilinciyle gelecekte bu evi, bu mahalleyi ne kadar hatırlayacağını merak etti. Gelecek yıllarda bu evde oturacak kişilerin Maggie Murphy ve Kathleen Dolan'ın isimlerini, onların ve on iki diğer kişinin daha iyi bir hayat arayışıyla bu küçük kasabadan serin bir bahar sabahı ayrıldıklarını bilip bilmeyeceklerini merak etti.

Son eşyalar da at arabalarına yüklenince, on dört yolcu yerlerine oturdu. Mektup paketini hâlâ elinde tutan Maggie, son arabadaki son yere, Kathleen teyzesinin yanına oturdu. Papazın kutsal suyla yolcuları kutsaması ve güvende olmaları için dua etmesiyle, arabacılar dizginlere hızla asıldılar. Atlar ve eşekler yoldaki suları sıçratarak hareketlendi, koşumlar sarıldı ve arabalar takırdayarak yavaşça ilerlerken on dört kalp hızla çarptı.

sözleri hatırladı. Arkadaşlarından ve ailesinden oluşan küçük grup annesinin mutfağında toplanmış, taparcasına sevdiği babasını toprağa vermek için iki yıl önce mütevazı aile evine geri dönen bu kıza mutlu yıllar diye şarkı söyleyip sevgi ve hayranlıkla ellerini çırparken, yine babasını hatırladı.

O kötü darbeye kadar Grace'in memnuniyet verici bir şekilde güvenli ve sıradan bir hayatı vardı. İkiz kardeşi Art'la ve Illinois Nehir Vadisi'ndeki evlerinin civarındaki küçük çiftliklerde yaşayan çocuklarla birlikte çayırda oynayarak geçirdiği mutlu bir çocukluk yaşamıştı. Çiftliklerinin etrafındaki derelerin buz gibi sularına çıplak ayaklarıyla atlayıp kristal berraklığındaki suyun içinde ayak parmaklarını oynattığı, yakaladığı dikenli balıkları ve dere iskorpitlerini reçel kavanozlarından akvaryumların içine koyduğu, hanımeli çiçeklerinin ballarını emerken, doğanın her zaman yakınlarda yetiştirdiği ısırgan otlarına kazayla süründüğü o tembel yaz günlerinin hatıralarını sevgiyle anardı.

Bölgenin üzerinden kıvrılarak, birbirine sarılarak geçen, yazları tembelce, kış yağmurlarından ve kardan sonra ise daha hızlı akan nehirler, manzaranın olduğu kadar Grace'in hayatının da bir parçasıydı. Kendisini bildi bileli suya karşı bir merak hissetmiş, görünümüyle büyülenmiş, sesiyle sakinleşmiş, altında yatan tehlikeler ve gizemler ilgisini çekmişti. Grace nehirlerin nazik, davetkâr yüzeylerinin altında kendisi gibi güçlü bir yüzücünün bile direnemeyeceği tehlikeli girdaplar ve aldatıcı akıntılar olduğunu biliyordu. Bu yüzden suya saygı duyar, gücünü asla hafife almaz ve güzelliğini temkinli bir gözle takdir ederdi.

Babası bir zamanlar ona suyun bir hafızası olduğunu, üzerinden akıp geçtiği her kayanın, her taşın, her çamurlu tortunun

suyun üzerinde bir parmak izi bıraktığını söylemişti. Grace bu fikirden çok hoşlanmış, dünyadaki büyük göllerin ve okyanusların dolambaçlı yolculukları boyunca geçip giden mekânlar, insanlar ve olayların anılarıyla yankılanışını hayal etmişti.

Grace, Art ve diğer çocuklar yaşadıkları çevrede iyi tanımlardı. Mürekkep rengi alaca karanlık çöküp, hasat zamanında traktörlerin ve ağır makinelerin şekillendirdiği tozlu patikalardan yavaş yavaş eve dönme vaktinin geldiğini haber verene kadar etraflarındaki yabani ve doğal ortamda özgürce dolaşırlardı.

Grace, tasasız bir çiftçi kızının hayatından okul düzenine çabucak geçerek akademik ve sosyal anlamda mükemmel bir şekilde uyum sağladı. 1975 yazında, kelimenin tam anlamıyla bir gecede serpilip nefes kesici bir genç kıza dönüştü. Doğal güzelliği ve giderek kadınsı hatlar alan vücudu, sınıfındaki hormonla yüklü oğlanların gözünden kaçmadı. O sonbahar ilk kez öpüştü ve ilkbaharda bekâretini kaybetti. Çocuğun adı Sam Adamson'dı. Yağmurlu bir öğleden sonrasında kendilerini bir ahıra kilitlemiş, bir tavuk köşedeki tahıl tanelerinin içinde eşinirken tozlu zeminde fermuarlarla, düğmelerle ve sütyen kopçalarıyla uğraşmışlardı. Her şey dakikalar içinde olup bitmişti. Grace, bu konu hakkında neden bu kadar yaygara koparıldığını anlamamıştı.

Neredeyse kendinden ısıtılı, açık renkli cildi ve gür, kıvrıl-kahverengi saçlarıyla, Grace'in İrlandalı kökenleri açıkça belliydi. Aile içinde pek konuşulmazdı ama büyük büyükannesi Maggie'nin (anne tarafından büyük büyükannesi) genç bir kızken İrlanda'dan Amerika'ya geldiğini biliyordu. Aslında Chicago'ya yerleştikten kısa bir süre sonra evlendiği büyük büyükbabası James de İrlanda'dan gelmişti. Maggie'nin genç

bir kızken çekilen çok az fotoğrafı vardı ama ellerindeki bu ender fotoğraflarda Grace büyük büyükannesini ile arasındaki bariz benzerliği görebiliyordu; özellikle de genç kızlığa adım attıktan sonra. Bir gün İrlanda'ya gidip atalarının geldiği ülkeyi görmeyi hayal ediyordu. Hayatı aniden paramparça olduğunda, bu seyahate Jimmy ile birlikte çıkmayı planlıyordu.

Jimmy Shepard'la ikisinin de gazetecilik okumak için kaydolduğu Illinois Üniversitesi'nde tanışmıştı. İlk derste yanında oturmuş ve ödünç bir kalem alıp alamayacağını sormuştu. Grace sonraki kırk beş dakikasını gözünün ucuyla onu iyice incelemeye çalışarak geçirmiş, yalnızca saman sarısı saçlarını, geniş çenesini ve uzun, koyu renk kirpiklerini görebilmişti. Aslında dersin çoğunu, çocuğun eskimiş Converse ayakkabılarına hayran hayran bakarak geçirmişti. Teneffüs zili çaldığında defterine tek bir kelime bile yazmamıştı ve profesörün anlattıklarının tek kelimesini bile hatırlamıyordu. Jimmy, *Teşekkürler güzellik. Sana kahve ısmarlayabilir miyim?* diye yazdığı bir kâğıt parçasıyla birlikte kalemini ona geri vermişti. O andan itibaren ayrılmaz olmuşlardı.

On dokuz yaşında bir genç kız olarak üniversitedeki ilk yılında tecrübe ettiği canlı, kozmopolit yaşam, çocukluğunun sakin, masum günlerinden çok farklıydı ama her zaman olduğu gibi kendinden emin ve dengeli Grace, yeni hayatında da mükemmeldi. Eski okul arkadaşlarını sade hayatları ve güvenilirlikleri yüzünden seven Grace, yeni okul arkadaşlarını karmaşık yaşamları ve içlerinden geleni yaptıkları için seviyordu. Onlar sayesinde farklı müziklerle, yeni, yaratıcı yazarlarla, tamamen yeni bir moda anlayışıyla tanışmış ve o zamana kadar nasıl korunaklı bir hayatı olduğunu fark etmişti. Bir şehir çocuğu olan, kendine güvenen, esprili olan ve ahırdaki

Sam Adamson'ın tuhaf, tereddütlü beceriksizliğiyle arasında dağlar kadar fark bulunan Jimmy de Grace için bir ilham kaynağıydı.

Kaldığı yurttan sevilen bir kızdı ve yazma konusundaki yeteneği profesörünün gözünden kaçmamıştı. İlk yılındaki sonbahar döneminin sonunda Profesör Andrews ona, "Gerçek bir yeteneğin var," demişti. Profesör Andrews'u severdi. Köşeli yüz hatları ve çarpık bir gülümsemesi olan uzun boylu, ince bir adamdı. Grace'e büyükbabasını hatırlatırdı. Profesör kuvvetli bir şekilde tahtayı silerken tozlar odanın her tarafına uçuşup Grace'i öksürttü. "Evet, gerçek bir yeteneğin var genç bayan," diye devam etti. "Peki söyle bakalım, bu yeteneğin annenden mi yoksa babandan mı geliyor?"

Grace bir an için düşündü. "Sanırım babamdan." O an profesörün, babasının başarılı bir yazar olduğunu düşüneceğinden endişelenip birazcık utandı. "Ama kendisi bir çiftçidir. Yazmış olduğu herhangi bir şey yok."

"Ah, bir toprak adamı." Profesör Andrews masanın köşesine tünedi. "Bana göre en iyi şairler onlardan çıkar. Duygu ve hislerle doludurlar, etraflarını çevreleyen şeylerle temas hâlinde dirler."

Grace olayı hiç böyle düşünmemişti ama bir şekilde mantıklı geliyordu. Her zaman okuma ve yazma sevgisini, çiftlikteki zorlu bir iş gününden sonra ne kadar yorgun olursa olsun yatma saatinde mutlaka kendisine bir şeyler okuyan babasından aldığını düşünmüştü. Işıkları kapatma vakti geldiğinde, "Bir bölüm daha babacığım, lütfen," diye yalvarırdı; özellikle de en sevdiği *Küçük Ev* kitabını okuyorsa. Kendisini Laura Ingalls Wilder, babasını da onun babası olarak düşünmekten hoşlanır, maceralarını kendi kafasında yeniden yaşar ve aile üyelerinin

birbirlerine karşı duyduğu sarsılmaz sevgiden zevk alırdı. Bu kitabı o kadar çok seviyordu ki Laura'nın kardeşi Mary kör olduğunda yastığına kapanıp hıçkırıklara boğulurdu.

Okuldaki öğretmenlerden çok daha önce kendisine okumayı öğreten babasıydı. Küçük arabalarıyla Amerika'nın her yerini dolaşan bir ailenin maceralarını ve kötü kalpli cadılar tarafından bir kuleye kapatılan prensesler hakkındaki küçük öykülerini yazmaya devam etmesi için kendisini yüreklendiren de babasıydı. *Hasattan önce son bir dans* gibi sözler söyleyen, kendisine suyun hafızasından bahseden, etrafındaki dünyayı gözlemlemesi ve bunları kâğıda yazdığına gerçekte olduğu kadar güzel görünmeleri için kendisini teşvik eden de çok çalışsan, alçak gönüllü eğitimsiz bir çiftçi olan babasıydı.

Profesör Andrews, "Peki Bayan Butler," diye devam ederek kollarını göğsünde kavuşturdu. Grace, profesörün gri hırkasının dirsek kısımlarının yıpranmış olduğunu fark etti. Onu yeni bir hırka almaya götürecek bir Bayan Andrews olup olmadığını merak ederken, bir yandan da nedenini bilmeden onun hâlâ annesiyle yaşadığı hissine kapılmıştı. "Muhtemelen neden dersten sonra kalmanı istediğimi merak ediyorsundur." Sözlerinin iyice etkili olması için bir an durakladı ki bu konuda epey yetenekliydi. "Bu haftanın başında Chicago Tribune'den bir iş arkadaşım ile konuştum ve ona sınıfımdaki çok yetenekli genç bir hanımdan bahsettim." Grace profesörün iltifatıyla biraz kızardı ve ayaklarını beceriksizce yere sürttü. "Senin konuk yazar olarak bir makale hazırlamanı kabul etti." Profesör sonra ayağa kalkıp masasının arka tarafına geçti ve evrak çantasını toplamaya başladı. "Peki, bu konuda ne düşünüyorsun? Kendini denemeye hazır mısın?"

Grace afallamıştı. Bu çok büyük bir haberdı. Tribune Gazetesi'nde makale yazmak, gazeteciliğin kutsal kâsesi gibi bir şeydi. Aylardır onlara çeşitli konularda yazılar gönderen ama cevap bile alamayan insanlar olduğunu biliyordu.

"Vay canına," dedi coşkuyla. Yanakları şimdi kıpkırmızı olmuştu. "Yani, vay canına! Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Bu inanılmaz bir şey."

"Evet, öyle. Bu yüzden elinden geleni yapıp iki bin kelime-lik bir makale hazırla. Eğer Bill'in hoşuna giderse, makalenin bu yaz yayımlayacak. Grace, bu işi düzgün yaparsan, mezun olduğunda işe alınmasan bile orada staj yapman garanti olacaktır."

Grace sonraki haftayı kütüphanede araştırma yapıp fikirler bulmaya çalışarak, yurt odasındaki tik ağacından yıpranmış çalışma masasında saatlerce oturup elle yazdığı notları, geçen yıl kendisine Noel hediyesi olarak verilen *Brother* marka elektrikli daktiloda temize çekip, sonra da çıkarttığı sayfaları buruşturup çöp kutusuna atarak geçirdi. Üniversite yurdu odası küçücük olduğu için içeride yalnızca iki tek kişilik yatak iki masa, aynalı bir konsol ve küçük bir pencere vardı. Oda arkadaşı Ella Jackson lenf bezleri şişip ateşi çıktığı için evindeydi. Grace, okul döneminin ilk gününde eşyalarını yerleştirirken, şükürler olsun bir pencere var, diye düşündüğünü hatırladı. Bomboş beyaz duvarları, tik ağacından yapılma uyuruk mobilyaları ve soğuk, marley döşeli zeminiyle kutu gibi küçücük olan oda, çiftliğin çitleri boyunca gezip, avludaki sallıncakta sallanarak ev yapımı limonata içmeye alışkın kızın gözüne kafes gibi görünmüştü.

Şükran Günü tatili yaklaşırken, saatlerce küçük pencereden dışarıya bakıp kendisine bir ilham gelmesini ümit etti. Başkan

Reagan'ın göreve başlaması? Pacman oyunu çılgınlığı? İlk uzay mekiğinin fırlatılması? Bunların hepsi, Grace'in kendine güvenini azaltan ve hakkıyla üstesinden gelebileceğinden şüphe duymasına sebep olan çok büyük haberlerdi. Daha kişisel, sıradan insanlara ait olabilecek, her şeyden çok da kendini yazmaya mecbur hissedeceği bir hikâye olması gerekiyordu. Profesör Andrews öğrencilerine her zaman şunu söylerdi: "Büyük gazeteciler haberleri beyinleriyle yazar, büyük makale yazarları ise yürekleriyle." Kalbine dokunacak bir hikâyeye ihtiyacı vardı ama bir türlü bulamıyordu.

Bu konu onu Şükran Günü ve tatil dönemi boyunca rahatsız etmeye devam etti. Evde ailesiyle birlikte olmaktan zevk almasına, Hindistan'a yaptığı geziden dönen Art'la uzun uzun konuşmalarına, annesinin ev yemeklerinin tadını çıkarmasına ve gecenin geç saatlerinde babasıyla baş başa yaptıkları sohbetlerin zevkine varmasına rağmen dikkati dağınıktı. Bir an önce şehre ve üniversite hayatına geri dönmeyi dört gözle bekliyordu. Yeni yılın başlamasından birkaç hafta sonra ve bahar döneminin başında, hikâyesini hâlâ bulamamıştı.

"Neden bulamıyorum Jimmy," diye yakındı, bacaklarını duvara dayamış bir hâlde odasındaki küçük yataкта uzanmışken. Sık sık bu şekilde yatardı. Yer çekiminin gücüyle kanının damarlarından aşağıya doğru akışını hissetmeyi severdi. Kendisini ağırlığı yokmuş gibi, sanki suyun üzerinde yüzüyormuş gibi hissetmesini sağlardı.

Jimmy ona doğru dönüp alnına düşen saçlarını nazikçe geriye itti. "Hikâyeni bulacaksın Gracie," diyen yumuşak, kadife sesi her zamanki gibi büyüleyiciydi. "Fazla zorlama bebeğim. Panik yapmaktan vazgeç. Aklına bir şeyler gelecektir, her zaman gelir." Grace'e doğru eğildi ve söylediklerinden emin

olduğunu pekiştirmek için onu nazikçe yanağından öptü. Bir an için birbirlerine baktılar. Grace'in gözleri Jimmy'nin tamdık yüz hatlarında gezinirken gelecekte kendilerini nelerin beklediğini düşündü. İlişkileri devam edecek mi, yoksa üniversitede başlayan ama akademik bir kuruluşun sağladığı samimiyet ve emniyetin dışına çıktığında dağıldığına şahit olduğu birçok sevda gibi bitecek mi diye merak etti.

Grace'in aklından bunlar geçerken, yatakhane gözlemcisi Macy Johnson odanın kapısına vurup, annesinin telefonda olduğunu haber verdi. Babası korkunç bir araba kazası geçirmişti ve hemen eve gitmesi lazımdı. Makalesi ve Jimmy ile olan geleceği konusundaki tüm düşünceler aklından uçup gitti.

Jimmy otobanda hız sınırını aşır bütün kırmızı ışıklarda geçerek elinden geldiğince hızlı sürdü. Grace yolculuk sırasında Jimmy'nin mavi Ford Mustang'inin yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturup Chicago'nun merkezindeki en yüksek binaların tepelerini gizleyen hafif kış sisini izledi. Son yağın karın hâlâ yosun gibi kaldırım kenarlarına yapışmış olması gibi tuhaf şeyleri, binalardan birindeki saati ve hava sıcaklığıını gösteren yeni, dijital panoyu fark etti.

Mason Bölge Hastanesi'ne akşam saat 19.32'de vardılar. Dokuz dakika geç kalmışlardı. Babasının ölüm saati 19.23 olarak açıklanmıştı. Grace yatağının başına gittiğinde babasının etrafını saran makinelerden sarkan kablo ve hortumların oluşturduğu korkutucu bir manzarayla karşılaştı. İç kanamayı durduramamışlar, babasını hayatta tutamamışlardı. Çiftliklerinin hemen dışındaki kör virajda bir kamyon ona önden çarpmıştı. Kamyon yol şartlarına göre aşırı hızlıydı ve kontrolünü kaybetmişti. Her zamanki gibi mantıklı ve pratik düşünen babası yola dökmek için tuz almaya gidiyordu çünkü yolların tehlikeli bir hâle geldiğinin farkındaydı.

Grace babasının cansız bedeninin önünde dururken sersemlemiş bir hâlde sessizliğe gömüldü. Elinden gelen tek şey parmaklarını annesinin, kırk bir yaşında dul kalan annesinin yorgun parmaklarından geçirip sıkıca tutmaktı. Kısa bir süre önce kocasıyla kutladıkları yirminci evlilik yıl dönümü hediyelerini kaldıracak zamanı ancak bulabilmişti. Anneyle kızı hiç konuşmadılar. Birlikte çaresizce, sürekli gözyaşları döküler.

Takip eden saatler, günler ve haftalar, annesinin acısının çok daha büyük olduğunu bilen Grace'in kendi acısını bastırmaya çalıştığı bir bulanıklık hâlinde geçti. Jimmy cenazeden beş gün sonra kampüse dönmüştü. Onun gittiğini zar zor hatırlayabiliyordu.

Macy Johnson'm yurt odasının kapısını çalmasından tam olarak iki hafta sonra Profesör Andrews'a telefon etti. Annesinin evindeki merdivenin son basamağına oturmuş, halının soyut, örümcek ağı şeklindeki deseninin üzerinden ayak parmaklarıyla geçerken, yakın zaman önce bağlanan çevirmeli telefondan dikkatle numaraları çevirdi. Çevirdiği her rakamdan sonra yuvarlak kadran başlangıç pozisyonuna dönerken ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünüyor, telefonun içinden gelen hipnotize edici vızıltıyı dinlerken kalbi gümbürdüyordu. Profesör Andrews'un telefonu açmamasını umdu. Ama açtı.

Parmaklarıyla telefonun gri kablosunu sinirli bir şekilde bükerken neler olduğunu anlattı. Kocası için yas tutuyor olması bir yana, MS* hastası olan ve yardıma ihtiyaç duyan annesinin

* Multipl Skleroz: Kişinin bağışıklık sistemindeki bozukluk sonucu beyin ve omurilikte çok sayıda plakların oluşmasına neden olan bir hastalık. Hareketlerde kısıtlanma, kas güçsüzlüğü, kısmi felç, dengesizlik, görme ve konuşma bozuklukları şeklinde seyreder. (Çev. N.)

yanında kalabilmek için üniversiteden ayrılmak zorunda olduğunu açıkladı. Profesör Andrews hattın öbür ucundan onu sessizce dinledi ve konuşmaya başlamadan önce Grace'in sözlerini bitirmesini bekledi. Onu çok iyi anladığını, verdiği kararı desteklediğini ve başına gelen korkunç durumdan ötürü çok üzgün olduğunu söyledi. Grace'in acısına duyarlı olduğundan çekinerek makale konusundan bahsetti.

“Böyle bir anda konuyu gündeme getirdiğim için üzgünüm Grace ama bu makaleyi yazmayı hâlâ düşünüyor musun? Bu senin için gerçekten çok olağanüstü bir fırsat ve durumu açıkladığımızda Bill'in bir süre daha bekleyeceğinden eminim.”

“Sizi yüzüstü bıraktığım için çok üzgünüm Profesör Andrews,” diye cevap verdi Grace. Telefon ahizesine doğru yumuşak bir sesle, kısa ve ölçülü kelimelerle konuşuyordu. “Fakat lütfen bu fırsatı başka birine verin. Şu anda hiçbir şey yazamam, yalnızca kederle doluyum. Şimdilik kariyerimi bir kenara bıraktım ve annemin yanında olacağım.”

Grace bunu asla bilmeyecek olsa da üniversitedeki profesörü Grace'in annesine bakmak için hissettiği görev duygusundan, on dokuz yaşındaki bir kıza göre gösterdiği olgunluktan öylesine etkilenmişti ki ahizeyi yerine koyduğunda gözünden bir damla yaş süzölmüştü.

Grace Butler iki yıl sonra bile annesine karşı hissettiği bu görev duygusundan hâlâ kurtulamamıştı. Bu yüzden yirmi birinci yaşını Chicago'nun yeni, son moda barları yerine aile evinin küçük mutfağında, minik bir kız çocuğu olduğu günlerden beri tüm doğum günü fotoğraflarının arka planında görünen aym tavuk desenli duvar kâğıdının önünde kutluyordu. Kayıp hissi, yalnızca babasını değil kendi hayatını, ümitlerini ve hayallerini de kaybettiği hissi aniden Grace'i sardı ve yalaklarından akan gözyaşlarıyla mutfaktan arka avluya çıktı.

Diğer misafirler Grace'in etrafına doluşup mumları üflemesini izlerken, seksen yedi yaşındaki büyük büyükannesi Maggie arka avluda sessizce oturarak kutlamaları uzaktan, kâğıt inceliğindeki dudaklarında oynayan hafif bir gülümsemeyle izlemişti. Grace'in mutfaktan çıktığını, gözlerinden yaşlar aktığını görüp onu yanına çağırdı.

"Gel buraya," diye fısıldadı yaşlı kadın, oturduğu bahçe salıncağında yanındaki yere eliyle vurarak. "En önemli gününde seni bu kadar üzen şey nedir?"

Grace ona doğru yürüdü. Misafirlerin toplandığı yerden uzaklaştıkça konuşma seslerinin uğultusu hafifçe azaldı.

"Of, bilmiyorum Maggie. Belki de yaşlandığım içindir!" Grace, büyük büyükannesinin ısrarıyla Maggie'ye her zaman ilk ismiyle hitap ederdi. *Büyük büyükanne lafı beni gülünç derecede yaşlı gösteriyor. Bundan hoşlanmıyorum*, demişti.

"Beni boş ver," diye devam etti Grace, gözyaşlarını bir kâğıt peçeteyle kurulayarak. "Birkaç dakika içinde kendime gelirim. İşte, sana bir dilim pasta getirdim. En sevdiğinden... Taze kremalı, çikolatalı sünger kek ve Martha teyzenin ev yapımı ahududu reçeli."

Bahçede yetişen kamelyaların mis kokusu arka avluyu sarmıştı. Grace bu kokuyu severdi ve doğum günü pastasını Maggie'ye uzatırken derin derin içine çekti. Yaşlı kadın tabağı aldı. Ellerinin istemsizce titremesi, gümüş tatlı çatalının avokado yeşili tabağa çarpıp tıkırdamasına neden oldu. Bu tabak, bugüne kadar kutusundan çıkarılmamış evlilik yıl dönümü hediyesinin bir parçasıydı. Grace, annesinin özellikle bugünkü kutlama için çıkardığı her tabağı, fincanı ve fincan

tabağını büyük bir dikkatle yıkayıp kurulamasını izlemişti. Avokado rengindeki tabak takımının açılmasının daha çok tabağa ihtiyaç duyulması gibi pratik sebebinin yanı sıra annesinin hayatına devam ettiğini gösteren sembolik bir hareket olduğunu da fark etmişti.

“Sen çok kibar bir kızsın,” dedi Maggie, başını hafifçe sallayarak. “Doğum günleri insanı her zaman duygulandırır, öyle değil mi? Bunu en iyi ben bilirim. Kendi payıma epeyce doğum günü gördüm!”

Grace, Maggie’nin kendine özgü camgöbeği mavisi gözlerindeki bakışın uzak düşüncelerde kaybolduğunu, göz pınarlarında küçük gözyaşı gölcüklerinin oluştuğunu fark etti. Maggie’nin son zamanlarda, özellikle kocası James’in yanı sıra Grace’in büyük büyükbabasının birkaç yıl önceki ölümünden sonra ne kadar kırılgan görüldüğü dikkatini çekti. Son derece çelimsiz ve ufak tefek görünüyordu, cildi neredeyse yarı saydam gibiydi. İlaçların ve bastonun yardımı olmadan yorgun bedenini hareket ettiremiyordu. Şu an evde bir araya gelmiş dört nesil aile üyelerinin başlangıcının bu kadın olduğuna, bu küçücük yaşlı kadının daha on yedi yaşında genç bir kızken, yeni ve daha iyi bir hayata kavuşma hayaliyle İrlanda’dan Amerika’ya zorlu bir yolculuk yaptığına inanmak çok zordu.

“Doğduğun gün kar yağdığını sana daha önce söylemiş miydim?”

Grace gözlerinde yaşlarla güldü. “Söyledin Maggie. Nisan ayında kar, ha! Buna kim inanır?”

Maggie, Grace’in doğduğu gün nasıl kar yağdığını sık sık anlatırdı. Hastanenin dışındaki ağaçlardan tipi gibi dökülen pembe renkli, nefis kiraz çiçeği karları, sert esen bahar rüzgârında dönerek dans edip park etmiş arabaların etrafında

birikiyordu. Ağaçların her yıl canlanıp rengârenk çiçekler açması Maggie'yi çok özel bir şekilde büyüledi. Çiçeklerin uçuşarak düşmesini izlemeyi çok severdi. "Sevimli kar taneleri gibi," derdi, "ya da bir geline atılan konfetiler gibi." Ona bir şeyler hatırlattığını söylerdi. Ama ne hatırlattığını kimse bilmiyordu.

"Artık şu gözyaşlarını sil. Sana bir şey söyleyeceğim."

"Nedir?" diye sordu Grace. "Bir dilim pasta daha mı istiyorsun?"

Maggie şakacı bir şekilde Grace'in bileğine vurdu. "Hayır, bir dilim pasta daha istemiyorum. Sana bir şey söylemek istiyorum. Önemli bir şey." Artık Grace'in dikkatini tamamen kendisine çekmişti. "Hâlâ şu hikâyelerini yazıyor musun?"

Grace vereceği cevaptan neredeyse suçluluk duyarak ayaklarına baktı. "Şey, pek fazla değil. Aslında babam öldüğünden beri yazmadım. Herkes çok üzgündü, ben de annemle çok meşgul olduğum için bir şeyler yazmaya fırsat bulamadım."

"Peki çok sevdiğin üniversiteden ve şu erkek arkadaşından ne haber? Oraya ne zaman geri dönüyorsun?"

Grace şaşırdı. Maggie daha önce bu konuda onunla hiç konuşmamıştı. Jimmy'den en son bahsetmesinin veya aileden birilerinin onu görmesinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki Maggie'nin Jimmy'yi hatırladığını bile düşünmezdi.

Babasının geçirdiği kazadan sonra Jimmy ile birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Bir süre haberleşmeye devam ettiler ama aylar geçtikçe telefon görüşmeleri ve mektuplaşmaları giderek seyrekleşti. Ta ki Jimmy'nin hayatına devam etmesi gerektiğini fark edene kadar... Jimmy'ye bir mektup yazıp onu hâlâ sevdiğini ama kendisini beklemesini isteyemeyeceğini açıkladı. Bu hayatında yazdığı en zor mektuptu. Jimmy'yi sık sık

düşündü, onunla iletişime geçmeyi çok istedi ama bir şeyler onu hep durdurdu. Artık sadece onu aklından çıkarmaya ve unutmaya çalışıyordu.

“Bilmiyorum Maggie. Belki bir gün üniversiteye ve Jimmy’ye dönerim.”

Yaşlı kadın onu dikkatle inceledi. “Biliyorsun, ben evimden ayrıldığımda senin yaşlarındaydım. Sevgiğim ve önemsedğim insanları terk ettim ama başka çarem yoktu. Onlardan ayrılmak, daha iyi bir hayat kurmak için buraya gelmek zorundaydım. Annen sonsuza kadar buralarda sıkıntı içinde dolanmanı istemez. Burada kalıp ona göz kulak olmakla muhteşem bir şey yaptığını düşünüyorum ama artık kendisi için birtakım düzenlemeler yapabilir, yatılı bir bakıcı bulabilir. Ayrıca teyzelerin ona yardımcı olmak için etrafta olacaklar. Belki de artık şu defterlerini ve erkek arkadaşının telefon numarasını alıp hayatına devam etmelisin.”

Söyledikleri bir düşünce olduğu kadar aynı zamanda da bir talimattı. Grace, Maggie’nin haklı olduğunu biliyordu. Anne-siyle üniversiteye dönme ihtimalini konuşmak için uygun bir zaman bulmaya çalışıyordu, ancak doğru zaman hiç gelmeyecekmiş gibiydi.

“Belki de haklısın,” dedi, Maggie’ye gülümseyerek. “Gerçi hâlâ iyi bir hikâye yazabileceğimden emin değilim, çok zaman oldu. Ayrıca iyi hikâyeler bulmak çok zor.”

“Eh,” diye devam etti Maggie, “eğer aradığın şey iyi bir hikâye ise bende tekrar yazmanı sağlayacak bir tane var.” Sonra pastasından bir parça yemek için biraz durakladı. Grace sabırla onu beklerken misafirlerden bazılarının gitmeye hazırlandığının farkındaydı. “Bugün günlerden ne, biliyor musun Grace?”

Grace kıkırdayarak büyük büyükannesini kolundan hafifçe dürttü. "Benim doğum günüm. On beş nisan."

"Tamam ama bugün başka ne olduğunu biliyor musun? Çok uzun bir zaman önce?"

Grace bir süre düşündü. Birinin doğum gününü veya önemli bir yıl dönümünü mü kaçırmıştı acaba? Aklına hiçbir şey gelmedi. "Bilmiyorum. Ne olmuştu?"

Maggie yine durakladı. Derin bir nefes aldı. Yüzünün ifadesinde bir şeyler değişti, ellerinin titremesi durdu, gözleri torununun çocuğunun gözlerinin ta derinlerine baktı.

"Titanic'i hiç duydun mu Grace?"

Grace, Maggie'nin ses tonundaki anlamlı ve önemli değişikliği fark ederek bardağını yere bıraktı.

"Elbette duydum. Titanic'i herkes duymuştur. Neden?"

"Biliyorsun, yetmiş yıl önce bugün battı."

"Gerçekten mi? Nasıl yani, *tam olarak* bugün mü? 15 Nisan'da? Demek Titanic'in batışının yıl dönümünde doğmuşum. Vay, bu kesinlikle çok havalı. Bu durumu hiç fark etmemiştim." Maggie eliyle Grace'in kolunu sert bir şekilde tuttuğunda, Grace doğum günüyle ilgili bu haberi annesiyle paylaşmak için ona seslenmek üzereydi.

"Bu tarihi nasıl bu kadar net bir şekilde hatırladığımı biliyor musun Grace?"

"Nasıl?" Grace, Maggie'nin cam gibi gözlerine dikkatle baktı. Etraflarındaki hava bir an için hareketsiz kalmış gibiydi. Grace'in bedeni âdeta buz kesti.

"Ben de oradaydım. Titanic'teydim." Maggie o an durakladı, bu sözleri yüksek sesle söylemenin verdiği rahatlık ve şokla derinden sarsılmış benzliyordu.

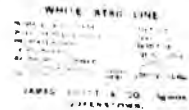
Grace, babasının bir zamanlar büyük büyükannesinden ve ailenin onun Amerika'ya *Titanic*'le geldiğine inandığından bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Fakat kimse bundan tam olarak emin değildi çünkü Maggie bu konuda asla konuşmazdı.

Büyük büyükannesi, sanki sözcüklerin ağzından çıkmasından korkuyormuş gibi fısıldayarak konuşmaya devam ederken Grace, Maggie'nin elini tuttu. "İrlanda'daki küçük kasabamızdan o muazzam gemiye binen on dört kişiydik," diye devam etti. "On dört kişiydik." O an torununun kızının gözlerine bakamayarak başını eğip ellerine baktı. "O gemide bin beş yüzden fazla insan öldü, biliyorsun. Ben şanslı olanlardan biriydim. Bana yardım eden adama şükürler olsun, son filikadaki son yere oturdum." Tekrar yere baktı. "O adama ne olduğunu sık sık merak ederim."

Grace büyük büyükannesini dikkatle izliyordu. Tüm hayatı boyunca *Titanic*'ten kurtulan biri olarak değil, yalnızca Büyük Nine Maggie olarak bildiği bu inanılmaz kadını artık başka bir gözle görüyordu.

"Peki diğer on üç kişi? Onlara ne oldu?"

Dışarıdaki rüzgâr kuvvetlenirken kamelya kokusu tüm odaya doldu. Maggie Grace'e baktı ve uzun, derin bir nefes aldı.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Stowage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET

Beşinci Bölüm

Maggie Murphy'nin Özel Günlüğü
Queenstown, Cork
10 Nisan 1912

Nihayet Queenstown'a varabildik. Bir ara buraya asla ulaşamayacağımızı düşündüm. Windy Gap boyunca at arabalarıyla ve Castlebar'dan trenle yaptığımız yolculuklar sonsuza kadar sürecekmış gibiydi. Tanrım! Bir istasyondan öbürüne gidip aktarma yaptığımız trenlerin sayısını bile unuttum. Hiç durmadan vagonlara inip binerken bagajlarımızdan hiçbirini kaybetmemiş olmamız bir mucize! Gerçi neredeyse kuzen Pat Brogan'ı kaybediyorduk. Trenin sallantısıyla uyuya kalmış ve Limerick'te az kalsın trenden inemeyecekti. Tanrı'ya şükürler olsun ki Maura Brennan çabucak bir sayım yaptı ve eksik olduğumuzu fark etti, yoksa Tanrı bilir Pat şimdi nelerde olurdu!

Zaten tren yolculuğunun geri kalanında annelerini özleyen kızların sürekli ağlayıp burunlarını çekmelerinden başka pek bir şey olmadı. Birbirimizle fazla konuşmamamız tuhaf bir durumdu çünkü normalde şakalaşmadan, bir hikâye anlatmadan veya bir şarkı söylemeden duramazdık. Hepimiz kendi özel düşüncelerimizle ve pencerenin önünden akıp giden tarlaları izlemekle fazla meşguldük. Bir tarlada lokomotifin düdüğüyle irkilip ok gibi fırlayan bir yaban tavşanıyla, başka bir tarlanın üzerinde dolanan bir şahin gördüm. Acaba Amerika'da yaban tavşanları ve şahinler var mıdır? Gerçekten bilmiyorum.

Aramızda ses çıkaran tek kişi Peggy'di. Claremorris'e doğru giderken, bagaj rafından bir şeyler indirmeye çalışan şişman bir kadının hâlini görünce gülme krizine tutuldu. Kadın trenin hareketleriyle öne-arkaya, sağa-sola sallanıp duruyordu. Sarhoş gibi görünüyordu ve zaten öyleydi! Kathleen teyze, kıs kıs güldüğü için Peggy'yi azarladı ve yaptığıнын terbiyeli bir davranış olmadığını söyledi.

Cork'a vardığımızda açlıktan ölüyorduk ve Bayan Brogan'ın yulaflı kekleriyle Kathleen teyzenin sodalı ekmeğini büyük bir zevkle yedik. O ekmeği daha bu sabah bizim mutfağımızda pişirmiş olduğunu düşünmek çok tuhaf. Sanki en son orada bulunmamın üzerinden bir asır geçmiş gibi geliyor ve mutfağımızın nasıl göründüğünü zar zor hatırlıyorum.

Queenstown'a gitmek üzere trene binene kadar ağlamaların çoğu dinmişti. Katie şarkılar söyleyerek bizi neşelendirdi ve Jack Brennan, Michael Kelly

ile birlikte oynamak için iskambil kâğıtlarını çıkardı. Bana gençlerin evlerini çok fazla düşünmelerini engellemek gerektiğini söyledi. Pat'in birkaç kez şans parasını cebinden çıkardığını gördüm. Annesi bu sabah ona iyi şans getirmesi için vermişti ama at arabasına binerken düşürdü. Düşürdüğünü gördüm, birkaç kişinin daha gördüğünü biliyorum ama hepimiz fark etmemiş gibi yaptık, o da bu konudan bahsetmedi. Parayı sürekli olarak elinde evirip çevirirken aklından neler geçtiğini biliyorum çünkü bir şans parasını yere düşürmek kötü şans demektir.

Queenstown tuhaf bir kasaba. Hayatımda hiç böyle bir yer görmedim. İstasyonun etrafında üzerinde bir insan, bir araba, bir at veya birkaç eşya bulunmayan bir santim bile boş yer yoktu. Sanki İrlanda'nın yarısı bu gece buraya gelmiş gibiydi. Deniz havası tenimde sürekli bir nem hissi bırakıyor ve tuzdan, yosundan veya şehrin üzerine asılı duran bir şeyden kaynaklanan korkunç, iğrenç bir koku var. Kendimi kusacakmış gibi hissediyorum. Martılar korkunç bir ses çıkarıyorlar. Zırlayan bir bebek gibi, sanki çılgılık atarak ağlıyorlar. Sesleri tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyor.

Kathleen teyze istasyondaki simsarlardan biriyle konuşup, "McDonnell Sahil Pansiyonu" isimli yerde hepimiz için oda ayarladı. Kathleen teyze pansiyonlara yabancı değil çünkü kendisi de Chicago'da bir pansiyon işletiyor. Ayrıca kalacağımız yer, yarın sabah ayının yapılacağı katedrale yakın olduğu için de memnun oldu.

Hepimiz odalara dağıldık. Jack Brennan'la iki oğlan bir odaya... Maura Brennan, Eileen Brennan, Katie,

Peggy ve Ellen Joyce diğer odaya... Ben, Kathleen teyze ve diğer dört kız da başka bir odaya girdik. Ellen'in Pat'e pansiyonun gecelik ücretinin yedi şilin altı peni olduğunu söylediğini duydum. Pat bana bunun resmen bir haftalık maaşı olduğunu ve buranın sahibinin servet kazandığından bahsetti. Kadın kibar birine benziyor ama merdivenden inip çıkarken zar zor nefes alıyor ve çok fena ter kokuyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki burada sadece bir gece kalacağız.

Zavallı Peggy berbat bir durumda. Olayın nasıl geliştiğini bilmiyorum çünkü hiçbirimiz adamı görmedik ama Peggy, Queenstown tren istasyonunda siyahlar giymiş tuhaf bir adamın yanına yaklaştığını söyledi. Aniden ortaya çıkıp omzuna hafifçe vurmuş. Peggy korkudan neredeyse üç metre havaya sıçradığını söyledi. Adamın kim olduğunu da bilmiyormuş. Adamın bir yolcu olabileceğini düşünerek cüzdanından birkaç peni çıkarıp vermeye çalışmış ama adam parayı reddetmiş ve ona uzun bir yolculuğa çıkmak üzere olduğunu, korkunç bir felaket olacağını ama onun hayatta kalacağını söylemiş. Sonra da kalabalığa karışıp ortadan kaybolmuş. Peggy tüm bu olup bitenler yüzünden biraz sarsılmış durumda. Bunu ve Joe Kenny'nin çay yapraklarından baktığı falı düşününce, neredeyse ben de kendimi kaybedeceğim. Kathleen teyze kendimizi hayal gücümüze fazla kaptırdığımızı söylüyor ve denize açılmak için bundan daha güvenli bir gemi olamayacağını hatırlatıyor.

Ballysheen'den ayrıldığımızdan beri Séamus sürekli aklımda. Mektuplarında neler yazdığını merak ediyorum. Paketi güvende tutmak için paltomun cebinde taşıyorum. Henüz açmadım. Sanırım mektupları

okumadan önce gemiyle denize açılıp epeyce uzaklaşmış olmam gerektiğini düşünüyorum. Ya aşırı sevgi dolu bir şeyler yazdıysa veya evlilik teklifi yaptıysa ve onun yanına dönmek için buradan kaçmak zorunda kalırsam diye biraz korkuyorum. Eğer böyle bir şey yaparsam Kathleen teyze beni asla affetmez, bu yüzden gemiye binene kadar bekleyeceğim. Aramızda kilometrelerce uzanan soğuk, karanlık okyanus olduğunda ona kaçmak için bir şey yapamayacağımı biliyorum.

Kathleen teyze Titanic'in şu an Fransa'dan yola çıktığını ve yarın öğle saatlerinde Queenstown'a varması gerektiğini söylüyor. Her şey yolunda giderse, öğlen saatlerinde denize açılmış olacağız. Suyun üzerinde olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Peggy'nin bana gazetede gösterdiği resimlerin dışında hiç yolcu gemisi görmedim. Tüm o konuşmalardan ve koparılan yaygaralardan sonra bu gemi hakkında ne düşüneceğimi merak ediyorum. Nihayetinde sadece bir gemi işte. Onun hakkında bu kadar kafa yormaya gerek yok.

Her neyse artık saat geç oldu ve Kathleen teyze yarınki yolculuktan önce iyi bir uyku çekmemiz gerektiği konusunda söyleniyor. Bu yüzden ona birkaç dakika içinde yazmayı bitireceğimi söyledim. Diğerlerinin çoğu çoktan uyudu, bugünkü yolculuğumuz yüzünden yorgun düşmüşler. Buraya gelmek bile çok uzun sürmüş gibi görünüyor ve New York hâlâ bir haftalık uzaklıkta. Tanrı aşkına, o gemide yedi gün boyunca ne yapacağız, hiç bilmiyorum. Umarım Séamus bu akşam rüyama girer.

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

Main Agent
Former Agent
Marine Bank

ISBAY & CO.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.

WHITE STAR LINE.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.
100 MARK LANE, LONDON, E.C.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED, OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Altıncı Bölüm

Queenstown, Cork, İrlanda

10 Nisan 1912

“**T**anrı aşkına kızım, saate baksana, on biri geçmiş. Neler karalayıp duruyorsan o defteri artık elinden bırak da biraz uyu. Sabah erken kalkacağız ve Amerika’ya varmadan önce gidecek daha kilometrelerce yolumuz var.”

Yolculukla geçen uzun günden sonra yorgun olmasına rağmen Kathleen Dolan da huzursuzdu. Seyahatleri nihayet başladığı için rahatlamıştı ama bir an önce Chicago’daki evine, tanıdık eşyalarına ve kız kardeşiyle yeğenine kavuşmak için sabırsızlanıyordu. Gruplarındaki çoğu kişiyi sevmiyor değildi. Belki biraz Ellen Joyce’dan huylanıyordu çünkü onu kibirli buluyordu. Fakat Kathleen’in etrafı genelde kalabalık gruplarla çevrili olmazdı. Böyle şeyleri bir parça gereksiz buluyordu.

Onu tanıyanlar için Amerika'ya seyahat edecek yolcu grubunu ateşleyenin Kathleen Dolan olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Çünkü yaşamlarında kötü hasatlar elde etmek ve pamuk fabrikalarında çalışmaktan daha fazla şeyler yapabilmeyi dileyen Ballysheen'li kadınlar ve erkeklerin hayallerini süsleyen refah ve fırsatlarla ilgili cezbedici hikâyeler anlatan oydu. Tamamen gerçekçi bir şekilde, *Titanic*'in Cork'taki Queenstown limanından 11 Nisan'da kalkacağını ve gemiye binmek isteyen herkesin kasabadaki White Star Line şirketinin bürosundan Castlebar'daki Thomas Durcan'dan yedi pound on beş şilin vererek bilet alabileceğinden bahseden oydu.

Önceki haftalar, hızlı ve verimli bir şekilde yolculuğa hazırlanmak ve sabırsızlığını bastırmaya çalışmakla geçmişti. Şimdi hareket etmeden yatma fırsatı bulmanın ve sessizliğin tadını çıkarıyordu. Kathleen, yorganın altına yerleşen yeğeni-ni izlerken ve odayı kendileriyle paylaşan diğer genç kızların uykudaki bedenlerine göz atarken, on dokuz yaşında bir genç kızken yaptığı kendi göç yolculuğunu hatırladı. Kendisi bugün şahit olduğu tüm o gözyaşları ve endişelerden uzaktı. Her şeyi olağanüstü bir macera olarak görmüştü.

Birçok açıdan dikkat çekmeyen bir kız olduğunun, köşeli çenesi, pürüzlü teni ve kendisini yaşından büyük gösteren çukura kaçmış gözleriyle gayet sıradan görüldüğünün acı verecek kadar farkındaydı. Kendisini yaşıtı genç kızlardan ayıracak ve hayat şartlarını yükseltecek şey yalnızca kararlılığı ve azmiydi. Ablası çoktan Amerika'ya yerleştiğinden Kathleen ile aynı odayı paylaştığı diğer kardeşi Nora, ablası Mary'nin mektuplarında yazdığı cezbedici Amerikan hayat tarzıyla ilgili her sözcüğü, iş olanaklarını, rengârenk giysileri, İrlanda'daki hayatın sosyal baskısından kurtulma

şansını yıllar boyunca yutarcasına okumuşlardı. İrlanda kıyılarından başka bir grup göçmeni daha götürecek olan yolcu gemileriyle taşınan mektuplardaki sözcükler, hayattaki sosyal konumu doğduğu anda belirlenmiş bir çiftçi kızı için baştan çıkarıcı ümitler vadeliyordu. Beklediği fırsat, parası Chicago'daki ablası tarafından ödenmiş bir biletle geldiği andan itibaren Kathleen, Amerika'nın kendisi için sakladığı fırsatların düşüncesiyle mest oldu. İrlanda kıyılarından ayrılırken çok az parası olmasına rağmen hiç korkmadı ve pek fazla duygulanmadı.

Kendisinden önce giden birçokları gibi, o da Chicago'daki büyük şehir hayatının ritmine kolayca uyum sağladı. Komşularının o kadar büyük bir kısmı İrlanda kökenliydi ki bazen gerçekten Amerika'da olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Çevredeki marketlerde kulağına Offaly, Mayo, Donegal, Kerry bölgelerinin aksanları çalınıyordu. Dikkatle kulak verip dinleyecek olsa, İrlanda'daki bütün şehirlerin aksanlarını duyabileceğinden emindi.

İrlanda'da kalan tek akrabası olan kız kardeşi Nora'ya, yani Maggie'nin annesine ve arkadaşı Maura Byrne'a sık sık mektup yazdı. Kathleen mektuplarında bulutlara değen binaları, büyük evleri, at arabalarını ve zenginlerin kullandığı motorlu arabaları, ev işlerinde çalışan kadınlara verilen iyi ücretleri, etkileyici geniş caddeleri, Randolph ve Washington Caddelerindeki aklınıza gelen her şeyi bulup alabileceğiniz görkemli büyük mağazaları anlattı. Mektuplarını okuyanların, kendi kasabalarından hem mesafe hem de yaşam tarzı olarak çok uzak olan bu "yeni dünya" hakkında yazdıklarından hoşlandıklarını biliyordu.

Fakat oraya ne kadar yerleşmiş ve Amerikan yaşam tarzına ne kadar uyum sağlamış olursa olsun, memleketinden gelen her mektup Kathleen'in gözlerinin bayram etmesine, kalbinin her zamankinden daha hızlı çarpmasına yeterdi. Bir süre önce İrlanda'ya geri dönmesine neden olan da böyle bir mektuptu. Rahatsız pansiyon yatağında yatarken farkına vardığı gibi o gece Queenstown'da olan on dört kişiye bir anlamda yol gösteren de o mektuptu.

Mektup serin bir sonbahar günü gelmişti. Ablası Mary ile birlikte yaşadığı Chicago'daki evlerinin önünden geçen kaldırımlarda sıralanmış ağaçların yaprakları, gün ışığıyla parlıyordu. North Ashland Caddesi üzerinde, gösterişsiz ama mükemmel derecede sevimli bir evdi ve Lincoln Caddesi üzerindeki pansiyonuna da yakındı. Ablası rahat bir ev kurmuştu. Evi döşerken seçtiği eşyalar, hayatta başarılı olmuş iki kadın için de uygundu.

Paspasın üzerindeki mektubu alırken Maggie'nin tanıdık el yazısını ve Castlebar posta mührünü hemen fark etti. Salona giderek yazı masasındaki sandalyeye oturdu, memleketten gelen her zamanki dedikoduları ve sıradan haberleri okuyacağını düşünerek zarfı dikkatle açtı.

22 Ekim 1911

Balysheen

Mayo

Eire

Sevgili Kathleen teyze,

Kötü haberler vereceğim. Annem ateşli hastalığa yakalandı ve durumu hiç iyi değil. Sana mektup yazıp mümkün olan en kısa sürede İrlanda'ya dönmeni istememi

söyledi çünkü kendisine bir şey olursa benim tek başına ne yapacağım endişeleniyor. Sana bu haberleri verdiğim için üzgünüm ve seni en kısa sürede Ballysheen'de görmeyi umuyorum.

*Hoşça kal,
Yeğenin,
Maggie*

Kathleen mektubu masaya bırakıp ayağa kalktı ve eteğini düzelterek ablasına doğru döndü.

"Maggie'den geliyor. Nora ateşli hastalığa yakalanmış. Bir bilet ayarlar ayarlamaz İrlanda'ya gitmem lazım. Maggie'ye hemen cevap yazıp yola çıktığımı bildireceğim."

İrlanda'ya gitmek üzere denize açıldığı o ekim gününe kadar Amerika'daki ve İrlanda'daki evleri arasında birçok defa gidip geldiğinden Atlantik'i aşmak Kathleen için alışıldık bir şey hâline gelmişti. Fakat İrlanda'ya geri dönüşünün bu kez iz bırakmadan geçip gitmeyeceğinin de farkındaydı. Bu sefer bariz bir şekilde farklıydı: İrlanda'daki evinin taşına, toprağına ve nehirlerine bağlı olmasına rağmen yeni bir hayatta tecrübeler kazanmış, başka bir yerlerde daha iyi fırsatlar olduğunu bildiğinden bir şekilde değişmiş, artık akıllı, başarılı bir iş kadını olmuştu. Bu yolculuğu göze almak adına ne istekleri ne de maddi olanakları olduğundan bulundukları yerde kalıp sakin, sıradan hayatlarına devam eden insanlar için Kathleen'in adımlarındaki hafifliği, renkli paltosunun ısıltısını, dönüştüğü kişinin yabancı konuşma tarzını görmek rahatsızlık vericiydi.

Kathleen işlerini hallederken etrafta dolaşan fısıltılar ve kaçamak bakışlardan rahatsız olmadı. Hatta kardeşinin ölümünden sonra bir koca bulmak için Ballysheen'de kalacağı

dedikodularım bile umursamadı. Bu konu zaman zaman gündeme gelirdi ve hayatta Kathleen'i huzursuz edebilen birkaç şeyden biriydi. Bu konu daha Chicago'dan ayrılmadan önce açılmıştı.

Ablası Mary, eşyalarını toplaması için Kathleen'e yardım ederken çekimser bir ifadeyle, "Biliyorsun, İrlanda'ya döndüğünde uygun bir koca bulmak için bakınmaktan zarar gelmez Kathleen," demişti. "Pansiyonu satarsan çok iyi bir çeyizin ve müstakbel bir kocaya önerebilecek daha iyi imkânların olur. Bu konuyu düşünmelisin."

Kathleen'in konuya olan ilgisizliğini tamamen anlaşılmaz bulan Mary, kardeşinin bir koca bulması meselesini ilk kez ortaya atmıyordu. Kathleen, arkadaşı Maura'dan ve kendi kardeşlerinden farklı olarak evliliği hiçbir zaman düşünmemişti. Başarılı bir şekilde işlettiği pansiyonu zamanının ve düşüncelerinin çoğunu kaplıyordu. Etrafında birileri sürekli olarak bu konuda yorum yaparken veya bulunduğu ortamda nişanla, düğünle ilgili bir konuşma olduğunda ona doğru manalı bakışlar atılırken, Kathleen bu konuda konuşmayı reddediyordu. Maura Byrne'm Jack Brennan'la nişanlandığını bildiren mektubundaki heyecanını fark eden Kathleen'in düşünceleri bir süre bu konuya kaymıştı ama çok uzun sürmedi. Son derece ketum bir kadın olduğundan bu konuyu başka insanlarla, hatta ablasıyla bile konuşmak Kathleen'in kendisini son derece huzursuz hissetmesine sebep oluyordu. Ayrıca Kathleen'e göre İrlanda'da bir koca bulmayı düşünüp düşünmemesi kendisinden başka kimseyi ilgilendirmezdi.

Bir sabah sokakta hakkında dedikodu yapan kadınları duyduktan sonra oflayarak, "Tanrı bana merhamet etsin Maura Brennan," dedi. "Ayakkabı fabrikasında çalışarak veya düğme

yaparak zorlukla kazandığım paraları saçma sapan işlere harcayacak bir adam bulmak için buralarda umutsuzca dolaşıyor değilim. Buraya yeğenim ve bize katılmak, bizimle birlikte Amerika'ya gelmek isteyenler için düzenlemeler yapmak üzere geldim.”

Kathleen İrlanda'da kaldığı süre boyunca Ballysheen dedikodularını görmezden gelmeyi tercih etti. Zaten geçen sonbahardan beri Ballysheen'de kalmış olmasının asıl sebebi ne olursa olsun, Kathleen ertesi sabah yanında bir koca olmadan, yeğeni ve kasabadan diğer on iki kişiyle birlikte *Titanic*'e binecekti. Evlilik bekleyebilirdi. Şimdilik iyi bir uyku çekmekle daha çok ilgileniyordu.

Main Room
Forward Room
Main Room
ISMAY, IMRIE & CO.,
1, DOCKFILL STREET, S.W.,
LONDON, E.C. 3.
80, JAMES STREET,
LIVERPOOL.
HARVEY ROSE, SOUTHAMPTON.
Agent at PARIS—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Serres.

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

WHITE STAR LINE.
LONDON, ENGLAND.
NEW YORK, U.S.A.
BOSTON, U.S.A.
PHILADELPHIA, U.S.A.
BALTIMORE, U.S.A.
WASHINGTON, U.S.A.
SAN FRANCISCO, U.S.A.
HONOLULU, U.S.A.
SYDNEY, AUSTRALIA.
MELBOURNE, AUSTRALIA.
PERTH, AUSTRALIA.
BRISBANE, AUSTRALIA.
ADELPHI, SOUTH AFRICA.
AGENTS.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Yedinci Bölüm

RMS Titanic*

10 Nisan 1912

Southampton'dan sonra Atlantik'in engin sularına açılmadan önce *Titanic*'in uğrayacağı son liman olan Queenstown'a kadar olan yolculuk gayet sorunsuz geçti. Southampton limanında demirli olan *New York* gemisinin halatlarının gevşemesi ve limandan çıkmaya hazırlanan *Titanic*'le neredeyse çarpışacak olması hariç. Bu durum, güvertelerdeki seyir yerlerinden olan biteni gören yolcuların ve mürettebatın korku dolu birkaç dakika geçirmelerine neden oldu. Geminin yatırımcılarıyla, White Star Line şirketinin yetkili ve etkili mevkilerinde bulunanlar içinse neredeyse bir faciaydı.

Can yeleklerinin kontrolü ve akşam yemeği servisinin hazırlıklarına başlamadan önce hızlıca bir duş almak için

* Royal Mail Ship (İngiliz Kraliyet Posta Gemisi) kelimelerinin başharfleri.
(Çev. N.)

yatakhaneye dönen Harry, D Güvertesi'ne ait olan merdivenin başında derin bir sohbe dalmış iki adamı görünce, Scotland Road koridorunda aniden durdu. Adamların White Star Line şirketinden Bay Ismay ve geminin tasarımcısı Thomas Andrews olduğunu gördü. Harry merdivenleri sağ açıdan kesen koridorun duvarına yaslanıp, adamların kendisini görmediğinden emin oldu ve konuşmalarını dikkatle dinledi. Kazayı tartışıyor, birinci sınıf yolcuların görme ve duyma mesafesinin uzağında çok ihtiyaç duydukları bir sigarayı paylaşıyorlardı.

“Lanet olsun Bruce, uykularımı kaçırarak kadar yakındı. Gemiye kış tarafından asıldıklarında arada bir buçuk metre bile yoktu.”

Harry gizlendiği yerden onları izlerken Andrews sinirli bir şekilde eliyle saçlarını düzeltti ve kravatını gevşetti. Adamın gergin olduğu görünüyordu ama durumu düşününce bunda şaşılacak bir şey yoktu. Tasarlamak için son birkaç yılını verdiği gemi, demir alır almaz neredeyse karaya oturacaktı.

“Eğer Southampton limanında kahrolası bir çarpışma olsaydı ne kadar utanç verici olurdu, bir düşün,” diye cevap verdi Bay Ismay, sigarasından derin bir nefes alarak. “Öyle bir durumda Atlantik'i geçerken kıracağımız hız rekorunu boş ver, geminin ilk seferini bile kutlayamazdık.”

Andrews ona hak verircesine başını salladı. “Basının bayram etmesi bir yana, finansal olarak mahvolorduk. Böyle şeylerin olmasına izin verilemez. Bu gemide olmaz. Bu yolculukta olmaz.”

“Eh, öyleyse zamansız ve utanç verici bir felaketten şans eseri kurtulduğumuzu düşünelim,” diye fısıldadı Bay Ismay, iki subay yanlarından geçerken sesini alçaltarak, “ve yolculuğun geri kalanının bu geminin ismine yaraşır şekilde

geçmesini sağlama işimize geri dönelim. Zaten Cherbourg'a geç kalmış durumdayız. Köprüye gidip Kaptan Smith'ten hızı arttırmasını isteyeceğim."

Sonra iki adam ayrıldı. Andrews güverteye giden koridora doğru yönelirken, Ismay filika güvertesine gitmek üzere asansöre bindi.

Harry, bu devasa gemide tuhaf bir şekilde kendisini evinde gibi hissediyordu. Üçüncü sınıftaki yolculara sağlanan olanaklardan etkilenmişti. Daha önce karşılaştıklarından çok daha yüksek standartlardaydı. Birinci ve ikinci sınıf kamarotlarının, aşağıdaki fareler ve bit-pire dolu düşük sınıf halkın arasında dikkatli olmazlarsa, New York'a vardıklarında çantalarında başka şeyleri de olacağı konusunda üçüncü sınıfta çalışan kamarotlarla alay etmelerine rağmen burada çalışmaktan son derece mutluydu ve görevine kolayca uyum sağlamıştı.

Arkasından gelen tanıdık bir sesle irkildiğinde işinin başına geçmiş, akşam yemeği için çatal bıçakları düzenliyordu.

"Eh, Şanslı Harry yine turnayı gözünden vurdu."

Şanslı Harry, Southampton'dan tanıdığı bazı çocukların, her kâğıt oynadıklarında tükenmez bir talihi olduğu için ona taktıkları bir lakaptı. Sesi anında tanıdı.

"Billy? Burada ne işin var? Bana neredeyse kalp krizi geçirtecektin." Tabakları masalara yerleştirmeye devam etti. "Bizim gibi düşük sınıftakilerin yanına gelmeyecek kadar sosyetik olduğunu düşünmüştüm. Hastalık falan kapmadan yukarıya dönsen iyi olur!"

Billy güldü. "Evet, çok sosyetiğimdir. Ama yukarıya gelip bana yardım etmen lazım. Bazı kamarotlar yatağa çakılıp kaldı ve akşam yemeği için yeteri kadar eleman yok. Yetkililer akşam yemeği geç kalacak diye panik hâлиндeler ve insanların

daha İrlanda'dan bile çıkmadan şikâyet etmeye başlamalarını istemiyorlar. Yetkililere bize yardım edebilecek birkaç kişinin ismini verdim ve sen de onlardan birisin."

Harry arkadaşının kendisiyle dalga geçtiğini, her zamanki eşek şakalarından birini yaptığını düşündü. "Ah, toz ol bakalım Billy. Benimle dalga geçiyorsun. Şimdi kaybol. Yapmam gereken doğru düzgün bir işim var."

"Dalga geçmiyorum. Gerçekten. Şimdi yukarıya gelmeni ve birinci sınıf üniformasını giymeni istiyorlar."

Birkaç güzel sözden sonra Harry ikna oldu ve yaptığı işi bırakarak Billy ile birlikte birinci sınıf yemek salonunun olduğu D Güvertesi'ne çıktı. Birinci sınıf kamarotlarının bembeyaz üniformasını giyme fikrinden çok hoşlanmıştı.

"Ah, sana söylemeyi unuttum," diye ekledi Billy, merdiveni ikişer ikişer çıkarlarken, "yukarıda köpeği için telaşlanıp duran tuhaf bir kadın var. Köpeği yürüyüşe çıkaracak birini arıyor, ben de senin kadına yardımcı olabileceğini düşündüm."

Harry durdu. "Tam bir piç kurususun Billy. Yani beni yukarıya gerçekten bu iş için mi götürüyorsun?"

"Aman ya, sızlanmayı kes artık. Buralarda şöyle bir dolanmanın hoşuna gideceğini düşündüm. Ayrıca hanımefendiler de hiç kötü görünmüyor. Southampton'daki bütün kızları saçma sapan tavlama yöntemlerin ve her şeye burnunu sokan annen yüzünden nasıl korkutup kaçırdığını görünce, buralarda kız arkadaşlarına anlatacak yeni konular bulabileceğin aklıma geldi."

Harry, arkadaşı kendisini kandırdığı için hissettiği belli belirsiz rahatsızlığa rağmen güldü. Aslında birinci sınıf güvertelerine göz atmak gerçekten çok hoşuna giderdi ve eğer bu

birinin köpeğini yürüyüşe çıkarmak anlamına geliyorsa... ne olmuş yani!

Vivienne Walker-Brown şezlongda arkasına yaslanıp narin yüzüne vuran öğleden sonra güneşinin sıcaklığını ve düzgün, koyu renk saçlarında gezinen hafif deniz rüzgârının keyfini çıkarıyordu. Havadaki nemin ve tuzun yapılmış bir saç nasıl çabucak mahvettiğini fark ettiğinden saçlarını gevşekçe topladığı için memnundu. Pekinez cinsi köpeği Edmund şezlongunun altında sessizce oturuyor, o da yüzüne vuran güneşin ve tüylerinde dolaşan deniz rüzgârının keyfini çıkarıyordu. Hanımefendinin boynu biraz fazla üşümeye başladığı ve soğuk algınlığına yakalanabileceğinden korktuğu için nişanlısı Robert, kürk etolünü almak üzere alt güverteye inmişti. Çabucak geri döndü ve örtüyü Vivienne'e verdi.

"Sevgilim, artık soğuk algınlığına yakalanmaktan korkmaksızın burada istediğin kadar oturabilirsin," dedi, kendisine bakıp hafifçe dişlerini gösteren köpeği görmezden gelerek. Robert Isaacs hayvanları sevmezdi. Şu köpeği ayakkabısının ucuyla güzelce tekmelemek çok hoşuna giderdi ama bu arzusuna direnerek, Vivienne'in yanındaki şezlonga oturdu. "Her neyse, birazdan akşam yemeği başlayacak. Sanırım yemek zili saat tam yedide çalar."

Vivienne etolü boynuna dolayıp, anında sağladığı sıcaklığa gömüldü. "Önce köpeği yürüyüşe çıkaracak adamın gelmesini beklemek zorundayım," dedi ters bir şekilde. "Zil çalsa da çalmasa da... Alt sınıf mürettebatından bir çocuk bulup

bulamayacaklarına bakmaya gittiler. Yemek sırasında bir kamarotun eksikliğini fark edeceklerini sanmıyorum. Belki de aşağıdaki yolcular kendi yemeklerini kendileri hazırlıyorlardır!” Kendi şakasına kendi güldü. “Ah, gelen o olmalı!” diye bağırdı. İçinde bulunduğu zor durum hakkında konuştuğu birinci sınıf kamarotu, yanında başka bir genç adamla birlikte kendilerine doğru geliyordu. Yanındaki çocuğu Harry Walsh olarak tanıttı. Alt sınıf mürettebatından güvenilir bir adamdı. Köpeğinin ihtiyaçları ve hanımefendiye gerekecek herhangi bir yardım için görevlendirilmişti.

“Harika,” dedi coşkuyla, adamın elini sıkmak için ayağa kalkarak. “Edmund’un günlük yürüyüşlerini yapması gerek, her zaman yaptığımız gibi yani, değil mi bir tanem?” Köpek kafasını kaldırdı ve kuyruğunu hevesle güverteye vurmaya başladı. “Yardımcımı deniz tuttuğu için başka bir alternatif bulmamız gerekti, değil mi Edmund? Evet öyle, değil mi canım?”

Robert, Vivienne’in köpeğine seslenirken sanki bir gün kendisine cevap verebilecek küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi sesine eklediği gülünç, yapmacık tavırları duyunca yüzünü buruşturdu. İki kamarotun kaşlarını kaldırarak birbirleriyle manalı bir şekilde bakışmaları da gözünden kaçmadı.

“Şey, öyleyse sizi yalnız bırakayım,” dedi birinci sınıf kamarotu, gitmek üzere arkasını dönerek. “Gidip akşam yemeği hazırlıklarına yardım etmem gerekiyor. Birinci sınıf yolcularını bekletmemeliyiz, öyle değil mi? Size iyi günler.”

Vivienne yapılan espriye güldü. “Ah evet. Çok güzel.” Diğer kamarota döndü. “Tamam o zaman, Bay...”

Kadından da köpeğinden de hiç hoşlanmamış olan Harry, “Walsh,” diye hatırlattı. “Harry Walsh.”

“Evet, aynen. Peki Bay Harry Walsh, onu geminin etrafında iki kez gezdirirseniz Edmund çok mutlu olacaktır,” diye devam etti, köpeğin tasmağını Harry’ye uzatarak. “Hareket etmek bacaklarına iyi geliyor da. Onu ben de yürüyüşe çıkarabilirdim ama kısa bir süre sonra akşam yemeğı başlayacak ve hanımlarla birlikte katılacağım bazı faaliyetler var. Haydi gidelim Robert, yemekten önce bir cin-tonik içmezsem sanırım susuzluktan öleceğim.”

Robert nişanlısının peşinden, misafirlere akşam yemeğı öncesi içkilerin ikram edildiğı büyük merdivenin altındaki resepsiyon bölümüne gitmeden önce Harry’ye yapmacık, yarım bir gülümsemeyle baktı.

Harry kendi adına birinci sınıf güvertelerinde dolaşma ve hakkında çok konuşulan, geminin tasarımcılarının böbürlenip durduğu lükse iyice bakma fırsatı bulduğu için gayet memnundu. Ayrıca annesinin zenginlerin nasıl yaşadıklarıyla ilgili anlatacaklarını duymaya çok hevesli olduğunu da biliyordu. Bu yüzden yanında hızlı hızlı giden küçük köpekle birlikte yürürken gördüklerini dikkatle inceledi.

Her şey tam hayal ettiği gibi, hatta daha fazlasıydı. Fiolika güvertesinde birinci ve ikinci bacaların arasında dururken, zarif kavisler çizerek alt kattaki salona, oradan da E Güvertesi’ne kadar uzanan ferforjeden yapılmış heybetli büyük merdiveni ve cam kaplı tepe penceresini görebiliyordu. Akşam yemeğı için en iyi giysilerini giymiş yolcuların merdivenden inmesini, birbirlerini selamlamalarını ve

akşam yemeğinden önce kendilerine birer içki sunulan yuvarlak, maun masaların etrafına dizilmiş rahat görünümlü sandalyelere oturmalarını izledi.

Gezinti güvertesinde ilerlerken de benzer refah manzaraları gördü. Sadece beyefendilere özel olan fiyakalı sigara odasına göz atıp gösterişli deri koltuklara ve ağır ahşap panellere beğeniyle baktı. Masanın diğer tarafı boyunca sıralanmış narin hasır sandalyeler ve zarif vazolar dolusu çiçekler, biraz Palm Court Otel'in havasını yansıtıyordu. Yanlarından yürüyüp geçerken okuma ve yazma odalarına göz attı. Devasa cumbalı pencere sayesinde içeriye iyice görme şansı buldu. Oda şık bir şekilde beyaza boyanmış, pencerelere gösterişli perdeler asılmıştı ve odanın ortasında da bir şömine yanıyordu. Tek başına bu oda bile kendi evinin alt katından daha büyüktü.

İlerlemeye devam ederken, köpekleriyle birlikte yürüyen birçok yolcuyla karşılaştı. Yirmi üç yıllık hayatında, insanların Atlantik'in karşı tarafına geçerken köpeklerini yanlarına alabilecekleri hiç aklına gelmemişti ama bu gemi ve yolcuları hakkında kendisini şaşırtmayacak çok az şey olduğunu artık anlamaya başlamıştı.

Aldığı talimata uygun şekilde güvertelerin etrafında ikinci turunu atarken beyaz brandalarla kaplanmış, halatlarla devasa, çelik sandal vinçlerine asılmış filikaların yanından geçti. Tüm bu hesapsızca lüks ve zarafetin arasında tuhaf, biçimsiz, hantal bir görünüşleri vardı. Harry filikaların etraflarındaki zenginlikle uyumlu olması için koyu renkli maun ağacından yapıp oymalarla süslenmiş olmamasına neredeyse hayret etmişti.

İskele tarafına doğru yürürken, neredeyse bir gemide olduğu aklından çıkmıştı. Etrafındaki şık atmosfere o kadar kapılmıştı ki arkasından yürüyen küçük aptal köpeği bile neredeyse

unutmuştu. Geminin sancak tarafından bir piyanonun zarif notaları yükseliyor, iskele tarafından ise yaylı çalgılar dörtlüsünün tatlı melodileri duyuluyordu. Hiçbir şey gözden kaçmamıştı. Yolcular köpeklerini gezdirip güneş şemsiyeleriyle dolaşırken veya aperitif içkileri ve sigara ağızlıklarıyla otururken bile eğlenip sakinleşebiliyorlardı.

Billy tüm bunları görme fırsatını kendisine verdiği için memnundu. Daha önce alt sınıf yolculara sunulan imkânlardan etkilenmiş olmasına rağmen şu anda gördüğü görkemle kıyaslanınca aşağıdaki büyük salonun ve üçüncü sınıf yemek salonunun özensiz bir şekilde çok az eşyayla döşenmiş olduğunu fark etti. Harry daha önce hiçbir yerde sınıflar arasında böyle bir katı sınır çizildiğini görmemişti ve tüm o dudak uçuklatan ihtişam hafifçe midesini bulandırdı.

Annesi haklıydı. Alt sınıf yolcularına artık daha özel bir ilgi gösterecek ve yolculuklarının mümkün olduğu kadar keyifli geçmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Birinci sınıftaki sosyetiklerle küçük aptal köpeklerinin durumları zaten yeterince iyiydi ve tıka basa doyuyorlardı.

WHITE STAR LINE

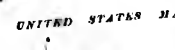
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

Male Deck ...
Female Deck ...
Normal Deck ...

ISMAY IMRIE & CO.,
1, ABERCROMBIE STREET, S.W.
(LONDON)
25, ABERCROMBIE STREET,
LIVERPOOL

CHAMBERS ROAD, NORTHAMPTON

Agents at Santos:
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Scitès

WHITE STAR LINE.

TELE. 1014 & 1015
25, ABERCROMBIE STREET, S.W.
25, ABERCROMBIE STREET, S.W.
25, ABERCROMBIE STREET, S.W.
25, ABERCROMBIE STREET, S.W.
25, ABERCROMBIE STREET, S.W.
25, ABERCROMBIE STREET, S.W.

Agents at Santos:
**JAMES SCUFF & CO., Agents
QUEENSTOWN.**

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN.

THIRD CLASS (Sleeper) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

(NOT TRANSFERABLE)

Maggie Murphy'nin Özel Günlüğü
RMS Titanic, 11 Nisan 1912
Denizde birinci gün

Öncelikle buraya nasıl geldiğimizi açıklayacağım.

Hepimiz kalkıp giyindikten sonra St. Colman's Katedrali'ndeki ayine katıldık. Peggy'nin o tuhaf yabancıyla ilgili hikâyesinden sonra dualara her zamankinden daha fazla kulak verdim. Peder o gün İrlanda kıyılarından ayrılacak olanları kutsamak için cemaate özel bir dua yapmayı önerdi. Çok kalabalıktı, bizim on dört kişilik grubumuzdan çok daha kalabalık. Sanki cemaatin tamamı o gün Amerika'ya doğru yola çıkacakmış gibi görünüyordu.

Deepawater Quay'daki White Star Line rıhtımında toplanmış, bizi alıp kıyıdan birkaç kilometre açıkta demirlemiş olan Titanic'e götürecek tekneyi bekliyorduk. Jack Brennan'a gemiye binmek için neden başka bir gemiye binmemiz gerektiğini sorduğumda, hemen yanımızda duran cana yakın bir beyefendi Queenstown limanının Titanic gibi devasa bir gemi için yeterince geniş, yeterince derin veya yeterince donanımlı olmadığını açıkladı. Ona, bence limanın çok büyük olduğunu söyledim. Adam güldü ve gerçekten yeterince büyük olmadığını söyledi. Bana iyi yolculuklar dileyerek şapkası Peggy'nin şapkasının iki katıymış gibi görünen hoş bir hanımefendinin yanına gitti. Peggy'nin şapkaya beğeniyle bakıp kendi şapkasını düzelttiğini gördüm. Sanırım o lanet şapkaya evdeki kendi öz kardeşlerinden daha fazla önem veriyor!

Diğer yolcularla birlikte bir süre daha James Scott & Company gemicilik şirketi bürolarının dışında bekledik. Etraftaki konuşmaları dinlemek hoşuma gitti. İrlanda'nın başka bölgelerine ait, daha önce hiç duymadığım şiveler duydum. Trenle veya arabalarla

gelip, bizim gibi iskele tarafında toplanan insanları izledim. Bazıları bizim gibi giyinmişti, bazılarının kuyafetleri ise bizden daha iyiydi ve daha büyük valizleri vardı. Cüzdanımızın ne kadar dolu ya da ayakkabılarımızın ne kadar parlak olduğuna bakmaksızın, hepimizin aynı gemiyle yola çıkacak olmamızın komik olduğunu düşündüm.

Parlak sabah güneşinde, Queenstown limanı önceki geceye göre çok daha güzel görünüyordu. Deniz kıyısına dizilmiş rengârenk boyalı evler çok hoştu ve biraz önce dua ettiğimiz katedralin silüetini uzaktan görebiliyorduk. Hepimiz hâlâ biraz gergin ve endişeli olmamıza rağmen artık daha neşeli bir ruh hâlindeydik. Sevgili Tanrım, dün hepimizi etkisi altına alan ağlamaklı duygusallık kadar kötü bir şey olamaz! Katie evinden çok uzaklaşmış gibi hissettiğini, bu yüzden artık üzülmesinin neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Sanırım ne demek istediğini anladım.

“İrlanda” ve “Amerika” isimli iki tekne limanın kıyısına demirledi. İkisi de hoş görünümlü teknelerdi. On dördümüz bir arada duruyor, bazılarımız konuşuyor, bazılarımız evini düşünüyor, bazılarımız da benim gibi yığınlarca mektup çuvalının teknelere yüklenmesini, White Star Line şirketinin kırmızı flamasının ve rengârenk bayrakların rüzgârda dalgalanmasını izliyordu. Gazete muhabirleri ve yola çıkacak insanları seyretmeye gelen kalabalık için görülmeye değer bir manzara olmalıydı.

Bizi ve bagajlarımızı “Amerika” isimli tekneye bindirmek için epeyce uğraşmaları gerekti ama bindikten sonra hepimiz, sanırım pruva denilen teknenin ön

kısmında toplandık. Dalgalarla çalkalanıp duran tek-nede sürekli iki yana doğru sallanmak beni biraz ser-semletti. Bir süre beklememiz gerekti çünkü Cork'tan son kalkan ve gemiye biraz daha yolcu getiren tren is-tasyona yeni varmıştı. İki tekneyi birden ve onlara bağ-lı olarak da Titanic'i kaçırmadıkları için ne kadar şanslı olduklarını düşündüm. Teknede dikilip beklerken Ellen Joyce'un biraz rengi attı. Evet, kusmamak için direni-yordu.

Geç kalan yolcuları beklerken, yerel bir gazetede çalışan genç bir fotoğrafçı, çekeceği fotoğraflar için daha güzel bir açısı olduğunu söyleyerek "İrlanda" isimli tekneden bizimkine geçti. Bir tekneden diğeri-ne atlayarak biraz tedbirsiz davrandığını düşündüm. Umarım çektiği fotoğraflar denize düşme riskini göze almasına değmiştir.

Bütün yolcuların morali iyiydi. Kendi aramızda ve yabancılarla konuşuyor, o ana kadar yaptığımız yolcu-luklarla ilgili hikâyeleri paylaşıyor ve Amerika'da nere-ye gideceğimiz hakkında konuşuyorduk. Mayo'dan gel-diğini söyleyen ürkek görünümlü, cana yakın bir kızla konuştum. Ne birbirimizi ne de ailelerimizi tanıyorduk. Daha önce Amerika'ya yerleşen beş erkek kardeşinin yanına gitmek üzere tek başına seyahat ediyordu. Eğer gemide kendisini yalnız hissederse beni bulabileceğini, birlikte kâğıt oynayabileceğimizi veya sohbet edebilece-ğimizi söyledim.

Birilerinin, "113 üçüncü sınıf yolcusunun hepsi bindi efendim," diye bağırıldığını duydum.

Sonra önümüzdeki "İrlanda" ile birlikte iki tekne de limandan ayrıldı, pat pat sesleriyle Queenstown'm

önündeki kuyudan ve White Star Line rıhtımından tekrar geçti. Katedralin önünden geçerken hepimiz haç çıkarak birbirimizi kutsadık ve yanımda duran uzun boylu bir adam İrlanda'ya özgü gaydasıyla 'A Nation Once Again' isimli şarkıyı çalmaya başladı. Çok güzel çaldı, bazı yolcular ona eşlik etti ve şarkı bittiğinde alkışladılar. Adam bana gülümsedi, sonra daha hüzünlü notaları olan ve bazı kişileri ağlatan 'Spancil Hill'i çaldı. Bizim gruptan hiç kimseye bakmadım çünkü bakarsam yine ağlamaya başlayacağımdan korktum.

Limandan uzaklaşırken tekne giderek sessizleşti. Erkekler yerlerinde kıpırdanıyor, kadınlar çocuklarına sarılıyor veya uzaklara bakıyorlardı. O an herkes kendi düşüncelerine dalmıştı. Ben Séamus'u, Maura ve Jack Brennan'ın düğününde onunla dans edişimizi düşündüm. Onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sonra tekne kanaldaki bir köşeyi döndü ve onu o zaman gördük.

Herkes nefesini tuttu. Gaydacı çalmayı bıraktı.

Hiç kimse konuşmuyordu. Hepimiz, önümüzdeki suların üzerinde demirlemiş duran geminin devasa külesine sessizce bakakalmıştık. Hayatımda böyle hayret verici bir şey görmemiştim ve bir daha da göreceğimden şüpheliyim.

Grubumuzdan bazıları, daha önce yolcu gemileriyle seyahat etmiş olanlar, Loch Conn gölünde ender olarak bir tekne görmüş olan bizim gibilerden daha az etkilenmiş gibi görünüyorlardı. Fakat Kathleen teyze bile

* İrlanda'nın özgürlüğünü savunan Thomas Osborne Davis tarafından 1940'lı yıllarda yazılmış, İrlanda isyanının ve milliyetçiliğinin sembolü hâline gelmiş şarkı. (Çev. N.)

önümüzde duran geminin çok büyük ve görkemli olduğunu söyledi.

Küçük teknemiz 'Amerika' çelikten duvar boyunca ilerlerken, geminin yan tarafında bir kapı açıldı ve tekneye bir iskele indirildi. İskelenin başında bilet kontrolörleri ve sağlık taraması yapan doktorlar bekliyordu. Yavaşça iskeleye doğru ilerlemeye başladık. Tepemizdeki geminin güvertelerine ve neredeyse bulutlara kadar yükselen direklerine bakabilmek için boynumuzu iyice geriye doğru uzatmaktan kendimizi alamıyorduk. Aşağıya bakmak, ayaklarımın altında dalgalanan okyanusu görmek istemiyordum.

Önümüzde uzanan sıranın ilerleyişinde bir duraklama oldu. Bir yolcunun arkadaşına, sıranın başındaki kızın cildinde kızarıklık olduğunu ve gemiye kabul edilmediğini söylediğini duydum. Sonra da bahsedilen kişiyi gördüm. Bu rıhtımda konuştuğum, Mayo'dan gelen ve Amerika'daki ağabeylerinin yanına giden kızdı. İskelede geriye yürürken hıçkırarak ağlıyordu. Mürettebattan biri ona, kızarıklığı geçtiğinde başka bir gemiyle yolculuk edebileceğini söylüyordu. "Celtic yarın, Oceanic de haftaya yola çıkacak bayan. Birkaç gün gecikme çok da önemli bir fark yaratmaz." Kıza seslenmek istedim ama ismini bilmiyordum. Onun adına çok üzüldüm ve yarınki Celtic'e binebilmesini ümit ettim.

Ondan sonra biz de içimizden biri geri çevrilirse ne olacağını düşünerek kendi kontrolümüzü merak ve endişeyle bekledik. Sıramızı beklerken Queenstown'a geri götürülecek mektup çuvallarının arasına gizlenen bir adam dikkatimi çekti. Elbiselerine ve yüzündeki kirlere bakarak kazan dairesinde çalıştığını söyleyebilirim.

Adamı Titanic'ten inip kendisini gri mektup çuvalıyla gizlerken gördüm. Onu gördüm ve onun da beni gördüğüne eminim. Gözlerinden korku akıyordu. Bir şeylerden kaçan bir adama benziyordu. Belki de başı beladaydı. Rıhtıma geri dönen tekneye bakarken adamın neden kaçtığını merak ettim ve bu gemiyle New York'a doğru yola çıkmamak için iyi bir sebebi olmasını ümit ettim.

Doktorlar sonunda gözlerimizi, saçlarımızı incelediler. Yüzümüzü ve ellerimizi kontrol ettiler. On dördümüz de sağlık kontrolünü başarıyla geçtik ve en sonunda birer birer, bizi Amerika'ya götürecek olan geminin güvertesine adım attık.

Gemiye İngiltere ve Fransa'dan binen yolcular üst güvertelerden ve bizim bulunduğumuz güvertede bulunan banklarla oturma bölümlerinden bizi izliyorlardı. Biz yeni gelenlerdik. Büyük bir partiye geç kalmışız gibi hissediyordum. Bu insanlar bir gündür gemideydi ve bulundukları yerde gayet rahat görünüyorlardı. Bize kamaralarımızı gösterecek bir kamarotu izlerken yaşlı bir hanımefendi bana gülümsedi. Ben de ona gülümse dim ve sol elim yorulduğu için valizimi sağ elime aldım. Kamarot bunu fark etti.

"Sizin için taşımama izin verin hanımefendi," dedi kamarot valizi benden alarak. "Muhtemelen bunu uzun süredir taşıyorsunuzdur."

Gülümsedim. İrlanda'nın yarısını geçerken yaptığımız yolculuklar boyunca taşıdığım, sürekli çarptığı bacaklarımı morartan valizin ağırlığından kurtulduğum için rahatladım. Kamarotun nazik bir yüzü vardı, kolunda pırlıl pırlıl parlayan yeni mürettebat rozeti dikkatimi çekti. Artık ne anlama geliyorsa, üzerinde 23 yazıyordu.

Kamaralarımız gayet iyi. Numaramız 115. İçerideki iki ranzada dört yatak var. Peggy ile ben ranzaların üstündeki yatakları aldık. Kathleen teyzeyle Katie de alttakilere yerleşti. Hepsinin döşekleri gayet düzgün ve en az şimdiye kadar uyuduğum yataklar kadar rahat. Kamarada el yıkamak için bir lavabo var. Yanı başındaki gümüş bir askıda, üzerinde White Star Line arması olan iki havlu asılı. Kullanmamız için bir kalıp White Star Line sabunu bile var! Yerleştiğimizde, ismi Harry olan kamarot gelip bize can yeleklerinin yerini gösterdi. Toplamda yirmi filikanın olduğu ama bizim bulduğumuz yerde olan on altı filikadan birini görmemiz için bizi alıp güverteye götürdü. Pat, filikaların neredeyse az önce indiğimiz tekne kadar büyük olduğunu söyledi. Bunlardan yirmi tanesini taşıyan geminin ne kadar büyük olabileceğini hiç kimse gözünde canlandıramaz diye ekledi. Pat gemide tur atan bir çocuk gibiydi. Hiç durmadan sorduğu sorularla neredeyse zavallı kamarotun kulağını sağır edecekti.

Ellen'in bulduğu her fırsatta zamanı söylemek için çıkardığı ışıldayan, altın saatine göre öğleden sonra 01.30'da yola çıktık. Motorların gümbürtüsü kemiklerimi titretti ve büyük salonda oturduğumuz ahşap sıraları epeyce salladı. Yola çıkmaya hazırlandığımızı fark edince hepimiz alelacele İrlanda'yı son bir kez görme arzusuyla güverteye koştuk.

Her dalga sesi bizi sevdiğimiz herkesten ve bildiğimiz her şeyden biraz daha uzaklaştırırken, geminin kıç tarafındaki beyaz korkuluklarda vatanımızın giderek solan görüntüsünü izledik.

Gaydalı adam epeyce uzun bir süre yanımda durdu ama hiçbirimiz konuşmadık. "O muazzam güzel bir ülke," dedi en sonunda, "hayat sizi nereye götürürse götürsün, onu tanımış olmaktan dolayı çok gurur duymalısınız."

Adama döndüm. "Evet," dedim, "Evet, öyle. Gerçekten de çok gurur duyuyorum." Sicim iple bağlı hâlde duran mektuplarla ilgili duygularımı hatırladım. Onları ve tespihi kavrayarak içimden bir dua ettim.

Titanic, günün geri kalanında falezleri ve dağları takip ederek İrlanda kıyılarını izledi ve Old Kinsale Burnu'nu geçti. Bazen kabinlerimize gldip, bazen de ülkemize son bir bakış atmak için tekrar güverteye çıkıyorduk. Titanic son deniz fenerini geçtiğinde güneş batmaya başlamıştı. Kathleen teyze bana bunun 'İrlanda'nın Gözyaşı' olarak bilindiğini söyledi. Amerika'ya göç edenler, İrlanda'nın son görüntüsüne bu adı vermiş. Ona bunun korkunç ve hüznü dolu bir isim olduğunu söyledim. Ama aslında bu doğru bir tabirdi çünkü Titanic başını okyanusa doğru çevirip İrlanda kıyıları denizden yükselen sisle gözden kaybolurken gözyaşlarının akmasına engel olamıyordum.

KISIM II

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Jules E. Brutalom 31 Doğu 27 Sokak Nyk:
Güvenle Carpathia'ya alındık merak etme.
Dorothy.

Bayan Dorothy Gibson'ın Carpathia gemisinden
Julie'ye (Jules E. Brutalom) 18 Nisan 1912
tarihinde gönderdiği telsiz telgraf mesajı

Grace, bir hafta önceki doğum günü partisinin olduğu gecedan beri büyük büyükannesinin bahsettiği *Titanic*'le ilgili hikâyeden başka bir şey düşünemez olmuştu. Maggie'nin o simgesel gemiyle denize açılması ve öylesi korkunç bir trajediden sağ kurtulmuş olması inanılmaz bir şeydi. Birçok kişi -tarihçiler, yazarlar, belgeselciler- o azametli gemide seyahat etmenin ve Atlantik'teki dördüncü günlerinde meydana gelen o dehşeti yaşamının nasıl bir şey olduğunu her zaman merak etmişti. Grace, dokuz yaşındayken bu felaket hakkında bir okul projesi hazırladığını hatırladı. Eski gazete haberlerindeki siyah-beyaz fotoğraflarda tuhaf, hayalet gibi görünen insanların yüzlerini hatırladı. Felaketle ilgili çizdiği çocuksu resmi hatırladı; bacalarından biri kırılmış ve yan tarafında küçük bir delik olan büyük, siyah bir gemi. İnsan resmi çizmekte pek başarılı değildi, bu yüzden resimde hiç insan yoktu. Belki de babası, büyük büyükannesinin *Titanic*'te olduğundan o günlerde bahsetmiş olabilirdi. Maggie'ye bu konuda asla bir şey sormaması gerektiğini anlaması için ne kadar ısrarcı olduğunu ve bu konuda hiç kimsenin konuşmadığını hatırlıyordu.

Maggie kendisine inanılmaz hikâyesinin tamamını anlatıp dayanılmaz üzüntüsünü ve olanları kabullenememesini açıkladığında Grace, insanın başına gelen çok sarsıcı bir şeyi neden tamamen yok saydığını anlamaya başlamıştı. "Tanrı niye beni korudu?" demişti Maggie. "Birçok insan boğulurken, İrlandalı sıradan genç bir kızı neden korudu?"

Eğer ömrü boyunca bu konudan hiç bahsetmezse belki de kendisini *Titanic*'in mirasından uzaklaştırıp, dünyadaki binlerce insan gibi anlatırken büyüleyici ama gerçekte acı bir olayın yalnızca izleyicisi olabilirdi. Belki o zaman aslında binlerce kurbandan biri olduğunu unutabilirdi.

Grace, bu sabah erken saatlerde çıktığı tavan arasındaki küçük delikten aşağıya doğru, “Aradığının siyah bir çanta olduğuna emin misin?” diye bağırdı. “Onu hiçbir yerde bulamıyorum.” O çantayı bulmayı çok istese de tavan arası giderek sıcak ve klostrofobik bir hâle geliyordu, üstelik susamıştı.

Maggie’nin alt kattaki mutfakta bir şeylerle uğraştığını, çay kaşıklarının fincanlara çarpıp tıkrıdığını, bisküvi kutusunun açıldığını duyabiliyordu. Dantel desenli kâğıt örtüyü porselen tabağa özenle yerleştirmesini, üzerine bisküvileri -İrlandalı köklerine hürmeten kurabiyelere bisküvi demektedir- ısrar ediyordu- mükemmel bir daire hâlinde dizmesini gözünde canlandırabiliyordu. Maggie için ‘bisküvilerini’ bu şekilde sergilemek, sıradan bir iş için neredeyse anlamsız detaylarla uğraşmak önemli bir ‘şey’di. Fakat Maggie hayatındaki birçok şeyle gurur duyardı ve misafirlerine güzel bir demlik çayla bir porselen tabağın üzerine son derece düzgün bir şekilde dizilmiş bisküvilerini sunmak da onlardan biriydi.

“Evet canım,” diye bağırdı Maggie yukarıya doğru. Sesini yükseltmesi öksürmesine sebep oldu. “Küçük, siyah bir çanta. Yaklaşık olarak bir yastık boyutlarında. Muhtemelen arka taraflardadır. Büyük büyükbabanın eski döküntülerinin altında kalmıştır.”

Haydi ya!

Grace tam vazgeçip çay molası vermek için merdivenden aşağıya incekken, devrilmiş iki kutunun arasından bir köşesi çıkmış, siyah bir cisim gördü. Eşyaların üzerinden atlayarak o tarafa doğru ilerlerken sırtındaki ağır geçmiş, dizlerinin sırtısını aniden unutmuştu. Ağır kutuları diğer yana doğru itip küçük, siyah çantayı bir ucundan kavrayarak çıplak döşemenin üzerinden alırken kalbi hızla çarpıyordu. Çanta yaklaşık olarak bir yastık boyutlarındaydı.

Grace'in tüm bedeni ürpermişti. Damarlarında akan kanın sesi kulaklarında yankılanıyor, kalbi göğsünü dövercesine atıyordu. *Evet*, diye düşündü, *evet. Bu o!* Parmaklarını çantanın üst kısmından geçirdiğinde biz toz bulutunun kalkmasına sebep oldu, geçici olarak görüşü bulandı ve öksürdü.

Tozlar yere inerken aradığı şeyi gördü. Üzerinde *Maggie Murphy, Kuzey Ashland Caddesi, Chicago* diye yazan bir bagaj etiketi.

"Bulдум Maggie!" diye bağırdı, toz yüzünden tekrar öksürerek. "Onu bulдум!" Sesi heyecanla titriyordu. Büyük büyük-annesi cevap vermedi. "Aşağıya iniyorum, çayı doldurabilirsin."

Maggie dikkatle çantayı kucağına yerleştirdi. Bir an için öylece oturdu, gözlerini kapatıp geçmişte kalmış hatıraların arasında kayboldu. Şöminenin üzerindeki küçük saat on biri çaldı, bahçedeki böğürtlen çalısında bir kuş öttü, bir sinek koridorda sinir bozucu bir şekilde vızıldadı ve pencereden gelen güneş ışınlarında toz zerrecikleri dans etti. Birkaç sessiz dakika boyunca hiçbir şey kıpırdamadı. Grace nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

"Bunun için geri dönmemem gerekirdi," diyen Maggie, eliyle çantanın üst kısmını okşuyordu. "Şimdi düşününce biraz aptalca geliyor. Gemi batıyor ama ben bir paltoyla bir çantanın peşine düşüyorum. Durumun ne kadar kötü olduğunu anlamamıştık Grace, geminin batacağını düşünmemiştik." Geçmişle yüzleşmeye hazırlanırken yine sessiz bir şekilde oturdu.

“Çantanın içinde neler olduğunu hatırlıyor musun Maggie?”

Büyük büyükannesi ona baktığında gözlerinde bir yumuşaklık, bir keder vardı. “Evet hatırlıyorum Grace. Hatırlıyorum. Bunca yıldan sonra hile.”

Grace, Maggie’nin paslanmış kilitlerle uğraşmasını sessizce izledi. Narin elleri her zamankinden daha fazla titriyordu. Mandalların gıcırdayıp inlediği ama açılmayı reddettiği o birkaç dakika sanki saatler gibi geldi. O anda küçük siyah çanta gözüne bir engel gibi görünüyordu. Yıllar öncesinden gelen bir hatıra selinin önünde duran ve sırlarını serbest bırakıp hikâyesini ortaya çıkarır çıkarmaz büyük büyükannesini girdabına çekip yutmakla tehdit eden bir baraj gibiydi.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu Grace çekinerek. Bu çantayı açmanın tüm ailesini düşündüğünden daha fazla etkileyeceğinden korkuyordu.

Maggie ona baktı. “Hayır, kesin olarak emin değilim. Ama buraya kadar geldik, değil mi? Seni bilmem ama içindekilere bakmadan bu çantayı o tikiş tikiş tavan arasına kaldırmaya kesinlikle niyetim yok.”

En sonunda kilitler tıkırdayarak açıldı. Maggie çantanın kapağını nazıkçe kaldırıp gözlerini içindekilere dikerken hafif, zar zor duyulacak bir şekilde içini çekti.

Çok sevdiği bu onurlu yaşlı hanımın en son genç bir kızken gördüğü küçük çantanın içine bakmasını izleyen Grace için bu asla unutulmayacak bir andı. Bir ömre ait hatıralar büyük büyükannesinin kırışmış yüzünden okunuyordu. Bir ömürdür unutulmuş hatıralar bu sessiz dakikada, Chicago’nun banliyösünde sessiz bir semtteki sıradan bir evin sıradan oturma odasına sürüklenip geldi.

Maggie başını kaldırıp koltuğun arkasına yasladı. Her yerini bir rahatlama duygusu kaplamıştı. Yaşadığı trajedinin bunca yıldır taşıdığı korkunç yükü omuzlarından kalkmış gibi görünüyordu.

Tam karşısında sessizce oturan Grace, küçük bir çocukken bu eve ilk geldiğinde yaptığı gibi parmaklarını koltuğun sert, erik rengi kumaşına sürterek karışık desenin köşelerine tınaklarını geçirdi. Şu an kendisini çok rahatsız hissediyordu, sanki çok özel bir ana burnunu sokuyormuş gibiydi. Maggie'yi izlerken, hikâyesinin önemini ilk kez tam olarak kavradı. Büyük büyükannesi *Titanic*'teydi. Sevdiği insanların buz gibi denizde boğulmasını izlemişti. Binlerce insanın korku dolu çığlıklarını duymuş ve bu küçük, önemsiz çantanın içindekilerle üzerindeki giysilerden başka her şeyini kaybetmişti. Grace bunun yalnızca gazetecilik kariyerini yeniden canlandıracak bir hikâye olmadığını fark etti. Bu gerçek hayattı ve tam gözlerinin önünde yaşanmasını izliyordu.

Maggie çantadaki eşyaları çıkarmaya, her birini sanki çok değerli hazinelermiş gibi okşayıp incelemeye başladı. Demir-ten basit bir tarak, bir el aynası, zümrüt rengi bir broş, bir çift pamuklu siyah eldiven, bir biblo, bir dizi tespihle bir şişe kutsal su, yeşil renkli üçüncü sınıf sağlık taraması sertifikası, bir menü kartı, küçük bir kitap ve gazete kupürüne benzeyen bir demet kâğıt. Hatıralar Maggie'nin zihninden hızla geçiyor, çantadan çıkardığı her eşya bir konuşmayı, bir yeri veya bir insanı hatırlamasına sebep oluyordu.

Maggie, *Titanic*'e biniş kartını uzun bir süre elinde tutarak ince kâğıdı parmaklarıyla nazikçe okşadı. Gözlerini kapatır kapatmaz, arabalarla Castlebar sokaklarında ilerledikleri güne dönüp at nallarının çıkardığı tıkırtıları duydu. Biletlerini

almak için Bay Durcan'ın ana cadde üzerindeki bürosuna yürüdüğünü hatırladı. Tom Durcan'ı favorili bir bıyığı ve küçük, kurnaz gözleri olan iri yarı, orta yaşlı bir adam olarak hatırlıyordu. Biletlerini teyzesine verirken Maggie'ye gülümseyip göz kırpmıştı. "Nefis bir gemi," diye fısıldamıştı ona. "Kırk ton patates ve en az kırk bin yumurta yüklendiğini söylüyorlar. Yani aç kalmayacaksınız, orası kesin."

Bu kadar çok sayıda yumurtayı düşününce gözleri büyümüşü. Teyzesi, Bay Durcan'a o gemide ilk kez yolculuk edecek insanların arasında olmayı dört gözle beklediği konusunda bir şeyler söylemişti. Ardından ona bütün sabah burada dikilip çene çalarlarsa *Titanic*'in onları almadan yola çıkacağını ve kırk bin yumurtanın bir tanesini bile yiyemeyeceklerini belirterek onu telaşla bürodan çıkarmıştı. Peggy ile birlikte üzerinde *Titanic*'in etkileyici bir resmi olan biletlere hayranlıkla baktıklarını hatırladı. Bilet numaralarının birbirini takip ettiğini fark ettiklerinde heyecanlanmışlardı. Kendisinin bileti 330923, Peggy'ninki ise 330924'tü. Ama bunun hiçbir anlamı olmadığı ortaya çıkmıştı.

"Yeni bir hayata başlamak için pek fazla değil," dedi Maggie, çantadaki eşyaları elinde evirip çevirerek. "Hiç fazla değil. Elbette eşyalarımın geri kalanı teyzemin büyük valizindeydi ve şu an onların nerede olduğunu biliyoruz. Valizleri ranzaların altına koymuştuk ama ben kişisel eşyalarımı bunun içinde tutuyordum. Yani daha güvende olmaları için... Bu çantayı paltomla beraber yatağımın ayak ucuna koyardım. Mektuplar paltomun cebindeydi. Onları da buraya koymamış olmam büyük talihsizlik."

Grace, büyük büyükannesine doğru gidip yanına diz çöktü ve ellerini ellerinin arasına aldı. "Bakmamın sakıncası var mı?"

“Elbette yok. Hiçbiri artık işime yaramaz, değil mi?”

Grace her şeyi dikkatle incelerken Maggie’ye her eşyanın hikâyesini sordu ve gazete kupürlerinden oluşan demeti açtı. Bu bir arşivcinin hayali gibiydi. “Aman Tanrım Maggie, bu inanılmaz. Bunlar o günün gazetelerinden kesilmiş. Şuna bak, *The New York Herald*, 16 Nisan 1912.” Grace başlığı okudu. **TITANIC 1800 YOLCUSUYLA BİRLİKTE SULAR ALTINDA KALDI. SADECE ÇOĞUNLUĞU KADIN VE ÇOCUKLARIN OLUŞTURDUĞU 675 KİŞİ KURTULABİLDİ.**

Sonra kırılğan, sararmış gazete parçalarına bakarak bir süre oturdular.

“New York’taki St. Vincent’s Hastanesi’nde çalışan hemşirelerin işi,” diye açıkladı Maggie. “Hikâyeyi takip etmek için bütün gazeteleri sakladılar. Elbette başlangıçta gazeteler her şeyi yanlış anladı, Titanic’in tamir için Belfast’e geri döndüğünü yazdılar. Bak.” Gazete kupürlerinden birinin başlığını gösterip yüksek sesle okudu. “‘*Titanic yolcularının hepsi kurtuldu.*’ Bir de Washington Times’m haberine bak: ‘*Titanic, su almayan kompartımanlar sayesinde su üstünde kalabildi. Gemi, Halifax’a demir attı.*’ Yani hepimizin suya gömüldüğünü bilmiyorlardı.” Yaşlı kadın akıl almaz gazete başlıklarını okurken bir süre durakladı. “Bak, bizimle konuşmak için hastaneye gelen muhabir benim sözlerimi yazmıştı.”

Grace, Maggie’nin sözlerinin yazıldığı gazete sayfasını inceledi. “Vay canına Maggie. Bu inanılmaz bir şey!”

“Ben hastaneden ayrılırken hemşirelerden biri bütün bu gazete kupürlerini bana verdi,” diye devam etti Maggie. “Onları saklamak isteyeceğimi söyledi. Titanic’in yüz yıl sonra bile hâlâ konuşuluyor olacağını söyledi. Dalga geçtiğini düşünmüştüm.”

Maggie sözlerine ara verip Grace'e küçük, siyah bir defter uzattı. "Biraz yazarlık yaparak kendimi eğlendirmeyi severdim."

"Nedir bu?" diye sordu Grace, defteri inceleyip sayfalarını çevirirken.

"Günlüğüm. Queenstown'a vardığımız akşam yazmaya başlamıştım. Bunu yapmamı bir arkadaşım önermişti. Chicago'ya vardığımızda Mary teyzeme göstermeyi düşünüyordum. Bir gün çocuklarımla birlikte oturup, onlara Amerika'ya geldiğim şahane gemiden bahsetmeyi düşünmüştüm. Buz dağına çarptığımızda son yazımı yazıyordum. El yazımdaki titremeyi bile görebilirsin. Bak."

Maggie defterin ortalarındaki en son yazılı sayfayı gösterdi. *Sanırım New York'ta limana yanaştığımızda küçük bir parti verilecek. Odadakiler hemen uykuya daldı. Işıkları söndürsem iyi olacak, ben de yata...*

El yazısındaki titreme rahatlıkla seçiliyordu.

"Maggie, bu gerçekten inanılmaz. Kavramakta bile zorlanıyorum. Bunları tekrar görünce kendini nasıl hissettin?"

Maggie arkasına yaslanıp bir süre düşündü.

"Biliyor musun, üzüleceğimi düşünmüştüm. Ama üzülmedim. Sanırım kederle olan işimi uzun bir süre önce bitirdim. Şimdi mi? Sanırım şimdi bunları görünce kendimi rahatlamış hissettim. Mektuplara yazık oldu. Onları da tekrar görmeyi isterdim."

Grace ayağa kalkıp bacaklarını esnetti ve pencereye doğru yürüdü. Maggie'nin bahçesindeki yemliklere ve kuş evlerine üşüşen kuşları izlemeyi her zaman severdi. "Bu arada mektuplar ne hakkındaydı?"

"Ah, o tamamen başka bir mesele. İşte o konu beni biraz üzüyor."

“Neden ki? Kimden gelmişlerdi?”

Maggie kendi kendine gülümsedi. “Erkek arkadaşımдан. Onu İrlanda’da bırakmıştım. Kelimelerle arası pek iyi değildi ama köyden ayrıldığım sabah bana bir paket mektup verdi. Onları bana topluca vermesinin mektupların yolunu gözlemeyeceğim anlamına geldiğini, ne zaman istersem bir mektubu açıp okuyabileceğimi söylediğini hatırlıyorum. On dört mektup yazmıştı; birbirimizi tanıdığımız her ay için bir tane. Onlardan yalnızca dördünü okumuştum. Gerisini okumak için Amerika’ya varana kadar beklemem gerektiğini, sanki gerçekten postayla gönderilmiş gibi her ay bir tanesini okumam gerektiğini düşünmüştüm. Böylece ne zaman onu çok özlesem hatırlayabilecektim.” Sonra eski erkek arkadaşını düşünürken biraz duraksadı. Nazik davranışlarını, yumuşak bakışlı gözlerini, güzelim kızıl saçlarını hatırladı. “Çarşamba sabahları yapılan pazardan sonra bir kiraz ağacının altında buluşurduk. Çok hoş buluşmalardı.” Yeniden gülümsedi.

“Peki, mektuplara ne oldu?”

“Hepsini o gece kaybettim Grace. Paltomun cebindeydiler ama sonra ne olduğunu hiç bilmiyorum. Filikaya bindiğimde cebimdeydiler, hastaneden çıkarken yok olmuşlardı. Filikadayken paltomu bir çocuğa verdiğimi, soğuktan tir tir titrediğim için yanımda oturan varlıklı bir kadının da kendi paltosunu bana verdiğini hayal meyal hatırlıyorum. Kadın bir oyuncuydu. Adı Vera veya Violet ya da onun gibi bir şeydi. Sürekli insanları bulmaya çalışmak, hayatta kalıp kalmadıklarını veya gemiyle birlikte batıp batmadıklarını öğrenmeye çalışmak çok karmaşık bir işti, anlıyor musun? Eminim basit siyah bir palto kimsenin dikkatini çekmemiştir. O mektuplarda ne yazdığını hep merak etmişimdir. Bilmek güzel olurdu.”

Grace sorusunu sormadan önce bir süre bekledi. “Peki sen ona hiç yazdın mı? Erkek arkadaşına? Yani daha sonra?”

“Evet, yazdım. Bir veya iki defa. Bana yalnızca bir kez cevap yazdı.” Erkek arkadaşını düşünürken Maggie’nin dudaklarından hafif bir gülümseme geçti ama Grace, Maggie’nin bu konunun üzerinde durmak istemediğini hissetti.

“Peki sonra hiç İrlanda’ya gittin mi?”

“Hayır Grace. Hayır, gitmedim.” Maggie, sanki bunu söylemek çok zormuş gibi alçak sesle konuşuyordu. “O korkunç geceden sonra bir daha asla gemiye binmek istemedim. Ayrıca kendimi suçlu hissediyordum, anlıyor musun? Birçok insan, hatta minicik bebekler bile ölürken ben niye hayatta kalmıştım? Eve bir daha geri dönmeyeceğimi biliyordum. O acının her zaman benimle olacağını bilirken bunu yapamazdım. Diğerlerinin nasıl öldüğünü izlemişken kendi hayatımdan kaçtığımı düşüncesiyle olmazdı.” Düşüncelerini düzene sokmak için bir süre durakladı. “Amerika’ya yeni bir hayata başlamak için gidiyordum ve ilginç bir şekilde Titanic’ten sonra yapabileceğim tek şey buydu. İrlanda’dan ayrılan kız, diğerleriyle birlikte okyanusun dibine gitmişti. Yeniden başlamak zorundaydım. Elbette, ailem Titanic’i biliyordu ama asla o konuda konuşmak istemedim. Yalnızca unutmak istedim.”

Bir süre daha oturdular. Maggie dalgın bir şekilde gazete kupürlerine bakıp eşyalarına dokunuyor, Grace yazıları okuyordu. İkisinin de konuşmasına gerek yoktu. En sonunda şöminenin üzerindeki saat öğlen olduğunu haber verince, saatin sesi ikisinin de yerlerinden sıçramasına ve gülmelerine neden oldu.

Sonra Grace ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdü. “Bir fincan çay daha içmeye hazır mısın? Benim dilim damağım kurudu!”

Maggie başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. “Evet canım. Çok iyi olur. Bir de Grace...”

“Evet?” Grace başını kapı eşiğinden uzattı.

“Şu gazete editörünü aradın mı?”

“Henüz aramadım.”

“Eh, bence aramalısın. Benim küçük hikâyemle ilgilenebileceğini düşünüyorum. Sence?”

Ardından yaşlı kadın Grace’e göz kırpıp, bütün eşyaları küçük çantaya geri koymaya başladı. Bir an için kahverengi kâğıda sarılmış ve sicim iple bağlanmış küçük mektup paketini düşündü. O gece nasıl kaybolduğunu merak etti. O mektupları yazan adamı düşündü.

“Bugün günlerden neydi Grace?”

“Çarşamba,” diye bağırdı Grace kaynayan çaydanlığın sesini bastırarak. “Neden?”

Maggie gülümsedi. “Bir sebebi yok. Yalnızca merak ettim.”

için söyleyip söylemediğinden veya gerçekten bir şeyler görüp görmediğinden asla emin olamazdı. Büyüyüp büyükannesinin birçok öngörüsünün doğru çıktığına şahit oldukça bu işi biraz daha ciddiye almıştı. Henüz hiçbir tahmini doğru çıkmamasına ve büyükannesinin mırıldanmalarına daha çok kulak vermiş olmayı dilemesine rağmen, artık kendisi de çay yapraklarını gururla okuyordu.

Yüksek yakalı bluzunun minik düğmeleriyle oynarken şöminenin üzerindeki büyük aynaya bakmak için ayağa kalktı. Boğazını sıkın yakası onu rahatsız ediyordu, bu yüzden evden çıkma vakti gelene kadar son bir-iki düğmeyi ilikleme istemiyordu. Aynadaki yansımasını inceledi; birazcık yorgun ve otuz dört yaşından daha büyük görünüyordu. Katie'nin gözüne nasıl görüneceğini, neredeyse yirmi dört yaşına gelen ve açık havada geçirdiği zaman sayesinde hiç şüphesiz hayata karşı kıskanılacak bir arzusu ve daha da kıskanılacak sağlıklı bir cilt rengi olan Katie'nin kendi gözüne nasıl görüneceğini merak etti.

Kahvaltı bulaşıklarını Doğu Yakası'ndaki tek yatak odalı dairesinin küçük mutfağına götüren Frances, onları hemen yıkamak için eviyei doldurdu. Sabunlu suyu el beziyle çalkalayıp fincanını, tabağını, kâsesini ve kaşığını yıkarken, aklına Katie'nin gemiye binmemiş olabileceği geldi. Katie'nin gelmesi için İrlanda'daki evine daha önce de yol parası göndermişti ama söylenenlere bakılırsa, anne babası o parayı Amerika'ya bir bilet almak yerine bir inek daha almak için harcamaya karar vermişlerdi. Katie'nin Amerika'ya, ablasının yanına gelmesi için yapılan düzenli tartışmalar aradan geçen aylar boyunca azalmıştı. Fakat birkaç ay önce en iyi arkadaşları Peggy ve Maggie de dâhil olmak üzere Ballysheen'den birçok kişi Amerika'ya gitmek üzere bilet almaya başlayınca, Katie'nin konuya ilgisi tekrar su yüzüne çıkmıştı.

İki kardeş yıllar boyu düzenli olarak mektuplaşmışlardı. Frances evden haber almaktan, Katie de ablasının Amerika'daki hayatını anlatmasından zevk alıyordu. *Bana motorlu arabalardan ve gökyüzüne yükselen binalardan bahset*, diyordu kendi mektuplarında. *Peki, Broadway'deki tiyatrolar gerçekten bir seferde binlerce insan alabiliyor mu?*

Katie'nin son mektubu sadece birkaç hafta önce gelmişti. Ballysheen'den yola çıkacak olan diğer insanlarla birlikte seyahat etmek istediğini, bu uzun yolculuğu kendi başına yapmaktansa arkadaşlarının arasmda olmanın iyi bir fırsat gibi göründüğünü yazmıştı. Elbette Frances hemen parayı gönderdi. Katie'yi New York limanında kendisinin karşılayacağına dair annesini temin eden bir not da ekledi. *Zaten Titanic'i kendi gözlerimle görmek istiyorum*, diye yazmıştı. Yerel seyahat bürosundan bilet almak için çok geç olduğunu düşüneceklerinden veya parayla başka bir inek alabileceklerinden korkan Frances, not olarak Katie'nin Castlebar'dan ya da gemiye bindiğinde bilet alabileceğini özellikle vurgulamıştı.

Katie'nin Ballysheen grubuyla gemiye binmiş olduğunu farz eden Frances, onun çok heyecanlı olacağını düşündü. Etrafı birçok tanıdık yüzle çevriliydi, bu yüzden yolculuk konusundaki şüphelerini ve endişelerini kısa sürede unutmuş olacaktı. Hatta geride bıraktığı, kendisine düşkün olan üç küçük erkek kardeşi için üzülmeyi bile bir süreliğine olsa da bırakacaktı. Frances, sevgili kardeşini tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu. Atlantik'i geçmek üzere yolculuğa çıkmadan önce onu en son görmesinin üzerinden üç yıl geçmişti. Yolculuğa arkadaşı Maura Byrne ile çıkmış, Ballysheen'den sessiz, mütevazı bir şekilde ayrılmışlardı. Binecekleri geminin adını kimse bilmiyordu, sormak kimsenin aklına gelmemişti.

Birçok kişi sevdikleri birini uğurlarken, ismini herkesin bildiği bir gemiyle seyahat eden Katie, kim bilir ne kadar farklı bir deneyim yaşamıştı.

Frances, kardeşinin gemideki her dakikasının keyfini çıkardığından emindi. Kendi çekingen yapısına ve gerçekçi tavırlarına karşılık, Katie kendine güvenen, içinden geldiği gibi davranan ve kafasında çeşit çeşit hayaller dolaşan bir kızdı. Dünyanın en büyük ve en lüks okyanus yolcu gemisinde, dünyanın en zengin iş adamlarıyla birlikte çıktığı yolculukta, daha karaya ayak basmadan zengin bir sosyetikle düğününü planlamaya başlamış olursa hiç şaşırmazdı.

Frances duvarda asılı takvime baktı. Katie'nin yirmi dördüncü doğum gününü kutlamasına sadece üç gün vardı. Her zaman partileri severdi ve doğum gününü *Titanic* gibi bir gemide kutlamak, şarkı söyleyip eğlenmesi için çok güzel bir bahane olacaktı. Frances paltosunu ve şapkasını giyerken, *Evet, Katie Amerika'dan hoşlanacak, diye geçirdi içinden. Daha doğrusu Amerika Katie'den hoşlanacak.*

Apartmandan çıkıp yolun karşısına geçerek, South Ferry'deki Dokuzuncu Cadde Yükseltilmiş Demiryolu Hattı'na kadar olan kısa yolu yürümeye başladı. Yükseltilmiş demiryolu ile yolculuk daha uzun sürmesine rağmen kapalı alanlardan biraz çekindiği için metroyu kullanmak istemiyordu. Yer altındaki küçük bir trenle yol alma fikri başını döndürdüğünden hizmetçi olarak çalıştığı Walker-Brown Malikânesi'ndeki işine giderken yükseltilmiş demiryolu ile yer üstünde yolculuk etmeyi tercih ediyordu.

O sabah her zamanki yolculuğunu yapıp şehri boydan boyda geçerek Yukarı Batı Yakası'nın yapraklarla kaplı banliyölerine giderken, Frances'in aklına hafta içi bir akşam Macy's mağazasına uğrayabileceği geldi. Katie'ye doğum günü hediyesi olarak bir şeyler seçmek hoş olabilirdi. Belki bir şapka iğnesi veya güzel bir çift eldiven alabilirdi, tam olarak emin değildi. *Belki de Bayan Walker-Brown'a sorup tavsiyesini isterim,* diye geçirdi aklından. Bayan Walker-Brown tarz ve zevkler konusunda oldukça iyiydi. Kızı Vivienne sessiz filmlerde oynayan başarılı bir aktris olduğundan en son neyin moda olduğunu her zaman bilirdi. Tuhaf bir tesadüf sonucu, Vivienne Walker-Brown da *Titanic*'le yolculuk ediyor, nişanlısıyla birlikte çıktığı bir Avrupa seyahatinden dönüyordu.

Pencere kenarındaki en sevdiği yere oturan Frances, aşağıdaki sokaklarda sürüp giden sıradan bir New York gününün koşuşturmasını izledi. Tramvayların gürültüsü, sebze ve meyve yüklü arabaları çeken atların toynaklarının tıkırtısına, motorlu arabaların korna sesleri, dikildikleri yerde bağırarak sabah gazetelerinin başlıklarını ilan eden genç gazete satıcılarının haykırışlarına karışarak yükseliyordu. Tüm bu sesler artık Frances için tanıdıktı ama şehre ilk geldiğinde ne kadar tuhaf, kaba ve sevimsiz geldiğini, kendi küçük taşra kasabalarının huzur dolu sessizliğiyle ne kadar tezat olduğunu hatırlıyordu. Şimdi bu sesler kulaklarına hoş geliyordu. Bunlar heyecanı, endüstriyi ve refahı çağrıştıran gürültülerdi.

Tüm sesleri içine çekerken kendi kendine gülümsedi. Birkaç kısa yıl içinde ne kadar yol katettiğinin farkındaydı ve Katie'nin tam şu anda ne sesi duyduğunu merak etti. Acaba Katie, Vivienne Walker-Brown ve binlerce diğer yolcu ne görüyorlardı. Walker-Brownların kızı birinci sınıf biletle, eğer

bilet parası bir inek daha almak için kullanılmadıysa Katie üçüncü sınıf biletle seyahat ediyor olsa da Frances iki kadının *Titanic*'te gördükleri manzaranın çok da farklı olacağını sanmıyordu. Gördüklerine göre değil ancak sosyal statülerine göre sınıflandırılmış olabilirlerdi.

İneceği yere varınca, son üç yıldır hemen hemen her gün yaptığı gibi Walker-Brownların malikânesine giden, kenarlarında ağaçlar olan caddede yürümeye başladı. Yanından geçen şık giyimli hanımefendilere hayran oldu, kol kola girmiş yürüyen, birinin veya diğerinin söylediği bir şeye gülen zarif çiftlere özenerek baktı.

Frances evlenmemişti. Hiç evlilik teklifi almamıştı ve binlerce kişinin yaşadığı bu şehirde bazen kendisini çok yalnız hissediyordu. Ama birkaç gün içinde her şey değişecekti. Yalnızca birkaç gün sonra sevgili kardeşi yanında olacak ve hayatlarının bundan sonrasında yapacakları bütün yolculuklara beraber çıkacaklardı. Frances Kenny'ye göre tüm mesele huydu. Yalnızca bu gerçek bile, yanından geçen Yukarı Batı Yakası hanımlarının vücutlarını saran şık kürklerin ve yumuşak ipeklerin veremediği bir teselli veriyordu.

Frances patronunun gösterişli ön kapısındaki taş merdivenden çıkarken, Walker-Brownlar ve bu caddedeki diğer lüks evlerdeki insanlar bolluk içinde yaşıyor olsalar da sevgili kardeşi altı veya yedi gün sonra bu kıyılara vardığında, kendisinin onların paralarının satın alabileceği herhangi bir zenginlikten daha büyük bir servete sahip olacağını düşündü.

sulandıran bir dedikoduyu paylaşacak olan kadınların üzerinde çekimser bir sessizlik hâkimdi. Normalde sessiz insanlar değillerdi ama şu an hepsi suspus olmuştu. Etraflarındaki sessizliği bozan tek şey yakınlardaki bir baykuşun rahatsız edici ötüşüydü. Pınara yaklaşırken her zamanki hareketlerini yapıp sert, taş zemine diz çökerek kendi özel dualarını ettiler.

Babasının küçük çiftlik evinin penceresindeki Séamus Doyle gibi onları uzaktan izleyen biri için bu özellikle insanı duygulandıran, düzeniyle huzurlu ve ciddiyetiyle büyüleyici bir manzaraydı. Maggie ile diğerleri yokluklarının küçük topluluklarında ne kadar derinden hissedildiğini bilselerdi kimbilir ne kadar etkilenirlerdi diye düşündü Séamus. Adlarına yapılan bu mutlak bağlılık ilanını görseler ne kadar sevinirlerdi.

O gün kasabadaki çoğu insan gibi Séamus'un düşünceleri de sık sık dün sabah aralarından ayrılan on dört kişiye, özellikle de sevgili Maggie'sine kayıyordu.

Ona yazdığı mektupları koyduğu paketi verdikten ve son kez veda ettikten sonra, ayrılan yolcuları izlemek için sessizce bekledi. Durumun ciddiyeti göz önüne alındığında onların rengârenk bir grup olduklarını düşündü. Serin nisan sabahında ısınmak için omuzlarıyla dizlerine sardıkları parlak renkli yün battaniyeler ve Peggy'nin sallanıp duran canlı yeşil renkteki şapkası yüzünden böyle düşünmüştü. Sanki bir cenaze alayı gibi köye doğru ilerleyen at arabalarını izledi. Yoldaki taşların üzerinde gümürdeyen tekerleklerin sesi uzaktan duyulan gök gürültüsüne benziyordu.

Séamus izleyecekleri rotayı biliyordu. Castlebar'dan tahıl veya yeni çiftlik araç gereçleri alan bazı adamlara yardım etmek için gittiğinde aynı yoldan geçmişti. Ballysheen'den çıktık-tan sonra Knockfarnaught, Tobernaveen, Levally, Bofeenau, Curraghmore, Cuilmullagh kasabalarından ve Windy Gap'in üst kısmından geçeceklerdi. Oradaki yol epey bozuktu. Tekerlek-ler tümseklerin üzerinden geçip bir sürü çukura girip çıkarken, arabadaki yolcuların bez bebekler gibi savrulacağını düşündü. Daha sonra gürültüyle Castlebar'a girmeden önce Burren ve Sion Hill'e inen virajlı yolu takip edeceklerdi. Séamus, bazı kadınların yumurtalarını satmak için daha önce bu yollardan geçtiklerini biliyordu ama Maggie'nin gittiğini hatırlamıyordu. Maggie için orası yabancı bir bölgeydi. Castlebar'daki tren istasyonundan ötesi ise hepsi için yabancı bölgeydi.

Köyün çıkışına doğru yavaşça yol alırken, anılarını tek tek ardında bırakan Maggie'nin neler düşüneceğini merak etti. O'Caroll'm barından geçerken biranın kokusunu ya da neredeyse kendi evindeki kadar zaman geçirdiği arkadaşları-nın evlerinde yanan tezek ateşinin kokusunu alıp almayaca-ğını özellikle merak ediyordu. Tüm bunları bir daha görüp görmeyeceğini bilmemenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Maggie'yi bir daha görüp görmeyeceğini merak etti.

Onlarkı, günlük görevlerinden kaçabildiklerinde, gölün kıyısında kısa öpüşmeler ve kaçamak kucaklaşmalardan ibaret olan basit, beklenmedik bir aşk macerasıydı. Kuyudan su çe-kerken ellerinin birbirine değmesi ve ikisinden biri bir iş için koştururken yollarının kesişmesi için fırsat kollarlardı. Séamus çarşamba günleri pazardan sonra altıncı kiraz ağacının altında buluşmayı teklif ettiğine memnun olmuştu. Ağaç hiçbir eve veya dükkâna yakın olmadığı için onlara biraz mahremiyet

sağlıyordu. Eğer ikisinden biri orada değilse, o zaman gelmesini engelleyen bazı durumlar olduğunu bilirlerdi. Ama genellikle ikisi de randevularına gelirdi. Yazları balık tutmak için yavaş yavaş göl kenarına doğru yürür, kışları Maggie'nin kulübesine sığınırldı. Séamus'un evine kadar olan beş kilometrelik yolu yürüme vakti gelene kadar kısa süreliğine de olsa birlikte vakit geçirirlerdi. İkisine de uyan, mutlu eden bir düzenlemeydi bu. Sonra Maggie'nin annesi öldü, Kathleen teyzesi Chicago'dan geldi ve Maggie ona, baharda Kathleen'le birlikte Amerika'ya gideceğini söyledi. Şu anda, gelecekte kendilerini nelerin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Şu an çeşmenin başındaki kadınları izlerken, Maggie'nin mektup paketini açıp açmadığını merak ediyordu. Toplam on dört mektup yazmıştı. Flört ettikleri her ay için bir tane, Maggie'nin kulübesinden köye giden yolda sıralanmış, çok sevdiği kiraz ağaçlarının her birini temsilen bir tane, Maggie'nin de bir parçası olduğu seyahat grubundaki her kişi için bir tane... Farkında olmadan her mektubu aynı on dört basit sözcükle bitirmişti: *Geri geleceğin o güne kadar aşkımızın şahidi olan kiraz ağacının altında seni sabırla bekleyeceğim.* Daha sonra mektup sayısı son cümlelerdeki kelime sayısının uyumu hoşuna gitmişti.

Tam o an Maggie'nin de kendisini düşünüp düşünmediğini, eğer düşünüyorsa, çoktan aralarına girmiş kilometreleri zihninde geriye doğru katederken, şu an nasıl bir manzaraya baktığını merak etti. Maggie ile tanışmadan önce aşk kavramını tam olarak anlayamıyordu. Temel olarak, aşırı miktarda

İrlanda viskisi tüketen ve kendi akıllarına sahip olamayan gençlerin yaptığı aptalca bir Şey olarak görüyordu. Fakat kendisi içki içmemiŐ olmasına rağmen Jack ve Maura Brennan'ın düğününde Maggie'ye doğru yürüyüp dans etmeyi teklif ettiğinde, bir Şey kesinlikle aklını etkilemişti. O andan itibaren aşk kavramını biraz daha iyi anlamış, o akşamdan sonraki on dört ay boyunca da giderek daha çok idrak etmiş ve ona kucak a mayı öğrenmişti.

S amus, talihsizliğin ya da kötü Őansın üzerinde duracak bir adam değildi, bu yüzden Maggie ile flört etmeye baŐlamalarından çok kısa bir süre sonra ve babası çok hastayken gündeme gelen Amerika'ya gitme planı, ona göre hayatta insanın başına gelebilecek ender Şeylerden biriydi. Acı çekmeye, her Şeyin farklı olmasını dilemeye veya hayatın çok zalim olduğunu söylemeye değmezdi. Hayat böyleydi ve her zaman olması gerektiği gibi olurdu. Bu yüzden S amus elinden gelen tek Şeyi yaptı, geçmişi bir kenara bırakıp geleceğe baktı. *Geri geleceğin o güne kadar aşkımızın Şahidi olan kiraz ağacının altında seni sabırla bekleyeceğim*, diye yazmıştı ona. Bunu tüm kalbiyle istemesine rağmen içinden bir ses onun bir daha bu topraklara geri dönmeyeceğini söylüyordu.

Güneş tamamen Nephin M r Dağı'nın ardına çekildiğinde, kadınlar dualarını bitirip köylerine giden tozlu yola düŐmeye hazırlandılar. S amus kadınların sessizce geçip gitmesini bekledikten sonra sobanın yanında bir sandalyede dinlenen babasının yanına gitti. S amus usulca onun yanında diz çökerek kendi duasını etmeye başladı. Maggie için... Onunla birlikte seyahat edenler için... Ve anneler, babalar, kardeşler, kuzenler ve komşular için... Onun gibi sobalarının yanında oturup bir gün evlerine dönecek diye bekledikleri insanlara dua edenler için...

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

ISMAH IMRIE & CO.,
100, QUEEN STREET, WEST, LONDON, W.1.
AGENTS FOR THE WHITE STAR LINE
IN THE UNITED KINGDOM AND IRELAND
AND IN THE STRAITS SETTLEMENTS
AND SINGAPORE

WHITE STAR LINE,
100, QUEEN STREET, WEST, LONDON, W.1.
AGENTS FOR THE WHITE STAR LINE
IN THE UNITED KINGDOM AND IRELAND
AND IN THE STRAITS SETTLEMENTS
AND SINGAPORE

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (See page 10) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

On İkinci Bölüm

RMS Titanic

11 Nisan 1912

Harry Walsh şanslı olmasıyla tanınırdı. Tüm iskambil destesi tamamen onun aleyhine gibi görünürken çektiği son bir kartla oyunu kazanabilirdi. Yazı tura oynadıklarında, arkadaşları kaç defa doğru tahmin edeceğini saymaktan vazgeçmişlerdi. Sonuç olarak sıra ona geldiğinde doğrudan bara giderler veya bir tur biranın parasını öderlerdi. Bir gece yazı tura oynarken arka arkaya on iki kez kazandığında Billy ona “Şanslı Harry” demişti. Bu sıfat o günden sonra Harry’nin lakabı olmuştu.

Harry hayatta yalnızca aşktan yana şanslı değildi. Üstelik defalarca denediği hâlde... Eve akşam yemeği veya çay için getirdiği, dansa ya da rıhtımda gezintiye götürdüğü bir sürü kız olmuştu ama tüm iyi niyetine, hoş yüzüne, tertemiz

tırnaklarına ve cilalı ayakkabılarına rağmen bu kızlardan hiç-biri ona karşı hevesli görünmemişti. Birkaç kez görüştüktan sonra ilgilerini kaybediyor, Harry yerine yanındaki arkadaşlarıyla daha çok sohbet ediyor, en sonunda da onlardan biriyle dansa kalkıyorlardı. Tıpkı Dave Ward'la nişanlanan Nancy Parker veya Brian Addison'la evlenip üç çocuk yapan Barbara Lacy gibi. Harry bazen eşlerini kendisi bulmamış olsa arkadaşlarının evlenip evlenemeyeceğini merak ederdi.

Ayrıca şansı yaver gidip ona candan ilgi gösteren bir kızla tanıştığında, bu sefer de Harry'nin annesi onlara karşı hevesli olmuyordu. Pazar günü yemeği için eve gelen kızlar, birçok defa Harry'nin annesinin kendilerinden hoşlanmadığından şikâyet ederek evden ayrılmıştı. Bunu inkâr edebilirdi, öte yandan haklı olduklarını biliyordu. Annesi kıza bir dilim elmalı turta daha isteyip istemediğini sorarken, ona bu mutfakta son defa oturup turtasından yediğini ima edecek bir ses tonuyla konuşmayı gayet iyi becerirdi.

Aslında bu konuyu pek dert etmiyordu. Geçen yıllarda arkadaşlarının uslanıp aile kurmalarını izlemişti ve bunu her gördüğünde tüm bunlara hazır olmadığının daha çok farkına varıyordu. Hayatını yaşamayı uslanamayacak kadar çok seviyordu ve evde geri dönüşünü endişeyle bekleyen bir eş bırakmadan önce geçmek istediği birkaç okyanus daha vardı. Zaten doğru kızla, kendisi ve her işe burnunu sokan annesi için yeterince iyi olan, arkadaşlarından biriyle kaçmadan onlarla iyi anlaşabilecek bir kızla, az önce Queenstown'dan gemiye binen güzel İrlandalı kıza benzeyen biriyle karşılaştığı zaman içgüdüsel olarak bunu hissedeceğini düşünüyordu.

Titanic'in yolcu almak için durduğu son limanda gemiye binen yüzlerce insan arasında o kız hemen dikkatini çekmişti.

Kıvrak İrlanda aksanlarının çekiciliği, bulaşıcı kıkırdamaları, hem kızların hem de E Güvertesi'ndeki 115 numaralı kamara-yı göstermek için dar koridorda ilerlerken kendisinin bacakla-rına çarpıp duran kocaman valizleriyle, o kızı ve arkadaşlarını gözden kaçırmak pek mümkün değildi.

Heyecanlı sohbetlerini ve onlara geminin alt seviyelerinin derinliklerindeki kamaralarını gösterirken hayretle içlerini çekmelerini dikkatle dinlemişti. Onlara kamaralarına kadar eş-lik ettiği zaman zarfında kızların İrlanda'nın kuzey batısında-ki küçük bir kasabadan geldiklerini, yeni bir hayata başlamak üzere Amerika'daki ailelerinin yanına giden on dört kişilik ar-kadaş ve aile grubunun parçası olduklarını öğrenmişti. Onları neden bu kadar çekici bulduğunu anlamamıştı ama onlardan ve hikâyelerinden, bu kızların ve birlikte seyahat ettikleri ki-şilerin cesaretlerinden, şanslarını uzak ve yabancı topraklarda denemek için evlerini, doğdukları toprakları bırakmalarından çok etkilenmişti.

Annesinin sözleri kulaklarında çınlayan Harry, gemiye Southampton ve Cherbourg'dan keyifli ve neşeli ruh hâlleriyle binen sosyetiklerden farklı olarak, Queenstown'dan binen çok sayıda alt sınıf yolcunun yalnızca bu üç genç kızın gevezelik-leriyle hafifleyen pişmanlık dolu, bariz bir şekilde hüznü ruh hâllerinden etkilenmişti.

Kızların gemide gördüklerinden dolayı bastıramadıkları heyecanlarını, yalnızca yirmi dört saat önce kendisinin de his-settiği duyguları yansıtan bir şekilde iç geçirmelerini dinler-ken gülümsemesine engel olamıyordu. "Yüce İsa! Kızlar bak-sanıza," dedi güzel kız büyük salonun yanından geçerlerken, "yalnızca bu oda bile Ballysheen'den daha büyük!"

Titanic insanlara bunu yapıyordu. Onları içine çekiyor, şaşkınlık içinde bırakıyor, onları bir araya getirip perçinlenmiş çelik tabakalardan oluşan bu manzaranın boyutları ve görkemi karşısında hissedilen ortak bir huşu içinde birleştiriyordu. Çünkü sonuç olarak hepsi buydu; birbirine perçinlenmiş çeliklerden oluşan bir gemi. Yine de bundan çok daha fazlasıydı. Yolcularından bazılarını refah bir hayata doğru götüren, bazılarını da yoksulluk dolu bir hayattan uzaklaştıran bir gemiydi.

Harry, kızların kamaralarını sevdiklerinden emin olmak için orada gerektiğinden biraz daha uzun süre oyalandı. Lavo, havlular ve White Star Line sabunlarıyla ilgili yorumlarına bakılırsa gayet memnunnardı. Güzel kız teşekkür etmek için ona doğru döndüğünde, Harry'ye sıcak bir şekilde gülümsedi. Oldukça sert görünen kadının kendisine ters ters baktığını fark edene kadar Harry de memnuniyetle kıza karşılık verdi. Kadın kızlarla ilgileniyormuş gibi görüldüğünden, Harry onun içlerinden birinin annesi olduğunu tahmin etti. Onaylamaz bir şekilde kaşlarını çatmasına bakılırsa, büyük ihtimalle de kendisine gülümseyen kızın annesiydi. Arkadaşı Billy'nin söyleyeceklerini tahmin edebiliyordu: *Vay canına, yemin ederim bu surat çeliği bile eritir*. O zaman gülümsemekten vazgeçti, onlara keyifli bir yolculuk diledi ve başka yolcuları kamaralarına yerleştirmek üzere iskele köprüsüne geri döndü.

Queenstown üçüncü sınıf kamarotları için yoğun bir yükleme limanıydı çünkü gemiye binen yolcuların çoğu üçüncü sınıf biletlerle seyahat ediyordu. Bir limanda durmak, can yeleklerinin rutin denetlenmesinin yapılması anlamına geliyordu. Harry artık bu uygulamayı çok iyi biliyordu. Tüm mürettebatın mantarla doldurulmuş can yeleklerinin nasıl

kullanılacağım iyice bilmeleri, artık bütün okyanus yolcu gemilerinde ortak bir uygulamaydı.

Diğer kamarotlar ve mürettebatla birlikte tek sıra hâlinde duruyor, bir subay can yeleklerini kontrol ederken, korselerinin üzerine can yeleklerini giyen hanımların nasıl da sımsıkı bağlanmış gibi görüneceğini konuşarak kendi aralarında şakalaşıyorlardı.

O sırada başkamarot Bay McElroy yanlarına geldi. Yanındaki adamı, İrlanda'nın Cork şehrinden gelen Cizvit Rahibi Peder Browne olarak tanıştırdı.

Bay McElroy, "Peder Browne, Southampton'dan ayrıldığımızdan beri kamerasıyla gemideki hayatı kaydediyor," diye açıkladı. "Maalesef birkaç dakika içinde gemiden ayrılacak ama inmeden önce sizin fotoğrafınızı çekip çekemeyeceğini merak ediyor."

Peder mürettebata gülümseyerek, "Üzerinizdeki can yelekleriyle gerçekten görülmeye değer bir manzara oluşturunuz," dedi. "Belki de bir rahibin fotoğrafınızı çekmesi size iyi şans getirir ve onları bir daha giymenize gerek kalmamasını garanti eder? Ne dersiniz?"

Grubun keyfi yerindeydi ve adamın yumuşak İrlanda şivesinden, seçkin tavırlarından etkilenerek güldüler. Hepsi razı olarak fotoğraf için memnuniyetle poz verdiler. Rahip onlara teşekkür edip gemiden inmeden önce kaptanın ve bazı subayların da fotoğraflarını çekmek için Bay McElroy'la birlikte yürüyerek uzaklaştı.

Kamarotlar yolcuların geri kalanına kamaralarını gösterme işlerine geri döndüler. Harry gözleri fal taşı gibi açılmış sonraki yolcu grubunu tüm o şamata ve karışıklık arasında, uzun koridorlarda birçok kez yanlış yöne döndükten sonra

kamaralarına götürürken, İrlandalı kızı aklından çıkaramıyordu. Kızın muzip yüzü zihnine kazınmış gibiydi. *Belki de şans perisi bu muazzam gemide yüzüme gülüyordur,* diye düşündü kendi kendine. Arkadaşı Billy sağ olsun, geçici olarak da olsa birinci sınıf güvertelerine transfer olmuş, cankurtaran yelekleri bir rahip tarafından kutsanmış ve sevimli bir İrlandalı kız düşüncelerinin tam ortasına yerleşmişti. Daha da önemlisi, kızı korkutabilecek annesi orada değildi ve gemi ne kadar büyük olursa olsun, Atlantik'in ortasında kızın kendisinden kaçabileceği pek fazla yer yoktu. Gelecek günlerde onun hakkında daha fazla şey öğrenme şansı bulmayı umuyordu. Henüz adını bile bilmediğinin farkına vardığında, bu eksikliğini ilk fırsatta gidermeye karar verdi.

Harry işine devam ederken, güvertede gayda çalan müzisyenden duyduğu bir İrlanda melodisini ıslıkla çalıyordu. Aklına, kasabanın her yerine asılan, ilk seferini yapacak *Titanic*'in 'Hayallerinizin Gemisi' olduğunu iddia eden posterleri geldi. Harry Walsh bu cesur iddianın doğru olup olmadığını merak etmeye başladı ve 115 numaralı kamaranın önünden geçerken gülümsedi.

salkımlar Grace'e yaptıkları o tatili ve doğal olarak babasını hatırlatırdı.

Kazanm üzerinden iki yıl geçmişti. Üniversite hayatından ve gelecek vadeden gazetecilik kariyerinden vazge eli, Jimmy'den uzaklaşmaya başlayalı iki yıl olmuştu. Artık hayatının çok farklı olduğunu hissediyordu. Artık kendisini o ocak günü Jimmy'nin kullandığı Ford Mustang'le alelacele eve gelen kızıdan çok farklı hissediyordu. Son zamanlarda, Maggie'nin doğum günü partisinde kendisine  niversiteye geri dönmek ve Jimmy ile tekrar iletişim kurmak konusunda söylediklerini düşünüyordu. Kendisini beklememesi için ona yazdığı mektuptan sonra Jimmy de birkaç kez Grace'e yazmıştı. Cevaplarını okumamış, mektupları yatağının altında duran bir ayakkabı kutusuna koymuş ve bir gün onu unutup hayatına devam edebilmeyi  mit ederek Jimmy'yi kalbine gömmüştü.

Babasının ani ölümüne kendisini üniversiteden dışarıya atarak ve annesine yardımcı olmaya odaklanarak tepki vermişti. Gazetecilik kariyerine veya Jimmy'ye geri dönmekle ilgili düşüncelerle avunmak için kendisine izin vermiyordu. Herkes babasının ölümüyle sarsılmışken kimsenin onu düşünecek hâli yoktu. Aslında bunu yapmalarını da beklemiyordu. Ancak Maggie'nin *Titanic* hikâyesini dinlemek Grace'i meraklandırmıştı. Bu hikâyede hayatının ne yöne gideceği konusunda hiçbir seçeneği olmayan bir kadın vardı; evinden, sevdiği topraklardan ve sevdiği adamdan ayrılıp her şeye yeneden başlamaktan başka seçeneği olmayan bir kadın. Kader düşünülebilecek en korkunç şekilde hayatına müdahale etmiş, daha on sekiz yaşına yeni girmiş Maggie yabancı bir ülkede, elinde anlamsız şeylerle dolu küçük bir çantayla yapayalnız

ve şaşkın bir durumda kalmıştı. Maggie birçok açıdan gerçek anlamda kayıplar yaşamıştı ve Grace kendini çok sevdiği üniversite hayatından, o hayatı birlikte yaşamaktan hoşlandığı adamdan soyutladığı için biraz budalalık yapmış, düşüncesizlik etmiş gibi hissediyordu.

Annesi son zamanlarda hem üzüntüsü hem de hastalığı açısından eskisinden daha iyi durumdaydı. Yeni tedaviyle hastalığı biraz iyileşmişti. Evlilik yıl dönümü hediyesi olan yemek takımını açması gibi küçük ama bariz işaretler hayatına devam ettiğini gösteriyordu. Grace'in erkek kardeşi Art'ın bu yaz, Mısır'da yapmakta olduğu arkeolojik bir kazıdan dönmesi bekleniyordu. Geçen on iki ay boyunca pek fazla ortalıkta olmadığı için Amerika'ya döndüğünde annesi ve kardeşiyle daha çok vakit geçirmeye söz vermişti. Evet, o bahar Butlerların evinde kesinlikle değişim rüzgârları esiyordu.

Sandalyede sallanarak çiçeklerin arasında tembelce vızıldayan bir arıyı kovalayan sarman kediyi izlerken, Grace saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp ayaklarını altına aldı. Hatırlayabildiği kadarıyla uzun zamandır ilk kez kendi hayatına geri dönme vaktinin gelip gelmediğini, hayatına devam etmenin uygun olup olmayacağını düşünüyordu. Bu konuyu akşam yemeğinde annesine açmaya karar verdi ve gözlerini kapatıp kendini sandalyenin hafif sallantısına bırakarak bir şekerleme yaptı.

“Bugün iyi görünüyorsun anne. Gerçekten çok hoşsun,” dedi Grace, annesiyle kendisine birer bardak buzlu çay doldururken.

“Yeni saçın çok güzel oldu. Rengi sana çok yakıştı.” Grace bu sözleri içtenlikle söylemeyeli epey bir zaman olmuştu. Annesi uzun zamandır görünüşüne pek dikkat etmiyordu. O gece yine kendisi, yani Grace’in hatırladığı annesi gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi annesi eliyle saçlarına dokunarak. “Güzel oldu, değil mi?” O gün bir arkadaşıyla kasabaya inmiş, kaliteli bir kuaförde saçlarına perma yaptırıp boyatmaya karar vermişti. “Gerçi bir servete mal oldu. Aslında yaptırmamam gerekirdi.” Gülümsemesi, bu konuda aslında fazlaca endişelenmediğini gösteriyordu.

“Anne, bir süredir düşünüyorum,” diye başladı Grace, gergin bir şekilde buzlu çayını yudumlayarak.

“Ne düşünüyorsun canım?” Annesi tüm dikkatini kızına vermek için çatalını masaya bıraktı.

“Şey, belki eylülde üniversiteye dönebileceğimi düşünüyordum, yani derslere tekrar başlayıp gazetecilik işlerine devam etmeyi falan.”

Annesi gülümsedi. Pek şaşırmış gibi görünmüyordu.

“Güzel. Bunu duyduğuma çok sevindim. Peki, bu kararı vermene ne sebep oldu?”

Grace annesine Maggie’nin kendisiyle paylaştığı *Titanic* hikâyesini anlattı. Büyük büyükannesi bunu yaparsa mutlu olacağını söylemişti. Bu konuda doğru dürüst konuşabilmesinin bir ömür sürdüğünü ve aynı şeyleri defalarca anlatabileceğini sanmadığından bahsetmişti. Maggie kendisi anlatmak zorunda kalmadığı sürece Grace çıkıp hikâyesini tüm dünyayla paylaşabilirdi. Annesi, Maggie’nin bunca yıllık sessizlikten sonra tekrar *Titanic* hakkında konuşmasına şaşırmaya rağmen bu konuda Grace’e güvenmiş olduğunu duymak hoşuna gitmişti.

“Yirmi bir yaşına girdim ve Maggie’nin hikâyesini dinlediğimde giderek gençleşmediğimi, hayatta hiçbir şeyin garantisi olmadığını fark ettim. Bu yaz Art’ın eve geri döneceğini, Martha teyzenin yakına taşınmasıyla biraz daha mutlu olduğumu ve yeni tedavinin geçirdiğin atakları azalttığını düşününce...” Grace işaretleri yanlış anlamış olmamayı ümit ederek sözlerini yarım bıraktı.

Annesi güldü. “Henüz yirmi yaşındayken seni ve Art’ı kucağıma aldığımı biliyor musun Grace? Babanla bana biraz sürpriz olmuştu. Yalnızca birkaç ay önce evlenmiştik ve ikiniz gelip hayatımızı aniden değiştirmiştiniz.” Hatıralarını düşünerek gülümsedi ve tabağındaki tatlı mısırı ittirdi. “Hayatın garantisi yok, Grace. Babanı kaybetmek bana bunu öğretti.” Annesi bir an durunca Grace uzanıp elini annesinin koluna yerleştirdi. “Peki Jimmy’den ne haber? Onu hiç düşünüyor musun?”

Grace annesinin Jimmy’yi her zaman sevdiğini biliyordu. Yaşadığı kederle şaşkına döndüğünden kızının Jimmy ile görüşmemesinin sebebini fark edememiş olsa da onu sık sık merak ederdi.

“Emin değilim anne. Bazen düşünüyorum ama büyük ihtimalle şimdiye kadar beni unutmuştur. Zaten bu yaz mezun olacak. Muhtemelen başka bir yere taşınacaktır.”

“Aman Tanrım, Grace! Sözlerinde sadece *ihtimaller* var. *Muhtemelen* onunla iletişime geçmeli ve kafandaki *ihtimallerin* gerçek olup olmadığını öğrenmelisin. Senden haber alınca sevineceğinden eminim. Hepimiz çok zor bir dönemden geçtik ve sen benim yanımda kalarak fazlasıyla özverili davran-dın. Sana bunun için yeterince teşekkür edebilir miyim bilemiyorum. Elbette sen ve Jimmy ailede bir ölüm yaşanmasından

sonra ayrılan ilk çift değilsiniz ve son olacağınızı da sanmıyorum. Ben ikinizin tekrar bir araya gelmesini görmekten özellikle memnun olurum.”

Annesinin sözleri Grace’e, Maggie’nin *Titanic*’ten sonra hayatını tüm insanlara ve tüm hatıralara nasıl kapattığını hatırlattı.

“Eğer ikiniz için bir gelecek varsa onun hâlâ seni beklediğinden eminim. Eğer yoksa hayatının geri kalanını *ihtimaller* ve *eğerlerle* geçirmektense, en azından gerçeği öğrenmiş olacaksın.”

Dışarıda yağmur atıştırmaya başlarken, yemeklerini sessizlik içinde yemeye devam ettiler.

“Peki, neden şu profesör arkadaşını arayıp onunla konuşmuyorsun? Sonbahar döneminde okula tekrar kayıt olup olamayacağını ve şu makale fırsatının tekrar gündeme gelip gelmeyeceğini sorabilirsin. Artık elinde onlara verecek bir hikâyen var, değil mi?”

Grace geçen hafta boyunca bu konuyu da düşünmüştü. İki yıl önce orijinal bir hikâye bulmak için deli gibi uğraştıktan sonra şimdi tam istediği gibi bir tanesi avucuna düşmüştü.

“Evet, olabilir. Maggie’nin hikâyesini yazmak istediğimden emin değilim anne. Ona ve tüm o insanların hatırasına karşı adil olamayacağımdan korkuyorum. *Titanic* gibi büyük bir hikâyeyi yazacak kadar iyi bir yazar olduğumdan emin değilim.”

“Saçmalık,” diye cevap verdi annesi, Grace’e ciddi bir ifadeyle bakarak. “Şimdi iyi dinle Grace Butler. Babanın sen ve Art için hayal ettiği tek şey, hayatta seveceğiniz bir işi yapmanızdı. Süslü unvanlar, kıyafetler veya arabalar umurunda

değildi, yalnızca ikinizin mutlu ve başarılı olmanızı istiyordu. Senin bir gazeteci olarak kariyer yapma hayallerin onu çok heyecanlandırmıştı ve kızının adının gazetede çıktığını görse çok gurur duyardı. Sen iyi bir yazarsın Grace. Eğer fikrimi sorarsan ki kızımı tanıyorsam muhtemelen sormazsın, kucağına düşen bu fırsatı Maggie'nin hikâyesini yazarak değerlendirmelisin. Hiç kimse o zavallı insanları geri getiremez ama onları senin muhteşem kelimelerinle hatırlayabiliriz.” Bir an durakladı, sözlerine devam etmeden önce ikisinin bardağını da tekrar doldurdu. “Biliyorsun Maggie’yi de inanılmaz şekilde gururlandırmış olursun.”

Grace sessizdi. Annesinin yıllardır herhangi bir konu hakkında bu kadar coşkuyla veya tutkuyla konuştuğunu duymamıştı. Belki bu da artık hayatına devam etmesinin uygun olduğuna dair başka bir işaretti.

“Ee?”

Grace annesine gülümseyip gözündeki bir damla yaşı sildi. “Evet anne. Haklısın. Yapacağım. Yarın Profesör Andrews’u arayacağım ve Jimmy ile iletişime geçme konusunu düşüneceğim. Gerçekten yapacağım.” Elini annesinin elinin üzerine koyup sıktı. “Teşekkürler anne. Her şey için.”

“Hayır Grace. Teşekkür etmesi gereken benim. Son birkaç yıldır burada benimle birlikte kalmak için büyük bir fedakârlık yaptığını biliyorum ve seni ne kadar çok sevdiğimi, benim için yaptıklarına minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Artık kendine zaman ayırmayı hak ettin.”

Masadaki tabakları alıp kızına doğru yürüdü ve başının tepesine hafif bir öpücük kondurdu. Grace, küçük bir çocukken annesinin bunu yaptığını hatırladı. Huzur veren, rahatlatan bir davranıştı.

“Ah, bir şey daha var,” diye ekledi annesi. “Odanı misafir odasına dönüştürmek istiyorum. O berbat posterleri indirmenin ve korkunç duvar kâğıdını değiştirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?”

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyor, açık pencereden çiçeklerin ve biçilmiş çimenlerin kokusunu getiriyordu. Komşunun çim biçme makinesinin sesi kesildi. Üstlerinden bir uçak geçti. Kedi içeriye koşup tüylerine düşen yağmur damlalarından kurtulmak için silkelendi. Fırının üzerindeki alarm, tatlı olarak yiyecekleri elmalı turtanın hazır olduğunu haber verdi. *Burada her şey yolunda*, diye düşündü Grace, *her şey olması gerektiği gibi*.

Grace gecenin geri kalanını odasında, etrafı Maggie'nin günlüğü ve gazete kupürleriyle çevrili bir hâlde dışarıda yağan yağmuru dinleyerek geçirdi. Odasına bakındı. Annesi haklıydı. Odası son yıllarda pek değişmemişti. Pop yıldızlarının posterleri hâlâ kapının arkasında, on sekiz yaşında üniversiteye gitmek için evden ayrılırken bıraktığı yerde duruyordu. Hâlâ çocukken sevdiği pembe beyaz kareli yatak örtüsünü kullanıyordu. Çocukluğundan beri sahip olduğu bu tanıdık eşyalar bir tür rahatlık veriyordu ve ne annesi ne de kendisi onları modernleştirmek için acele etmişlerdi. Belki odaya erkek arkadaşlarını getirme ümidi olsa, odanın biraz daha havalı, daha yetişkin işi görünmesi için uğraşırdı. Ama oğlanlarla ilgilenmemişti ve hem annesi hem de kendisi içten

içe odanın, babasının ölümünden önceki hâlinde kalmasını istemişti. Annesinin odasını yeniden dekore etmekle ilgili düşüncesi, kesinlikle hayatında yeni bir dönemeçte olduğunun işaretiydi.

Grace yanı başında duran dizüstü bilgisayarıyla Maggie'nin siyah çantasından çıkan gazete bültenlerindeki her detayı araştırdı. Bir gazete manşeti, "*Titanic bu sabah saat 2.20'de battı. Can kaybı yok,*" diye duyururken diğeri, "*Carpathia, Titanic'in Kayıpları Hakkında Bilgi Vermeyi Reddediyor ve Sonuç Alınamadan Saatler Geçerken, Endişe Giderek Çıldırııcı Bir Boyuta Geliyor,*" diye yazıyordu. Grace, İrlandalı yolcuların akrabalarının felaketle ilgili detayları beklerken, bu yanlış gazete başlıklarını okuyup ümitlendikten saatler ve günler sonra, onların yerini korkunç gerçekler aldığında neler hissettiklerini merak ediyordu. "*Son Rapora Göre, Titanic Felaketinde 1.302 Kişi Boğuldu veya Kayboldu,*" diyordu bir gazete. En son detaylar şöyleydi: "*Titanic'te Ölenlerin Sayısı 1.601; Yalnızca 739 Kişi Kurtuldu.*" Gazetelerin iç sayfalarında ise, "*Gemi kaderine doğru giderken, orkestra 'Tanrım Sana Daha Yakınım,' şarkısını çalıyordu*" gibi tuhaf detaylar verilmişti. Ayrıca "*Emirlere Uymayı Reddeden Yabancılar Ateş Açıldı,*" diye şok edici bir başlık vardı.

Arından Grace daha ufak bir gazete kupürü demetini açtı. 20 Nisan 1912 tarihli *Connaught Telegraph* gazetesinden alınmıştı.

20 NİSAN 1912

CONNAUGHT TELEGRAPH

Haberler Castlebar'a ulaşır ulaşmaz, White Star Line şirketinin yerel bürolarından biri olan Bay Thomas Durcan, Liverpool'daki merkez büroya telgraf çekti ve şu cevabı aldı: Liverpool. 16.30. Salı. 'Titanic'le ilgili telgrafınıza cevaben derin bir üzüntüyle bildiririz ki alınan son haberlere göre yolcu gemisi battı; çoğunluğu kadın ve çocuk olan 675 kişi kurtarıldı.' Bay Durcan'ın bilet sattığı tüm yolcuların kayıp olduğu düşünülüyor. Yine de kadınlardan bazılarının kurtarılmış olabileceğine dair bir umut var. Perşembe günü yayımlanan kurtarılan yolcuların listesinde Bayan Maggie Murphy'nin ismi görülmüştü.

Main Deck

Forward Deck

Main Mast

ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

ISMAEL IMRIE & CO.,

100, QUEENSTOWN STREET, BR.

LONDON.

100, QUEENSTOWN STREET, BR.

LONDON.

YAMPO ROAD, SOUTHAMPTON

Agent at PARIS:-

NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Scribe

WHITE STAR LINE.

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

NEW YORK & LONDON

On Dördüncü Bölüm

Grace gecenin geç saatlerine kadar gazete kupürlerini ve Maggie'nin günlüğüne karaladığı yazıları okumaya devam etti. Maggie'nin *Titanic* dünyasına tamamen daldığından günün alacakaranlığa ve en sonunda gecenin karanlığına dönmelerini pek fark etmedi. Maggie'nin gemideki hayatla ilgili yazdığı her detayı içine çekiyordu. Yemek yedikleri odadaki keten masa örtülerinin her ipliğini, mürettebatın cana yakın tavırlarını, Maggie ve gruptaki bazı genç kızlarla arkadaşlık eden, Şanslı Harry diye bahsettiği kamarotu, yemekten sonra salonda çalınan gayda ve kemanları, Maggie'nin ayın sırasında birinci sınıfta yolculuk eden bazı hanımların parmaklarında gördüğü mücevherlerin ısıltısını... Günlüğün her sayfasını okuyarak, dünyanın en ünlü gemisini Maggie'nin bakışıyla farklı bir açıdan gördü ve on yedi yaşındaki bir kızın düşüncelerinde kayboldu.

11 Nisan 1912
Denizde birinci gün

...üçüncü sınıf kamaraları çok güzel. Yatakların üzerinde gerçek döşekler ve epeyce yer var; en azından dördümüzün paylaştığı 115 numaralı kamarada. Kamarot hemen yanımızdaki kamarada dokuz kişilik bir ailenin kaldığını ve oranın da bizimkiyle aynı büyüklükte olduğunu söyledi. Hepsinin odaya nasıl sığıldığını sordum. Her yatakta iki kişi yattıklarını ve bebeği de yerdeki bir valizin içinde yatırdıklarını söyledi. Ne kadar büyük bir sıkışıklık yaşadıklarını hayal etmekte bile zorlandım ve bu geniş odayı yalnızca dört kişi kullandığımız için biraz suçluluk hissettim. Peggy, birinci sınıf kamaralarına bizimki gibi dört kamaranın sığacağını, üstüne de dans edecek yer kalacağını düşünüyor. İnanılmaz büyük bir gemi. Saatlerdir gemide dolaşp duruyoruz ve daha tek tarafını bile tam olarak gördüğümüzü sanmıyorum.

...Peggy birinci sınıf bölümlerini görmek için ölüyor. Katie de birilerinden birinci sınıf yemek odasında devasa büyüklükte sekiz tane kristal avize olduğunu duymuş. Eğer öyle bir şey görsem, sanırım gözlerim yuvalarından fırlayıp lambaların yerine konar.

...sık sık Séamus'u düşünüyorum ve babasının daha iyiye gitmesi için dua ediyorum. Mektupları bugün paltomun cebinden çıkarıp ilkin okudum. Çok hoş bir şekilde yazılmıştı ve kelimeler öyle kibardı ki beni ağlattı. Ballysheen'de flört ettiğimiz her ay için bir mektup olduğunu yazmış; ilk mektuba 'Şubat' adını verip,

Brennanların düğününde dans ettiğimiz ilk geceyle ilgili anılarını yazmış. O gece gökyüzünde parlayan tüm yıldızlardan daha güzel olduğumu düşündüğünü söylemiş. Şu an burada, benimle olmasını isterdim. Bu geminin neye benzediğini ona hiçbir zaman tam olarak anlatabileceğimi sanmıyorum. Eğer yanıma, Amerika'ya gelirse, belki o da bu gemiyle seyahat eder.

12 Nisan 1912

Denizde ikinci gün

...Peggy, motorların sarsıntısının onu bütün gece uyutmadığından şikâyet ediyor. Bence gayet hoş bir ses. Sanki kazan dairesine kovan kurmuş büyük bir arı sürüsü vızıldıyor. Katie, Peggy'nin dün tanıştığımız İngiliz kamarotu düşünmekten vazgeçmesi gerektiğini söylüyor. Peggy'nin bütün gece uyanık kalmasının sebebinin motorlar değil de o çocuk olmasının daha büyük bir ihtimal olduğunu düşünüyor!

...bu sabah kayboldum! Biraz temiz hava almak için gezinti güvertesine çıkmıştım, sonra kamaramıza geri dönüş yolunu bulamadım. Aslında tek başına çıkmak için ısrarcı oldum, yoksa Kathleen teyze kaşlarını çatıp kesinlikle olmaz demişti. Ama birkaç dakikadan ne zarar gelecek ki diye düşündüm. Neyse, sanırım yanlış merdivenden inip kendimi E Güvertesi yerine D Güvertesi'nde buldum. Neyse ki etrafta her zaman mürettebattan birileri oluyor, ben de onlardan birine nerede olduğumu sordum. Kamaramızın yerini bulmak

için "Scotland Road" dedikleri mürettebat koridorundan E Güvertesi'ne kadar bana eşlik etti. Buraya geri döndüğüm için çok memnun oldum ama Kathleen teyzeye bundan bahsetmedim. Sonunda odaya döndüğümde bana okyanusta zamanın farklı işlediğini çünkü birkaç dakikanın bu kadar uzun sürmemesi gerektiğini söyleyip durdu. Aslında herkesten bu şekilde ayrı düşünce fazlasıyla korktum. Bir daha hava almaya çıkarken birinin benimle gelmesini isteyeceğim.

...gemideki yemekler çok güzel. Yemek borusunun çalınıp bize yemek salonuna gidip keten masa örtüleriyle donatılmış masalara oturabileceğimizi haber vermesine neredeyse alıştık! Bugün kahvaltıda tütsülenmiş ringa balığı, öğle yemeğinde haşlanmış tavuk, akşam yemeğinde de salamura sığır etiyle lahana vardı. Bu şekilde yemeye devam edersek, Amerika'da yeni elbiseler almam gerekeceğini düşünüyorum. Biz arkamıza yaslanıp otururken bir ordu kadar görevlinin kırk ton patatesle havuç soyduğunu ve kırk bin tane yumurta haşladığını düşünmek! Akşamüstü vakti çayla bisküvi servisi var. Katie, "Bisküvileri tabaklara o kadar düzgün şekilde sıralıyorlar ki insan görüntüyü bozmamak için bir tane almaya çekiniyor," diyor.

...artık evden çok uzaklaştığımızı hissetsek de hepimizin morali yerinde. Sürekli arkamızda bıraktığımız insanlardan bahsediyoruz. Birinin söylediği bir sözü veya bizi güldürmesini hatırlıyoruz, sonra orada günün hangi saati olduğunu tahmin edip, biz okyanusu aşarken onların neler yaptığını hayal etmeye çalışıyoruz.

13 Nisan 1912

Denizde üçüncü gün

...üçüncü sınıf yolcularına ayrılmış dinlenme odası genellikle kitap okumak, iskambil oynamak veya dans etmek için kullanılıyor. İçinde istediğimiz zaman çalabileceğimiz bir piyano olan büyük bir oda. Genellikle Fransız bir çocuk çalıyor, çok da iyi çalıyor. Çok az duyduğum bir tür caz müziği çalmaktan hoşlanıyor. Bence bizim oradaki John O'Dea bu piyanoyla muhteşem parçalar çalıp, O'Connell'ın barında çaldığı o küçücük şeyi gölgede bırakır! Gaydacı adam da epey iyi çalıyor. Çok yetenekli ve biz İrlandalıların arasında dolaşıp güzel, eski bir şarkı söyledi. Gemide fazlasıyla kalabalıktız, alt sınıf yolcuların en az yarısının İrlandalı olduğunu söyleyebilirim.

...bugün Peggy ile ben birkaç küçük çocukla oyun oynadık. Yedi çocuğuyla tek başına seyahat eden bir kadın var, Tanrı yardımcısı olsun. İtalyan olduğunu sanıyorum, hiçbirimiz söylediği tek kelimeyi bile anlamıyoruz ama kadın da çocukları da çok kibarlar. Bebeğiyle oynayıp durdum. Bir şeyleri yere atmaktan, eğilip alırken sizi seyretmekten hoşlanıyor. Maura Brennan, İngiltere'de Wiltshire denen yerden gelen bir aileyle konuşuyordu. Anne ve baba beş küçük çocuklarıyla birlikte Philadelphia'daki akrabalarının yanına gidiyorlarmış. En küçükleri daha iki yaşında, en büyükleri ise on altı yaşına girmiş. Adı Elsie, çok tatlı bir kız. Bana evlerinden bahsetti. Anlattığı tarlalar ve göl biraz bizim oraları andırıyor.

...Ellen Joyce, Amerika'ya gittiğinde evlenecek olan başka bir kadın daha buldu. Bu yüzden aralıksız olarak gelinliklerden ve duvaklardan bahsedip sürekli birbirlerinin yüzüklerini övüyorlar. Bizim bulunduğumuz kısmında yeni evlenip balayına çıkmış dört çift daha var. Ayrıca Maura yakında bebeği olacak başka bir kadınla konuşuyordu. Yani tam bir meclis kuruldu! Peggy ile Katie Amerika'da yapacakları şeyler ve yaşayacakları lüks evler hakkındaki hayal dolu konuşmalarına tekrar başladılar.

...sevdiklerini geride bırakan ya da hasta veya ölüm döşeğindeki bir aile üyesini görmek için seyahat eden bazı insanların hüznü hikâyeleri var. Birilerinin bu gemide iki binden fazla insan olduğunu söylediğini duydum. Yani birçok kalp mutlulukla doluyken bir o kadar da kederle dolu...

...İngiliz kamarot Harry (lakabı Şanslı Harry) Peggy'den çok hoşlanıyor. Her fırsatta onunla konuşuyor, kamarinın kapısını çalmak veya akşam yemeği sırasında çevresinde dolanmak için her türlü bahaneyi değerlendiriyor. Dün şapkasına iltifat ettiğinde, Peggy onunla evlenmiş gibi oldu! Kibar bir çocuk ve anlattığı hikâyelerle çok da eğlenceli biri. Mesela Titanic, Southampton limanından ayrılırken orkestranın çalması ve rıhtımdaki insanların gemi yola çıkarken tezahürat yapıp el sallamaları gibi. Southampton'dan ayrılmadan önce gemiye beş büyük piyano ve bir motorlu arabanın yüklendiğini gördüğüne yemin ediyor ama bence bizimle dalga geçiyor. Üst güvertelerdeki kamarotların üçüncü sınıfta görevli olmayı yeğlediklerini söylüyor. Birinci

sınıf yolcuları sürekli olarak her şeyden yakınıp şikâyet ediyorlarmış. Bazıları korkunç derecede kaba davranıyor, odalarının günde birkaç defa temizlenmesini istiyor ve yatak örtülerinin kumaşının uygun olmadığı konusunda homurdanıyormuş! Kamarotlardan biri Harry'ye, yolcular kendisinden kıçlarını silmesini isterlerse şaşırmayacağını söylemiş! Peggy ona çay yapraklarında çıkan falından ve Queenstown'daki tuhaf adamdan bahsetmiş. Harry de ona endişelenmemesini çünkü bir rahibin can yeleklerini kutsadığını kendi gözleriyle gördüğünü söylemiş!

...hava fazlasıyla soğuk olmasına ve gemi çok hızlı gittiği için şiddetli bir rüzgâr esmesine rağmen güneş ışığının altında güvertelerde dolaşmak ve taze deniz havasını içimize çekmek çok hoş oluyor. Pat, mürettebattan birinin günlük olarak bildirdiği hız raporu ve buz dağı uyarılarıyla kendini bir parça eğlendiriyor. Bunlar her gün yemek salonunun dışına asılıyor, biz de Pat'in bize son haberleri vermesini bekliyoruz. Bunu yapmaktan hoşlanıyor! Aslında bu bizim pek de ilgimizi çekmiyor! Peggy, Katie ve ben birinci sınıfta seyahat eden hanımefendileri inceleyeceğimiz bir yer bulduk. Peggy, ipek elbiselerle şık şapkaların Pat'in bahsettiği sıkıcı hız raporu ve buz dağlarından daha ilgi çekici olduğunu söylüyor.

...Şanslı Harry, gemideki telsiz dairesinde çalışan Marconi Telgraf Şirketi'nin telsiz operatörleriyle epey samimi. Birinci sınıf yolcuların, parasını ödeyerek gemiden İngiltere, Fransa veya Amerika'daki sevdiklerine mesaj gönderebildiklerini söyledi! Anlaşılan, gemideki

bir oyuncu kadın New York'taki annesine mesaj gönderip nişanlısıyla birlikte bir an önce eve dönüp düğün tarihini belirlemeyi dört gözle beklediklerini söylemiş. Sonra da kız kardeşine gönderdiği mesajda yakışıklı bir milyonerle samimi olduğunu ve duygularının altüst olduğundan bahsetmiş! Ben de ancak bir oyuncunun böyle tuhaf bir hayatı olabileceğini söyledim! Seamus'a bir mesaj gönderebilmeyi çok isterdim. Gerçi mesaj nasıl ulaşırdı bilmiyorum çünkü evinde kesinlikle telsiz yok. Sanırım bu konuyu Harry'ye sormalıyım.

Grace, Maggie'nin kelimelerini okurken çılgın gibi notlar alıyordu. Detaylar ve fikirler çok hızlı bir şekilde aklından geçtiği için onları unutmadan yazmak istiyordu. Bir süre sonra notlarını daha okunaklı, düzenli paragraflar hâline getirdi. Gazetecilikteki önce hikâye, sonra detay kuralına dikkat ederek Maggie'nin açıklamalarını sanki o gemide kendisi yolculuk ediyormuş gibi kolaylıkla kelimelere dönüştürüyordu.

Nihayet ışığı kapattığında yağmur hâlâ yağıyordu ve doğuda şafağın ilk ışıkları görünmeye başlamıştı. Rüyasında Maggie, Peggy, Harry ve *Titanic*'i görüyordu.

KISIM III

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Saks New York: Leila güvende ve iyi bakılıyor.
Edgar kayıp.

Leila Meyer'in 17 Nisan 1912'de Carpathia'dan,
Saks & Company New York'a gönderdiği telsiz
telgraf mesajı. Edgar Meyer, Saks & Company
New York'tan Leila Saks ile evliydi. Titanic
battığında kayboldu.

şık ayakkabılarıyla bizi rahatsız etmelerini, süslü bir ismi olan sosyetik bir hastalık bulaştırmalarını istemeyiz, duydun mu?”

Kızlar Peggy'nin şakasına kıkırdadılar. *Titanic*'in yemek salonunda servis edilen doyurucu bir yemekten sonra moral-leri yerindeydi ve yemekten sonra geminin iç kısımlarında yapılacak şarkılı ve danslı eğlenceyi dört gözle bekliyorlardı.

Harry merdivenin tepesindeki kapıyı yönetmelikte belirtil-diği gibi kapatmak için çekerken kızların arkasından seslendi. “Ya Amerikalı zengin bir bekâr aşağıya inmek isterse Bayan Madden?” diye sordu. “O zaman ne yapacağım?”

Peggy merdivenin dibine vardığında ellerini kalçalarına koyarak döndü ve yüzünde sanki düşünüyormuş gibi bir ifa-deyle yukarıya baktı. “Onlara New York limanına vardığımız-da Bayan Peggy Madden’ı bulmalarını ve orada evlenme tek-liflerini memnuniyetle kabul edeceğimi söyle. Şimdi bize izin verersen, bazı sıkıcı İngilizlere bir şarkının nasıl söylenmesi gerektiğini göstermem lazım.”

Harry kendi kamarasına döndüğünde dar yatağına uzanıp ellerini başının altına koydu. Sabahın altısından beri ayakta-ydı. Şu an saat neredeyse gece on bir olmuştu ve yorgunluktan ölmek üzereydi.

Düşünceleri evine kaydı. Babasının Devon’a dönecek ka-dar iyileşip iyileşmediğini, annesiyle ablasının ikisinin yok-luğuyla nasıl başa çıktıklarını merak etti. Annesinin oturma odasında sessizce oturduğunu, bir gazete okuduğunu veya tel-sizi dinlediğini, birkaç dakikada bir masa örtüsünü düzeltmek, perdeyi çekmek veya ateşi karıştırmak için yerinden kalktığını hayal etti. Annesi tez canlı bir kadındı ve etraflarında koşturup duracağı iki erkek yokken kendini küçük, önemsiz şeylerle meşgul ediyor olmalıydı. Harry kendisi ne zaman denizde olsa

annesinin endişelendiğini biliyordu. Kaç defa denize açılmış olursa olsun, oğlu sağ salim geri dönüp evin kapısından tekrar girene kadar sinirli olurdu. Annesinin, oğlunun seyahatinin güvenli geçmesi için kilisede dua ettiğini, bir mum yakıp mihrabın önünde diz çöktüğünü gözünde canlandırabiliyordu.

Harry, tüm rahatsız edici huylarına rağmen annesine çok düşkündü. Hayatı üzerinde çok büyük bir etkisi vardı. Her zaman orada, oğluna destek olmaya hazırды, her zaman eve dönüşünü beklerdi. Evlenip karısıyla kendisine güzel bir ev bulmasını ve ayağının altından çekilmesini söyleyerek ona sürekli sataşırdı. “Arkanı toplayıp kirli çoraplarını yıkamaktan bıktım usandım Harry Walsh,” diye azarlardı onu ama Harry söylediklerinde ciddi olmadığını bilirdi. Kahkaha atarak annesine büyük ihtimalle hayatının geri kalanında çoraplarını yıkmaya devam edeceğini çünkü hiçbir kadının kıymetli oğluna layık olacak kadar iyi olmadığını söylerdi.

“Olabilir,” diye cevap verirdi annesi. “Ama şu gemilerle yeterince uzağa gidersen, belki dünyanın bir köşesinde sana layık olan bir kadın ortaya çıkar Harry Daniel Walsh.”

Şu an yatağına uzanmış, arka planda *Titanic*’in yirmi dokuz devasa motoru homurdanıp belkemiğine artık tanıdık hâle gelmiş titreşimler gönderirken, kendisi ve annesi için yeterince iyi olan bir kadını zaten bulmuş olabilir mi diye merak etti. En azından artık adının Peggy Madden olduğunu öğrenmişti ve St. Louis, Missouri’deki ablasının yanında kalacağını biliyordu. Ayrıca yeni şapkasıyla eldivenlerini bu yolculuk için aldığını ve onlara iltifat etmesinin çok hoşuna gittiğini de biliyordu. Onu biraz daha iyi tanımak, etkilemek ve izinli olduğu saatlerde gezinti güvertesinde bir yürüyüşe davet etme cesaretini toplamak için üç, belki de dört günü vardı. Ya bunu

başaracak ya da artık orası her neresiyse St. Louis, Missouri'ye bir yolculuk yapacaktı.

O sırada yarın Peggy'nin arkadaşı Katie'nin doğum günü olduğunu hatırladı ve doğum günü hediyesi olarak kızları gizlice merdivenden çıkarıp çıkaramayacağını düşündü. E Güvertesi'nden direkt üçüncü bacanın oradaki alana çıkan kamarotların merdivenine ek olarak demir merdivenler, mürettebata güverteler arası iniş çıkışlarda kolaylık sağlıyordu. Asıl amaçları kolaylığı sağlamak olsa da Harry ve üçüncü sınıf mürettebatındaki bazı kamarotlar, merdivene tırmanıp Paris tarzı kafelerde öğle yemeği yiyen veya akşamüstü çayından önce küçük köpekleriyle gezinti güvertesinde dolaşan hanımları gizlice izliyorlardı. Rahat koltuklara yaslanıp puro içen ve önemli iş meselelerini tartışan adamları gözlemişlerdi. Hatta Kaptan Smith'le Bay Ismay'ın derin bir sohbele dalmış bir hâlde gezinti güvertesinde yürüdüklerini bile görmüştü. Yönetimleri altındaki böyle bir gemide yolcuların arasında Tanrı veya kral gibi dolaşırken kim bilir kendileriyle ne kadar gurur duyuyorlardı.

Merdivende tehlikeli bir şekilde tutunarak kendi gözleriyle gördüğü bu sınırlı manzaraların dışında Harry, elbette birinci sınıf yolculara sağlanan lüks şartların bazılarını yakından görmüştü. Seçkin okuma odasını, sigara odasının boyalı camlarını, ana merdivenlerin kıvrımlarını, Türk hamamlarını, ısıtılan yüzme havuzunu, jimnastik salonunu ve kuaförleri -sonuncusunu kendi gözleriyle görmemişti ama konuşulduğunu duymuştu- İrlandalı kızlara büyük bir zevkle anlatmıştı. Bazı insanların bu gemiyle seyahate çıkmalarının tek amacının, Amerika'ya varana kadar yaklaşık yedi gün boyunca daha lüks ve daha iyi şartlarda yaşamak olduğunu ve buradaki alt

sınıf yolcularının tüm hayatları boyunca bu şartları asla göremeyeceklerini bilmek, Harry'yi her zaman  aşırtacaktı. Peggy ile arkadaşları tüm bunları kendileri görseler nasıl da ağızları açık kalırdı diye düşündü ve gülerek ertesı gün, yukarıya çabucak bir göz atmaları için onları gizli merdivene götürmeye karar verdi.

Harry, takvimlerin 14 Nisan'ı gösterdiği pazar sabahı her zamanki gibi erken kalktı. Hazırlanması gereken bir kahvaltı ve doyurulması gereken yedi yüz a  yolcu vardı. Son    sabahtır yaptığı gibi  rlandalı kızlara özel bir ilgi gösterdi.

Ringa balıklarını servis ederken komplocu bir tavırla, " imdi hanımlar," diye fısıldadı, "bugün kahvaltıdan sonra, birinci sınıf yemek salonunda tüm yolcular için dini bir tören düzenlenecek. Sizin de hanımlara aval aval bakıp seçkin bek rlara göz süzmek için oraya gideceğinizi varsayıyorum."

"Ne kadar kaba bir adam," diye cevap verdi Peggy peçetesini silkeleyip açarken. "Elbette gideceğiz ama yalnızca iyi, Tanrı korkusu olan kadınlar olduğumuz ve duaya katılmak istediğimiz için, öyle değil mi kızlar?" Hepsi kıkırdadı. "Ayrıca asıl o sosyetikler  ık kıyafetlerimize, benim kaliteli  apkama ve hanımefendilere layık eldivenlerime aval aval bakacaklar!"

Kathleen Dolan birkaç gündür kızların kamarotla arkadaşlık etmelerini izlerken, okyanus yolcu gemilerindeki m ret-tebattan bazılarının yalnız ve korunmasız kızlardan fayda-lanmasıyla ilgili duyduğu hikâyeleri aklından çıkarıyordu. Katie Kenny'nin doğum günü olduğu için o sabah keyifleri

özellikle yerindeydi. Kathleen onların uçarı tavırlarını gördükçe huzursuzluğu giderek büyüyordu.

Masanın karşı tarafına doğru eğilerek ciddi bir sesle, "Peggy Madden," diye tısladı. "Genç bir hanımın bir kama-rotla bu kadar samimi olmasının uygun olduğunu düşünmüyorum. Daha az konuşup daha çok yemek yesen iyi olur." Kızlar başlarını tabaklarına eğip sessizce yemeklerini yemeye başladılar. "Ayrıca dikkatinizi bu sabahki ayine vermelisiniz. Biraz daha fazla dua etmenizin hiçbirinize zararı dokunmaz."

Kadının ciddiyeti kızların kıkırdamasına neden oldu. Sağlam ahşap masanın altından birbirlerini tekmeliyor, başka bir gülme krizine girmemek için göz göze gelmemeye çalışıyorlardı.

Başlarının daha fazla derde girmesini istemeyen Harry, kızlara tek bir kelime bile etmeden işini yapmaya devam etti ama yemek odasından ayrılırırken Maggie'yi bir kenara çekip teyzesinin görme ve duyma alanında olmadıklarından emin oldu.

Harry, Maggie'ye çok düşküncü. Onun İrlandalı kızlar grubunun en genci olduğunu öğrenmişti ve ona karşı biraz korumacı hissediyordu. Kıkırdamaları ve kestane rengi saçlarıyla ona kız kardeşini hatırlatıyordu. Fakat aynı zamanda hüznü bir havası da vardı. Öbür kızlar geride kalan ailelerinden sevgiyle bahsetseler de Amerika'ya yerleşmek konusunda heyecanlı oldukları açıkça belli olurken, Maggie'nin bu seyahat hakkında neden kararsız görüldüğünü merak ediyordu.

"Dinle, doğrudan üst güvertelere çıkan gizli bir merdiven biliyorum," diye fısıldadı Maggie'ye. Kolundan tutup onu nazikçe kapının yan tarafına çekmişti, böylece diğer yolcular

yanlarından geçip gidebiliyorlardı. “Eğer yukarıya göz atmak isterseniz, işim bittikten sonra makine dairelerinin yanında buluşalım.” Kıza gülümseyip göz kırptı.

Maggie de göz kırparak, “Tamam,” diye cevap verdi. “Ah, sana sormak istediğim bir şey var,” diye ekledi sesini alçaltarak. Yanakları biraz kızarmıştı.

“Evet? Nedir? Sizi birinci sınıf kamaralarına alabileceğimi sanmıyorum!”

Maggie güldü. “Hayır, öyle bir şey değil. Kuzenim Pat, telsizci çocuklarla samimi olduğunu söyledi. Mesaj göndermeme yardımcı olup olamayacağını merak ediyordum. Yani eve falan?”

“Evet, onları tanıyorum,” diye cevap verdi Harry. “Annene mi mesaj göndereceksin?”

Maggie ayaklarına baktı. “Şey, hayır anneme değil. Telsiz odasında çalışan çocukların ne çeşit hizmetler verdiğinden emin değilim ama cennete mesaj gönderebileceklerinden şüpheliyim, ne dersin?”

Harry bu kadar aptal olduğu için kendine kızıp bakışlarını yere indirdi. “Ah, lanet olsun küçük hanım. Özür dilerim. Niyetim seni üzmemek değildi.”

“Önemli değil. Bilemezdin. Neyse, sence uygun olur mu? Mesaj göndermek yani? Ölmüş anneme olmasa bile?” Maggie çekingen bir ifadeyle gülümseyerek ona baktı.

“Evet, senin için bir şeyler ayarlayabileceğimden eminim. Mesajını bir kâğıda yaz, kısa olsun. Sonra bana kâğıdı ver. Ne yapabileceğime bakarım.”

Maggie içtenlikle gülümsedi. Kime olursa olsun, eve bir mesaj gönderme düşüncesiyle mutlu oldu ve arkadaşlarına yetişmek için aceleyle koşturmadan önce Harry’ye defalarca

teşekkür etti. Geminin seyir günlüğünü kontrol etmek için duran kuzeni Pat'in yanından geçti.

"Bugünkü rapor ne diyor Pat?" diye takıldı ona. Okyanusu daha önce hiç görmemiş olan Pat'in geminin hızı ve durumuyla bu kadar ilgilenmesini çok eğlenceli buluyordu.

"Deniz sakın, hız saatte yirmi iki deniz mili ve ileride buz dağları var," diye cevap verdi.

"Peki, bu iyi mi kötü mü?" diye sordu Maggie. "Hız, sakinlik ve diğer şeyler?"

"Eh, temel olarak iyi." Pat kuzeninin saflığına güldü. "Neredeyse tam hızla ilerliyoruz. Bazıları New York'a tahmin edilenden bir gün önce varacağımızı söylüyor. Bu durumda Atlantik'i şimdiye kadar yapılan tüm yolculuklardan daha kısa sürede geçmiş olacağız! Gemiler buz dağlarına dikkat etmek zorundalar. Mürettebattan birinin söylediğine göre bazıları o kadar büyükmüş ki berrak bir günde İrlanda'dan bile görülebilmiş." Düşünceyi kafasında tartıp bir ısıklık çaldı. "Neyse, haydi gel, ayın için en iyi pazar kıyafetlerimizi giyelim."

O zaman ikisi de güldü. Çünkü en iyi pazar kıyafetlerinin zaten üzerlerinde olduğunu biliyorlardı. Dün ve daha önceki gün giydikleriyle aynıydı.

hangi grubun daha acınası olduğuna karar verememişti. Anladığı kadarıyla toplumun üst sınıftakiler dışarıdan lüks ve mutlu bir hayat yaşıyor gibi görünseler de parlak, ışıltılı yüzeyin altı sık sık tekrar eden aile sorunları, iş sorunları veya başka tür sorunlarla kaynıyordu. Kathleen'in tahminine göre insanların harcayacak çok paraları ve bu parayı harcayacak yöntemler bulmak için çok vakitleri olduğunda, böyle sorunlara sahip oluyorlardı.

Peder tüm yolcuları aynı dua altında önce İngilizce, sonra Fransızca buluşturduğunda, Kathleen'in düşünceleri İrlanda'da kalanlardaydı. Geride kalan birçok anne-babanın, çocuklarının bu yolculuğa çıkması için cesaret bulmalarında kendisinin etkisi olduğunu düşündüklerini biliyordu. Kısmen haklıydılar ve bunun için de özür dileyecek değildi.

İrlanda'ya ölüm döşegindeki kardeşinin kızına bakmak için dönmesinin yanı sıra kışı Ballysheen'de geçirmek, Kathleen Dolan'a denizlerin ötesindeki daha iyi bir hayata dair haberleri yaymak için de iyi bir fırsat vermişti. Gelir gelmez Maggie'ye baharda birlikte Amerika'ya gideceklerini söylemiş ve aylar geçtikçe anlattıkları birçok ailenin üzerinde etkili olmaya başlamıştı. Kapalı kapıların ardında ciddi tartışmalar yaşanmış, maddi olanaklar gözden geçirilmiş ve deniz ötesinde yaşayan akrabalara mektuplar yazılarak seyahat niyetlerinden bahsedilmişti. Saz damlı evlerin üzerindeki son karlar erirken, Ballysheen'deki çoğu kişi Amerika'ya gitme olasılığını ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Kathleen aptal değildi, kasabadaki çoğu insan tarafından sevilmediğinin farkındaydı. 'Amerikan tarzıyla' ve Yeni Dünya'da herkesi daha iyi bir hayatın beklediği konusundaki ısrarıyla bir şekilde onları gücendirdiğini biliyordu. Kendisini

 nemli bir insanmış gibi göstermeye çalıştığını düşündüklerini, sürekli daha iyi bir hayattan bahsederek kendi hayatlarını aşağıladığına inandıklarını biliyordu. Ama tüm bunlardan fazla rahatsız olmuyordu. Onunla birlikte bu yolculuğa çıkanların, bu ihtiyaşlı odada yanında duranların asla geriye bakmayacaklarını biliyordu. Onun tavsiyesini dinledikleri, ailelerinden ayrılmaya ve yeniyi denemeye cesaret ettikleri için her zaman ona minnet duyacaklarını biliyordu.

Pederin seçtiği pek bilinmeyen ilahiyi söylerken cemaate göz gezdirdi.  n nde alt sınıftan yol arkadaşları olan, daha önce tanıştığı, biraz sohbet ettiği veya k ğit oynadığı insanları gördü. Her çeşit insan vardı.  rlanda'nın diğer kasabalarından ve şehirlerinden gelenler, Finlandiya'dan ve Rusya'dan gelen aileler,  ngiltere'nin ve Amerika'nın her yerinden kadmlar ile erkekler vardı. Bu seyahatin sosyal yönü Kathleen'i şaşırtmıştı. Atlantik'i geçerken normalde kendi başına kalırdı. Ama bu gemide tamamen bambaşka bir atmosfer vardı ve yemekten sonra büyük salonda yapılan toplantılardan neredeyse zevk alıyordu.

Solunda duran Maggie'nin boyu şimdiden kendisine yaklaşmıştı ve güzel bir kadına dönüşüyordu. Kathleen  antalaları ve son moda etekleriyle Ballysheen'e ilk döndüğünde Maggie'nin yalnızca dokuz yaşında olduğuna inanmak çok g  t . şartlar nedeniyle kısa bir ziyaret olmuştu fakat çok az görüşmelerine ve Kathleen'in sert karakterine rağmen Maggie ile aralarında hoş bir bağ kurulmuş, araya giren yıllar boyunca birbirlerine gönderdikleri mektuplardan karşılıklı olarak zevk almışlardı. Kathleen her zaman Maggie'nin Amerika'ya gelmesini istemiş ve konuyu kız kardeşi Nora'yla birçok defa tartışmıştı. şimdi Maggie'ye baktıkça, yeğeninin Amerika'ya

yaptığı seyahatin annesinin ölümünden daha az sarsıcı şartlar altında gerçekleşmiş olmasını diliyordu.

Etrafındaki sıralara bakınca, Ballysheen'den tamdik kadın ve erkekleri gördü. Gerçekten de birlikte seyahat eden büyük bir gruplardı. Her birinin etrafında tanıdık yüzler gördükçe hepsinin rahat ve güvende hissettiğinden emindi. Bu seyahate çıkmalarına neden olan kişisel sebeplerini düşündü. Her birinin İrlanda'dan ayrılmak için farklı sebepleri vardı. Her birinin Amerika'da gelişlerini sabırsızlıkla bekleyen bir akrabası ve İrlanda'da, ayrıldıkları için yas tutan yakınları vardı.

Maggie'nin yanında duran Maura ve Jack Brennan, yeni bir iş kurmayı ve yeni bir hayata başlamayı ümit ediyorlardı. Jack'in babası ocak ayında ölüp çiftliği miras olarak bırakınca, Maura Jack'e onu satmasını önermişti. Jack, kendisinin, karısının ve kız kardeşinin Amerika'ya gidiş biletlerini çiftliğin satışından gelen parayla karşılamıştı ve elinde hâlâ Chicago'da bir iş kurmaya yetecek kadar parası vardı. Jack'in fedakâr kardeşi Eileen onlarla birlikte duruyordu. Aile, ağabeyi ve yengesiyle birlikte Amerika'ya yerleşmesine karar vermişti.

Sonra Ellen Joyce vardı. Chicago'dan Ballysheen'e hasta annesini ziyaret etmek ve nişanını ilan etmek için dönen gururlu, kendine güvenen bir kadındı. Kathleen onun aynı zamanda tek taş pırlanta nişan yüzüğünü ve birkaç ay içinde evleneceği adamın hediyesi olan altın saati göstererek hava atmaktan hoşlandığından da şüpheleniyordu. Ballysheen'deki son birkaç gününü gelen düğün hediyelerini ve çeyiz olarak aldıklarını paketlemekle geçirmişti. Kız kardeşi annelerine bakmak için evde kalmıştı. Ellen kendisini ve ailesini iyi tanıyan, evleri bir arazinin iki tarafında karşılıklı olan Brennanlarla birlikte seyahat ediyordu.

Sırada daha sonra Katie Kenny vardı. Kathleen, Kennylerin kızına çok düşküncü ve New York'taki ablası Frances'i göreceği için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordu. Şarkılarıyla herkesin moralini düzelterceğine dair sözünü tutuyordu ve alt sınıf yolcularının yarısı en sevilen İrlanda halk şarkılarını onunla birlikte söylüyordu.

Sonra Michael Kelly vardı, fazlasıyla zayıf ve genç bir çocuktü. Annesi oğlunun Amerika'ya göç etme ve New York'taki iki ağabeyine katılma kararından dolayı çok üzülyüyordu. Ablasının, parasını ve biletini koymasu için ceketinin iç tarafına dikiği ceple iftihar ederdi. "Çok düzgün dikilmiş, iyi bir cep, değil mi Bayan Dolan?" diye sorardı.

Michael'ın yanında Kathleen'in arkadaşının kızı olan aşırı derecede utangaç Mary Dunphy ile şok edici kızıl saçlarıyla şamatacı yeğeni Pat duruyordu. Mary ve Pat, Pat'in Philadelphia'daki ablasının yanında kalacaklardı. Çocuk şans parasını düşürdükten sonra, Kathleen onu yolculuk boyunca çorabında saklamasını tavsiye etmişti.

Kathleen sıranın sonunda gruptaki bazı kızların yalnızca yüzlerini görebiliyordu. Bridget Moloney, Maria Cusack, Margaret O'Connor ve hâlâ yeni şapkası başında olan Peggy Madden. Hepsi Chicago, New York ve St. Louis'deki akrabalarının yanına gidiyordu.

Kathleen sıranın sonuna bakarken, yaklaşık iki bin hikâyenin barındığı gemide sadece on dört tanesinin kendi hikâyeleri olduğunu fark etti. Peder Byles son duasını ederken gözlerini kapatarak nereden gelip nereye gidiyor olurlarsa olsunlar, bu olağanüstü seyahate çıkma sebepleri ne olursa olsun, Tanrı'dan gemideki herkese sağlık ve şans vermesini diledi.

Kaptan Smith, 'Eternal Father, Strong to Save*' ilahisine öncülük ederek birinci sınıftaki yolcular için ayinini tamamladı, ardından subaylarıyla birlikte kaptan köşküne geçti. Sabah saat on birde yapılması gereken cankurtaran filika tatbikatının iptal edilmesi, kazanların iyice doldurulması ve hızın tam yol olacak şekilde arttırılması emirlerini verdi. Atlantik'in uçsuz bucaksız sularına baktı. Gururla, iki gün içinde New York limanına varacaklarını düşündü. Sonra kamarasına dönüp şekerli, kremalı bir kahve ile önlerinde herhangi bir buz dağı tehlikesi var mı diye bir rapor istedi.

* *Ing. Ulu Tanrım, Bizi Kurtarmaya Yeter.* (Ed. N.)

ISMAH (MIRIE & CO.,

1. LONDON STREET, 200
2. LONDON STREET, 200
3. LONDON STREET, 200

4. LONDON STREET, 200
5. LONDON STREET, 200
6. LONDON STREET, 200

7. LONDON STREET, 200

NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la Paix

WHITE STAR LINE.

WHITE STAR LINE.
JAMES NISBIT & CO. Agents
LONDON.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Storage) PARRENCH'S CONTRACT TICKET.

On Yedinci Bölüm

RMS Titanic

14 Nisan 1912

Sevgili Séamus, her şey yolunda. Titanic güzel bir gemi. Umarım baban iyidir. Beni bekleme, en kısa zamanda Amerika'ya gel. Maggie.

Maggie kalemi yatak örtüsünün üzerine bıraktı. Yazdıklarını, içinden bir kez daha tekrar ettikten sonra yatağın öbür ucuna oturup elindeki iskambil kâğıtlarıyla fal bakan Katie'ye okudu.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

Katie kupa valesini kupa kızının üzerine koyarken bir an düşündü. "Bence gayet güzel Maggie. Artık endişelenmeyi bırak da notu Harry'ye ver, olur mu? Yoksa New York limanına varacağız ve mesajı asla gönderemeyeceksin."

Maggie onun haklı olduğunu biliyordu ama tam olarak yazmak istediklerini yazdığından hâlâ emin değildi. Tüm

cesaretini toplayıp kamarot arkadaşları Harry'ye, telsiz başında duran arkadaşı aracılığıyla Séamus'a mesaj göndermek istediğini söyledikten sonra mesaja ne yazmak istediğinden bir türlü emin olamıyordu. Yazmak istediği çok fazla şey varken, birkaç kelimeyle anlattıkları çok önemsiz şeylermiş gibi görünüyordu ama Harry mesajı kısa tutmasını söylemişti. "Birinci sınıf yolcuları bu mesajları biraz da eğlence için gönderiyorlar," demişti, "böyle büyük bir gemide oldukları için böbürlenme fırsatını kaçırmak istemiyorlar. Ayrıca bu teknoloji ve arkadaşlarıyla, aileleriyle iletişim kurabilme fırsatı hoşlarına gidiyor. Bazıları her seferinde on iki şilin altı peni vererek günde iki veya üç mesaj gönderip, yalnızca öğle yemeğinde ne yediklerini veya kulak misafiri oldukları bir dedikoduyu yazıyorlar. Telsizci çocuklar iyi para kazanıyor ve günleri biraz daha ilginç geçiyor. Çünkü öbür türlü yalnızca diğer gemilerden kaptana gelen, buzların görünüşü veya rüzgârın yönü hakkındaki sıkıcı mesajları aktarıyorlar."

Maggie yazdıklarını tekrar okudu. Son olarak Peggy'nin fikrini sormadan önce altı farklı mesaj yazmıştı. "Tanrı aşkına Maggie," diyerek gülmüştü Peggy arkadaşının ilk yazdığı birkaç mesajı okuyunca. "Dün akşam yemeğinde ne yediğini umursayacağını mı düşünüyorsun? Yalnızca onu özlediğini ve sevdiğini söyle. Yazman gereken sadece bu."

Maggie, Atlantik'in ortasındaki bir gemiden İrlanda'daki küçük bir kasabaya telsizle mesaj göndermenin nasıl mümkün olabileceğini kesinlikle anlamıyordu ama gerçekleşebildiğine göre mesajdaki kelimelerin çok dikkatle seçilmesi, hem gönderen hem de alan için anlamlı olmaları gerektiğini düşünüyordu.

Maggie onuncu kez yeniden yazmayı düşünürken Peggy zıplayarak kamaraya girdi. Bu sabah katıldıkları ayinden sonra bir yürüyüş için güverteye çıkmıştı. Yanakları rüzgârdan kıpkırmızı kesilmiş, saçları nemli hava yüzünden darmadağın olmuştu.

Peggy kendini yatağın üzerindeki iki arkadaşının arasına atıp odaya taze deniz havasının kendine özgü kokusunu getirirken, "Maggie Murphy!" diye bağırdı sahte bir öfkeyle. "Eğer hâlâ o notla uğraşıyorsan seni kendi ellerimle öldürürüm, yemin ederim yaparım. Haydi, özel turumuz için Şanslı Harry'yle buluşacağız. Eminim bütün sabah bu İrlandalı kızları beklemeyecektir."

Kızlar, üst güvertelere gizlice göz atmak için o sabah İngiliz kamarotla buluşacaklardı. Harry her ne kadar bunun Katie'ye doğum günü hediyesi olduğunu söylese de aslında Peggy için yaptığını hepsi biliyordu. Genç adam belli ki kıvrak zekâlı köylü kızına abayı yakmıştı. Kathleen teyzesi odaya girdiği sırada Maggie, Séamus'a göndermek istediği kısa meşajı yazdığı kâğıdı dikkatle katlayıp eteğinin cebine koydu. Üç kız kıpırdamadan oturup Kathleen'e baktılar.

"Eğer daha önce bir haltlar karıştırmak üzere olan kızlar görmediysem, şu an tam da gözlerimin önünde durduklarına yemin edebilirim," dedi paltosuyla el çantasını yatağının üzerine koyarken. "Siz üçünüz neyin peşindesiniz bakayım?"

Kızlar endişeyle birbirlerine baktılar. Maggie cebindeki not sanki çalıntı bir mücevhermiş gibi hissediyordu. Konuşan Peggy oldu. "Hiçbir şeyin peşinde değiliz Kathleen. Bu gemi de birkaç gün geçirdikten sonra yapacak pek bir şey kalmadı. Yalnızca geminin seyir günlüğüne bakıp, sonra da güvertede yürüyüşe çıkacağız. Ya da belki diğerleriyle kâğıt oynarız."

Kathleen sakinleşmiş gibi görünüyordu ama Peggy garantiye almak için devam etti. “Bayan Dolan, New York’a varmamıza kaç gün kaldı? İki mi üç gün mü olduğunu hatırlayamadık da.”

Kathleen hepsine tek tek baktı. Peggy’nin masalına inanmıştı ve kırlarda koşup günlük işlerle uğraşmaya alışkın bu kızların gemiye sıkışıp kalmış olmasına bir an için üzüldü.

“Yalnızca iki dün daha kızlar, sonra tüm Amerika’yı keşfedeceksiniz. Haydi şimdi gidin de kafamı dinleyeyim. Ama başınızı derde sokmayın.”

Paltosunu kapıp Séamus’un verdiği mektup paketinin hâlâ cebinde olduğunu kontrol eden Maggie, Peggy ve Katie ile birlikte kamaradan çıktı. Kapıyı arkalarından kapatıp Kathleen’in duyamayacağından emin oldukları an, kıkırdarak sonsuz bir labirent gibi görünen geçit ve koridorlarda koşmaya başladılar. Merdivenleri ve asansörleri geçip Scotland Road’daki mürettebat kamaralarına, Harry ile buluşacakları yere doğru gittiler.

Aslında Peggy’nin Kathleen’e anlattığı gibi canları sıkılmıyordu. Aksine *Titanic*’te hayatlarının en heyecan verici günlerini yaşıyorlardı çünkü her gün yeni birileriyle tanışıyorlardı, günde üç defa önlerine sıcak yemek konuluyordu, musluktan akan sıcak suyla yıkanıyorlardı ve Amerika’da yeni bir hayata başlamayı dört gözle bekliyorlardı. Eğer Maggie’nin kalbinde Séamus için hissettiği o ağır olmasaydı, Peggy ve Katie gibi kaygısızca davranabileceğinden ve yaşama arzusuyla dolu olacağından emindi. Şimdilik kendisini akışa bırakmış gibiydi. Sık sık düşüncelerini unutup eğlenceye ve bu gemide her gün karşılarına çıkan sürprizlere kapılıyordu. Ama sonra bir şeyler ona geride bıraktıklarını hatırlatıyordu; aynı şu an cebinde hissettiği kutsal su şişesi gibi. Maggie, kendileri

için yapılan Amerikan Anması partisinde komşularından biri şişeyi kendisine verdikten sonra cebine koymuş ve orada olduğunu unutmuştu.

Maggie daha önce bu tür toplantılarda bulunmuştu. Çay içip pekmezli kek yiyerek bir kuzenlerini, komşularını veya aile dostlarını uğurlar, iyi yolculuklar dilerlerdi. Ama bu seferki farklıydı. Bu sefer aralarından ayrılan çok insan vardı. Kendisi, bölgedeki beş farklı köyden gelen genç ve yaşlılardan oluşan yolcu grubunun bir parçasıydı.

Amerikan Anması partilerinde genellikle olduğu gibi tüm gece şenliğin ve kederin, heyecan ve endişenin, hüzünlü halk türküleriyle hareketli şarkıların tuhaf bir karışımı hâlinde geçmişti. Dökülen her gözyaşının karşılığında gürültülü kahkahalar, yakılan her ağıtın ve edilen her duanın karşılığında anlatılan bir cesaret ve umut hikâyesi vardı. Maggie insanların birbirlerini övmelerini, bira ve İrlanda viskisi dolu bardakları tokuşturmalarını, kemanın nağmeleri eşliğinde dans etmelerini, sabahın ilk saatlerine kadar Brennanların mutfağına girip çıkmalarını izlemişti. Mutfağın bir köşesinde ters çevrilmiş bir sandığın üzerine oturmuş, kalbindeki kederi ve kaygıyı fark eden birileri olup olmadığını merak etmişti.

Kutsal su şişesini ve bir parça yulafli keki eline tutuşturan kişi, komşularından biri olan Bridget Kelly'di. "İyi şans getirmesi ve yolculukta yemen için," demişti gözyaşları pembe yanaklarından süzülürken.

Maggie kadına teşekkür etmiş ve sanki hayatı onlara bağılmış gibi verdiği şeyleri sıkı sıkı kucaklamıştı.

Son akşamdaki neşe ve keder, haftalardır süren ziyaretlerin, paylaşılan tavsiye ve dostlukların, yolculukta nasıl giyinmenin uygun olacağı konusunda yapılan tartışmaların, özel vedaların ve sessiz anların, kişisel düşüncelere dalmanın son noktasıydı. Maggie köydeki evlerin kapılarının önünde, hayatının sonuna kadar yetecek sayıda gözyaşı dolu kucaklaşmaya şahit olmuştu.

“Umarım bir daha asla böyle bir manzaraya şahit olmam,” demişti Peggy’ye, “kutlama, cenaze veya başka bir şey.”

O gecenin üzerinden, Kathleen teyzesiyle birlikte çayırın öbür tarafındaki evlerine doğru yürürken kutsal su şişesini cebine koymasının üzerinden bir hafta bile geçmemişti. Ama sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Mürettebat bölümüne geldiklerinde, duvara yaslanmış onları bekleyen Harry’yi gördüler. Ona yaklaşınca koşmayı bırakıp yürümeye başladılar. Şık kamarot üniforması içinde kesinlikle yakışıklı görünüyordu. Sinekkaydı tıraşlı ve samimi görünümü, hoş bir yüzü vardı. Maggie, Peggy’nin ondan hoşlanması- na şaşırmamıştı. Zaten delikanlıların Peggy’den hoşlanması onu asla şaşırtmazdı.

Harry, “Peki hanımlar, şimdi çok sessiz olmalı ve çok fazla içinizi çekmemelisiniz,” diye sataştı, ardından kızları merdivenlerin olduğu yöne götürmeye başladı. “İzin almadan birinci sınıftaki hanımefendilere aval aval bakarsanız gemiden aşağıya atılırsınız!”

Maggie ile Katie endişeyle bakiştılar. Bu riski almak istediklerinden tam olarak emin değillerdi.

Diğer kızların çekindiklerini hisseden Peggy, “Ah Harry, yapma şunu,” diye fısıldadı ve dirseğini onun kaburgalarına gömdü. “Kalp krizi geçirmelerine neden olacaksın, Tanrı korusun.”

Harry gülerek metrelerce yukarıdaki küçük bir deliğe doğru uzanan merdiveni gösterdi.

Peggy iki arkadaşına doğru dönerek, “Yalnızca sizinle dalga geçiyor,” dedi ve yaptığı şakadan gayet memnun görünen Harry’ye gülümsedi. “Ona aldırmayın. Haydi Maggie, önce sen çık, sonra Katie ve en son da ben çıkacağım.”

Dikkatli bir şekilde tırmanarak birinci gezinti güvertesinin arka tarafına ulaştılar. Güverteye çıkıp filikaların arkasına saklanmadan önce delikten başlarını çıkarıp etrafı kolaçan ettiler. Yere çömelip eteklerini dizlerinin altına sokuşturmuş, çenelerini de dengede durmak için filikanın kenarını tuttukları ellerinin üstüne dayamışlardı.

Harry güvertenin karşı tarafındaki bir odayı göstererek, “Burası beyefendilerin sigara içme odası,” diye fısıldadı. Kızlar, kırmızı deri koltuklarda oturan, gazetelerini okurken veya odada dolaşırken purolarını içen, duvarlarda asılı olan tabloları veya pencerelerdeki güneş ışığıyla parlayan vitrayları beğeniyle incelerken arkadaşlarıyla sohbet eden beyefendileri bir anlığına görebilmek için boyunlarını iyice uzattılar.

“Burası da Palmiye Bölümü,” diye devam etti Harry. Bir yandan gizli yerlerine sızan grubu görmekten hiç hoşlanmayacak olan subayları veya diğer kıdemli kamarotları gözlerken, bir yandan da tur rehberliği yapmak hoşuna gidiyordu. “Gör-dünüz mü, gerçek palmiye ağaçları ve çardakları saran gerçek

bitkiler var. Eminim bir gemide gerçek bitkilerin olacağı aklı-
nıza gelmemiştir!”

Kızlar bitkilerle pek ilgilenmiyorlardı. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle, hasır sandalyelerde oturup pırıl pırıl gümüş dem-liklerden gün ışığının altında parlayan, *Titanic*’e özel yapılmış kobalt mavisi ve altın renkli şık porselen fincanlara çay dolduran zarif hanımlara bakıyorlardı. Her masanın üzerinde pembe güller ve beyaz papatyalarla dolu küçük beyaz vazolar, görünüşüyle kızların ağzını sulandıran lezzetli meyveli kek dilimleriyle dolu tabakların yanında düzgün bir şekilde duran gümüş şeker maşaları vardı.

Gizlendikleri yere en yakın masalardan birinde oturan, hemen hemen kendileriyle aynı yaşlardaki üç genç hanımın sohbet edip kahkahalar atmalarını huşu içinde izlediler. İnce, kum saati şeklindeki vücutlarını zarıfçe saran ipek elbisele-ri, muhteşem çizmelerini gösterecek şekilde ayak bileklerinin hemen üzerinde bitiyordu. Başka bir masada oturan daha tutucu bir şekilde giyinmiş yaşça büyük üç hanım, dar kolları olan son moda dantel bluzları ve yere kadar uzanan etekleriyle en az gençler kadar şık görünüyorlardı. Maggie onların genç hanımların anneleri olabileceğini düşündü. Genç-yaşlı bütün hanımlar çeşit çeşit aksesuarlarla süslenmiş kocaman şapkalar takmıştı; danteller, tüyler, satenler, kurdeleler ve doldurulmuş kuşlar. Maggie biraz ileride topaçla oynayan küçük bir erkek çocuğu gördü.

Üç arkadaş gördükleri görkem, zarafet ve şıklıkla şaşkına dönmüşlerdi. Konuşmaları duyamadıkları için sanki kendilerine özel gösterilen sessiz bir film izliyor gibiydiler. Fakat hepsi bu odaya toplanmış gibi görünen akla gelen her çeşit kumaş, renk ve tarzı hayranlıkla inceliyorlardı.

“Elinde sigara ağızlığı tutan ve uzun beyaz eldivenleri olan kızı gördünüz mü?” diye fısıldadı Harry, onlara en yakın oturan, son derece zarif bir hanımefendiyi göstererek. “Sessiz filmlerde oynayan ünlü bir aktrist, Vivienne Walker-Brown.” Kızlar oyuncunun adını hiç duymamışlardı ama her hareketinden öyle zarafet akıyordu ki üçü de onun yerinde olabilmeyi dilediler. “Sandalyesinin altında oturan da aptal küçük köpeği Edmund,” diye devam etti Harry. “Her yere yanımda götürüyor. Onu iki günde bir yürüyüşe çıkarıyorum.”

Peggy bunu duyunca öyle yüksek sesle güldü ki neredeyse gizlendikleri yeri ele verecekti. Eğer o sırada bir kemancı hanımları eğlendiriyor olmasaydı, Maggie arkadaşının sesinin duyulacağından emindi.

“Peggy Madden! Sus!” Kimseye yakalanmadan veya kimse onları gemiden atmaya kalkmadan alelacele merdivenlerden inerlerken Maggie arkadaşını azarladı.

Hepsi güvenli bir şekilde aşağıya indiklerinde, biraz sinirden biraz da Harry’nin sosyetik bir hanımın köpeğinin ismini biliyor olmasından dolayı dördü de gülmeye başladılar.

Nihayet kendini toplayan Peggy gülmekten dolayı gözünden akan yaşları silerek, “Eh, bu gerçekten çok güzeldi,” dedi, “ama bahse girerim doldurulmuş hindi gibi tıktıkları korselerinin içinde zar zor nefes alıyorlardır. Beni orada oturup süslü porselenlerde çay içerken yakalayamazdınız.” Merdivenin dibinde dururken Harry’ye döndü. Üst sınıf aksanını taklit ederek, “Peki genç adam, gerçekten çok ilginç bir gezintiydi,” diyerek tekrar hepsinin gülme krizine girmesine neden oldu. “Çok teşekkür ederim,” diye devam etti. “Ben... *Biz* seninle akşam yemeğinde görüşmeyi dört gözle bekliyoruz, değil mi kızlar?”

Peggy arkasını dönüp kamarasına gitmek üzere koridorda yürümeye başlarken yanaklarındaki kırmızılığı hepsi gördü.

Maggie biraz arkada kalarak cebindeki notu çıkardı. "Mesajımı yazdım," dedi katlanmış kâğıdı Harry'ye verirken. Yalnızca birkaç kelime olsa da şahsi duygularını anlatan sözcükleri nispeten yabancı birine verdiği için kendini tuhaf hissediyordu. "Şimdi okumayacağına söz ver, yalnızca arkadaşlarına ilet, olur mu?"

"Elbette okumayacağım. Onlar senin sözcüklerin ve orada ne yazdığın veya kime yazdığın beni ilgilendirmez. Ama telsizci çocuklar okuyacaklar, mesajı gönderebilmek için bunu yapmak zorundalar. Bunu biliyor musun?"

Harry kızın utandığını hissederek Maggie'ye baktı.

Harry'nin omzuna vurarak, "Ne kadar aptalsın Harry, elbette biliyorum," diye cevap verdi. "Ayrıca bunun için teşekkür ederim. Yani bana yardım ettiğin için. Peki para istemeyeceklerinden emin misin? Çünkü yanımda o kadar şilin yok."

"Bu işi bir arkadaşına iyilik olarak yapıyorlar," diye cevap verdi Harry. "Artık bu konuda endişelenme. Sana yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim. Mesajını hemen onlara götüreceğim. Şimdi hepiniz kaybolun, öğle yemeğinizi hazırlamam lazım!"

Kızlar gevezelik edip az önce gördükleri şeyler hakkında yorumlar yaparak kamaralarına doğru yürüdüler.

"Düşünsenize kızlar," diye fısıldadı Peggy. "Eğer çok çalışıp iyi bir evlilik yaparsak bir gün Titanic'le İrlanda'ya dönebilir ve verandada o hanımefendilerin arasında oturabiliriz. Buna ne dersiniz, ha? Çok güzel olmaz mı?"

"Olur Peggy," diye fısıldadı Katie hevesle. "Kesinlikle olur. Ama şimdilik dolu bir mide, temiz eller ve Atlantik'te yol alan

en iyi geminin güvertesinde kâğıt oynamak, Ballysheen'den gelen üç İrlandalı kız için pek de kötü sayılmaz hani!"

Gülerek, kendi kamarasına dönmekte olan gaydacının yanından geçtiler. "Günaydın hanımlar," dedi adam şapkasını onlara kaldırarak. "Bugün hepiniz çok iyi görünüyorsunuz."

"Bugün doğum günüm!" diye bağırdı Katie adamın yanından hızla geçerken, "kutlamak için de bundan daha iyi bir yer olabilir mi Bay Daly?"

Adam gülümsedi, kızların güler yüzlülüğü bulaşıcıydı. "Daha iyi bir yer olamaz hanımefendi," diye cevap verdi. "Kesinlikle daha iyi bir yer olamaz."

Male Boat
Female Boat
Married Boat
ISMAIR & CO.
1, DUNDEE STREET, S.W.
10, LEAMINGHILL STREET, E.C.
LONDON.
88, CANAL STREET
LIVERPOOL.
CHURCH ROAD, SOUTHAMPTON
Agent & Manager
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la

ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMSHIP

WHITE STAR LINE.
NEW YORK
QUEENSTOWN
JAMES SWIFT & CO., Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

On Sekizinci Bölüm

Maggie ender de olsa kamarada birkaç dakikalığına yalnız kaldığı anlardan birini yaşıyordu. Gemide vakit geçirmek, düşündüğünden çok daha eğlenceliydi ama bazen bunalıyordu. Gece gündüz sürekli gürültü vardı. Yan kamara-daki bebek yattığı valizin içinde haykırıyor, geminin motorları aralıksız olarak vızıldıyor ve kamaralarının önündeki koridor-dan gece gündüz fark etmeksizin gelip geçen mürettebatın ve yolcuların ayak sesleri hiç kesilmiyordu. Bunlar Maggie'nin alışkın olmadığı seslerdi. Bazen çok yoruluyor, kulübesindeki yatak odasının zifiri karanlığını ve sessizliğini özlüyordu.

Şu an olduğu gibi teyzesinin, Peggy'nin ve Katie'nin ge-minin başka bir yerinde işleri olduğunda, Maggie biraz ses-sizlik ve huzur bulabilmek için genellikle bu fırsatı kullanıp

kamaraya dönüyordu. Bu zamanı günlüğünü yazmak veya Séamus'un kendisine verdiği paketteki mektuplardan birini okumak için kullanıyordu. Şimdiye kadar üç mektup okumuştı; gemide geçirdiği her gün için bir tane. Séamus mektuplarında birlikte geçirdikleri zamanlardan söz etmişti. İlk mektup ilk kez dans ettikleri geçen yılın ocak ayı, sonrakiler de şubat ve mart ayları hakkındaydı. Maggie onun yazılarındaki duyarlılığa, birlikte geçirdikleri aylardaki ayrıntıları ne kadar canlı bir şekilde hatırladığına şaşırmıştı.

Paltosunun cebinden paketi çıkarıp, mektupları bir arada tutan ipi dikkatlice çözdü. *Mayıs 1911* yazan mektubu eline aldı. Okumaya başlarken kamaranın dışındaki gürültüler arkasında kaldı ve etrafını bir sessizlik kuşattı.

Mayıs 1911

Sevgili Maggie,

Artık aylardan mayıs ve buraya bahar geldi. Kiraz ağaçları çiçeklerle dolduğu için bunun en çok sevdiğin ay olduğunu biliyorum. Haklısın, muhteşem görünüyorlar. Eskiden onları pek fark etmezdim ama artık aynı senin gibi, tüm güzellikleriyle görebiliyorum.

Bugün bir süre durup seni izledim. Benim orada olduğumu bilmiyordun. O'Caroll'ın dışında arabadan indirilen fişoların arkasına saklandım. Arabacı fişoları yere indirdikten sonra yanımdan yuvarlayarak kiler kapağına kadar götürürken, kiraz ağaçlarının altında seni izledim. Eminim adam güzel sevgilimi izlediğimi değil, başım belada olduğu için saklandığımı düşünmüştür.

Rüzgârda uçuşan buklelerin ve etrafında savrulan çiçeklerle çok güzel görünüyordun. Otların üzerine oturup sırtım ağaca dayamış ve gözlerini kapatmıştın. Beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sonra Peggy Madden gelip seni korkuttu. Neredeyse yerinden havaya sıçradın! Kolundaki sepeti sallayarak kendi yoluna gitmeden önce sana bir şeyler söyleyip güldürdü. Gençler her zamanki gibi ağızları açık bir hâlde ona baktılar.

Kendi kendime, "İstedikleri kadar baksınlar. Benim sevgilim Ballysheen'deki, hatta İrlanda'daki tüm kızlardan daha güzel ve daha tatlı," diye düşündüm ve o ağacın altında öylesine dinlenmek için oturmadığın veya o gençlerden birini değil beni beklediğin için çok mutlu oldum.

Sana doğru geldiğimi görünce, her zaman yaptığın gibi gülümsedin ve yanaklarında gamzeler oluştu. Sonra birlikte göle doğru yürüdük, suya birkaç tane taş attık ve babama götürmem için biraz çiçek topladın. Geri dönerken koluma girdin ve başını omzuma yaslayıp bugünün çok güzel olduğunu, bütün günlerin böyle olmasını dilediğini söyledin; ılık, mutlu ve rüzgârda uçuşan kiraz çiçekleriyle. O an o kadar mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Eğer o günü sana tekrar tekrar yaşatabilsem Maggie Murphy, inan bana yapardım.

Her zaman senin olan,

Séamus

Önceki üç mektupta olduğu gibi bu mektubu da Geri geleceğin o güne kadar aşkımızın şahidi olan kiraz ağacının altında seni sabırla bekleyeceğim, cümlesiyle bitirmişti.

Maggie mektubu birkaç dakika daha elinde tuttu. Dikkatle katlayarak diğer mektupların arasına koyup paltosunun cebine kaldırmadan önce gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi. Yarın başka bir mektup daha okuyacaktı.

Sonra günlüğünü yazmaya koyuldu.

Maggie Murphy'nin Özel Günlüğü

14 Nisan 1912

Denizde dördüncü gün

Denizde dördüncü günümüzü geçirdiğimize inanamıyorum. Bazen bu gemiden veya gri okyanustan asla uzaklaşamayacakmışız gibi hissediyorum. Köyümün yemyeşil kırları artık çok uzakmış gibi geliyor. Karaya tekrar ayak bastığımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Denizcilerin eve döndükten sonra bir süre uykularında sallandıklarını söylüyorlar, çok tuhaf bir duygu olmalı!

Bugün saat on birde cankurtaran filika tatbikatı olması gerekiyordu ama iptal edildi. Jack Brennan hava çok soğuk olduğu için iptal edilmiş olabileceğini söyledi. "Muhtemelen zengin insanların güverteye çıkamayacağı kadar soğuktur," dedi. Kathleen teyze, dün akşam gecenin yarısında soğuktan uyandığımız için bir kama-rotan fazladan battaniye istedi. Harry, yedek battaniyeleri en çok birinci sınıftaki hanımefendilerin güverte- de güneşlenirken dizlerini ısıtmak için kullandıklarını söyledi. Bu durumda sanırım bizim gibi alt sınıf yolcularının soğuktan ölmesi gerekiyor.

Bu sabah kahvaltıdan sonra Harry bizi mürettebat özel merdivenlerden üst güverteye götürdü. Büyük

Rüzgârda uçuşan buklelerin ve etrafında savrulan çiçeklerle çok güzel görünüyordun. Otların üzerine oturup sırtını ağaca dayamış ve gözlerini kapatmıştın. Beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sonra Peggy Madden gelip seni korkuttu. Neredeyse yerinden havaya sıçradın! Kolundaki sepeti sallayarak kendi yoluna gitmeden önce sana bir şeyler söyleyip güldürdü. Gençler her zamanki gibi ağızları açık bir hâlde ona baktılar.

Kendi kendime, "İstedikleri kadar baksınlar. Benim sevgilim Ballysheen'deki, hatta İrlanda'daki tüm kızlardan daha güzel ve daha tatlı," diye düşündüm ve o ağacın altında öylesine dinlenmek için oturmadığın veya o gençlerden birini değil beni beklediğin için çok mutlu oldum.

Sana doğru geldiğimi görünce, her zaman yaptığın gibi gülümsedin ve yanaklarında gamzeler oluştu. Sonra birlikte göle doğru yürüdük, suya birkaç tane taş attık ve babama götürmem için biraz çiçek topladın. Geri dönerken koluma girdin ve başını omzuma yaslayıp bugünün çok güzel olduğunu, bütün günlerin böyle olmasını dilediğini söyledin; ılık, mutlu ve rüzgârda uçuşan kiraz çiçekleriyle. O an o kadar mutluydum ki içim içime sığmıyordu. Eğer o günü sana tekrar tekrar yaşatabilsem Maggie Murphy, inan bana yapardım.

Her zaman senin olan,
Séamus

Önceki üç mektupta olduğu gibi bu mektubu da Geri geleceğin o güne kadar aşkımızın şahidi olan kiraz ağacının altında seni sabırla bekleyeceğim, cümlesiyle bitirmişti.

Maggie mektubu birkaç dakika daha elinde tuttu. Dikkatle katlayarak diğer mektupların arasına koyup paltosunun cebine kaldırmadan önce gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi. Yarın başka bir mektup daha okuyacaktı.

Sonra günlüğünü yazmaya koyuldu.

Maggie Murphy'nin Özel Günlüğü

14 Nisan 1912

Denizde dördüncü gün

Denizde dördüncü günümüzü geçirdiğimize inanamıyorum. Bazen bu gemiden veya gri okyanustan asla uzaklaşamayacakmışız gibi hissediyorum. Köyümün yemyeşil kırları artık çok uzakmış gibi geliyor. Karaya tekrar ayak bastığımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Denizcilerin eve döndükten sonra bir süre uykularında sallandıklarını söylüyorlar, çok tuhaf bir duygu olmalı!

Bugün saat on birde cankurtaran filika tatbikatı olması gerekiyordu ama iptal edildi. Jack Brennan hava çok soğuk olduğu için iptal edilmiş olabileceğini söyledi. "Muhtemelen zengin insanların güverteye çıkamayacağı kadar soğuktur," dedi. Kathleen teyze, dün akşam gecenin yarısında soğuktan uyandığımız için bir kama-rottan fazladan battaniye istedi. Harry, yedek battaniyeleri en çok birinci sınıftaki hanımefendilerin güverte-ye güneşlenirken dizlerini ısıtmak için kullandıklarını söyledi. Bu durumda sanırım bizim gibi alt sınıf yolcularının soğuktan ölmesi gerekiyor.

Bu sabah kahvaltıdan sonra Harry bizi mürettebat- ta özel merdivenlerden üst güverteye götürdü. Büyük

cesaret! Yakalansaydık başı gerçekten derde girerdi. Peki filikanın arkasında saklandığımız yerden gördüğümüz manzara neydi? Hanımefendiler çay, beyefendiler puro içiyorlardı. Sanırım Peggy'nin koşarak o beyefendilerden birinin yanına gidip hemen orada evlenmelerini teklif etmemesi için tüm iradesini kullanması gerekmiştir. Gerçekten de yukarıda öyle bir lüks içinde yaşıyorlar ki aralarından bazıları gemiden asla ayrılmak istemeyecek olsa hiç şaşırmam.

Topaç çeviren küçük bir erkek çocuğunu bir süre izledim. Bir kepe, ceket, kısa pantolon ve bacaklarını sıcak tutması için uzun siyah çoraplarla gayet hoş giydirilmişti. Yanındaki sandalyenin üzerinde beyaz bir oyuncak ayı vardı. Sanırım ona aitti. Birkaç adam güvertede ayakta durmuş onu izliyordu. Kendini oyuna o kadar kaptırmıştı ki görülmeye değer bir manzaraydı ama anne babasını yakınlarda göremedim. Sanırım çaylarını içmek ve zengin arkadaşlarıyla konuşmakla çok meşgul oldukları için çocuğun küçük oyunlarıyla ilgilenemiyorlardı. Çocuğa üzüldüm ve bir süre onunla birlikte oynayabilmek istedim. Çok güzel, küçücük bir suratı vardı.

Séamus'a göndermek istediğim mesajı Harry'ye verdim. Bugün gönderilmesini sağlayacağını söyledi. Mesajın Séamus'a bir hafta içinde ulaşacağını sanıyor. Séamus'un ne düşüneceğini hayal edebiliyorum: Atlantik'in ortasındaki gemiden gelen bir mesaj! Ballysheen'de uzun süre konuşulacağından hiç şüphem yok.

Maggie, kamaraya doğru yürürken hararetle konuşan Peggy ile Katie'nin seslerini duyunca, kalemini bırakıp defterini kapattı. Birkaç dakikalık yalnızlığı sona ermişti.

Male Port
Female Port
Married Port

WHITE STAR LINE

ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

ISMAH EMRIE & CO.,

1. QUEENSTOWN STREET, S.W.
2. LEAMINGHILL, WIGMORE, S.W.
3. QUEENSTOWN STREET, S.W.
4. JAMES STREET, LIVERPOOL.

CAUTION ROAD, SOUTHAMPTON

Agents at PARIS:
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Solferino.

WHITE STAR LINE

1. NEWCASTLE
2. LONDON
3. NEWCASTLE
4. LONDON
5. NEWCASTLE
6. LONDON
7. NEWCASTLE
8. LONDON
9. NEWCASTLE
10. LONDON

JAMES GUTH & CO., Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN.

THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

(NOT TRANSFERABLE)

On Dokuzuncu Bölüm

New York

14 Nisan 1912

Frances Kenny için zor geçen bir iş günü olmuştu ve bu yüzden kardeşi Katie'ye doğum günü hediyesi almak için Macy's'e gitme planı şu an pek çekici görünmüyordu.

Patronu Emily Walker-Brown, kızı Vivienne ile nişanlısı Robert son iki aydır İtalya'da yaptıkları tatilden eve dönecekleri için büyük bir hazırlık içerisindeydi. Robert bir film yapımcısıydı. Vivienne ile stüdyoda tanışmışlar, en son filminin ocak ayı sonunda bitmesinden sonra Robert ona evlenme teklif etmişti. Genç nişanlılar ana kıtada bir süre kış güneşinin tadını çıkarmaya karar vermiş, İtalyan Riviera'sı bu iş için genç, nüfuzlu Amerikalı çiftin gözüne mükemmel bir yer olarak görünmüştü.

Walker-Brown Malikânesi'nde birçok sohbete kulak misafiri olduğu için Frances'in gayet iyi bildiği gibi Vivienne

Avrupalı olan her şeyle yakından ilgilenir, oradaki hanımefendileri çok nazik, ülkeleri çok ilginç bulurdu. Vivienne'in bir gün çay içerken, "New York dünyadaki en yüksek binalara, en iyi mücevher dükkânlarına ve en iyi mağazalara sahip olmakla övünebilir," dediğini duymuştu, "ama ortaçağ İtalya'sının güzelim taş döşeli sokakları veya Sistine Şapeli'nin freskleriyle karşılaştırılmaz bile. Orada çok fazla kültür var. Bu kokuşmuş cehennem deliğinden çok daha fazla zarafet var."

Vivienne çok gezmiş, çevresi geniş, kendisini Avrupa kültürüyle eğitmiş genç bir hanımefendiydi ve bu yüzden kendisiyle gurur duyuyordu. New York'taki diğer sosyetik hanımefendilerin çoğunun aptalca yanlış bilgilendirildiğini düşünür, onların sonu gelmez şapka ve moda sohbetlerinden çabucak sıkılırdı. Böyle şeyler Vivienne'i geçici olarak eğlendirirdi ama onu uzun süre meşgul etmezdi. Kışı İtalya'da geçirme şansı önüne çıktığında bu fırsata iki eliyle tutundu ve nişanlısını rıhtımdan yolcu gemisine kelimenin tam anlamıyla sürükleyerek götürdü. Bu durum, evli olmadıklarından ve yanlarında bir refakatçi bulunmadığından sosyete büyük yankı uyandırdı. Tabii, Vivienne bundan büyük keyif aldı ama annesi bir hafta boyunca migren ağrısı çekmek zorunda kaldı.

Frances evde kendi işlerini yaparken konuşmalarına sıklıkla kulak misafiri olduğu Bayan Walker-Brown'a göre, stüdyo kısa bir süre önce telgraf aracılığıyla Vivienne'le irtibat kurmuş, bir sonraki filmine en kısa sürede başlayabilmek için Amerika'ya dönmesini istemişlerdi. Tatilini kısa kesen Vivienne hafifçe öfkeli olmak için kendini hazırlarken, White Star Line şirketinin yeni gemisi *Titanic*'le, üstelik ilk seferiyle New York'a dönme fırsatı ortaya çıkmıştı. Bu Amerika'nın en

zengin ve en etkili iş adamlarının arasına karışmak için bir fırsattı ve kaçırılmaması gerekiyordu.

Robert hemen birinci sınıf biletlerini ayarlamıştı. Kendileri gibi ana kıtada tatil yapmakta olan meslektaşları Astorlar ve Guggenheimlerle birlikte Fransa'nın Cherbourg limanından gemiye bineceklerdi. Hemen Bayan Walker-Brown'a telgraf göndererek eve dönüş planlarından bahsedip övünerek *Titanic*'le seyahat edeceklerini bildirmişlerdi.

"Düşünsenize," demişti Bayan Walker-Brown öğle yemeği yediği arkadaşlarına hikâyeyi yeniden anlatırken. "*Titanic*'le ilk kez seyahat edenlerin arasındalar ve muazzam bir lüks içindeler! Yatak odaları Waldorf-Astoria Otel'deki odalardan daha iyiymiş ve elektrikli fırınlar, ısıtılan bir yüzme havuzu ve her akşam çıkan altı çeşit yemekle gemi en modern şartlara sahipmiş. Hatta hanımların jimnastik salonunu her gün birkaç saat kullanmalarına izin veriliyormuş. Gemide geçirdiği yedi gün boyunca bu kadar iyi yemekler yediyse, Vivienne'in jimnastik salonuna gitmesi gerekeceğinden korkuyorum!"

New York sosyetesindeki herkes o hafta *Titanic*'ten bahsediyordu. Gemide o kadar çok nüfuzlu iş adamı ve zengin vardı ki eğer onların arasında değilseniz açıkça kıskançlık hissediyor, eğer oradaysanız bariz bir şekilde mutlu oluyordunuz.

Bayan Walker-Brown kendi adına kızının *Titanic*'in ilk yolculuğunda yer almasından dolayı bulduğu böbürlenme fırsatının tadını çıkarıyor, sürekli bundan bahsediyordu. Hanımefendilerle öğle yemeği yerken, saçlarını yaptırırken, yiyecek alışverişi yaptıktan sonra para öderken ve hizmetçilerine günlük görevlerini bildirirken... Frances Kenny, Vivienne'in annesine gönderdiği telgraflardan ve annesinin ardı arkası kesilmeyen dedikodularından bu görkemli gemi hakkında çok

şey duymuştu. Süslü dekorasyonu ve önemli yolcularından o kadar çok bahsedilmişti ki kendisini geminin birinci sınıf yolcularından biri gibi hissediyordu. Bayan Walker-Brown'a, bildiği kadarıyla kendi kardeşi Katie'nin de İrlanda'daki köyünden gelen diğer on üç kişiyle birlikte aynı gemide seyahat ettiğini söylemeye kalkışmıştı.

“Ah, ne kadar hoş, değil mi?” diye cevap vermişti patronu, gerçeklerin pek farkında olmadan. Frances patronunun, kızının *Titanic*'teki seyahati boyunca etrafını çevirmiş olan şatafatla, kendi kardeşinin *Titanic* yolculuğunda etrafım çeviren bariz lüks yoksunluğunun arasında pek fark olmadığını sandığından kuşkulandı.

Frances, Emily Walker-Brown'm kızının başarılarından son derece gurur duyduğunu ve Robert'la birlikte Amerika'ya döndükten sonra düğün gününü kararlaştırmalarını ümit ettiğini biliyordu. Vivienne onun tek kızıydı ve yaklaşan düğün hakkında o kadar heyecanlıydı ki gelinin annesi olarak takacağı şapkayı çoktan seçmişti. *Harper's Bazaar* dergisindeki fotoğrafı Frances'e göstermişti. First Lady Helen Herron Taft'ın bir fotoğrafıydı. Washington'da katıldığı kiraz ağacı dikme töreninde giydiği şap kaydı. Tokyo Belediye Başkanı tarafından bağışlanan üç bin ağaçtan birini dikerken fotoğrafı çekilmişti. Ağacın dibine kibarca biraz toprak atarken çiçek yaprakları etrafında uçuşuyordu.

Bayan Walker-Brown hizmetçisiyle ender olarak yaptığı kişisel bir konuşma sırasında coşkuyla, “Muhteşem değil mi?” demişti. “Hiç bu kadar mükemmel bir şapka görmemiştim. Etrafında uçuşan çiçek yaprakları bana konfetileri hatırlattı. Bu fotoğrafı görür görmez Vivienne'le Robert'ın düğününde bu şapkayı giymem gerektiğini hissettim.”

Dediğini yapıp şapkanın tasarımcısının ve gerekli olan diğer tüm detayların izini sürüp şapkanın aynısını sipariş etmişti. Şapka Bloomingdale's mağazasının koleksiyonu için bekliyordu. Artık tek ihtiyacı olan şey şapkayı giymesi için gereken olayın gerçekleşmesiydi. Niyeti yaz bitmeden önce düğün gününün belirlenmesiydi ve yıl bitmeden önce de nihayet şapkasını başına takmış olacaktı.

Evdeki çalışanlarını hafta boyunca oradan oraya koşturmuştu. Vivienne annesine mesaj gönderip iki gün içinde New York limanına varmış olacaklarını bildirince, ev arı kovarı gibi işlemeye başladı.

Emily Walker-Brown dul olduğundan, kızının aile evinde kalması için belki de diğer annelerden daha çok ısrar ederdi. Şimdi de evde düzenleyeceği partiler, hanımlarla yapacağı briç geceleri, stüdyo yöneticileri ve eşlerine vereceği akşam yemeklerinin planlarıyla kendisini oyalıyordu. Kış aylarını hareketsiz geçirdiğinden, yenilenmiş enerjisiyle bir günlük çalışmadan sonra evi ıslı ıslı parlıyordu ve çalışanları yorgunluktan tükenmişti.

Günlük işlerini toparlamak üzere olan ve patronunun her zamankinden daha neşeli bir ruh hâlinde olduğunu hisseden Frances, Katie'ye uygun bir doğum günü hediyesi almak için Bayan Walker-Brown'ın fikrini sormaya karar verdi.

“Ona Macy's'den küçük bir şey almanın hoş olacağını düşünüyorum,” diye açıkladı. “Kardeşim New York'a ilk kez geliyor, Macy's de dünyanın en büyük mağazası. Fakat sizin mükemmel bir zevkiniz olduğundan kardeşime güzel bir hediye olarak ne tavsiye edeceğinizi soracaktım.”

Bariz bir şekilde gururu okşanan Emily Walker-Brown eldiven almasını tavsiye etti. “Her hanımefendinin uygun bir çift

eldiveni olmalı ve Macy's'de en iyi tarzlardan seçilmiş muhteşem örnekler var. Elbette Isidor ve Ida Straus'un da Titanic'le seyahat ettiğini biliyorsunuzdur." Isidor ve Ida Straus'un kim oldukları konusunda hiçbir fikri olmayan Frances, patronuna boş boş baktı. "Macy's mağazasının sahibi ile karısı!" diye devam etti Emily Walker-Brown küçümser bir tavırla. "Yani, kardeşinin doğum gününü bu mağazanın sahibinin de bulunduğu gemide kutlayacağını göz önünde bulundurursak, Macy's'den alacağın bir hediye gayet münasip olacaktır. Gerçekten de tamamen uygun olacak. Evet, ben eldiven alman gerektiğini düşünüyorum."

Frances, Macy's'in sahibinin gemide olup olmamasının Katie'nin hiç umrunda olmayacağını patronuna söyleme isteğine karşı koydu. O günkü işlerini bitirdiğinden evden ayrılmak için izin istedi ve tavsiyesi için patronuna teşekkür etti. Evden ayrılmasına izin verildi.

Frances tüm yorgunluğuna rağmen 151 Batı, 34. Cadde adresine yöneldi. Kısa bir süre sonra bir çift beyaz, pamuklu eldivenle mağazadan çıkarken yaptığı alışverişten çok memnundu. Eldivenler Macy's'in geleneksel şık hediye paketine, ortasında kırmızı bir yıldız olan beyaz bir kutuya konmuştu.

RMS Titanic

14 Nisan 1912

Katie Kenny yemek tabağına bakıp, düz beyaz tabağın ortasındaki White Star Line amblemini beğeniyle inceledi: Ortasında beyaz bir yıldız olan, kırlangıç kuyruklu, kırmızı bir

bayrak. Kahve fincanında ve çorba kâselerinde de aynı detay vardı. Bunun gibi küçük şeyler onu sürekli şaşırtıyor ve memnun ediyordu. Mesela her bıçağın, çatalın ve kaşığın, yatakların üzerindeki dokuma battaniyelerin üzerine damgalanmış, beyaz detaylı kırmızı renkteki karakteristik White Star Line yıldızının, ortasında harfler olan gemi sahiplerinin logosu gibi. Bu derece bir özenle ve ayrıntıyla daha önce hiç karşılaşmamıştı ve alt sınıf biletle yaptıkları bir yolculukta görmeyi de kesinlikle ummazdı.

Peggy bir kez daha 'Mutlu Yıllar Sana' şarkısına başlayıp yolcuların yarısını da katılmaları için teşvik ederken (aynı şeyi kahvaltıda ve öğle yemeğinde de yapmıştı), Katie üzerinde toplanan ilgi ve kendisine gösterilen özenden memnun bir şekilde gülümsedi. Günün erken saatlerinde birinci sınıftaki yolculara ve onların süslü odalarına bakakalmıştı. Sonra Harry kamarasına daha önce hiç görmediği türde pastalar, süslü küçük tartlar, çörekler ve lezzetli sünger kek dilimleriyle dolu bir tepsi getirmişti.

"Bunlar süslü bir kadının ikindi çayı içindi," diye açıklamıştı Harry, kendisinden gayet memnun bir tavırla. "Ama mutfığa geri gönderildiler çünkü hanımefendi bu tarz keklere düşkün değilmiş." Kızlar bütün tatlıları aceleyle tıknıp sonra da mide bulantısı çekerken Harry abartılı bir üst sınıf aksanıyla konuşarak onları gülme krizine soktu.

Fakat tüm gün yaşadığı eğlenceye, o akşam yapacakları dans ve şarkı gecesine rağmen Katie, doğum gününü kutlarken ailesinin yanında olmasını isterdi. İrlanda'da kalan ailesini, annesini, babasını ve kardeşi William'ı düşünerek birkaç gün önce tüm yolcuların kasabadan ayrılmalarını izlerken neler hissettiklerini merak etti. Ballysheen'den gürültüyle çıkışları

görülebcek bir manzara olmalıydı. Kendisini New York'ta bekleyen ablası Frances'i düşündü ve şehirde yaşadığı bunca yıldan sonra nasıl görüldüğünü merak etti. Evlerin içinde çok uzun süre vakit geçirdiği için insanın renginin solduğunu ve motorlu arabaların çıkardığı dumanların öksürttüğünü duymuştu.

Eğer ablasını tanıyorsa, şu an kardeşini karşılamak için hazırlanıyor olmalıydı. Evi tepeden tırnağa temizlemiş ve hiç şüphesiz kardeşinin üzerinde uyunacak doğru dürüst bir yatağı bile olmayan boğucu bir kamarada geçirdiği yorucu yolculuktan sonra rahat etmesi için fazladan yastıklar ve yatak takımı almıştı. *Buradaki lüksü, üzerine bayraklar işlenmiş bıçakları, elektrikli lambaları, kamaralarımızdaki muslukları ve üzerinde el işlemeyle 'White Star Line' yazısı işlenmiş havluları ona anlattığımda kim bilir nasıl gülecek*, diye düşündü Katie kendi kendine. Ablasını görmesine yalnızca birkaç gün kaldığını düşününce Katie'nin yüreği hopladı.

Düşünceleri, çabuk olup yemeğini bitirmesi için dırdırlanan Peggy tarafından bölündü.

"Tanrı aşkına Katie Kenny, hayal kurmayı bırakıp lanet olası sığır konservesiyle lahanayı ye artık. Yapacağımız bir parti var ve bu senin doğum günün olduğu için sen buradayken partiye başlamamız mümkün değil."

Katie güldü. Arkadaşları Peggy ile Maggie'yi çok seviyordu ve gemide onlarla birlikte olmaktan çok memnundu. Hep birlikte seyahat etmek yolculuğu daha kolay bir hâle getirmişti. "Tamam, çabuk oluyorum. Ah, Şanslı Harry bu akşamki eğlenceyi şereflelendirecek mi acaba?" diye sordu Peggy'ye göz kırparak. Arkadaşının kamarota karşı hissetmeye başladığı ilginin gayet farkındaydı.

“Olabilir,” diye cevap verdi Peggy cilveli bir edayla. “Ol-
mayabilir de... Hepiniz biliyorsunuz ki bu akşam benimle
flört etmek isteyen başka erkekler de var. Üst güvertede bana
bakıp duran şu zengin milyoneri gördüm!”

Kızlar yemeklerini bitirirken güldüler ve gece eğlenceleri
başlamadan koşarak yıkanmaya gittiler.

“Biliyor musunuz kızlar?” dedi Katie kamaralarına yakla-
şırken. “Sanırım bu benim en güzel doğum günüm. Yaşlı bir
kadın olduğum zaman Atlantik Okyanusu’nun tam ortasında,
muhteşem bir gemide doğum günümü nasıl kutladığımı torun-
larıma anlatacağım. Ama bana kesinlikle inanmayacaklardır!”

White Star Line

ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

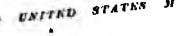
Mails North
Favous North
Married North

ISMAH, SMITH & CO.

100 QUEENSTOWN STREET, S.W.
LONDON.
40, CANAL STREET
LIVERPOOL.

100, WHITE STAR ROAD, SOUTHAMPTON

Agents at Paris—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Scriba

WHITE STAR LINE.

DEPARTURE MONTEVIDEO
DEPARTURE SANTIAGO
DEPARTURE SANTIAGO
DEPARTURE SANTIAGO
DEPARTURE SANTIAGO
DEPARTURE SANTIAGO

JAMES SCOTT & CO., Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED, OF GREAT BRITAIN.

THIRD CLASS (Stowage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

(NOT TRANSFERABLE)

Maggie Murphy'nin Özel Günlüğü

Denizde dördüncü gün

Öğleden sonra 14.30

Peggy'nin hiç durmadan söylediği 'Mutlu Yıllar' şarkısıyla, Harry'nin getirdiği gösterişli pastalarla ve bize birinci sınıf güvertesini göstermesiyle, Katie'nin doğum günü çok güzel geçiyor. Az önce de olağanüstü bir öğle yemeğinden döndük. Tanrım, karnım ağrıyor. Sanırım Bay Durcan gemiye kırk ton patates yüklendiğini söylerken haklıymış. O patateslerin yarısını öğle yemeğinde tek başına yemiş gibi hissediyorum.

Açık, güneşli bir gün olduğu için yemekten sonra yediklerimizi hazmetmek ve rüzgârı yanaklarımızda hissetmek için güverteye çıktık. Bir sandalyeye oturup göz alabildiğince uzanan sonsuz okyanusa baktım.

Başımın üzerinde martılar       atıyordu. Peggy ile Katie geminin çevresi boyunca uzanan beyaz, demir korkuluklara dayandılar. A    ya doğru e ilip deniz suyunun yüzlerine p sk rd   n  hissetmek ho larına gidiyor. Ben bunu yapmaya hiç cesaret edemiyorum. Çok yüksek olduğu için ba ım dönüyor. A   da  al-kalanıp gemiye çarpan dalgalara bakmak bile insanın  d n n kopması için yeterli. Okyanusun ne kadar derin olduğunu düşünmek bile istemiyorum, i imin ürpermesine neden oluyor.

Katie, küçük Ail s O'Donoghue'nin parmağını  l t    ip parçasını kaybettiğini sandığı için sabahtan biraz  z lm   t . Ail s'e Amerika'dan bir yüzük g nderece ine dair söz vermişti ve evden ayrılmadan önce dikkatli bir şekilde parmağını  l m   t , böylece y z    doğru ölçüde alabilecekti. O kadar aradıktan sonra ip parçasının yatağının altında olduğu ortaya  ıktı. Peggy ipi kesin bir sıçanın aldığını, yuvasını Katie'nin yatağının altına yapmayı planladı ını söyleyerek ona takıldı. Peggy bazen çok yaramaz oluyor.

Burada otururken S amus'u düşünüyordum. Birlikte g l n kıyısında oturup suya ta  fırlattı ımız bir günü hatırladım. Bir tanesini tam on iki kez sektirmi ti. Şimdiye kadar en çok sektirdi i ta  olduğunu söylemişti. Şu an ben burada otururken onun ne yaptığını merak ediyorum. Acaba gelecek hafta, gelecek ay veya gelecek yıl bu zamanda beni hatırlayacak mı? Artık ikimizin çok farklı hayatları olacak fakat Amerika'da diğer kızlar gibi süslü eteklerle ve  apkalarla fazla ilgilenmeyece imi düşünüyorum. S amus'un eteklerle,  apkalarla ve öyle şeylerle çok fazla u ra an bir kızla ilgilenene ini

pek sanmıyorum. Eve döndüğümde, tarlalarda geçen bir hayat konusunda titizlik ve züppelik yapan biri olmak istemiyorum. Seyahat etmenin insanlarda böyle bir etkisi olabiliyor. Sürekli olarak yeni ve yabancı şeylerden bahsedip nereden geldiklerini unutmalarına sebep oluyor. Umarım Ballysheen'i asla unutmam.

Şimdi içeriye gireceğim. Hava gerçekten çok soğudu, kalemi zar zor tutuyorum.

Gece 11.30

Katie'nin doğum günü şerefine düzenlenen muhteşem bir dans ve şarkı gecesinden az önce döndük. Tanrım, hep birlikte muazzam bir şekilde eğlendik! Bir ara gülmekten karnımızın çatlayacağını zannettim. Bazıları hâlâ orada, hâlâ şarkı söyleyip müzik çalıyor.

Katie'nin sesi güzeldi, en sevdiği şarkıları söylerken alt sınıf yolcularının yarısını ayağa kaldırıp ayaklarını yere vura vura oynamalarını sağladı. Ellen Joyce bile birkaç saatliğine kendi düğünü hakkında konuşmayı bırakıp şarkılara katıldı. Maura Brennan hamile hâliyle bir masanın üzerine çıkıp 'Mayo'da Ay ışığı' isimli halk şarkısını söyleyerek bizi şaşırttı. Kathleen teyzenin utancından neredeyse öleceğini sandım.

Dans eden bir sürü bedenin terinden ve sıcaklığından kurtulmak için birkaç dakikalığına güverteye çıktım. O kadar soğuk bir geceydi ki dışarıda çok fazla duramadım. Soğuktan gözlerinizi yaşartacak bir geceydi ama azıcık bile rüzgâr yoktu. Hava o kadar durgundu ki sanki gemi durmuş gibi geliyordu. Deniz çok

sakindi, sanki bir parça karartılmış camın üzerinde y -
z yorduk. Geminin çevresini kilometreler boyunca ay-
dınlatan milyonlarca lamba dışında bizim orada oldu-
 umuzu belli eden hiçbir şey yoktu. Uzaktan görülmeye
değer bir manzara olmalı.

Bir süre orada oturup yildızları seyrettim. Bu akşam
binlerce yildız var. Bana Brennanların d   n gecesini
hatırlattı. S amus'un beni ilk kez dansa kaldırdığı ge-
ceyi. O akşam da aynı şimdiki gibi aysız bir geceydi.
S amus'u düşünürken cebimdeki mektupları hissettim
ve öbür cebimde de o kadar şeyin arasında  i ek yap-
raklarını buldum! Ballysheen'den ayrıldı ımız sabah
onları yerden alıp cebime koydu umu unutmuştum.
Artık solmuşlar, uçları kararmış ve kötü görünüyorlar.
Neredeyse keşke elimi cebime atmasaydım diyeceğim,
keşke onları hatırlamasaydım.

Kamaramıza dönerken Harry'nin yanından geçtik.
Yarın sabahki kahvaltı için masaları hazırlamayı bitir-
miş ve dinlenmeye çekilmişti. Tanrım, bugün yedi im
onca şeyden sonra karnım o kadar dolu ki yiyecek d -
ş ncesine bile katlanamıyorum.

Elbette Pat güvertede durup, yemek odasının camı-
na asılmış gemi seyir g nl   n  bir kez daha kontrol
etti. Bize k  ıtta, "Deniz sakın, hız 22 deniz mili. İleride
buz da ı," yazdığını söyledi. "Yani son    günün aynı-
sı," dedi Peggy ve hepimiz kahkahalara bo ulduk!

Umarım Katie doğum gününden keyif almış-
tır. Alışkın olduğu gibi annesi, babası, kız ve erkek
kardeşleriyle kutlayamadı ı için  z lm ş olmalı. On-
lar da Katie'yi düşünüp  zli yorlardır, özellikle de bu-
gün. New York'ta onu bekleyen ablası Frances,    yıl-
dır görmediği kardeşini göreceği için kim bilir ne kadar

heyecanlıdır! Sevdiklerini görebilmek için bekleyen o kadar çok insan var ki sanırım New York limanına vardığımızda tam bir şenlik yaşanacak.

Odadaki diğer üç kişi çoktan uyudu. Artık ışığı kapatıp biraz uyu...

Ani bir darbe ve onu takip eden zangırtı Maggie'nin yatağını salladı. Neler olduğunu merak ederek yatakta dimdik oturdu. Sanki pamuklu bir kumaşın yırtılmasına benzeyen tuhaf bir sestti, yalnızca Castlebar'da bindikleri buharlı lokomotifin sesine benzetebildiği başka bir ses takip etti. Kamarada etrafına bakındı. Kathleen teyzesi ranzanın altındaki yatakta, Peggy ile Katie de kendi yataklarında uyuyorlardı. Sarsıntı ve gürültüler onları uyandırmamıştı.

Birkaç dakika sonra sarsıntı da sesler de durdu. Bütün sesler kesilmişti. Maggie tam bir sessizlik içinde oturdu. Işık birkaç dakikalığına kesilip geri gelmişti. Arka planda sürekli olarak duyduğu motor gürültüsünün de duyulmadığını fark etti.

Yüksek sesle kendi kendine, "Galiba durduk," dedi. Neden durmuş olabilecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu ve belki de bunun her gece yapıldığı, geminin bir kuralı falan olduğu sonucuna vardı. Bu saatte genellikle uyuduğu için daha önce fark etmemiş olmalıydı.

İçini rahatlatmak için yataktan çıkıp diğerlerini uyandırmak istemediğinden parmak uçlarına basarak sessizce kapıya doğru yürüdü. Kamaranın kapısını hafifçe aralayarak koridora göz attı. Etrafta kimse yoktu, her şey yolunda gibi görünüyordu. Rahatlamış olarak tekrar yatağına girdi, günlüğünü küçük siyah çantasına koydu ve ışığı kapattı. İnce geceliğinin içinde bir süre titreyerek hiç olmazsa istedikleri fazla battaniyeleri almış olmalarını diledi.

White Star Line
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

Male Branch
Female Branch
Marine Branch

ISMAIR, IMRIE & CO.,
25, LEANINGWALL STREET, E.C.
LONDON, E.C.
LIVERPOOL.
SOUTHAMPTON
Agents at Paris:
NICHOLAS MAITIN, 9, Rue Serlio.

WHITE STAR LINE
JAMES H. HOLT & CO. Agents
LONDON

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (STEAMER) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Yirmi Birinci Bölüm

Harry Walsh sözünün eriydi. Maggie'ye, yazdığı notu telsiz odasındaki Phillips ile Bride'a vereceğini söylemişti ve yemek odasında yaşanan bir olaydan dolayı dikkati dağılmadan önce bu sözünü tutacaktı. Öğle yemeğinde yolculardan birinin genzine bir pastırma parçası kaçmıştı. Harry oraya varıp adamın kürek kemiklerinin arasına kuvvetlice vurarak genzine kaçan pastırma parçasının ağzından çıkıp yemek odasının öbür tarafına fırlamasını sağlayana kadar fazlasıyla telaş ve korku yaşanmıştı. Subaylardan biri Harry'den bir olay raporu yazmasını istemişti. Bu işi tamamladığında, hayatını kurtardığı adamın durumuna bakmaya gitmişti.

Adama kendisini nasıl hissettiğini sorduğunda, "Yiyecek ekmeğim varmış delikanlı sana teşekkür ederim," diyerek gülmüştü. "Öğle yemeğinin ortasında ölseydim diğer yolcular için pek hoş olmazdı, değil mi? Ertesi sabah çıkacak

gazetelerin manşetlerini bir düşün: ‘Titanic’te boğularak ölen adam. Güvenlik soruşturması yapılıyor.’ Böyle bir olay geminin büyük bir zaferle New York’a varışının tüm parlaltısını yok ederdi, değil mi?”

Harry adamın alaycılığına gülüp geçmişti. “Evet efendim, sanırım haklısınız. Tam olarak Kaptan Smith’le Bay Ismay’in istediği başlıklar sayılmaz. Şey, tamamen iyi olduğunuzu gördüğüme sevindim. Kalan yolculuğunuzun keyfini çıkarın.”

Bu olay yüzünden o gece yatağına yatana kadar Maggie’nin verdiği notu tamamen unutmuştu.

Ertesi sabah yapılacak kahvaltı için masa örtülerini sererek o günkü son görevlerini yerine getiren kamarotların gece için dinlenmeye çekilmelerine izin verilmişti. Cebindeki kamara anahtarlarını hissediyordu. Parmakları anahtarların arasındaki bir kâğıt parçasına değince cebindekileri çıkarttı.

“Ah, lanet olsun,” dedi yüksek sesle koridorun ortasında durarak.

Harry iskele tarafına doğru giderken sancak yönüne gelen başka bir kamarot, “Ne oldu Harry?” diye sordu. “Yoksa bir kaşığı yanlış yere koyduğunu falan mı hatırladın?”

Üçüncü sınıfta çalışan diğer kamarotlar Harry’nin özenli çalışmasıyla ve yatmaya gitmeden önce kahvaltı salonundaki her şeyin yerli yerinde olması gerektiği konusundaki ısrarıyla dalga geçerlerdi.

“Hayır, kaşık falan değil,” diye cevap verdi Harry. Dikkati dağılmıştı, ne yapacağını düşünüyordu.

“O nedir? İrlandalı kızdan bir aşk mektubu mu? Biraz daha üst sınıf bir arkadaş hedeflemelisin,” dedi diğer kamarot tavanı işaret ederek. “Asıl flört edilecek kızlar orada, bu bit dolu üçüncü sınıf tiplerin arasında değil.”

“Öf, defol git şuradan. Ağzından çıkanı kulağın duymuyor senin.”

Diğer kamarot kahkaha atarak mürettebat bölümüne doğru ilerlemeye devam etti.

Harry dönüp koridorun diğer yönündeki asansöre doğru yürüdü. Cebinde Maggie'nin eve göndermek istediği mesajı bulmuştu. Tamamen aklından çıkmıştı ama notu bugün gönderceğine dair söz vermişti. Sözüne sadık bir insan olduğu için şimdi tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

Asansör onu sancak iskelesine çıkardı. Koridordaki subay odalarının önünden geçip telsiz odasına girdi.

Odaya adımını atar atmaz fısıltıyla, “Phillips! Phillips!” diye seslendi.

Odadaki iki telsiz operatöründen biri olan Jack Phillips, sandalyesinde geriye doğru dönüp kulaklığını çıkardı. Koyu renk saçları sanki ellerini içinden geçirmiş gibi karışmış, yanakları dikkatle çalışmaktan kızarmıştı. Gözleri yorgun görünüyordu.

“Lanet olsun Harry, gecenin bu saatinde buralarda ne işin var?”

Harry elindeki küçük kâğıt parçasını ona verdi. “Bunu gönder, olur mu? Parası olmayan üçüncü sınıf yolcusu bir kıza iyilik yapmak için.”

Phillips katlanmış kâğıda baktı. “Bilmiyorum dostum. Cape Race’le yazışıyoruz. Birinci sınıf yolcularından sürekli yüklü mesajlar geliyor. Frekansı kaybetmeden önce onları göndermem lazım. Resmen servet kazanıyorum!” Gülümsedi ve tekrar önüne döndü. Harry, Phillips’in kulaklığına gelen mesajların tıkırtısını duyabiliyordu. “Ayrıca,” diye devam etti Phillips, “buralarda sürekli buz dağı uyarıları alıyoruz. İşte bir

tane daha geldi. Haberi daha kaptan köşküne iletme fırsatım olmadı bile.”

Harry, Phillips'in omzunun üzerinden gelen mesajı okudu.

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Mesaba'dan Titanic'e. 42°N, 41°25'W enlem, 52°30'W boylam koordinatlarında çok büyük bir buz kütlesi ile çok sayıda büyük buz dağı ve buzlu alan görüldü. Hava iyi, açık.

Harry, Phillips'in başka bir gemiden gelen mesajı yazmasını sabırla izledi.

“Hay aksi!” Phillips birden kulaklığını masanın üstüne attı. “Sersem kafalı!”

“Ne?” diye sordu Harry. “Ne oldu?”

“Lanet olası Californian gemisinden. Neredeyse beni sağır ediyordu,” diye yanıt verdi Phillips kulaklarını ovarak.

“Ne diyorlar peki?” diye sordu Harry bu kez.

“Bir buz kütlesiyle çevrili oldukları için durduklarını söylüyorlar.” Phillips kulaklığını yeniden taktı ve yanıt vermek için tuşlara basmaya başladı.

“Sen ne yanıt verdin peki?”

“Çenesini kapamasını ve Cape Race ile meşgul olduğumu söyledim.”

Phillips'in sakinleşmesini bekleyen Harry, yeniden Maggie'nin mesajından bahsetti. “Haydi ama, önce şunu

göndersen?" Harry, bir parça kâğıdı Phillips'e uzatırken arkadaşını kandırmaya çalışıyordu. "Yalnızca bunu. Yemin ederim başka bir şey istemeyeceğim. Anladığım kadarıyla kız geride bıraktığı sevgilisine gönderiyor ve ben de ona söz verdim."

Phillips içini çekerek kâğıdı açtı. "Tamam o zaman, yalnızca bunu göndereceğim. Haydi şimdi kaybol, ben de işime bakayım."

Phillips, Kaptan Smith'e gelen buz dağı uyarısının olduğu zarfı masanın bir kenarına doğru iterek kulaklığını tekrar taktı.

"Teşekkürler dostum," diye fısıldadı Harry, odadan geri geri çıkarken. "Sana borcum olsun."

İşine odaklanan Phillips, onu duymazdan geldi.

Maggie'nin mesajının göndermesini sağladığı için rahatlayan Harry, koridorda ilerlemeye başladı. Karşıdan iki tane ikinci zabıt ona doğru geliyordu. Yanından geçerken başlarını eğerek selam verdiler. Koyu mavi renkli subay üniformalarına beğeniyle baktı ve o anda bir daha bu gemiyle veya bunun gibi görkemli bir gemiyle denize açıldığında, o üniformayı giyiyor olmaya karar verdi. Kamarot üniforması kendisine yakışmıştı ve kıkırdayıp duran İrlandalı kızların ilgisini çekmiş gibi görünüyordu ama bir subay üniforması ona gerçekten daha çok yakışırdı. Annesi her zaman koyu mavinin gözlerinin rengini ortaya çıkardığını söylerdi.

Harry telsiz odasından ayrıldıktan kısa bir süre sonra Phillips, Cape Race yolcularının mesajlarını bitirip Harry Walsh'ın verdiği kâğıt parçasını açtı. Gece boyunca çalışmaktan yorgun düşmüş bir hâlde kelimeleri tuşlamaya başladı.

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Titanic, Maggie Murphy'den, Ballysheen, Co.
 Mayo, İrlanda, Séamus Doyle'a: Sevgili Séamus,
 her şey yolunda. Titanic güzel bir gemi. Umarım
 baban iyidir. Beni bekleme

Ani bir sarsıntı parmaklarının kaymasına sebep oldu.

Phillips ayaklarının altındaki sarsıntıya anlam vermeye çalışarak bir süre bekledi.

O sırada yardımcısı Harold Bride, arka taraftaki uyuma odasından çıktı ve ışıkların parıltısına karşı gözlerini ovuşturdu. "Bu da neyin nesiydi?"

"Bilmiyorum dostum. Sanki depreme benziyordu. Atlantik'teyken hissedebilir miyiz?"

"Aptal aptal konuşma," dedi Bride. "Deprem falan değildi. Sanki motorlar durmuş gibi."

"Durdu mu, durmadı mı?" Phillips, Bride'a bakıyordu. İki de bir an sessizliklerini korudu. "Kaptan köşküne git de neler olduğuna bir bak. Yatmadan önce şu mesajları bitirmem lazım."

Bride köprüye gitmek üzere odadan çıkarken, Phillips hâlâ işinin başındaydı.

Sarsıntı çok az fark edilmişti ama Harry'nin ayakkabılarından başlayıp başındaki şapkaya kadar yükselen sersemletici bir titreşime sebep olmuştu. İçeriye girmeden önce biraz temiz hava almak için güvertede bir yürüyüş yapmış, şimdi de kamarasına geri dönüyordu. Mürettebatın kullandığı uzun Scotland Road koridorunun bir ucunda durup, düşmemek için asansörün kapısındaki demir parmaklığa tutundu. Ortalarda kimse olmamasına rağmen yüksek sesle, "Bu da neydi böyle?" dedi.

Titreme tüm metal boyunca devam ederken bir süre daha olduğu yerde kaldı. Tüyleri diken diken olmuştu. Sonra titreme durdu ama bu kez bir ses çalındı kulaklarına. Tanıdık olduğu bir sestti. Pistonları durdurup tersine çevirmeye başlamışlardı, bunun anlamı da gemiyi durduruyorlardı.

Harry, kazan dairesine inip ateşçilere neler olduğunu sormayı düşündü ama Phillips'ten daha çok bilgi alabileceği aklına geldi. Ateşçiler genellikle ters insanlardı ve eğer keyifleri yerinde değilse Harry'yi gördüklerine hiç memnun olmazlardı.

Az önce gittiği filika güvertesine tekrar gitmek üzere yola çıktı. Subay koridoruna dönüp telsiz odasına doğru yürümeye başladığında, "Herkes görev başına!" haykırışlarıyla kapılara vurulduğunu duydu.

Başını eğip koridora baktığında, biraz önce karşılaştığı iki subayı gördü. Başka bir subayın kamarasının önünde dikilmiş heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı. Yüzlerindeki ifade fazlasıyla ciddiydi. Yukarıdaki güvertede koştururan ayak sesleri ve diğer subayların bağırışlarının arasında konuşmalarından bazı parçalar yakaladı.

"...alabanda sancak ...buz dağı... motorlar... su alıyor..."

Su almak mı?

Duyduklarını güçlükle kavrayabilen Harry, endişeli yüzlerin, sessiz konuşmaların ve verilen emirlerin arasında fark edilmeden koridorda ilerledi. Marconi telsiz odasının kapısını itip açtı. Hem Bride hem de Phillips telsiz cihazlarının üzerine eğilmişlerdi.

“Hey! Phillips!” diye seslendi fısıltıyla.

Phillips ondan yana döndü. “Tanrı aşkına Walsh, şimdi ne var?”

Harry bir şeyler olduğunu Phillips’in yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu. “Sarsıntıyı hissettim. Motorlar durdu. Neler oluyor?”

O sırada Bride odaya girdi, yüzü bembeyazdı. “Buz dağına çarptık,” dedi korku dolu bir sesle. “Sancak tarafında, su seviyesinin altında hasar var. Gemi su alıyor. Telsizle yardım çağırısı yapıyoruz. Kaptan Smith’in emriyle.”

“Yardım çağırısı yapmak mı?” Phillips şaşkın şaşkın bakıyordu. “O kadar kötü mü? Herhâlde su geçirmez bölmeleri kapatabilirler?”

Üç adam birbirine baktı. Küçük odada duyulan tek ses alıcılardan gelen çıtırtılardı. Telsiz operatörlerin yüzünde gizli olan korku Harry’ye bilmesi gereken her şeyi söyledi. Onlara başını sallayıp yavaşça odadan çıktı, kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Sersemlemiş bir hâlde güverteye doğru ilerledi. Bir grup yolcu çoktan orada toplanmıştı. Harry akşam yemeği için giydikleri resmî kıyafetlerden birinci sınıf yolcuları olduklarını düşündü. Çoğunlukla geminin sancak tarafına toplanmışlardı. Bazıları korkuluklardan aşağıya eğilip bakıyor, bazıları da

geminin biraz ilerisinde yükselen devasa buz dağını izliyordu. Böyle bir şeyle karşı karşıya olmak gerçekten dehşet verici bir şeydi.

Harry daha önce gerçek bir buz dağı görmemişti. Çocukken kitaplarda ve ansiklopedilerdeki resimleri görmüş, kuzey ve güney kutup bölgelerinin parlak mavi denizlerinde turkuaz renkli mücevherler gibi ışıldayan bu devasa buz kütlelerine hayretle bakmıştı. Bir çocuk olarak onlardan çok etkilendiğini, buzun nasıl mavi olduğunu merak ettiğini, buza dokununca ne kadar soğuk olacağı, nasıl oluştukları ve buz dağının yalnızca küçük bir parçasının görüldüğünün doğru olup olmadığı gibi sonu gelmez sorularıyla babasını bunalttığını hatırlıyordu. Babası onun bu meraklı hâline gülmüştü. “Oğlum, ‘Buz dağının görünen kısmı’ diye bir atasözü vardır. Bir şeylerin yalnızca başlangıcı anlamına gelir. Eğer otuz metre yüksekliğinde bir buz dağı görüyorsan, denizin altındaki bölümü iki yüz elli, üç yüz metredir.” Babasının şaka yaptığını düşünmüş, ona inanmamıştı.

Şimdi çocukken baktığı kitap ve ansiklopedilerdeki resimlerle hiçbir benzerliği olmayan kocaman buza bakıyor, bunu görse babasının ne söyleyeceğini merak ediyordu. Işıldayan bir mücevher şöyle dursun, buz dağının ürkütücü bir görünüşü vardı. Aşağıdaki denizden karanlık ve uğursuz bir şekilde yükseliyordu. Ölçülemez devasa bir kütle gibiydi.

Harry ürperdi ve vücudunun ısını koruyabilmek için ceketinin omuzlarını çekiştirerek kollarını kendisine sardı.

Çocuk kahkahaları duyup döndü. Hemen arkasında buz dağından kopan kocaman bir parçanın güverteye düşmüş olduğunu gördü. Bir grup erkek çocuğu buz parçasını birbirlerine itip duruyordu. Onların cilalı ahşap döşemelerin üzerinde

kaymalarını, gülerken ağızlarından çıkan buharların dondurucu gece havasında kaybolmasını izledi. Harry'nin gözlerinin önünden gitmeyecek gibi görünen acayip bir manzara, gerçeküstü bir andı.

"Otuz metre vardır." Aniden yanında belirip buz dağına bakan, resmî akşam yemeği kıyafeti içindeki bir beyefendi düşüncelerini böldü. "Geminin onu sıyrıp geçtiğini duydum," diye devam etti adam. "Kayda değer bir hasar yokmuş. İşte bindiğimiz muazzam Titanic! Bu buz dağı daha küçük bir gemiyi kolayca batırırdı."

Adam kendi kendine güldükten sonra göğüs cebinden beyaz bir mendil çıkararak soğuktan buğulanan gözlüğünü sildi.

"Ama ben geminin su aldığı duydum efendim," dedi Harry çekinerek. Paniğe sebep olmak istemiyordu ama bu adama meselenin aslını söylemeden de yapamayacaktı.

"Öyle mi? Yani, birazcık su böyle bir gemiye zarar vermez. Suyu dışarı atarlar, biz de yolumuza devam ederiz. Bu sözümü bir kenara yaz." Adam soğuk yüzünden hafifçe öksürdü. "Eh, seni bilmem genç adam ama sanırım ben burada dikilip donmaktansa viskimi bitirmeyi tercih ederim. Sana iyi akşamlar." Şapkasının ucuna dokundu ve içeriye girdi.

"Size de iyi akşamlar efendim."

Harry bir süre daha orada durup etrafında sürüp giden normal hayatı gözlemledi. Bride ile Phillips'in yüzü ona her şeyi anlatmıştı. *Titanic* yalnızca su almıyor, batıyordu ve yardım çağrısı yapıyorlardı.

Harry orada dururken, gittikçe daha çok sayıda iyi giyimli yolcu buz dağına kendi gözleriyle görmek için güverteye çıktı. Gemiye bindiği ilk gün köpeğini gezdirdiği sessiz film oyuncusunu tanıdı.

Arkadaşlarından birine, “Briç oynuyorduk,” diye anlattığını duydu, “sonra güvertede bir telaş oldu, biz de bu patırtının sebebini görmek için dışarıya çıktık. Görüyorum ki yalnızca bir parça buzmuş. İçkimin içine attığım buz parçaları bile bundan daha büyüktür! Haydi gelin hanımlar, içeriye girelim. Burası çok soğuk.”

Harry bu sabah İrlandalı kızlarla birlikte gizli merdivenden çıkıp üst güverteyi gözetlerken bu oyuncuyu gördüğünü hatırladı. Bu yolcuların buz dağı hakkmda şakalaşmalarını ve içkilerini bitirmek üzere ateşin önüne dönüp ısınmaktan bahsetmelerini duyunca, Harry’nin aklına Peggy, Maggie, Katie ve alt güvertelerde hiçbir şeyden haberi olmayan tüm diğer yolcular geldi. Onların kamaraları geminin hasar gören bölümüne daha yakındı.

E Güvertesi’ne gidip oradakilere neler olduğundan bahsetmek üzere yürürken, cankurtaran filikalarının üzerindeki brandaları açmaya başlayan bir mürettebat üyesi gördü.

“Afedersiniz bayım.”

“Ne var oğlum?” diye terslendi adam. Halatları elinden geldiğince hızlı çözmeye çalışıyordu ama soğuktan donmuşlardı ve uyuşmuş parmaklarıyla düğümleri açamıyordu.

“Batmadan önce ne kadar vakit var?”

Görevli işini bırakıp ona baktı. Sorunun dolaysızlığından dolayı şok geçirmişti. Bakışlarında, Harry’yi iliklerine kadar donduran bir korku vardı.

“İki saat diyorlar delikanlı.” Cankurtaran halatlarıyla uğraşmaya devam etti. “En yakındaki geminin buraya gelmesi dört saat sürermiş,” diye ekledi. Harry’nin gözlerine bakamıyordu.

Başka söylenecek bir şey yoktu.

Harry dönüp elinden geldiği kadar hızla koşmaya başladı. Kalbi deli gibi atıyor, aklı hiç durmadan çalışıyor, annesinin sözleri kulaklarında çınlıyordu: “O üçüncü sınıf yolcularına da zengin birinci sınıf yolcularına ettiğin kadar iyi hizmet et.”

Peggy ile diğer İrlandalı kızları uyarması gerekiyordu. Onları cankurtaran filikalarına götürmesi gerekiyordu.

KISIM IV

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Kaptan Smith SS Titanic: Endişeyle haber bekliyoruz ve muhtemelen yolcuları tahliye edeceğiz. Franklin.

White Star Line şirketindeki Bay Franklin'den *Titanic*'teki Kaptan Smith'e gönderilen telsiz telgraf mesajı, 15 Nisan 1912

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

Male Agent
Female Agent
Married Agent

ISMAY, IMRIE & CO.,
1, GROUNDWELL STREET, S.W.,
LONDON, E.C. 4.
AND
CANNON ROAD, SOUTHAMPTON.

Agents at PARIS—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Scriba

WHITE STAR LINE.

HELVIA BY A MONTHLY
ON MONDAY, 10th JULY
ON SATURDAY, 17th JULY
ON MONDAY, 24th JULY
ON THURSDAY, 31st JULY

AGENTS
JAMES MOFF & CO. Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS ISBERG-PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Yirmi İkinci Bölüm

RMS Titanic

15 Nisan 1912

“**P**eggy. Peggy. Şişşt, uyuyor musun?”
Sessizlik.

“Katie. Katie Kenny. Kathleen teyze?”
Sessizlik.

Maggie, kamaranın alçak tavanına çarpmamak için başını ve omuzlarını eğerek yatağında oturdu. Elektrikler kesilmişti. Kamaranın içi öylesine zifiri karanlıktı ki Maggie yüzünün önünde salladığı elini bile göremiyordu. Nabzının atışını kulaqlarında duyabiliyordu.

Sesini birazcık yükselterek karanlığa doğru, “Şişşt, uyanın,” diye fısıldadı. “Hepiniz uyuyor musunuz?”

Kalbi hızla çarpıyordu. Hayatında kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Zifiri karanlıkta yatağından inmeyi

deneyemeyecek kadar çok korktuğundan hareket etmeden oturuyor, içinde yükselen panik hissini bastıramıyordu. Soğuk hava ve kanmda yükselen adrenalin yüzünden ince geceliğinin içinde titriyordu.

Işıklar bir an için yanıp tekrar söndü.

Başının üzerindeki güvertede koşuşturan ayak seslerini duyabiliyordu.

Yan kamarada valizin içinde uyuyan bebek ciyaklamaya başladı.

Taş gibi hareketsiz otururken, kulakları kamaranın dışındaki koridordan gelebilecek herhangi bir sesi yakalamaya çalışıyordu. Her zamanki bağırışlar, kapıların çarpılması, ayak sesleri gibi. Aklına Joseph Kenny'nin çay yapraklarından baktığı fal, Pat'in uğur parasını düşürmesi ve Queenstown istasyonunda Peggy'yle konuşan tuhaf adam geldi. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bundan kesinlikle emindi.

Kamaranın kapısı güm güm çalınınca yerinden sıçrayıp kafasını tavana vurdu.

"Peggy! Maggie! Orada mısınız? Benim, Harry."

Harry'nin sesinde bir telaş, Maggie'nin hoşuna gitmeyen bir keskinlik vardı.

"Bu da ne böyle?" Kapıdaki gümbürtü Peggy'yi uyandırmıştı.

"Peggy, Tanrı'ya şükür..."

Kapı bir daha çalındı.

"Kızlar, orada mısınız?"

Maggie, "Harry, evet, evet," diye bağırdı. "Buradayız."

"Tanrım! Maggie Murphy, gecenin bir yarısında neden avaz avaz bağıırıyorsun? Işıkları kim kapattı?"

Artık Kathleen de uyanmıştı. Ondan biraz sonra da ışıklar titreşirken gözlerini ovuşturan Katie kalktı. Neyse ki ışıklar bu sefer sönmedi.

“Ah, Tanrı’ya şükür,” diye bağırdı Maggie. “Geliyorum,” diye seslenerek hızla ranzanın merdiveninden inip yere atladı. Birkaç adım atıp kapıyı açtığı anda, koridorda nefesini toplama-ya çalışarak dikilen Harry göründü.

Maggie durduğu yerde sallandı. Soğuktan mı yoksa kaygıdan mı olduğundan emin değildi. Işıl ışıl aydınlatılmış koridora gözlerini kısarak baktı. “Harry. Ne oldu? Sorun ne? Gemi neden durdu?” Harry’nin genellikle gülümseyen, rahat yüzünde gördüğü korku ve endişe Maggie’yi şaşırtmıştı.

O anda kamaradaki diğer üç kadın battaniyelerine sarınmış bir hâlde yataklarında oturmuş, Maggie’nin söylediklerini duymak için kapıya doğru eğilmişti.

“Durmak mı?” diye bağırdı Kathleen. “Gemi durdu mu?”

Maggie teyzesine döndü. “Evet. Geminin sarsıldığını hissetmediniz mi? Işıklar da kesilmişti. Size seslendim ama hiçbiriniz uyanmadınız.” Sonra tekrar Harry’ye dönüp, koridordan başka bir kamarot koşarak geçerken ona ciddi bir şekilde baktı. “Harry?”

Harry nefesini düzene sokmaya çalışırken paniğe sebep olmak istemeyerek, alçak bir sesle, “Yukarıya çıkmanız lazım,” dedi. “Gemide bir sorun var, bu yüzden hemen yukarıya çıkmanız lazım. Yani cankurtaran filikalarına...”

Maggie duyduklarına inanamıyordu. “Cankurtaran filikalarına mı?” Bu kelime ağzından istediğinden daha yüksek bir sesle çıkınca kamaradakiler de duydular. “Kazana atılacak kömürlerin bitmiş olabileceğini veya bir balınaya çarpmış olabileceğimizi düşünmüştüm ama... cankurtaran filikaları? Peki sonra ne olacak?”

“Cankurtaran filikaları hakkında neler konuşuyorsunuz?”

Peggy, kapıda duran Harry ile Maggie’nin yanına gitti.

Harry iki kıza bakarak onlara durumun ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü. Ağzından çıkacak kelimelerin, kızların Amerika’da kurmayı düşündükleri hayat için ne anlama geleceğini merak etti. Sözleri onlar için, bu gemideki herkes için her şeyi aniden değiştirecekmiş gibi hissediyordu.

“Bir buz dağına çarptık.” Birkaç gündür birlikte eğlendiği, birkaç kısa gün boyunca tanıdığı kızların gözüne doğrudan bakmadığı için bir an gözlerini kapattı. Her nedense, sanki olanlar kendi hatasıymış gibi hissediyordu.

“Bir buz dağı mı?”

“Evet Peggy. Anlaşıldığı kadarıyla çok fazla zarar vermiş. Gemi su alıyor.”

Aceleyle onlara her şeyi anlattı. Bildiklerini paylaştığı için aniden rahatlamıştı. “Doğruca üst güvertelere gitmeniz ve can yeleklerinizi giymeniz lazım. Burada kalmanız güvenli değil kızlar. Gerçekten, bana inanmalısınız. Subaylar kendi aralarında konuşurken duydum. Yukarıdaki güvertelerin her yerinde buz parçaları var ve oradan buz dağım görebiliyorsunuz. Dağ gibi kocaman ve...”

“Buz dağı hâlâ görülebiliyor mu?”

“Peggy, sessiz ol.” Ayağa kalkan Kathleen, Harry’nin söylediği her kelimeyi duymuştu. Kızları itip öne geçerek doğrudan Harry’ye, “Durum ne kadar kötü?” diye sordu. İffetini genç adamdan saklamak için battaniyesine sarınmıştı. “Hasar ne kadar kötü? Gemi batacak mı?”

“Batmak mı?” Peggy duydukları yüzünden dehşete kapılmıştı. “Ama bu gemi batmaz ki. Gazetedeki reklâmlarda okudum.”

Harry, Peggy'yi duymazdan gelip kesin ve açık olarak gerçekleri bilmek isteyen Kathleen'in sorularına cevap verdi. "Hasar sancak tarafında hanımefendi. Su geçirmez bölümlerin büyük bölümü hasar gördü. Bazı görevlilerin iki saatimiz olduğunu söylediklerini duydum."

Kathleen onu dinledikten sonra soğukkanlı bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim. Gelip bizi uyardığın için. Gerçekten çok iyisin."

Çıplak ayaklarına ayakkabılarını geçiren ve paltosunu kapalı Kathleen, diğer üç kıza döndü. "Gidip diğerlerine söylemeliyim. Beni burada bekleyin. Uzun sürmez." Kathleen'in sesinde, Maggie'nin yaşamı boyunca birçok kez, en son da dört gün önce Ballysheen'den ayrıldıkları sabah duyduğu bir kesinlik vardı. *Vakit geldi* demişti. Sözlerinin kesinliği ve kararlılığı Maggie'nin içinin ürpermesine sebep olmuştu. Teyzesinin sesinde şimdi de aynı kesinlik ve kararlılık vardı. "Giyinin, eşyalarınızı toplayın ve ben döner dönmez üst güverteye gitmeye hazır olun."

Sonra dönüp yürüdü. Maggie teyzesinin koridor boyunca kararlı bir şekilde ilerlemesini izledi. Üzerinde yalnızca geceliği ve paltosu varken hiç azametli görünmediğini fark etmek Maggie'yi sarstı. Hışırdayan, son moda eteği yoktu. Saçları özenle yapılmamıştı. Maggie teyzesini hayatında ilk olarak olduğu gibi, orta yaşlı bir kadın olarak görüyordu. Teyzesinin savunmasızlığı Maggie'yi korkuttu.

"Kızlar, dinleyin." Harry kamaraya girip kapıyı çok az aralık kalacak şekilde itti. Üç kız etrafına toplanmıştı. Flörtle ve şakalaşmayla ilgili tüm düşünceler akıllarından uçup gitmişti. "Durum gerçekten ciddi. Gemi batacak ve en yakın gemi çok uzakta." Kızlar korku dolu bir sessizlik içinde dikiliyorlardı.

“O geri gelir gelmez,” diye ekledi, başını Kathleen’in az önce gittiği yöne doğru sallayarak, “doğruca üst güverteye gidin. Anladınız mı?”

“Evet Harry.” Maggie korku dolu bir sesle fısıldayarak konuştu. “Anladık. Peki diğerlerine de söyleyecek misin? Yandaki kamarada dokuz kişilik bir aile kalıyor ve küçük bir bebekleri var.” Harry başını salladı. “Bir valizin içinde uyuyor,” diye ekledi Maggie. Her gece, özellikle birinci sınıf yolcularının içinde yaşadığı refahı gördükten sonra rahatsız olduğu bir gerçektir bu.

Harry dışarıya çıkmak üzere arkasını döndü, sanki başka bir şeyler de söylemek istiyormuş gibi bir an duraksadı. Peggy’ye baktı. O da bakışına karşılık verdi. İkisi de tek kelime etmemiş olmalarına rağmen aralarında sözsüz olarak anlaşmışlardı.

Kathleen orada yokken ve Harry’nin diğer kamaraların kapılarını çaldığını duyarken, üç kız çabucak can yeleklerini giyip Katie’nin yatağının üzerine yan yana oturdular. Duydukları şeyi hazmetmeye çalışıyorlardı. Çay yapraklarında görülen kehanetin ve istasyondaki yabancıların söylediklerinin dile getirilmeyen anıları uğursuzca havada asılı duruyor gibiydi.

İlk konuşan Peggy oldu. “Şey, öyleyse eşyalarımızı hazırlayalım kızlar. Kathleen diğerleriyle birlikte birazdan döner. Sonra hep birlikte üst güverteye çıkan merdivene gideriz.”

“Kapıları açarlar, değil mi?” Katie’nin sorusu cevapsız kaldı. Hiçbiri bilmiyordu. “Şey, belki önce bir dua okumalıyız,” diye önerdi. “Yani hepimizin güvende olması için.”

Birbirlerine bakıp fikir birliğine vararak başlarını salladılar. Maggie, Séamus’un ayrılık hediyesi olarak verdiği tespihi eline aldı ve üç kız yatağın üzerinde oturmaya devam ettiler. İlk gördüklerinde çok beğendikleri White Star Line

battaniyelerini, şimdi ısınmak için omuzlarına sarmışlardı. *Selam Ey Meryem* ilahisini hayatlarında hiç olmadığı kadar büyük bir içtenlikle söylediler.

Duaları bitince bırakmaktan korktukları için hâlâ el ele tutuşmuş bir hâlde, sessizce oturmaya devam ettiler.

Harry bir kamaradan diğerine koşarak açılana kadar kapıları çalıyor ve içeridekilere can yeleklerini giyip hemen üst güvertelere çıkmalarını söylüyordu. Diğer mürettebat ve kamarotlar da aynısını yapıyorlardı.

Yolcuların birçoğu söylediklerini anlamıyor, ellerini havaya kaldırıp kamaradaki diğer insanlarla yabancı bir dilde konuşuyorlardı. Uyandırdığı insanlar onu pek ciddiye almadı, bu sabah iptal edilen tatbikatla ilgili bir şey olduğunu düşünüp Harry konuşurken başlarını salladılar ama sonra yataklarına geri döndüler. Bazıları da kapıyı hiç açmadı. Barda içki içerek geçirdikleri akşamdan dolayı sersemlemiş durumda oldukları için ne kapının çalındığını ne de koridorda yaşananları duya-bilecek vaziyetteydiler.

Kırk beş dakika kadar bir kamaradan diğerine koşturup sonsuz koridor labirenti ve merdivenin arasında bazen yolunu kaybettikten sonra, Harry geminin bariz bir şekilde eğim kazandığını fark etti. Scotland Road boyunca yokuş yukarı yürürken iki eliyle iki yanındaki duvarlara tutunuyordu. Arkadaşı Billy'yle karşılaşınca rahatladı.

“Ah Tanrım, dostum. Duydun mu? Lanet olsun, batıyoruz.”

“Hiç sorma. İlk beş bölüm tamamen su altında. Kazan dairelerinde neler olduğunu Tanrı bilir. Su geçirmez bölümleri

kapattılar, oradaki adamların hâlâ içeride olduklarını düşünüyorum. Adamlar jeneratörlerin çalışması için uğraşıyorlar. Böylece boğulurken kendimizi göreceğimiz kadar ışık olacak.”

“Ah Billy, böyle söyleme. Çok korkunç bir şey bu. Buz dağını gördün mü?”

“Evet. Gidip baktım. Yukarıda kemancıları dinleyerek viskilerini yudumlayan adamlar var. Sanki lanet olası bir buz dağı seyir turuna çıkmışlar. Tüm İrlanda çetesi yemek salonunda toplanmış. Onları gördün mü? Bazıları iyice kafayı bulmuş. Diğerleri de oturmuş tespîh çekerek dua ediyor. O bir işe yaramayan şeyleri okyanusun dibinde çekerler artık. Kaptan Smith cankurtaran filikalarının indirilmesini emretti.”

Harry bir şekilde yemek salonunda kendisine ihtiyaç olduğunu hissetti. “Tamam. Kapıları çalıp insanları uyandırmaya devam et. Ben yemek salonuna gidip herkesi yukarıya göndereceğim.” Koridorda geri dönüp ilerlemeye başladı. “Hey, Billy!” diye seslendi arkadaşına. “Seni yukarıda bulacağım. Tamam mı?”

Billy ona dönüp kendine özgü ukala sırtımasıyla baktı ve başparmağıyla kabul işareti yaptı. “Tabii, önce ben seni bulmazsam Walsh!”

Harry yemek salonuna gitmeden önce 115 numaralı kamaraya uğradı. Üç kız hâlâ sabırla Kathleen’in dönmesini bekliyordu.

“Yukarıya çıkmanız lazım kızlar,” diye ısrar etti. “Yemek salonunda bir sürü İrlandalı toplanmış. Büyük ihtimalle grubunuzdaki diğer insanları bulmak için hanımefendi de oraya

gitmiştir. Siz de oraya gitmelisiniz. Hemen. Buralarda kalmanız güvenli değil. Koridorlar çantalarını taşıyan insanlarla doluyor ve merdivenler tıkanıyor. Haydi, gidip hanımefendiyi yemek salonunda bekleyin. Onu bulduğunuzda valizlerinizi almak için geri gelebilirsiniz. Benim gidip diğer insanlara yardım etmem lazım.”

Sonra onları tekrar yalnız bıraktı.

“Tamam o zaman,” dedi Peggy ayağa kalkıp paltosunu alarak. “Söylediklerini duydunuz. Haydi gidelim.”

Maggie endişeliydi. “Ama teyzem burada beklememizi söyledi.”

“Onun ne söylediği umurumda değil Maggie. İşi uzamış veya kalabalığa takılıp kalmış olabilir. Sen de duydun, Harry koridorların kalabalıklaştığını söyledi. Seni bilmem ama geminin böyle meyillenmesi hiç hoşuma gitmiyor. Kısa süre sonra su buraya kadar yükselecek ve Atlantik’e dokunmak için buralarda oyalanmaya kesinlikle niyetim yok. Haydi, teyzeni bulacağız.”

Kathleen, arkadaşı Maura Brennan’ın korkusunu hissedebiliyordu. Bir elini içgüdüsel olarak şişkin göbeğinin üzerine koyduğunu fark etti.

“Eşyalarımızı toplamamız lazım Maura,” diye açıkladı ona bir kez daha, “ve üst güvertelere çıkmamız lazım. Herkese önce yemek salonunda toplanmalarını söyledim, böylece grubun tam olup olmadığını anlayabiliriz. Yani aynı tren yolculuğunda yaptığımız gibi.”

“Giyinecek miyiz?”

“Vakit yok. Yalnızca paltolarla ayakkabılar. Bir de şapkalar. Yukarısı soğuk olabilir.”

“Her şey yoluna girecek, değil mi Kathleen? Bizi kurtarmak için bir gemi göndereceklerdir, değil mi?”

“Eminim ellerinden geleni yapacaklardır Maura, evet. Şimdi burada dikilip çene çalmayalım, yemek salonuna gidelim. Gidip diğerlerini uyandıracağım.”

Kathleen sırayla tüm kamaraları dolaşıp hızlı, etkili ve soğukkanlı bir şekilde hareket ederek herkese buz dağından bahsetti ve üst güvertelere çıkmaları gerektiğini söyledi. Her zaman olduğu gibi pratik düşünüp kararlı hareket ederek, herkese çantalarını almalarını ve can yeleklerini giymelerini hatırlattı.

Dakikalar ilerlerken, korku duygusunun geminin her yerine yayıldığını hissetti. Sesler yükseliyor, bağırarak emirler veriliyor, insanlar ağlıyor, diğerleri onları sakinleştiriyor, gecenin bir yarısında neden yataklarından kaldırıldıklarını anlamaya çalışan çocuklar sakinleştirilmeye çalışılıyordu. Koridorlar yüklerini taşımaya çalışan insanlarla giderek kalabalıklaşıyordu. Her boy ve biçimde çantalar, çeşit çeşit bavullar ite kaka taşınıyordu. Diğerlerinin geçmesine izin vermek için insanlar koridorun duvarlarına yapışıyordu. Kathleen her şeyin karma-karışık bir hâle geldiğini fark etti ve bu durum onu endişelendirdi.

Ballysheen grubuna talimatlarını veren ve onların yemek salonuna gideceğinden emin olan Kathleen, gemi fark edilir derecede eğim kazandığından, koridorun iki yanındaki duvarlara tutunarak kızları almak için kendi kamarasına gitti.

Suyu önce ayaklarıyla hissetti, buz gibi suya değince yaşadığı şok irkilmesine sebep oldu.

Suyun geminin ön kısmındaki kamaralara çoktan dolmuş olduğunu fark ederek, “Ah Tanrım,” diye bağırdı. Bileğine kadar gelen suyu sıçratarak ilerlerken telaşlı bir sesle ileriye doğru bağırdı. “Kızlar, haydi gelin. Acele etmeliyiz.”

Kamaranın kapısını itip açtığı anda donup kaldı. Kamara boştu. Kızlar gitmişti. Yatakların üzerinde yalnızca Peggy’nin şapkası ve Maggie’nin küçük siyah çantası vardı.

rağmen diğerlerine geminin battığı söylenmişti. Ama herkes burada durup mürettebattan veya subaylardan gelecek talimatları beklemeleri gerektiği konusunda aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. Normal hayatlarında talimat beklemeye alışkınlardı, bu yüzden şimdi de aynı şeyi yapacaklardı.

Erkeklerin arasında gruplar hâlinde oturmuş kadınlar, *Selam Ey Meryem* ilahisini söylüyorlardı. Anneler kafaları karışmış küçük çocuklarını battaniyelere sarmış onları yatıştırmaya, korkularını gidermeye çalışıyorlardı. Fakat Maggie kadınların gözlerine baktığında, korkularının çocuklarındaki kadar gerçek olduğunu görebiliyordu. İngilizce konuşamayan veya anlayamayanlar bir araya toplanmış, ne yapacaklarını ya da ne soracaklarını bilemez bir hâlde oturuyorlardı. Birisi piyano çalıyordu. Bazıları karmaşadan faydalananak bardan içki alıyordu. Tüm masaların son derece düzgün bir şekilde ertesi sabahki kahvaltıya hazırlanmış olması Maggie'yi çok etkiledi. Tertemiz, bembeyaz, keten masa örtüleri ve düzgünce dizilmiş tabaklar, etrafta sürüp giden karmaşa ve düzensizlikle tezat oluşturuyordu. Son birkaç gündür tüm bu küçük detayları hayranlıkla takip etmişti. Şimdi gemi içindeki binlerce yolcuyla birlikte batmak üzereyken her şeyin hâlâ bu kadar temiz ve düzenli olması son derece gülünç geliyordu.

Onları ilk gören Maura Brennan oldu. "Maggie! Kızlar! Bu tarafa," diye seslendi. Nerede olduğunu görebilmeleri için bir masanın üzerine çıkmıştı.

"Ah, Tanrı'ya şükür. Kızlar, bakın. Bayan Brennan'la diğerleri orada."

Gruplar hâlinde toplanmış insanların arasından yürüyerek, her tarafa dağılmış çantalarla valizlerin üzerinden atlayarak,

yollarını kapatan insanların etrafından dolanarak ilerlediler. Maggie genç İngiliz kızı Elsie'nin yanından geçti. Ailesiyle birlikte oturuyor, bebek kardeşini kollarında sallıyordu. İki kız birbirlerine baktı ve çaresiz bir ifadeyle gülümsediler. Gaydacının başka bir grup adamla hızlı hızlı konuştuğunu gördü. Bu muazzam gemide geçirdikleri birkaç gün boyunca tüm bu yüzlere ne kadar aşına olduğunu görmek Maggie'yi etkiledi. Herkese ne olacağını merak etti.

Maggie, Ballysheen grubundaki tanıdık yüzlere çabucak göz atıp teyzesinin yüzünü onların arasında göremeyince, "Kathleen teyze nerede?" diye sordu.

"Herkesi uyandırıyor Maggie. Her zamanki gibi hepimizi organize etti. Hepimiz uyanıp paltolarımızla ayakkabılarımızı giyene kadar koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Bize burada beklememizi söyledi. O da yanımıza gelecekti."

Maggie tekrar etrafına bakındı. "Ama burada değil Bayan Brennan! Onu göremiyorum."

"Şey, belki de sizi almak için gitmiştir. Yakında gelir. Endişelenmeyin çocuklar."

"O gelmeden kamaradan ayrılmamamız gerekirdi. Nerede olduğumuzu merak ediyordur. Belki de bizi kamarada bekliyordur. Geri gitsem mi?"

"Yüce Tanrım! Kesinlikle geri *gitmeyeceksin*. Gemi batıyor. Eğer bir yere gitmemiz gerekiyorsa o da üst güverteler."

"Ah Maggie. Şapkam! Şapkamı unuttum." Peggy çoktan arkasını dönmüş, şapkasını almak için kamaraya gitmek üzere yürümeye başlamıştı.

"Bekle! Peggy bekle!" diye bağırdı Maggie. "Seninle geliyorum."

Böylece kimse onları durduramadan önce iki kız yollarına çıkan insanları itip kakarak koridora çıktı. Koşabilecekleri yerlerde koşuyor, bunu yapamadıklarında özür dileyerek insanları iterek geçiyorlardı.

Kamaralarına yaklaşırken, suyun uğursuz bir şekilde koridorda yükselmekte olduğunu gördüler.

“Ah Peggy, bak. Buralara su dolmaya başlamış bile!”

Peggy bir an bile düşünmeden Maggie’yi de arkasından çekerek suya doğru ilerledi. Suyun soğukluğu ikisinin de nefesinin kesilmesine ve çığlık atmalarına neden oldu. Paltolarının etekleri suyun içinde yüzüyordu.

“Evet Maggie. Su dolmaya başlamış. Benim sevgili yeni şapkamın da suya gömülmesine izin vermeye hiç niyetim yok.”

Kamaraya girdiklerinde Kathleen’in orada olmadığını hemen fark ettiler. Maggie teyzesi için korkuyor, kendileri geri dönene kadar teyzesinin de yemek odasına, diğerlerinin arasına gitmiş olmasını umuyordu.

Ranzanın üstündeki yatağına çıkan Peggy, her zaman yatağın içine koyduğu şapkasını ve eldivenlerini aldı. Tekrar aşağıya inerken bacaklarını tekrar buz gibi suya sokmaya zar zor cesaret etti. Karşı ranzanın üstündeki Maggie’nin yatağının ayak ucunda küçük siyah bir çantanın durduğunu fark etti.

“Hemen buradan çıkmayı mı düşünüyorsun, yoksa şunu da yanına alacak mısın?” diye sordu çantayı göstererek.

Maggie, teyzesinin ranzanın altındaki yatağının kenarına tutunarak kendi yatağına uzanırken, “Onu tamamen unutmuştum,” diye cevap verdi. Çantayı bulana kadar yatağının üzerini el yordamıyla araştırdı.

Çekinerek tekrar suyun içine girerken içgüdüsel olarak elini paltosunun cebine soktu, mektupların hâlâ orada olduğunu

anlayınca rahatladı. Sonra birkaç gündür evleri olan küçük odadan çıkıp su sıçratarak koridorda ilerlediler.

“Burada çok eğlendik, değil mi?” diye yorum yaptı Maggie. Harry, Peggy’ye gülümsedikten sonra nasıl kıkırdadıklarını, gecenin geç saatlerine kadar Amerika’da yaşamının nasıl bir şey olacağı konusundaki sohbetlerini ve Maggie’nin Séamus’a göndereceği telsiz telgraf mesajında ne yazmaya karar verdiğini öğrendiğinde Kathleen teyzenin kendisine nasıl baktığını hatırladı. Zengin ve ünlü insanları gözetlemek için gizli merdivenden üst güverteye çıkmışlardı. Bir an aklından orada neler olduğu geçti. Yemek sonrası içki keyifleri ve huzurlu uyuklamaları, hiç şüphesiz cankurtaran filikalarını açan mürettebatın çıkardığı gürültüyle bozulmuş olmalıydı.

“Çok eğlendik, değil mi ama?” Peggy durup yüzünü arkasına döndü. “Maggie, bu geminin batmak üzere olduğuna inanamıyorum. Eğer aklımı kaçıracak kadar korkmuyor olsam rüya gördüğümü düşünürdüm. Biliyorsun, her şey yoluna girecek. Queenstown istasyonundaki o adam benim hayatta kalacağımı söylemişti ve biliyorsun sensiz asla hayatta falan kalmam.”

İki arkadaş birbirlerine endişeyle gülümsediler ve sonra kol kola girdiler.

“Haydi Peggy. Bu suyun görünümünden hiç hoşlanmadım. Cankurtaran filikalarına gitmemiz lazım.”

Ayakkabılarından içeriye giren buz gibi su yüzünden titreyerek ellerinden geldiği kadar hızlı bir şekilde yemek salonuna doğru yürüdüler. Suyu şapırdatarak ilerliyorlardı, paltolarıyla elbiselerinin etekleri ıslanmıştı ve dizlerine dolanıyordu.

Oradan ayrıldıkları birkaç dakika içinde yemek salonuna tamamen korku ve karmaşa hâkim olmuştu. İçeride öncekinin iki katı kadar insan varmış gibiydi. İki kız salonun arka tarafına, grubun diğer üyelerinin olduğu yere doğru ilerlediler. Arkadaşları hâlâ oradaydı ama Kathleen'den hiçbir iz yoktu.

Harry, üst güvertelere çıkan merdivende toplanmış olan kalabalığın arasından ilerlemeye çalışıyordu. Herkesin rahat hareket etmesine engel olan can yelekleri ve valizler yüzünden neredeyse imkânsız bir uğraştı bu. Durum ümitsiz bir hâle gelmişti ve Harry zamanın azaldığını biliyordu. Geminin buz dağına çarpmasının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Gemiden ayrılmaları için en fazla bir saatleri olduğunu biliyordu.

Yaklaşık yirmi beş kişilik bir grubu geminin alt kısmındaki şartlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu ama neredeyse imkânsızdı. Nihayet güverteye ulaştığında, gürültü ve buz gibi gece havasının acı soğuğu onu şaşırtıcı bir kuvvetle sarstı. Bir saat önce buradan ayrılırken gemide yaşanan tuhaf sakinlikten tamamen başka bir manzara vardı. İnsanlar çılgın gibi henüz denize indirilmemiş cankurtaran filikalarına binmeye çalışıyordu. Mürettebat, bacalardan kesik kesik çıkan buharların tıslamaları arasında birbirlerine seslerini duyurabilmek için bağırarak emirler veriyordu. Harry bu sağır edici, çığlık gibi ses yüzünden kulaklarını elleriyle kapatmak zorunda kaldı.

Yolcu grubunu güvenle güverteye getirdiği için rahatlayan Harry, geminin iskele tarafına, cankurtaran filikalarının ilk indirileceği tarafa doğru yürüdü. Subaylar bağırarak talimatlar

verirken yolcular tereddüt ediyor, iki yüz metre aşağıdaki buz gibi okyanusun korkutucu karanlığına yavaş yavaş indirilen ahşap cankurtaran filikalarına binip binmemeye karar veremiyorlardı.

Bir kadının, filikaya binmesi için dil dökerek kendisini ikna etmeye çalışan bir adama, “Binmeyeceğim John, binmeyeceğim,” dediğini duydu. “Sensiz binmeyeceğim.”

“Ben bir sonraki filikada olacağım,” diye güvence verdi adam ona. “Tüm kadınlar ve çocuklar güvenli bir şekilde bindikten sonra erkeklerin binmesine izin verecekler. Şimdi bin haydi. Diğerlerine engel oluyorsun. Bir karmaşaya sebebiyet vermek istemeyiz.”

Kadın en sonunda yumuşadı, gönülsüzce filikaya binip kırk civarında kadın ve çocuğun arasına oturdu. Onun da binmesiyle, filika devasa geminin yan tarafından indirilmeye başladı. Harry’ye sanki filikada daha fazla insan için yer varmış gibi geldi ama mürettebatın ne yaptıklarını bildiğini düşündü. Belki de filikalar en fazla bu kadar ağırlık taşıyabiliyordu.

Yaklaşık yirmi beş kişilik kendi grubuna, sonraki filikayı bekleyen bir grubun yanına doğru yol gösteren Harry, daha fazla insan getirmek için yemek salonuna geri döndü. Özellikle Peggy ile diğer kızları görmek istiyordu. Hepsinin yemek salonunda toplandığını, ne yapacakları konusunda talimat beklediklerini düşünüyordu.

Merdivene döndüğünde, yemek salonuna gitmesinin pek mümkün olmadığını anladı. Merdiven şimdi tamamen insan bedenleri ve bagajlarla dolmuştu. Kamarotlar ve tayfalar, onların güverteye çıkmalarına engel olmak için merdivenin başında durmuşlardı. Bu yoldan aşağıya inip kızları yukarıya çıkarmak mümkün değildi. Harry soldan sağa doğru etrafına bakındı. Baktığı her yerde aynı görüntü vardı.

“Hey! Dostum,” diye bağırdı kendisiyle aynı kamarada kalan bir kamarota. Yukarıya çıkmaya çalışan alt sınıf yolculara engel olmaktan sorumluymuş gibi görünüyordu. “Neler oluyor? Neden yukarıya çıkmalarına izin vermiyorsun?”

“Subayların emri dostum. Panik yaratıyorlar, hepsi filikalara üşüşüyor ve suya indirilirken içine atlamaya çalışıyorlar. Bir kadının denize düştüğünü gördüm. Hepsi çıldırmış gibi. Üstelik lanet olası valizlerini de getiriyorlar. Şunlara baksana. Çantalar, sandıklar, daha neler neler. Sanki batan bir gemiden kurtulmaya değil de bir eğlence gemisine binmeye çalışıyormuş gibiler.”

“Ama onları merdivene tıklılmış bir hâlde tutamazsın. Diğerleri nasıl yukarıya gelecek?”

İki adam birbirine baktı, sonra kamarot omzunu silkti. “Biliyorsam ne olayım dostum. Biliyorsam ne olayım. Yalnızca emirleri uyguluyorum. Hepsi bu.” Sesinde, Harry’nin hoşlanmadığı bir teslimiyet vardı.

Tam o sırada bir köpeğin havladığını duydu. Sesin geldiği yöne döndüğünde, birkaç gün önce köpeğini üst güvertede gezintiye çıkardığı kadını gördü. Beyaz, ipek bir gecelikle orada dikiliyordu. Boynunda bir kürk etol, başında bir kürk şapka ve omuzlarına şık bir şekilde atılmış bir kürk palto vardı. Köpeği kucağındaydı, tüm bu gürültüye ve karmaşaya havlıyordu. Nişanlısı can yeleğini giymesi için ısrar ediyordu.

“Ah, Tanrı aşkına söylenip durmayı bırak artık Robert,” diye azarladı onu. “Subayın, can yeleklerini filikaya bindikten sonra giymemizi söylediğinden gayet eminim. Hâlâ güvertede dikilirken o lanet olası şeyi giymenin bir anlamı yok. Yalnızca ayağımıza dolanacak. Öyle de çirkin bir görünüşleri var ki. Kesinlikle gerekli olmadan önce o şeyi giymeye hiç niyetim yok.”

“Ah, tam tersi sevgilim,” diye cevap verdi Robert, can yeleğini kadının başından geçirmeye çalışırken. “Bu sezonun son modası. Şimdi herkes bunları giyiyor! Etrafına baksana!”

“Of Robert, Tanrı aşkına,” diye söylendi, porselen yüzünde bariz bir iğrenme ifadesiyle. “Sululuk yapma. Lütfen Anna’ya da Edmund için bir battaniye getirmesini söyler misin? Zavalılık soğuktan tir tir titriyor. Baksana şuna!”

Harry konuşmayı dinlerken kulaklarına inanamıyordu. Kadının filikaya binmek için acelesi yokmuş gibi görünüyordu, üstelik de tam şu anda nasıl görüldüğü konusunda *gerçekten* endişe mi ediyordu? Tanrı aşkına, gemi batıyordu! İnsanlar kendilerini kurtarmak için hayatlarından oluyorlardı. Vivienne Walker-Brown ise nasıl görüldüğünü düşünüyor ve değerli köpeğinin iyi olmasını istiyordu.

Harry ilk gördüğü an bile ondan hiç hoşlanmadığını hatırladı. Kadın şu an gözüne bencilliğin simgesi gibi görünüyordu ve İrlandalı kızları birinci sınıftaki budalaları gizlice gözetlesinler diye gizli merdivenden yukarıya çıkardığında, bu kadından nasıl olup da etkilendiklerini hiç anlamıyordu.

Merdivenler!

Neden bunu daha önce düşünememişti?

Kendini toparlayıp geminin öbür tarafına doğru koştu. Beyefendilerin sigara odasını ve Palmiye Bölümü’nü geçip, bu sabah kızları yukarıya çıkardığı mürettebat merdivenine gitti. Telaş içinde koştururken, birinci sınıf yolcularından çoğunun can yeleklerini giymiş olarak hâllerinden memnun bir şekilde sohbet ettiklerini, müzisyenler sakinleştirici bir müzik çalarken içkilerini ve purolarını içtiklerini hayal meyal fark etti. Buz dağı hâlâ uzakta uğursuz bir şekilde dikiliyor, güverteye düşmüş buz parçalarının etrafında hâlâ insanlar toplanıyordu.

Boş olan merdivenden aşağıya inen Harry, Scotland Road koridoru boyunca koşarak, artık iyice öğrendiği koridorlar labirentinden yemek salonuna doğru ilerledi. Yanından geçtiği insanlara bulundukları yerde kalmalarını söylüyordu. “Geri geleceğim,” diye bağırdı onlara. “Burada bekleyin. Merdivenler kapalı. Yukarıya nasıl çıkacağımızı biliyorum. Burada bekleyin.”

Yemek salonuna tamamen karmaşa hâkimdi. Kalabalığı itip kakarak, Peggy’yi ve İrlandalıları grubunu en son gördüğü yere, piyanoya doğru ilerledi.

Orada değillerdi.

Telaşla odanın her tarafına bakındı. En sonunda uzakta yeşil bir şapka gördü. Rahatladı ve acele edip kendisiyle birlikte gelmelerini söylemek için gruba doğru koştu. Maggie’yi omuzlarından kavradı. “Maggie, dinle. Merdiveni kullanarak güverteye çıkamazsınız. Anladın mı? Merdivenler tıka basa insan dolu ve şu anda kimsenin güverteye çıkmasına izin vermiyorlar.”

Maggie gözlerinde dehşet ifadesiyle ona baktı.

“Gizli merdiveni hatırlıyor musun Maggie? Bu sabah sizi yukarıya çıkarttığım merdiveni?”

“Evet.”

“Hemen oraya gidin. Yukarıya çıkmanın tek yolu orası. Grubunu alıp git, sizinle orada buluşuruz. Yolu hatırlıyor musun?”

Peggy onları dinliyordu. “Ben hatırlıyorum,” dedi. “Herkesi oraya götürürüm.”

“Bizimle gelmeleri için birkaç kişi daha alacağım,” diye devam etti Harry. “Sizinle güvertede görüşürüz. Merdivenin başında bekleyin. Filikanın nerede olduğunu biliyorum.”

Maggie onun kolunu tuttu. “Harry, şurada oturan aileyi de alabilir misin?” Genç İngiliz kızı Elsie ve ailesinin olduğu tarafı işaret etti. “Küçük bir bebekleri var.”

“Tamam, alacağım. Şimdi hepiniz gidin. Ve çabuk olun. Fazla zaman kalmadı.” Çantalarıyla valizlerine uzandıklarını görünce tekrar konuştu. “Bagajlarınızı bırakmak zorundasınız. Bunlar için yer yok, ayrıca insanların hareket etmesini zorlaştırıyor ve ayak bağı oluyorlar.”

Maggie, Harry’nin İngiliz ailenin yanına gitmesini ve babalarıyla sessizce konuşmasını izledi.

Gruplarında bir şaşkınlık oldu ve Harry’nin söylediği gibi çantalarını bırakıp bırakmamaları gerektiği konusunda aralarında tartışma başladı.

“Adam ne diyorsa onu yapalım,” dedi Maura Brennan sert bir ses tonuyla. Kathleen’in yokluğunda grubun lideri olduğunu farz ediyordu. “Çantaların içinde yerine koyamayacağımız hiçbir şey yok. Canın mı yoksa malın mı deseler, hangisini seçeceğimi biliyorum. Haydi şimdi hepiniz gelin. En azından kendimize bir şans verelim.”

Gönülsüzce çantaların oluşturduğu yığından uzaklaştılar. Tüm çeyizini geride bıraktığını düşünen Ellen Joyce hepsinden çok ağlıyordu. Odadan çıkarken Katie kolunu onun omzuna sardı. “Yüzüğün ve güzel altın saatin hâlâ sende Ellen. Nişanlın, başımız bu kadar beladayken çarşaflar ve danteller için telaşlanmanı istemezdi.”

Maggie, Peggy ve Ballysheen grubunun geri kalanıyla birlikte yemek odasından çıkıp koridorda mürettebat merdiveni-ne doğru ilerlerken, küçük siyah çantasını hâlâ elinde tuttuğunun farkında bile değildi.

Aynen Harry'nin söylediği gibi, merdivende başka kimse yoktu. Sadece birkaç mürettebat ve kamarot onu kullanıyordu. Maggie merdivenin demir basamağına bastı. Güverteye ve güvenliğe giden yol açıldı.

Kathleen merdivenlerde sıkışmıştı. Güverteye çıkamıyordu çünkü subaylar onlara izin vermiyordu. Geriye de gidemiyordu çünkü arkasında dalgalanan bir insan denizi vardı.

Annesinden ayrı düşmüş küçük bir erkek çocuğuna yardım etmek için merdivene gitmişti. Üç kızın kamarada olmadıklarını keşfettikten sonra yemek salonuna doğru giderken çocuğu koridorda görmüştü. Bir köşeye sinmiş, "Anneciğim! Anneciğim!" diyerek korkmuş bir kedi gibi inliyordu. Çocuğu, annesini en son nerede gördüğünü söylemesi için zorladığında, minik parmağı en sonunda karmaşa içindeki merdiveni göstermişti. Kathleen çocuğun elini tutarak aceleyle merdivene gitti. Annesi merdivenin üst kısmına yakın bir yerdeydi. Çocuğun adını sesleniyor, çılgın gibi arkasındaki yüzlerin arasında oğlunu arıyordu. Kathleen çocuğu annesinin yanına çıkarmış, sonra da orada sıkışıp kalmıştı.

Kamarot Harry'nin adını vererek merdivenin başındaki subaya neler olduğunu sorabileceğinden emindi. Eğer gururlu bir kadın olmasaydı, Harry'ye seslenip Ballysheen grubuna onlarla güvertede buluşacağını söylemesini isteyebilirdi. Ama bir haysiyeti vardı ve ne kadar ümitsiz bir durumda olursa olsun, bir balıkçının karısı gibi ciyak ciyak birinin adını bağırmak Kathleen Dolan'ın karakterine aykırıydı. Bu yüzden

diğer insanlarla birlikte dikildi ve güverteye çıkıp filikaya binme sırasının kendilerine gelmesini sabırla bekledi.

Kathleen tam o anda bir silah sesi duydu. Hayatında ilk defa gerçekten dehşete kapılmıştı. Harry onları uyandırıp neler olduğunu söylediğinden bu yana ilk kez yeğenini veya diğerlerini bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

Male Branch
Female Branch
Married Branch

EMERY, IMRIE & CO.,
100 QUEEN STREET, S.W.
LONDON, E.C. 4
JAMES STREET
LONDON, E.C. 4
SOUTHAMPTON

Agents at Paris—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la Paix

WHITE STAR LINE.

HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN
HEMLOCK & HENDERSON	QUEEN

JAMES SCOTT & CO., Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cass, Illinois

1 Mayıs 1982

Grace rüzgârın vahşiliğini, arpa tarlalarından fısıldayarak Gesip nehirlerle göllerin yüzeyini dalgalandırmasını ve gökyüzündeki bulutları hızla uçurmasını severdi. Tüm çocukluğunu açık havada, doğanın içinde geçirmiş bir kız olarak rüzgâr ona hayatta olduğunu hatırlatan deli dolu bir özgürlük duygusu verir, ruhunu yeni bir enerjiyle beslerdi.

Doğum günü partisinin üzerinden iki hafta geçmişti ve hoş, rüzgârlı bir cumartesi günü Maggie'nin evinden yakındaki kasabaya gidiyorlardı. Maggie arabanın yolcu koltuğunda oturmuş her zamanki gibi diğer sürücülerin dikkatsizliği konusunda yorum yapıyor, şoförler arabaları sollarken onlara söyleniyordu. Grace onlara dikkat etmiyordu, umurunda değildi. Düşünüyordu. Yıllardır ilk kez geçmişi ve geleceği

hakkında gerçekten düşünüyordu. Heyecanlı, kararlı, umutluydu.

Grace, iki yıl önce üniversiteden eve döndüğünden beri ilk defa Maggie'yi alıp ikindi çayı içmeye ve kek yemeye götürüyordu. Maggie'nin merhum kocasının yattığı mezarlıktan dönerken önünden geçtikleri küçük bir kafenin çekimine kapılarak şans eseri içeri girmeye karar vermişlerdi. Maggie bir fincan çay içmek istediğini söylemişti ve nehrin kenarına kurulmuş *Kiraz Ağacı Kafe* davetkâr, soluk pembe kapısıyla çok hoşuna gitmişti. Kafenin hayal edilebilecek en kocaman, en lezzetli kek dilimlerini sunduğu ortaya çıkmış ve cumartesi günleri ikindi çayı gelenekleri doğmuştu.

Kiraz Ağacı Kafe ilginç, samimi, kulübe mutfağına benzeyen tasarımıyla basit bir yerdi fakat temiz ve bakımlıydı. Sahibi arkadaş canlısı, son derece kilolu, genellikle mutfakta gürültülü kahkahalar attığı duyulan Beth isminde bir kadındı. Her zaman Maggie'yi iyi ağırlamak için ısrar ederdi. Maggie'nin kendi büyükannesini hatırlattığını ve bu yaşlı hanımın her hafta kapıdan girdiğini görmekten mutluluk duyduğunu söylerdi. Elbette Maggie tüm bu ilgi ve özene bayılır, özellikle beyaz keten masa örtülerini, küçük vazolara konmuş pembe ve beyaz papatyaları çok severdi. Son derece şık ve kibar görüldüğünü, çok uzun zaman önce gördüğü küçük bir kafeye benzediğini söylerdi.

Arabayı kafenin girişinin dışındaki her zamanki yerlerine park eden Grace, Maggie'ye arabadan çıkması için yardım etti. Rüzgâr saçlarını savurup paltolarını çekiştirirken ikisi kıkırdadı. Kafeye, masalardaki menü kartlarını uçuracak bir rüzgârla birlikte girdiler ve pencerenin yanındaki en sevdikleri yerlerine oturdular. Maggie rahat sandalyesine yerleşirken

Grace paltosunu çıkarmasına yardım etti. Garson onlara iki dilim elmalı turtayla bir demlik çay getirdi. Her zaman bunları sipariş ederlerdi.

“Grace,  u i e bak,” diye kıkırdadı Maggie. “ ki kişilik  ayımız geldi ve ben daha k ıymı sandalyeme bile koymadım!”

Grace bir kahkaha patlattı. Maggie’nin sesinde Amerikan aksanıyla karışan  rlandalılara özgü kıvraklı ı duymak hoşuna gidiyordu. Yalnızca  rlandalı tarafından gelmiş olabilecek bazı ifadeleri ve söylemleri yakalamaya bayılırdı.

“ ey Maggie,” dedi Grace,  atalını yumuşak elmaya daldırarak. “Sana sormayı çok istediğim bir şey var.”

Maggie porselen fincanının arkasından torununun çocuğuna baktı. Kısa bir süre yüzüne vuran temiz hava, genellikle solgun olan yanaklarına renk vermişti. “Evet tatlım. Nedir o?”

“ ey, Titanic ve diğer şeyler hakkında benimle neden şimdi konuşmaya karar verdiğini merak ediyorum. Yani bunca yıldan sonra... Annemle, b y kannemle veya aileden başka biriyle bu konuyu gerçekten konu mu  muydun?”

Maggie, Grace’in ceviz rengi gözlerine bakarak i  çekti. Son aylarda o gözlerde donukluk hâkimdi ama  imdi Maggie’yi hoşnut eden heyecan parıltılarını seçebiliyordu.

“Grace, senin bir hikâyeye ihtiya ın varmış gibi görünüyordu ve benim de sana anlatacak çok iyi bir hik yem vardı. Sanırım biraz da yirmi bir ya ına girmeni izledi im için oldu. Benim gibi ya lı insanlarda doğum günleri böyle bir etki yapar. Yani kendini nostaljik hissedersin ve başka bir değerli doğum günü g rd   n için şanslı olduğunun farkına varırsın. Sanırım çok uzun süre daha buralarda olamayabilece im gerçeği üzerinde düşünmeye ba ladım. Titanic hikâyesi de benimle birlikte yok olabilir.”  ayından bir yudum alıp

turtasını böldü. “Bu hikâyenin tamamen unutulamayacak kadar önemli olduğunu düşündüm.”

“Ama bu konuda büyük büyükbabam James’le konuşmuş olmalısın?”

“Ah, evet tatlım. Elbette konuştum. Büyük büyükbaban bu konu hakkında her şeyi biliyordu.” Kocası hakkında konuşurken her zaman yaptığı gibi durakladı. Taparcasına sevdiği ve çok özlediği adam hakkındaki özel düşüncelerinin içinde bir an için kayboldu. “Ama biliyorsun Grace,” diye devam etti, “Titanic’in battığı o gece öylesine korkunçtu ki benim gibi hayatta kalan insanlar bu konudan bahsetmek istemediler.”

Elmalı turtasından bir ısırık daha alıp yavaş yavaş çiğneyerek tadım çıkardı ve konuşmasına devam etmeden önce ne kadar lezzetli olduğu konusunda coşkuyla yorum yaptı. “Ayrıca sanırım insanlar hayatlarına devam etti, tarih yazılmaya devam etti ve maalesef dünyanın her köşesinde insanlığı bekleyen daha kötü şeyler olmaya devam edecek. Vietnam’da neredeyse altmış bin Amerikan askerinin öldüğünü biliyor musun?” Ağzındaki bir kırıntıyı temizlemek için durakladı.

“Fakat insanlar her zaman Titanic hikâyesiyle büyülendiler,” diye belirtti Grace, garsona biraz daha süt istediğini işaret ederken. “Onun hakkında her şeyi biliyorum. Ayrıca okullardaki tarih derslerinde de her zaman gündeme gelir.”

“Ah, evet tatlım. Bunu biliyorum. Fakat biz kurtulanlar açısından çok acı verici bir hatıradır. Benim gibilerine göre Titanic, muhteşem yatak odalarından ve diğer gemilere kıyasla daha hızlı gitmesini sağlayan kazan dairesinden ibaret değildir. Bana göre Titanic, gerçek insanlar, gerçek yaşamlar ve geleceğe dair gerçek umutlar demek. Ve bu, okyanusun derinliklerinde yok olmasını izlediğim şey” Yaşlı kadın düşüncelerini

toparlamak için bir an duraksadı. “New York’taki gazetecilerle konuştuktan ve Chicago’ya gider gitmez Mary teyzeme her şeyi anlattıktan sonra bu konuda bir daha asla konuşmak istemedim. Ona anlatmak zorundaydım, anlıyor musun? Her şeyi tekrar yaşamak zorunda kaldım. Kafamın içinde korkunç düşünceler dolaştı. Okyanusun dibindeki tüm o zavallı insanlar ve ...”

Grace, Maggie’nin gözlerinin yaşlarla parladığını görünce elini tuttu. “Yapma Maggie. Düşünme. Bunlar senin için çok üzücü anılar.”

“Birinci yıl dönümünden sonra bu konuda konuşmayı reddettim,” diye devam etti Maggie. “Aile içinde Titanic’ten hiç bahsedilmedi. Büyük büyükbabanla ben bu konuyu yalnızca her yıl olayın yıl dönümünde konuşurduk. Fakat diğer herkes bu olayın benim geçmişimin bir parçası olduğunu ve o anıları tekrar hatırlamak istemediğimi bilirdi. Büyük büyükbaban öldükten sonra Titanic konusunu hiç kimseyle konuşmadım. Giderek gençleşmediğimin farkındaydım ve doğum gününde mumları üfleme izlerken, gelecekte torunumun torunlarının, büyük büyükannelerinin o korkunç olaya dâhil olduğunu hiç bilmeyeceklerini fark ettim.”

Grace ikisinin fincanına da çay doldurdu. Başka müşterilerle birlikte içeriye giren rüzgârı ikisi de fark etmedi. Huzurlu bir sessizlik içinde çaylarını yudumladılar.

“Peki bu bahsettiğin torunun torununu nasıl göreceksin acaba?” diye sordu Grace. Gülümsüyor ve ruh hâllerinin biraz değişmesini ümit ediyordu. “Sen, büyükannem ve annem, hepiniz daha yirmi yaşıma girmeden anne olmuşsunuz ama ben en azından kırk yaşına kadar bebek yapmayı kesinlikle düşünmüyorum!”

“Aynen öyle,” diye cevapladı Maggie. “Üstelik o günleri görene kadar buralarda olma şansım pek yok, değil mi? Bu yüzden aklım hâlâ başımdayken sana her şeyi anlatmam gerektiğini düşündüm. Böylece yaşımdan dolayı delirdiğimi düşünerek Beni Fairfield’deki o tımarhaneye tıkmaya kalkmazsın.” Grace’e göz kırpıp diğer elini de tutmak için uzandı. “Kathleen teyzemin her zaman dediği gibi, ‘en büyük hikâyeleri zaman anlatır.’ Sanırım haklıymış.”

Garson her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için geldiğinde konuşmalarına bir süre ara verdiler. Grace, bu göze çarpmayan küçük kafede oturmuş çok tuhaf bir konuşma yaptıklarını düşündü. Maggie’nin geçmişini bilseler, acaba etraf-taki insanlar ne düşünürdü?

“Titanic hayatıma çok büyük bir darbe vurdu Grace. Bazen, boğulmamış olsam da evimden ayrılmamın ve sevdiğim birçok insanı kaybetmemin beni sonsuza kadar değiştirdiğini düşünüyorum. Görüldüğü gibi ben şanslıydım. Filikaya bindim ve hayatıma devam ettim. Harika bir adamla evlendim, birlikte pek çok mutlu yıl geçirdik. Üç muhteşem çocuğumuz, bir sürü torunumuz oldu, hatta birkaç tane de torun çocuğu gördük. Yani kesinlikle şikâyet edemem, değil mi?”

Grace dalgın dalgın tabağında kalan birkaç kırıntıyı dürtüyordu. “Kesinlikle çok mutlu bir hayat yaşadın Maggie, değil mi? Titanic’e rağmen.”

“Tam olarak değil.” Maggie, Grace’e baktı. Fincanım ağzına götürürken, elleri her zamanki gibi hafifçe titriyordu. “Ben Titanic *sayesinde* çok mutlu bir hayat yaşadım. Yaşam kırılgan bir şeydir Grace, bir kiraz çiçeğinin yaprağından farklı değildir. Bir an büyüyüp çiçek açarken, bir an sonra aniden çıkan bir rüzgârla yere düşebilir. Hayatımızı garanti olarak

görmemeli ve kendimizi mutlu etmek için elimizden geleni yapmalıyız.” Sonra bir an durakladı. Özel bir anısını hatırladı ve dudaklarının kıyısında küçük bir gülümseme belirdi. “Pekiyi sen mutlu musun Grace? Gerçekten mutlu musun?”

Grace fincanları tekrar doldururken cevap vermeden önce biraz düşünme fırsatı buldu. Kendisini nasıl hissettiğini Maggie’nin her zaman anlayabilmesini seviyordu. Babası da bunu yapabiliirdi ve o gittikten sonra Maggie onun yerini aldığı için memnundu.

“Sanırım değilim. Gerçekten mutlu değilim. Ama...” diye devam etti Maggie’nin neredeyse saydamlaşmış elini sıkarken, “...olacağım. Mutlu olacağım. Titanic’le ilgili tüm açıkladıkların ve özellikle günlüğüne Seamus’a olan aşkı yazma şeklin, son birkaç hafta içinde bu konuyu gerçekten düşünmememe sebep oldu. Ben de öyle hissetmek istiyorum Maggie. Bir zamanlar hissetmişim de... Jimmy’ye karşı. Bu yüzden denemeye ve onunla tekrar iletişime geçmeye karar verdim. Benden haber almak isteyip istemediğini yalnızca Tanrı bilir. İstedikinden şüpheliyim ama sanırım tek yapabileceğim şey denemek. Ayrıca,” diye devam etti, fikrini değiştirmeden önce tüm bunları söylemesi gerektiğini hissederek, “Titanic hikâyesi hakkında yazdığım makaleyi eski öğretmenim Profesör Andrews’a göndereceğim. Yazımın Tribune gazetesinin editörüyle tekrar irtibat kuracak kadar iyi olup olmadığına bakmasını istiyorum. Pek şansım olduğunu sanmıyorum ama şey...”

“Sanırım yalnızca denemelisin,” diye tamamladı Maggie.

“Evet.” Grace gülümsedi. “Aynen.”

Maggie bir süre hiçbir şey söylemeden ağzına attığı son tarta parçasını çiğneyip çayının son yudumunu içti. “Eh, bunu duyduğuma çok sevindim Grace. Belki şu an sana,

yaşadıklarından sonra asla eski hayatına dönemeyecekmişsin gibi geliyor olabilir ama her şey yoluna girecek. Tanrı biliyor o gemiden gerçekten kurtulduğumu hissetmek yıllarımı aldı. Şimdi bile bazen hâlâ oradaymışım gibi hissediyorum. Tanrı ruhunu bağışlasın, annemin dediği gibi, ‘bilinmeyen bir yolda, herkesin ayağı yavaştır.’ Acele etme Grace. Adım adım ilerle.”

Grace ayağa kalkıp küçük, yuvarlak masanın etrafından dolaştı. Kollarını, her zaman çok bilgi ve son derece güvenilir olan bu sevgili yaşlı hanımefendiye dolayıp, narin bedenini nazikçe kucakladı. “Teşekkür ederim Maggie. Teşekkür ederim. Her şey için... Hikâyeti benimle paylaştığın ve asla çok geç olmadığının farkına varmamı sağladığın için.”

“Ben senin böyle bir şeyi fark etmeni sağlamadım. Bunu kendin fark ettin. Yalnızca gideceğin yolda sana yardımcı olabilecek bir hikâyesi olan yaşlı bir kadına ihtiyacın vardı.”

Maggie boş fincanını alıp elinde çevirirken içine baktı. “Biliyor musun, bugünlerde poşet çay kullanmaları çok yazık oluyor,” dedi. “Çay yapraklarından fal bakma düşüncesini çok severim. Gösterdikleri şey her zaman hoşuma gitmese de... Çay yapraklarından fal bakma ve ölüm meleşini duyma gibi batıl inançlara *piseog* yani büyü derdik. Leprechaun denen cin cüceleri duymuşsundur.” Kendi kendine kıkırdadı. “Belki de eve giderken bir dükkâna uğrayıp gerçek çay yaprakları almalı ve sana yaprakları nasıl okuyacağını öğretmeliyim. Bir gün sahip olacağın çocuklarına öğretmek için biraz İrlanda gele-neği bilsen iyi olur.”

Grace güldü. “Eh, sana istediğin çayı alırım Maggie ama korkarım çocuklar konusunda hiçbir söz veremem.”

Male Agent
Female Agent
Married Agent
ISMAIR, IMRIE & CO.
11, BUCKINGHAM GATE, W.1
LONDON, W.1
JAMES STREET
LONDON, E.C.4
SOUTHAMPTON
Agents at PARIS—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Scribe.

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

WHITE STAR LINE
LONDON, ENGLAND
NEW YORK, U.S.A.
BOSTON, U.S.A.
HAMBURG, GERMANY
BREITENBURG, GERMANY
ANTWERP, BELGIUM
BRUSSELS, BELGIUM
PARIS, FRANCE
MONTREAL, CANADA
JAMES H. B. CO. Agents
QUEBEC, CANADA

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Yirmi Beşinci Bölüm

Grace, Maggie'nin hikâyesinin ihmal ettiği gazetecilik kariyerini yeniden canlandırmak için mükemmel bir fırsat olduğunun bilincindeydi. Bu hikâye bir altın tozuydu. Böyle bir insanın karşısına muhtemelen hayatında bir kez çıkardı ve medyanın, *Titanic*'ten sağ kurtulan birinin keşfedilmesinin üzerine atlayacağından hiç kuşkusuz yoktu. Böyle bir hikâye geçimsiz olmasıyla bilinen bir editörün yanında zorla staj yapmaktan çok daha fazlasını kazandırabilir, Grace Butler isminin gerçekten tanınmasını sağlayabilirdi.

Fakat hikâyenin tartışılmaz gücünün yanı sıra hem kendisi hem de Maggie için daha fazla bir şeyler olduğunu hissediyordu. Bu hikâyede Maggie'nin günlüğünde okuduğu Séamus'a olan aşkıdan, *Titanic*'in battığı gece kaybettiği mektup paketinden, ona yardım eden kamarottan, Peggy, Katie ve teyzesi Kathleen'den daha fazlası vardı. Aslında Maggie'yle

birlikte seyahat eden herkesi merak ediyor, onlara ne olduğunu bilmek istiyordu. Buna mektuplar da dâhildi.

Grace, Maggie'nin hayatı hakkında fazla bir şey bilmiyordu, sormak hiç aklına gelmemişti. Bir şekilde, Şükran Günü yemeklerinde ve diğer aile toplantılarında herkesin üzerine titrediği bu narin yaşlı kadını kanıksadığını düşünüyordu. O yalnızca büyük büyükanne Maggie'ydi. Grace, bu unvanı almadan önce onun kim olduğunu bilmiyordu ama artık bilmek istiyordu. Bu yüzden bazıları *Titanic*'in batmasından aylar sonrasının tarihi taşıyan gazete kupürlerini ve Maggie'nin kurtarıldıktan sonra götürüldüğü New York'taki hastanede tekrar yazmaya başladığı günlüğünü okumaya devam etti. Grace üç gün ve üç gece boyunca tamamen Maggie'nin hayatına daldı, elektronik daktilosunda yazdığı makalesini içine sinene kadar defalarca düzeltip mükemmel hâle getirdi. Ancak ondan sonra geçen son iki yıla bedel gibi gelen rahat bir nefes aldı ve suda taş sektirmek için göle gitti. Uzun bir zamandır hissetmediği bir hafiflik hissediyordu.

Maggie'nin geçmiş hayatını araştırma süreci sırasında Grace yatağının altındaki ayakkabı kutusunu giderek daha çok düşünmeye başladı. Kutunun içinde babasının ölümünden sonra Jimmy'nin ona gönderdiği açılmamış mektuplar vardı. O zamandan bu yana yatağın altına girip kutunun etrafındaki lastik bandı çıkarmak, zarfları yırtıp açarak Jimmy'nin kendisine ne söylediğini öğrenmek dürtüsünü görmezden gelmeye çalışmıştı. Ayrıca onu arama dürtüsünü de görmezden gelmeye

çalışmıştı. Artık onu sevmediğinden değildi. Seviyordu. Hem de çok.

Jimmy'yi unutmaya çalışsa da, sesini duymak için telefona koştuktan kendini alıkoysa da, üzerinde Jimmy'nin kendine özgü el yazısıyla adresini yazdığı zarfları yırtarak açma isteğine karşı koysa da, onu düşünmekten veya sevmekten asla vazgeçmemişti. Kendisi annesinin bakımına ve babası için hissettiği kederin iyileşmesine odaklanmışken Jimmy'nin gitmesine, üniversite yılları boyunca özgürlüğün tadını çıkarmasına izin vermek için kendisini zorlamıştı. İki yıldır Jimmy Shepard'ı sevmemek için uğraşmıştı ve artık yorulmuştu.

Maggie, yirmi birinci doğum gününde kendisini bir kenara çekip *Titanic*'te yaşadıklarından bahsettiğinden beri Grace kendi hayatı hakkında daha farklı düşünmeye başlamıştı. Maggie'nin İrlanda'daki yaşamı konusunda yeni şeyler ortaya çıktıkça ve günlüğüne yazdığı sözcükleri okudukça, Grace giderek artan kararlılık, odaklanma ve yenilenme hisleriyle doluyordu. Şimdi yatağının kenarına oturmuş, elinde tozlu ayakkabı kutusunu tutuyor ve Maggie'nin kendisini evinden ve sevdiği adamdan çok uzaklara götüren at arabasında otururken neler hissettiğini merak ediyordu. Teyzesi ve iki arkadaşıyla paylaştığı küçük kamaradaki ranzanın yatağında oturup Séamus'un verdiği mektup paketini tutarken ve ondan uzaklaştığı her gün mektuplardan birini özenle açarken ne hissetmiş olabilirdi?

Grace'in günlükte okuduklarından anladığı kadarıyla, Maggie yalnızca dört mektup okumuştur. Mektup paketi geminin battığı gece kaybolduğu için diğer on mektupta neler yazdığı asla öğrenilememişti. Maggie artık bir önemi

olmadığını bilmesine rağmen diğer mektuplarda ne yazdığını öğrenebilmeyi çok istediğini söylemişti. *Benim bunu öğrenme şansım var*, diye düşündü Grace kendi kendine. *Benim bunu keşfetme şansım var*.

Kutunun etrafındaki lastik bandı çıkarıp tozların ortalığa saçılmasına sebep olurken elleri titriyordu. Kutunun kapağını açtı ve içindeki dört zarfa baktı. Posta mühürlerinin üzerindeki tarihler Ocak 1980'den Haziran 1980'e kadardı. Bu tarihten sonra başka mektup gelmemişti. Bu tarihten sonra Jimmy, Grace'in cevap vermeyeceğini anlamıştı. Yazdığı mektupta onu beklememesini, kendisi hayatından kalanları bir araya toplamaya çalışırken Jimmy'nin hayatına devam etmesini yazdığında ciddi olduğunu anlamıştı.

Bahar yağmuru usul usul penceresine vururken, Grace eskiden babasının söylediği bir şeyi hatırladı. "Asla ardında pişmanlıklar bırakma Grace. Ancak seçeneklerimizin ne olduğunu bildiğimizde bir seçim yapabiliriz. Eğer geri çekilir, arkamızı döner ve saklanırsak, seçeneklerimizin ne olduğunu asla bilemeyiz. En sonunda yaşlandığında merak eder ve pişmanlık hissedersin. Ümit dolu bir hayat yaşa. Pişmanlık dolu değil."

Şimdi bu sözler zihninde dolaşıyordu ve babasının haklı olduğunu anlıyordu. Maggie'nin bunca yıldır gömüldüğü sessizlikten çıkmasının bir nedeni olmalıydı ve bu nedenin yalnızca küçük bir kısmı Grace'in kendi hayatı için ne kadar minnettar olması gerektiğini anlaması, uğruna yaşanacak çok şeyi olduğunun farkına varması olsa bile, artık ne yapması gerektiğini biliyordu. İlk zarfı özenle açtı. Derin bir nefes aldı ve okumaya başladı.

Gece çöktüğünde, Grace daktiloda yazılmış dört sayfayı büyük boy bir zarfa koydu. Başlık olarak yalnızca “Eve Geri Dönen Kız: *Titanic*’in Ötesinde Bir Hayat” yazıyordu. Zarfın üzerine şu adresi yazdı: *Kişiye Özel ve Gizli, Alıcı: Profesör Peter Andrews, Gazetecilik Fakültesi, Fisk Hall, Evanston, IL.* Paketin içinde bir de üzerinde “*Profesör Andrews vasıtasıyla. Alıcı: Jimmy Shepard, Gazetecilik bölümü dördüncü sınıf öğrencisi. Kişiye Özel ve Gizli. Lütfen mümkünse alıcıya ulaştırın veya geri gönderin,*” yazan küçük bir zarf daha vardı. Zarfın içindeki küçük kâğıt parçasına el yazısıyla şu sözler yazılmıştı: *Gerçekten çok üzgünüm. Sana bir kahve ısmarlayabilir miyim? G.*

Bir hafta sonra Profesör Andrews sandalyesine yaslanıp daktiloyla yazılmış sayfaları masasının üzerine bıraktı ve ellerini başının arkasına koydu.

“İnanılmaz!” dedi yüksek sesle. Dar yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Kesinlikle inanılmaz.” Çok heyecanlanmıştı. Aradığı bir telefon numarasını bulmak için üst çekmecesinin altını üstüne getirirken kendi kendine mırıldanıyordu. “Sende bu yeteneğin olduğunu biliyordum Bayan Butler! Biliyordum, biliyordum!”

Aradığı kartviziti bulunca, düzgün bir şekilde daktilo edilmiş kâğıtları eline alıp ayağa kalktı ve masasının köşesinde duran gri telefonda kartvizitte yazan numarayı tuşladı. Birkaç kez çaldıktan sonra açıldı.

“Bill, nasılsın? Ben Pete Andrews.” Adamın cevabını bekleyerek durakladı, karşılıklı hoşbeş ederlerken ara sıra kıkır kıkır güldü. “Elimde hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey var,” diye devam etti. “Eski bir öğrencim, iki yıl önce gazete-
de önerdiğin köşe için nihayet bir makale yazdı.” Tekrar meslektaşının cevabını bekledi. “Evet, o kız. Grace Butler. Evet, doğru, babası aniden ölmüştü. Eh, Bayan Butler’ın Titanic’ten kurtulan bir kadının torununun çocuğu olduğu ortaya çıktı!”

Bunu söyledikten sonra alacağı tepkiyi tahmin ederek tekrar durakladı. Telefonun öbür ucundaki heyecanı hissedebiliyordu. Bill O’Shea’nın müthiş bir haber yakaladığının farkında olduğunu biliyordu.

“Biliyorum, biliyorum,” diye devam etti, “gerçekten müthiş bir hikâye. Üstelik güzelce yazılmış. Sandra’ya birkaç kopya yapıp sana göndermesini söyleyeceğim.”

Ahizeyi yerine koyup, daktilo edilmiş sayfalarla birlikte gelen küçük zarfı eline aldı. *Alıcı: Jimmy Shepard, Gazetecilik bölümü üçüncü sınıf öğrencisi. Kişiyi Özel ve Gizli. Lütfen mümkünse alıcıya ulaştırın veya geri gönderin.*

Gülümseyerek ofisinden çıkıp sekreterinin yanına gitti. Makaleden üç kopya yapıp, hemen kuryeyle *Tribune*’deki Bill O’Shea’ya göndermesini, ayrıca küçük zarfı Lincoln Halls’daki son sınıf öğrencisi Bay Shepard’a şahsen götürmesini söyledi. Ona Profesör Andrews’dan çok önemli bir mesaj olduğunu söylemesini istedi.

Çok istemesine rağmen Grace’i evinden aramamanın daha iyi olacağını düşündü. Henüz zamanı gelmemişti. Akıllı bir adam olduğundan az önce belgeleri gönderdiği iki adamdan cevap gelene kadar beklemeyi tercih etti. Bill O’Shea’nın

cevabının olumlu olacağını hissediyordu. Shepard denen çocuğa gelince hiçbir fikri yoktu ama Grace'in ümit ettiği cevabı almasını umuyordu.

Peter Andrews ertesi gün meslektaşları Bill O'Shea tarafından telefonla arandı. Grace Butler tarafından yazılan "Eve Geri Dönen Kız" isimli makalenin iki hafta içinde yayımlanacağını ve elinde Bayan Butler'ın irtibat bilgileri olmadığı için kısa bir künye bilgisi vermek üzere gazeteyi aramasını söylemesini rica etti. Hikâyenin yayımlanmasından sonra Grace Butler ve büyük büyükannesine büyük bir ilgi gösterileceğini düşünüyorlardı.

Profesör Andrews ayrıca Jimmy Shepard tarafından da ziyaret edildi. Zarfı kendisine ulaştırdığı için teşekkür etmiş ve konuyla hemen ilgileneceği konusunda onu temin etmişti.

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS.

ISMAEL, IMRIE & CO.,
1, QUEEN'S STREET, E.C. 4,
LONDON, E.C. 4,
JAMES STREET,
LIVERPOOL.
CANNON ROAD, SOUTHAMPTON.
Agents at BAHIA—
NICHOLAS MANTON, 9, Rua Serrão.

WHITE STAR LINE.
JAMES SCOTT & CO., Agents,
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (STEERAGE) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Yirmi Altıncı Bölüm

RMS Titanic

15 Nisan 1912

Maggie'nin merdivenden güverteye tırmanırken ilk gördüğü şey yıldızlardı. Göz kırpan milyarlarca yıldız, gökyüzünü çocukluk hayallerindeki sihirli yerler gibi aydınlatıyordu. Ballysheen'deyken baktığı, güzellikleri ve ölçülemez uzaklıklarıyla kendisini büyüleyen yıldızların ta kendileriydi.

Üzerindeki gökyüzünün uçsuz bucaksızlığı, birkaç gün önce şaşkınlık ve huşu içinde nefesini tutarak baktığı bu geminin aniden çok küçük ve son derece kırılğan olduğunu hissetmesine sebep olmuştu. Güvertedeki seslerin kakofonisi ve yaşanan karmaşa Maggie'nin etrafını sararken, hayattaki her şeyden çok tam şu anda mütevazı taş kulübesinde olmayı, Séamus'la birlikte otururken ateşin karşısında parmaklarını ısıtmayı özlüyordu.

Başım çılgın gibi bir o tarafa bir bu tarafa döndürerek etrafına bakındı. Parmak uçlarına kalkıp, her yanını saran insan kalabalığının kafalarının üzerinden baktı. Kathleen teyze neredeydi? Burada olması gerekiyordu, bir yerlerde olması gerekiyordu. "Kathleen teyze!" diye bağırdı elinden geldiği kadar yüksek sesle. "Kathleen teyze! Benim! Maggie. Buradayım Kathleen teyze! Neredesin?"

On yedi yıllık hayatının hiçbir döneminde kendisini hiç bu kadar evden uzakta, hiç bu kadar kaybolmuş ve dehşete düşmüş hissetmemişti.

"Maggie! Maggie, bu tarafa." Ama bu Kathleen'in değil, tekrar o ana dönmesini sağlayan Harry'nin sesiydi. Paniğe kapılmış yolcuların gürültüsü ve tepelerindeki bacalardan sürekli olarak çıkan buharın tıslamasının arasında sesini duyurabilmek için bağırarak, "Tekrar yukarıya çıkmamız gerek," dedi. "Üst güvertede kalan birkaç tane filika var."

Maggie sersemlemiş, gördüklerini idrak edemez bir hâlde dikilip kaldı. Etrafındaki insanlar geminin bir yanından diğer yanına doğru koşuyor, kimisi şezlongları yanında taşıyor, kimisi de hediyelik eşya mağazasında buldukları plastik halkalara sarılıyordu. Herkes umutsuzca suyun içinde tutunabileceği, yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilecek bir şey bulmaya çalışıyordu.

Herkes filikaların etrafını sarmıştı. Erkekler geride tutulup filikalara binmeleri engellenirken, kadınlarla çocuklar gönülsüzce filikalara biniyor, batmakta olan gemide kalmaktan korktukları kadar dondurucu, kapkara gecede sonsuza kadar suyun üzerinde sürüklenme düşüncesinden de korkuyorlardı. Maggie birçok kadının son dakikada kocalarını, babalarını ve kardeşlerini bırakamayarak filikalardan geri çıkmalarını

yüreği burkularak izledi. Hayatı boyunca böyle dehşet verici bir görüntüye şahit olmamıştı ve korkudan donup kalmıştı.

Erkekler, kadınların kendileri olmadan filikalara binmeleri için bağıarak cesaret verici sözler söylüyorlardı. Bir adam, Maggie'nin karısı olduğunu düşündüğü bir kadına, "Cesur ol! Ne olursa olsun, cesur ol ve ellerini cebinde tut. Hava çok soğuk," diyordu. Başka bir kadın filikanın içine alınırken tekmelemler ve çığlıklar atıyordu. "Git Lottie!" diye seslendi bir adam arkasından. "Tanrı aşkına, cesur ol ve git!"

Kocasından ayrılmayı kesinlikle reddeden başka bir kadının, filika geminin yan tarafından indirilirken güvertede dizlerinin üzerine yığılıp kocasının ayak bileklerine tutunmadan önce küçük kızını ve minik bebeğini bir filikaya bindirip onları bakıcılarına emanet etmesini dehşetle izledi. Tam gözünün önünde olup biten bu akıl almaz ıstırap görüntülerini izlerken yerinden kıpırdıyamıyordu. Baktığı her yönde, bir öncekinden daha acıklı ve daha dayanılmaz görüntüler vardı.

Çoktan suyun üzerine indirilmiş birçok cankurtaran filikası gemiden uzaklaşıyor, içindekilerin giydiği can yeleklerin üzerindeki küçük beyaz noktalar, hâlâ etraftaki suyu aydınlatan geminin ışıklarını yansıtıyordu. Diğer filikalar yavaşça geminin yan tarafından indiriliyor, içindeki kadınlar çığlıklar atıp hıçkırarak ağlarken, mürettebat filikaların düzgün bir şekilde indirilmesi için haykırarak talimatlar yağıdırıyordu. Filikalardan biri tam kenardan indirilmeye başladığında bir kadının geri çıktığını, koşarak güvertedeki bir adama sarıldığını gördü.

"Bu güvertede başka filika yok!" diye bağırdı Harry. "Beni takip edin."

Sonra grubu geminin en yüksek noktası olan filika güvertesine götüren başka bir merdivene yönlendirdi. Bu merdiven

insan kaynıyordu. Her yaştan ve her sınıftan insan, geminin öndeki bölümlerinin giderek suya gömüldüğünü hissederken, umutsuzca geri kalan filikalara ulaşmaya çalışıyordu. Büyük, iri yarı bir adam kendi kurtuluşunu garantiye almak veya oradaki kadınlarla çocukların merdivende bir yer bulmasına yardımcı olmak için Maggie'yi iterek geçti. Maggie, bir önceki gün ayini düzenleyen Peder Byles'ı gördü. Ayakta durmuş dualar okurken, bir grup kişi ayaklarının dibine toplanmış, başlarını eğmişti. Genç kız, Kathleen teyzenin de aralarında olup olmadığını merak ederek gruba şöyle bir baktı. Ama maalesef yoktu.

Maggie'nin iliklerine kadar dehşetle dolmasma sebep olan çaresiz, delice bir andı. Harry, Maura ve Jack Brennan, Eileen Brennan ve genç Michael Kelly'nin ön tarafta olduklarını biliyordu. Peggy, Katie, diğer kızlar ve hepsini en arkadan takip etmekte ısrar eden Pat Brogan Maggie'nin gerisindeydiler. Arkasındaki kaynaşan bedenlerle tüm gücüyle mücadele ederek, en sonunda merdivenin ilk basamağına ayağını koyup tırmanmaya başladı.

"Ah Tanrım! Şapkam! Şapkam!"

Maggie, Peggy'nin sesini hemen tanıdı ve boynunu geriye doğru uzatınca, güvertede başından düşen şapkasına bakınan arkadaşını gördü. O karışıklık sırasında diğerleri önüne geçmiş, Katie'yi ve diğer kızları geride kalmaya zorlamıştı.

"Peggy!" diye bağırdı Maggie. "Peggy, bırak onu. Gitmemiz lazım. Katie! Katie!"

"Peggy! Bırak. Merdivenden çıkmak zorundasın!" diye bağırان Harry'nin sesi Maggie'ninkine karıştı ama Peggy kalabalığın arasında kaybolurken, onun sözleri de Maggie'nin sözleri gibi panik ve karmaşanın arasında kayboldu.

Maggie, Harry'ye baktı. Gözlerindeki vahşi, umutsuz bakış, kendi korkunç düşüncelerini yansıtıyor gibiydi: Peggy'yi bir daha göremeyeceklerini...

Arkasındaki kalabalığın baskısıyla Maggie'nin yukarıya çıkmaktan başka şansı yoktu. Dehşete kapılmış bir hâlde filikaların bulunduğu güverteye çıktığında, soğuktan ve yanındaki birkaç kişi hariç gruptaki herkesten ayrı düşmüş olmaktan dolayı kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Gökyüzüne fırlatılan işaret fişekleri, alt bölümlerine dolan suyun baskısıyla artık duyulabilir bir şekilde gıcırdayıp inleyen geminin her tarafını kırmızı bir ışıkla aydınlatıyordu.

Maura Brennan, arkalarındaki merdivenden çıkan yabancı yüzlere çılgınca bir ifadeyle bakıyordu. "Maggie, diğerleri nerede? Hemen arkamızdaydılar."

"Kalabalık onları geriye itti. Bilmiyorum. Onların nerede olduklarını bilmiyorum." Maggie'nin korkusu nefesini kesen hıçkırıklara dönüştü. Olup bitenlerin korkunçluğu aniden onu sarsmıştı. "Nerede olduklarını bilmiyorum. Kathleen teyzemin nerede olduğunu da bilmiyorum."

Maggie'yi kolundan tutan Harry, onu ve diğerlerini filikalardan birine çıkan merdivenin yanına götürmeye çalıştı. "Önce kadınlar ve çocuklar," dedi onlara. "Erkekler sonra binecek."

Maura Brennan, Harry'nin kolunu yakaladı. "Tanrı aşkına, sen ne demek istiyorsun? Hepimiz birlikte binemeyecek miyiz?"

"Subayların emri hanımefendi. Önce kadınlar ve çocuklar."

O an grubun üzerine korkunç bir sessizlik çöktü. Maggie hepsinin yüzlerine baktı.

Filikaya insanları alacak olan bir subay, onlara doğru aceleyle bağırdı. “Herkes binsin bayanlar. Haydi, herkes binsin. Birkaç kişilik daha yer var.”

Maura’nın hamile olduğunu fark eden subay onu bota doğru yönlendirirken, Eileen ve Maggie’yi de onunla birlikte itti. Arkalarındaki yolcuların aniden hareketlenmesi hepsinin öne doğru itilip, bacaklarını filikanın sert kenarına çarpmalarına sebep oldu. Bazı erkekler filikaya binmeye çalışıyordu. O an bir silah sesi duyuldu. Maggie silahını havada sallayan subaya bakmak için döndü.

“Erkekler geri çekilsin. Geri çekilip sıranızı bekleyin.”

Maura Brennan tüm bu karmaşanın ortasında kararlı bir sakinlik ve kendinden emin bir ifadeyle kıpırdamadan duruyordu. “Ben gitmiyorum.” Maggie, filikanın kenarında diki- len Maura’ya öylece baktı. “Jack olmadan gitmiyorum. Jack olmadan asla gitmeyeceğim.”

Onun hemen yanında duran Eileen, çaresiz gözyaşlarıyla hıçkırmaya başladı. “Ben de Jack olmadan gitmeyeceğim. Ağabeyimi orada dururken bırakmayacağım. İkinizi boğul- maya terk etmeyeceğim.”

İki kadın tereddüt ederken yerlerini hemen başkaları kap- mıştı.

Subay, Maggie’yi ileriye doğru itti. “Bayan, tek bir yer kal- dı. Yerinizde olsam, çok geç olmadan gidip oraya otururdum.”

Maggie tereddüt ederek deli gibi bir ona bir öbürüne bakar- ken, Michael Kelly’nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gördü. “Çocuk binsin,” dedi subaya Kellylerin çocuğunu ileriye ite- rek. “Bu filikaya binmesine izin verin. Evde onu bekleyen bir annesi var.”

“Önce kadınlar ve çocuklar bayan. Sonraki filikaya binebilir.”

“Ama ben tek başına gidemem ki,” dedi Maggie ağlayıp Maura’nın ince paltosunu sıkıca tutarak. “Hepinizi burada bırakıp gidemem. Hem bebek ne olacak?” diye ekledi. Aniden Maura’nın karnında büyüyen bir hayat olduğunun bilincine varmıştı.

“Biz sonraki filikaya bineceğiz Maggie. Bütün kadınlar ve çocuklar bindiğinde erkeklerin de binmesine izin verecekler, o zaman hep birlikte bineceğiz. O zamana kadar Peggy, Katie ve diğerleri de yukarıya çıkmış olur, hepimiz bir araya toplanırız. Eğer Kathleen teyzeni tanıyorsam, şimdiye kadar insanların filikalara binmesine yardım etmiştir ve sonra kendisi de birine binmiştir. Tanrı bilir o şeyin küreklerini de kendisi çekiyordur.”

Harry öne doğru geldi. “Maggie, binmek zorundasın. Filikayı indirmeye başlıyorlar.” Maggie’nin yaşlarla dolu gözlerine ısrarla baktı. “Seni evde kimin beklediğini hatırlıyor musun?” dedi, göndermeye çok hevesli olduğu mesajı ona hatırlatarak.

Maggie o zaman daha fazla mücadele edemeyerek pes etti. Vücudunda itiraz etmek için güç kalmamıştı. Harry’nin kendisini nazikçe kaldırıp filikaya bindirmesine izin verdi.

“Sen, 23 numaralı kamarot.” Harry dönüp kendisine seslenen subaya baktı. “Bu filikanın başına geç ve suya iner inmez elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde kürek çekerek gemiden uzaklaş. Anladın mı?”

“Evet efendim, anladım. Diğerlerini sonraki filikayla getireceksiniz, değil mi?”

Harry subayın gözlerine baktığında daha önce hayatında hiç görmediği, yaşadığı müddetçe de bir daha asla görmek istemediği bir korku gördü.

“Bu son filika,” dedi subay sesini alçaltarak. “Başka yok.”

Harry binerken, filikanın suya indirilmesi için verilen emirleri duydu ve yukarıdaki güvertede yaşanan trajediyi düşünerek gözlerini kapattı.

Maggie, arkadaşları öylece dımp sakın bir şekilde kendisini izlerken, Maura, Jack, Eileen ve Michael’ın yüzüne baktığında kalbine gerçekten bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Korkuluklara yaslanmış dururken dördü el ele tutuşmuştu. Maura’nın elinde tespihi vardı. Hiç kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. En sonunda gözden kaybolana kadar karmaşa ve çaresizliğin arasında mahsur kalmış yüzlerine baktı.

Filika sarsılıp titreyerek sert bir şekilde okyanusa doğru inerken, Maggie’nin içinde bir his uyandı; hayatta kalmak, uzun ve mutlu bir hayat yaşamak için inanılmaz bir istek duydu.

“Burada ölmeyeceğim,” diye fısıldadı kendi kendine. Vücudunun her zerresine nüfuz eden soğuk yüzünden dişleri birbirine vuruyordu. “Burada değil. Şimdi değil. Eve dönüyorum Séamus,” diye tekrar etti defalarca. “Eve dönüyorum.”

Aşağıya inerken geçtikleri güvertelerdeki korku dolu yüzleri ve çoktan suya indirilmiş filikalardaki insanları inceleyen Maggie, arkadaşlarını veya teyzesini görebilmek için dua etti. Ama tanıdığı hiç kimseyi görmedi.

“Séamus,” diye hıçkırdı ellerini yüzüne kapatarak. “Séamus, Séamus, Séamus... Seni asla terk etmemeliydim.”

Yaşlı bir kadın kolunu Maggie’nin omuzlarına doladı. Filikadaki diğer kadımlar gibi *Titanic*’te bıraktığı bir erkek için ağladığını düşünmüştü. “Güçlü olmalısın tatlım. Onu bir daha göreceğine inanmalısın. Bu dünyada olmasa da öbür dünyada...”

Maggie gözyaşlarının arasından zorlukla görebildiği, kırıksıklıklarla dolu yabancı yüze baktı. “Ama onu seviyorum,” diye bağırdı kadının soğuktan donmuş ellerini kavrayıp hıçkıklarının arasından zorlukla nefes alarak. “Onu seviyorum ve evime dönmek istiyorum.”

White Star Line
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

ISMAEL, MORIE & CO.,
1, QUEEN'S ST. LONDON, E.C.
2, LEADENHALL ST. LONDON, E.C.
3, FLEET ST. LONDON, E.C.
4, PRINCE STREET LIVERPOOL
5, SOUTHAMPTON

Agents at PANAMA
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Sarrasin

WHITE STAR LINE
1, QUEEN'S ST. LONDON, E.C.
2, LEADENHALL ST. LONDON, E.C.
3, FLEET ST. LONDON, E.C.
4, PRINCE STREET LIVERPOOL
5, SOUTHAMPTON

JAMES SMITH & CO., Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Sleeping) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ballysheen, İrlanda

15 Nisan 1912

“Maggie! Maggie! Sorun yok. Geliyorum.”

Séamus kan ter içinde uyandığında, Maggie'nin adını söyleyenin kendisi mi başkası mı olduğundan emin olamadı. Boğuluyor, suya gömülürken yardım etmesi için çaresizce kendisine sesleniyordu. “Séamus! Yardım et!” diye bağıyordu hiç durmadan. “Yardım et!”

Yatağın içinde oturup saate bakmak için cebine uzandı. Baş ucundaki lambayı yakıp saatin cam yüzeyine baktı. Gecenin ikisini gösteriyordu.

Gördüğü rüya onu çok sarstığından bir bardak su almak için kalktı ve odasının önünden geçerken babasına göz attı. Son birkaç gündür durumu kötüleşmişti ve doktor en kötüsüne hazırlıklı olmasını söylemişti. Kısa bir süreliğine kapının

önünde durup, her nefes alış verişinde battaniyenin yukarı aşağı hareket ettiğini görene kadar çelimsiz yaşlı adamın silüetini izledi. Sonra küçük mutfığa doğru gitti.

“Séamus! Yardım et! Yardım et!”

Kelimeler sürekli beyinde çınılıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Gidip tekrar yatmayı denedi ama Maggie’nin hayali, kendisine yardım için seslenmesi aklından gitmiyordu. Sanki tam önünde duruyormuş gibi yüzünü çok net bir şekilde görebiliyordu. Küçük, kalp şeklindeki yüzü, yüzünün etrafına dökülen parlak bukleleri, tatlı tatlı bakan muhteşem mavi gözleri ve mükemmel bir şekilde kıvrılan üst dudağıyla küçük ağzı şu an gözlerinin önünde idi.

Rüyaya ait görüntüleri zihninden kovmaya çalışırken, Maggie’nin mektuplarını okuyup okumadığını düşünmeye başladı. Beyaz kâğıdı önüne koyup ilk oturduğunda ne yazacağından emin değildi ama Bridget teyzesi, Maggie ile olan ilişkileri hakkında en çok hatırladığı şeyleri yazmasını önerdiğinde kelimeler özgürce, kolayca gelmişti. Maggie ile geçirdiği zamanlar hakkında hatırlamak istediği o kadar çok şey vardı ki sayfaları doldurmak için uğraşmasına gerek kalmamıştı. Fakat en son mektuba, şu an bulundukları aya geldiğinde, Maggie’nin gidişiyle ilgili duygularını ifade etmek zorlaşmıştı. Kendisinin de onunla birlikte gitmesini çok istediğini biliyordu ama babası hastayken bu imkânsızdı.

Bu yüzden son mektubunda ne yazması gerektiği konusunda geceler boyu kafa yormuştu. Sonra birdenbire her şey netlik kazanmıştı. Eğer son sözlerini okuduysa, acaba neler hissetmişti? Acaba mutlu mu olmuştu, yoksa onun adına her şeyi zorlaştırdığı için kendisine kızmış mıydı? Amerika’dan yazdığında bir cevap verecek miydi? Acaba Amerika’dan hiç

mektup yazacak mıydı? Yatağına sırtüstü uzandı, gözlerini kapattı ve rahatsız edici rüyasını kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Yalnızca Maggie ile olmak, onu korumak istiyordu.

Rahatsız edici düşünceleri kafasından atamadan ve uyuyamadan bir saat karanlıkta yattı. En sonunda kalkıp giyindi ve akli karışık olduğunda her zaman yaptığı şeyi yaptı; kendini dışarıya, doğaya attı.

Geceleri kırlara çöken zifiri karanlık her zaman etkileyici olurdu ama bu Séamus'un heyecan verici bulduğu bir şeydi. Özellikle de Nephin Mór Dağı'nın her şeye tepeden bakan devasa kütlesiyle... Dağın düşüncelere dalmış silüeti karanlık gökyüzünde zorlukla seçiliyordu. Hafif bir yağmur yağıyor, etrafını çeviren toprağın kendine özgü ıslak, turbalı kokusunu getiriyordu. Yolunu aydınlatmak için aldığı küçük bir fenerle babasının kulübesinden Kutsal Pınar'a giden dar patikada yürürken etrafta hiç ses yoktu. Aslında oraya gitmeye niyet etmemişti fakat bir şekilde dua etme isteğiyle dolmuştu. Diz çöküp haç çıkardıktan sonra Maggie'nin ve birlikte seyahat ettiği diğer kişilerin sağlığı için dua etti.

Sonra sessizce oturup yıldızlara baktı. Aynı yıldızların, Maggie'nin şu an bulunduğu Atlantik'in üzerindeki engin gökyüzünü de aydınlattığını hayal etti. Maggie muhtemelen uyuyordu. Gözlerini kapatıp onu düşündü, her neredeyse sesi ni duymasını diledi. "Geliyorum," dedi yüksek sesle gecenin içine doğru. "Geliyorum Maggie."

Séamus karanlığın içinde tek başına dua ederken, babası son kez hışırtılı bir nefes aldı ve sonra yatak örtüleri hareket-siz kaldı.

New York

15 Nisan 1912

Frances Kenny, Katie'nin gelişinden önceki son iş gününde Walker-Brownların malikânesine doğru giderken, sabahın erken saatlerinde parlamaya başlayan bahar güneşinden memnundu. İlk yumuşak güneş ışınları, New York gökdelenlerinin üzerinde hâlâ dolanmakta olan serin havaya karşı az da olsa sıcaklık getirmişti.

Beşinci Cadde'den aşağıya doğru yürürken, endüstri ve finans konularında tartışan, takım elbiseleri ve kravatlarıyla iyi giyimli iş adamlarının yanından geçti. Ayrıca bütün günlerini iyi giyimli iş adamlarının evlerini temizleyerek geçirmek için yola çıkan kendisi gibi hizmetçilerin de yanından geçti. Şık caddede ilerlemeye devam ederken, iyi giyimli iş adamlarının çalışması için gittikçe daha fazla sayıda ve bulutlara değecek kadar yüksek ofis binaları inşa etme işlerine devam eden işçilerin, makine gürültülerinin arasmda bağırarak yüzlerce değişik şiveyle konuşmalarını duydu. Bu şehirdeki sonsuz çeşitlilikten ve acımasız karşıtıllıklardan duyduğu şaşkınlık ve hayret hiç azalmıyordu.

Kilisenin merdiveninde oturan dilenciye birkaç bozukluk verirken, sert bir sesle bunlarla bira almamasını tembih etti. "Army'den kendine bir tas sıcak çorba veya çay al," dedi adamla alçak sesle ama kesin bir tavırla konuşarak. "Onlar seninle ilgilenir."

"Tanrı sizi korusun bayan," diye cevap verdi adam. Belirgin bir İrlanda aksanıyla konuşuyordu.

Frances, bu topraklara geldiğinden beri karşılaştığı pek çok başka İrlandalının bu adamla aynı kaderi paylaştığını düşünerek üzüldü. Daha iyi bir hayat umuduyla Amerika kıyılarına geliyorlardı ama Atlantik'i geçtikten sonra bir şekilde eskisinden daha beter bir hayatları oluyordu. İçini çekip kendisini bekleyen iş gününü düşünmeye başladı. Walker-Brownların evine doğru yürürken kafasındaki listede bulunan şeylerin, ertesini gün gelecek olan Katie için yapması gereken son hazırlıkların üzerinden geçti. Kardeşini görecektir olmanın beklentisi, Vivienne'le Robert'ın gönderdiği telsiz telgraf mesajının önceki gün Walker-Brown Malikânesi'ne ulaşmasıyla yaşanan heyecanla iyice artmıştı.

Emily Walker-Brown, "Bakın! Marconi şirketinden geliyor. Vivienne göndermiş olmalı," diye çılgılık atarak geniş dairelerinin büyük antresinden geçerken, Pekinez cinsi iki küçük köpeği giydiği yeni eteğinin dibinde havlayıp durmuştu.

Frances patronunun bu tür gösterilerine alışkındı ve Emily ile çaya çağırdığı kız kardeşi arasındaki konuşmayı duymuyormuş gibi yapıp toz almaya devam etmesi gerektiğini biliyordu ama kadının söylediklerinin tamamen kendisi için olduğunun da gayet farkındaydı.

"Dinle Bea," diye başladı Emily, büyük süslü şöminenin yanında duran şezlongun kenarına oturarak. "Diyor ki, 'Sevgili anne. Bu akşam Kaptan Smith'le çok güzel bir akşam yemeği yedik, ortam her şeyiyle mükemmeldi. Bay Astor ve yeni genç karısı da bizimleydi. Robert iyi, Edmund deniz havasının tadını çıkarıyor. New York'a salı günü varacağız! En derin sevgilerimle. Vivienne.' Yani bir gün erken gelecekler," diye devam etti ayağa kalkıp neşeyle ellerini çırparak. "Yarın geliyorlar! Tanrım, karşılama hazırlıkları için daha yapılacak çok iş var!"

Frances iki kadının bulunduğu yöne doğru yarım bir gülümsemeyle baktı. Odadaki heyecanı görmezden gelmek mümkün değildi.

“Ne kadar harika bir haber,” dedi Emily hevesle, Frances’in de farkında olarak konuşmasına devam etti. “Ayrıca Kaptan Smith’le yemek yemeleri ne kadar muhteşem bir şey! Sanırım New York’a geldikten sonra emekliye ayrılacak. Denizde geçen yirmi altı yıl. Bunca yıl bir yandan diğer yana sallanıp durduktan sonra emekli olmaya hazır olmasına şaşmamak lazımdır. Adamın düz bir çizgi üzerinde yürüyebilmesi bile bir mucize!” İki kız kardeş Emily’nin şakasına içtenlikle güldüler. “Akşam yemeğinin, uzun yıllardır White Star Line şirketine verdiği hizmetin onuruna verildiğini düşünüyorum,” diye devam etti. “Ona böyle bir onur bahşedilmesi, bence o korkunç Bruce Ismay’i kıskançlıktan neredeyse öldürmüştür.”

İki kardeş daha sonra *Titanic*’te seyahat eden birçok milyoner ve etkili iş adamı hakkında dedikodu yapmaya koyuldular. Sohbetlerinin en ilginç konusu Bay Astor’un kısa bir süre önce skandal bir şekilde boşanması ve yalnızca on dokuz yaşındaki genç bir kızla alelacele evlenerek yarattığı rezaletti. “Kendisi neredeyse elli yaşında. Tanrım, resmen kızın babası olacak yaşta.”

Frances kendini işine vererek onların boş dedikodularıyla ilgilenmedi. Aklı ertesi gün, yani beklediğinden bir gün erken gelecek olan kız kardeşiyle meşguldü.

O günkü işini bitirmek üzereyken, ertesi günkü çalışma saatleri konusunda Bayan Walker-Brown’la konuşmak için cesaretini topladı. “Yarın bir saat erken gelip her zamankinden biraz daha erken ayrılmamın mümkün olup olmadığını soracaktım,” diye açıkladı elinden geldiğince ağırbaşlı ve nazik

bir şekilde. "Titanic'in beklenenden bir gün erken geleceğinden bahsettiğinizi istemeden duydum. Kardeşim geldiğinde limanda olup onu karşılayabilmeyi çok isterim."

Vivienne'le Robert'ın gelişinin ve düğünleri için bir gün belirleyecek olmalarının verdiği heyecanla dikkati dağılmış olan Emily Walker-Brown, Frances'e izin verdi. "Ah, evet. Elbette. O gemide senin de bir yakının olduğunu hep unutuyorum! Vivienne'in sürekli birinci sınıf bölümlerinin ne kadar görkemli olduğuna dair söylediklerini okudukça insan geminin daha alt sınıflarında seyahat edenlerin de olduğunu kolayca unutuyor. Her neyse, yarın erken çıkabilirsin çünkü şoföre beni limana götürmesini söyledim. Böylece Vivienne'le Robert'ı gemiden iner inmez karşılayabileceğim. Titanic için hoş geldin partisi düzenleneceğini söylüyorlar. Gemiye bir göz atmak için New York'un yarısı oraya toplanırsa hiç şaşırırmam!"

Sonra Frances evine gitmek için oradan ayrıldı. Patronunun, ertesi gün erken çıkmasını engelleyecek herhangi bir sebep bulmasını önlemek için misafir geleceği zaman kendisinden istenen fazladan bazı işleri yaptığından her zamankinden daha geç çıkmıştı.

Frances'in aklı Katie'nin New York'taki ilk gününü nasıl geçireceği konusunda yaptığı planlarla meşgul olduğundan cad-denin köşesindeki gazete bayisinde toplanan kalabalığı hemen fark etmedi. Kalabalığın içine doğru yürüdükçe konuşmaların bazı kısımları kulağına çalındı.

“Bir buz dağı sebep olmuş. İlk haberlere göre tamir için Belfast’e geri dönüyormuş.”

“Ben taş gibi battığını duydum. Hiç şansları yokmuş.”

Afallayan ve gittikçe artan bir korkuya kapılan Frances, kalabalığın arasında yürümeye devam etti. Sonra stantta duran gazetedeki siyah, aşırı büyük harflerle atılmış başlığı gördü.

**ATLANTİK GEMİSİ TITANIC BUZ DAĞINA ÇARPTI:
GEMİ GECE YARISI PRUVA KISMINDAN BATTI;
KADINLAR FİLİKALARA BİNDİRİLDİ; SON GELEN
MESAJ 12.27’DE.**

Frances okuduklarına bir anlam veremiyor, ne aradığını tam olarak bilmeden çılgın gibi etrafına bakınıyordu. Sağ tarafında duran şık giyimli bir beyefendi görünce ona doğru gitti. “Afedersiniz bayım, bu doğru mu? Neler olduğunu biliyor musunuz?”

Adam ona doğru döndü. Yüzünde derin bir endişe ve şok ifadesi vardı. “Çok üzgünüm hanımefendi. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Gece bir buz dağına çarptığım ve birkaç saat içinde battığını söylüyorlar.”

“Batmış mı?” Frances’in nefesi kesildi. Başı dönüyor, her an dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi hissediyordu. “Ama herkes iyi... Değil mi? Kız kardeşim Titanic’teydi.” Frances artık umutsuzca yolculara ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. “Bütün kadınlar kurtulmuş, değil mi? Burada öyle diyor,” diye ekleyerek çaresizce gazete manşetini işaret etti.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi beyefendi. “Sonraki haberleri beklememiz lazım. Karımla küçük kızım da gemideler. Ben de iyi haberler almak için dua ediyorum. Doğruca

White Star Line'in Broadway'deki bürosuna gideceğim. Belki orada gerçek durumu anlatacak yetkili biri vardır."

Frances ne yapması gerektiği konusunda hiç tereddüt etmedi. Ko maya başladı ve White Star Line  irketinin Broadway'daki bürosunun önünde toplanmış olan büyük kalabalığı görene kadar da durmadı. Havada elle tutulur tuhaf bir gerginlik vardı. Erkekler ve kadınlar büyük bir tela la büronun önündeki ta  basamaklardan yukarı çıkıp aşağı iniyorlardı. İnsanlar oradan geçerken karma ayı izliyor, bazıları durup neler olduğunu sormak için çoktan binanın dışında toplanmış olan kalabalığa katılıyordu. Yaya ve atlı polisler kaldırımdan yola taşan kalabalığın arasında dolaşıyor, insanları yatı tırıp düzene sokmaya çalışıyorlardı. Motorlu arabalar ve at arabaları yolun ortasmda duruyor, içindekiler memurlarla veya kalabalığın arasından geçip onlara bilgi verecek kadar cesur olan White Star Line yetkilileriyle konuşuyorlardı.

Frances'in gözleri çok  ık elbiseler ve çok etkileyici  apkalar giymiş olan bir grup kadına takıldı. Kendisi gibi mütevazı, muhafazak r bir şekilde giyinmiş hizmetçilerin yanında duruyorlardı. Onların yanındaki çok  ık giyinmiş, melon  apkalı ve kravatlı beyefendiler, zor bir i  gününün kir izlerini hâlâ ellerinde, yüzlerinde ve giysilerinde taşıyan liman i  ileriyle bir aradaydı. O an toplumun bütün kesimleri bir araya toplanmış gibiydi; tüm mevki ayrımları ve sosyal sınıflar unutulmu tu.

Kalabalığın içinde yürürken birilerinin, "Kuzenim White Star Line'da  alı ıyor. Bana dedi ki Kaptan Smith, kendisi de dâhil olmak üzere tüm erkeklerden önce kadınların ve çocukların güvenle filikalara bindirilmesini şahsen garantiye almış," dediğini duydu. Başka bir adamın omzu üzerinden, başka bir gazetenin attığı man eti gördü: *Bütün Titanic Yolcuları Güvende. Denizde Filikalara Bindirildiler*

Frances, şirketin bürosunun önündeki taş merdivenin dibinde durdu. Kendisini hiç bu kadar ümitsiz ve çaresiz hissetmemişti.

Saatler geçti. Ne olduğuna dair hâlâ doğru düzgün bir açıklama yapılmamıştı. Bekleyen gruptan mırıldanmalar yükseliyordu. White Star Line yetkilileri kısıtlı bilgi veriyorlardı ama onların yanıtları da yardımcı olmuyordu. Endişeli kalabalığı yatıştıracak hiçbir şey yapmıyorlardı. Frances merdiven basamağına oturdu ve dua etmeye başladı.

Birkaç saat sonra yanına bir kadın oturdu. Kucağında küçük bir çocuk oturuyor, kollarında da bir bebek tutuyordu. Gözünden sel gibi yaşlar akıyor, dudaklarından çaresizce ettiği dualar dökülüyordu. Başını yukarı kaldırınca Frances ile göz göze geldi.

“Geminin battığını söylüyorlar,” dedi inleyerek. “Hepsi gitti. Kocam ve erkek kardeşim gittiler bayan. Ne yapacağım. Ben ne yapacağım? Onlar olmadan nasıl yaşayacağım?”

Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilemeyen Frances, gidip kadının yanına diz çöktü. Elini kadının omzuna koyup, “Cesaret ve inanç. Hepimiz cesur ve inançlı olmaya çalışmalıyız,” dedi.

Duyduklarını ve gördüklerini anlamlandırmakta zorlanan Frances, en yakınında toplanmış diğer insanlara döndü. Kadınlarla erkekler birbirleriyle ve görevli gibi görünen herkesle hiç durmadan, telaşla konuşuyor, umutsuzca yolcuların iyi olduklarına dair bir teminat almaya çalışıyorlardı. *Titanic*’in batması bir yana, başına herhangi bir şey gelmiş olabileceğini bile hayal etmek mümkün değildi. Neler olduğunu veya ne kadar dehşet verici bir tecrübe olduğunu hayal bile edemiyordu. Zavallı kız kardeşi, zavallı küçük kardeşi. En azından yanında

Kathleen Dolan ve Maura Brennan gibi yetişkin kadınlar olduğunu düşünerek kendisini biraz rahatlatmaya çalıştı. Onlar güçlü, kendine güvenen kadınlardı ve en azından Katie'ye göz kulak olup ne yapması gerektiğini söylerlerdi.

Daha fazla düşüneyemeyen ve tüm vücudunu kaplayan şok duygusuyla zar zor başa çıkan Frances, büronun dışındaki kalabalıkla birlikte kalıp gelecek haberleri beklemeye karar verdi. Paltosuna sıkıca sarındı ve başını eğip dua etmeye başladı. Güneş gökdelenlerin ardına inmeye başladı ve hepsinin üzerine karanlık bir gölge çöktü.

Telgraflar gelmeye başlayıp herkesin en kötü korkularını teyit ettiğinde gecenin geç saatleriydi.

Yakınlardaki büyük bir mağazanın üst katındaki Marconi telsiz istasyonunda, buharlı gemi *Carpathia*'nın mesajlarıyla *Titanic*'in battığı ve önemli sayıda can kaybı olduğu doğrulanmıştı. Kurtarılan yolcular, perşembe gecesi New York'a varması beklenen *Carpathia*'ya alınmıştı. Kurtulan yolcuların isimleri *Carpathia*'dan gönderilecek ve liste White Star Line bürosunun penceresine asılacaktı.

Felaketin büyüklüğüyle ilgili haberler gelmeye başladı. White Star Line bürolarının dışından Wanamaker Mağazaları'na kadar tüm cadde ve sokakları doldurmuş üzgün, endişeli akraba ve arkadaşlardan oluşan muazzam kalabalığın üzerine tüyler ürperten bir sessizlik çöktü. İnsanlar sevdiklerinin isimlerinin kurtulanlar listesinde olması için dualar ederek bürolara doluşurken, ilk gözyaşları dökülmeye başladı. Frances kül rengine dönmüş yüzleriyle ağlayarak

döner kapılardan çıkan kadınlarla erkeklerin, listede görmeyi ümit ettikleri kişilerin isimlerinin orada olmadıklarını açıklarken diğer insanların kollarına yığılmalarını izledi.

“Benim için gidip bakar mısınız bayan?”

Frances, hâlâ yanında oturan genç kadına baktı.

“Gidip bakmaya cesaret edemem. Lütfen benim için listeye bakar mısınız?” Ağlayan bebeğini sakinleştirmek için kollarında hoplatıyordu.

Başka birinin ismi bir yana, listede Katie’nin ismini arama düşüncesine bile zorlukla dayanan Frances, “Evet, elbette,” diye cevap verdi. “Evet, sizin için gidip bakarım.”

Genç kadın ona kocasının ismi verince Frances ayağa kalktı ve basamakları çıkmadan önce eteğini düzeltti. Ardından listeyi inceleme sırasının kendisine gelmesini sabırla bekledi.

Neredeyse otuz dakika listenin önünde durdu. Bir sonrakine geçmeden önce her ismi dikkatle, özenle okudu. Tüm listeyi bitirdikten sonra tekrar okudu. Etrafındaki insanlar tanıdıkları birinin ismini listede görmenin mutluluğu ve rahatlığıyla içlerini çekerken ya da aradıkları ismi bulamadıklarında büyük bir kederle dizlerinin üzerine çökerken, Frances berbat bir bulantı hissinin boğazına kadar yükseldiğini ve nefessiz kaldığını hissetti.

Listede tanıdığı tek bir isim vardı: Vivienne Walker-Brown. Kızının güvende olduğunu öğrenince patronunun hissedeceği rahatlama hissine özendi. ‘Kenny’ soy isimli kişileri umutsuzca okuyarak listeyi defalarca taradı. Bir sürü vardı: Arthur, Eileen, Elizabeth ve başkaları ama ne Katie ne de Ballysheen grubundan tanıyabileceği hiç kimse yoktu. Genç kadının verdiği isme dair bir şey de yoktu.

Bütün umutlarını kaybeden Frances, taş basamaklara geri dönüp oturdu. Genç kadın gözlerinin içine baktı. İki küçük

çocuğu paltosunun içine kıvrılmış, hayatlarının girmek üzere olduğu farklı yönden habersiz bir şekilde uyuyorlardı. Frances kadına baktı. Başını iki yana salladı.

Genç kadının gözyaşları akmaya başlarken, “Hayır,” dedi fısıltıyla. “Hayır.”

Castlebar, İrlanda

16 Nisan 1912

Thomas Durcan, Castlebar’ın ana caddesindeki sıradan bürosunun ortasında durmuş, *Titanic*’in Atlantik’in ortasında büyük can kaybı vererek battığını bildiren mesaja inanamayarak bakıyordu.

Dün gece geç saatlerden beri ve tüm gün boyunca kasabalar arasında söylentiler dolaşmıştı.

İnsanlar onu sokağın ortasında durdurup, “Titanic hakkında söylenenler doğru mu Bay Durcan?” diye sordular. “Ama batmaz olduğu söyleniyordu. Herhâlde olayı yanlış anlamışlardır.”

Kendisi de neye inanacağından emin değildi.

“Ah evet, büyük ihtimalle biz konuşurken *Titanic*’i hızlı bir tamir için Belfast’e getiriyorlardır!” diye cevap verdi. Bu söylediklerine, kendisini dinleyen insanlardan daha fazla ikna olmuş değildi.

Gemiye binmeleri için şahsen rezervasyon yaptığı bir düzine veya daha fazla insana karşı bariz bir sorumluluk hissettiğinden işe koyulup kendisi bilgi edinmeye çalıştı.

Ballysheen'den teyzesi Kathleen Dolan ile birlikte gelen genç Maggie'yi ve gemiye tonlarca yumurta yüklendiği konusunda nasıl şakalaştıklarını hatırladı. Yalnızca daha iyi bir hayat elde etmeye çalışan o zavallı insanlara bir zarar geldiğini düşünmeye bile cesaret edemedi. White Star Line şirketinin Liverpool, İngiltere'deki merkez bürosuna telgraf çekip, endişeyle cevaplarını bekledi. Nihayet geldi.

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Liverpool. 16.30. Salı. Titanic konulu telgrafınıza cevaben, alınan en son bilgiye göre geminin battığını derin bir üzüntüyle bildiririz. Çoğunluğu kadın ve çocuk olan yaklaşık 675 kişi kurtarıldı.

Thomas Durcan, *Titanic*'in iki binden fazla yolcu taşıma kapasitesi olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Böyle büyük bir can kaybı akıl alır şey değildi. Dizlerinin üzerine çöktü ve gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdi.

Harry onca panik ve dehşetin arasmda bunun gördüğü en dokunaklı havai fişek gösterisi olduğunu düşündü. Aklına küçük bir çocukken, soğuk kasım gecelerinde babasının bütçesinin elverdiği birkaç fişegın karanlık gökyüzüne fırlatılması ve büyüleyici bir renk cümbüşü hâlinde patlamasını izlemesi geldi. Ablası her zaman çıkan gürültülerden korkarak çığlık atardı ama Harry'nin çok hoşuna giderdi. Fişeklerin çok güzel ve muhteşem olduğunu düşünürdü.

O an ailesini, ön odada tek başma oturan annesini, hiç durmadan öksüren babasını ve nazik, tatlı ablasını düşündü. Rahat, huzurlu evinde olmayı özledi ve bu faciayı duyduklarında ailesinin ne kadar endişeleneceklerini düşünmeye cesaret edemedi. Çok fazla sayıda kazancı, ateşçi ve tayfa çoktan ölmüştü. Su geçirmez kapılar kapatıldığında geminin iç kısımlarında kısılup kalmışlardı. Aralarından çoğunu kasabadan tanıyor, artık babasız ve kardeşsiz kalan pek çok anne ve kız kardeş olduğunu biliyordu.

Hiç durmadan kürek çekerken karanlıkta kendi sessiz düşüncelerinde kaybolmuştu. Kendisine gülümsediğinde kalbinin teklemesine sebep olan Peggy'yi ve İrlanda grubundaki diğer insanları, telsiz odasındaki Bride ile Phillips'i, arkadaşı Billy'yi ve Scotland Road'da şakalaştığı, birlikte çalıştığı herkesi düşündü. Hepsine ne olduğunu merak etti.

Giderek artan bir panik duygusuyla, vücudunda kabaran korku ve öfkeyle, sahip olduğunu bile bilmediği bir kuvvetle on adam gücünde hiç durmadan kürek çekti. Geminin yaratacağı girdapta ölmemeye, kurtulmaya bu kadar yaklaşmışken ölmemeye kararlıydı.

Filikada dakikalar çok yavaş geçiyordu. Sanki zaman durmuş gibiydi.

Kapkara suyun ötesinde hayalet gibi görünen buz dağı, neredeyse *Titanic*'in bacaları kadar yüksekti. Maggie daha önce hiç buz dağı görmemişti. Şu an ona duygusuz bir şekilde bakıyor, büyük, gri kütlesinin kenarlarına çarpan suyun sürekli şapırtısını zar zor duyuyordu.

Filikanın içine göz gezdirip yol arkadaşlarına bakarken gayda çalan İrlandalı adamı gördü ve bir an onun filikaya nasıl bindiğini düşünürken, arka kısımda bir kadının paltosunun altına büzüşmüş başka bir adamı fark etti. Filikaya binmesine izin verilmeyen Michael Kelly'yi düşündü, sonra sağındaki ve solundaki boşlukları fark etti; genç bir çocuğun oturabileceği bol bol yer vardı. Aslında filikaya şöyle bir baktığında, Ballysheen grubundaki on dört kişi için de yeterince yer olduğunu gördü. Bu düşüncelerle sinirlenirken dikkati bir bebeğin haykırılarıyla dağıldı. Ağlama sesi eski bir çuvaldan geliyordu; bebek içine sarılmıştı.

"Bebek çok küçük," dedi annesi Maggie'nin bakışını fark ederek. "Bana uzatabilmek için çuvala koydular. Kocam hâlâ orada." Ardından hıçkırmaya başladı. Bebeğini kollarında sallayarak sakinleştirip susturmaya çalışırken gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Maggie, diğer annelerin, onları iyice hissetmek ve aynı zamanda ısıtmak için çocuklarına sıkıca sarıldığını gördü. Daha yaşlı kadınlar boş boş uzaklara bakıyorlardı. Birçok hanımefendinin buz gibi havada onları çok az koruyan en iyi ipek

gece elbiselerinin, kürk etollerinin ve şık şapkalarının içinde oturduğunu gördü.

Omuzlarına attığı kürk paltosuyla asil görünüşlü bir hanım-efendiyi daha önce gördüğünü düşündü. Kucağındaki küçük bir köpeğe sarılıyor, sanki bir çocukmuş gibi korku dolu havlamalarını sakınleştiriyordu. Maggie neredeyse taş kesilmiş olmasına rağmen bebeklerle çocuklar denizde boğulurken güzel, sıcak bir kürkü olan küçük bir köpeğin güvende olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü. Şu anda yaşanmakta olan trajedi sırasında hissettiği ve gelecek yıllarda çok defa karşılaşacağı pek çok adaletsizlikten yalnızca biriydi. Soğuktan ve korkudan dolayı kontrol edilemez bir şekilde titrerken acil durum battaniyesini omuzlarına sıkıca sardı. Birkaç dakika sonra gece havasının acı soğuğuna karşı kısa bir süre korunabilmesi için battaniyeyi başka birine vermesi gerektiğini biliyordu.

Dört bir taraftaki diğer cankurtaran filikaları yavaşça *Titanic*'ten uzaklaşıyorlardı. Suya çarpan küreklerin sesiyle filikalardaki insanların inlemeleri ve hıçkırıkları toplanıp filikaların arasındaki boşlukları dolduruyormuş gibiydi. Donmuş nefeslerinden çıkan buharlar yukarıya, üstlerindeki sonsuz boşluğa doğru yükseliyordu.

Hemen gerilerindeki *Titanic* giderek suya gömülüyordu. Gemideki binlerce lamba hâlâ ısıllı ısıllı yanıyor, okyanusun sakın yüzeyine göz kamaştırıcı bir pırıltı saçıyor, dondurucu suyun içinde çaresiz bir şekilde çırpınan insanların yürek parçalayan görüntüsüne görkemli bir aydınlık ekliyordu. Gördüklerine daha fazla dayanamayan Maggie, insanın içine işleyen soğuğa karşı gözlerini yumdu.

Gözleri kapalı ve vücudu soğuktan uyuşmuş bir hâldeyken, işitme duygusu daha yüksek bir seviyeye ulaştı. Üst

güvertelerde hâlâ çalmaya devam eden kemancıların mükemmel melodilerinin arasında, ölmekte olan bin kişiden oluşan korkunç orkestrayı kanını donduran bir berraklıkla duydu. Onların dehşet dolu sesleriyle attıkları akıldan çıkmayan çığlıkları ve haykırışlarını duydu. Buna daha fazla dayanamayarak elleriyle kulaklarını kapatıp başını kucağına gömdü. Kontrol edilemez bir şekilde titriyor ama hiç gözyaşı dökmüyordu. Zihni ve bedeni ağlama kabiliyetinin çok ötesinde sarsılmıştı.

Gemiden ayrılımlarının üzerinden elli dakika geçti.

Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Titanic'ten artık çok uzaktaydılar. Pruvası giderek suyun derinliklerine batmıştı ve artık yalnızca pruva direği görünüyordu.

Maggie gözlerini açıp geminin kış tarafının suyun üzerinde giderek yükselmesini, devasa pervanelerinin karanlığın içinde belirmesini izledi. Aralarındaki mesafeye rağmen donmuş kulaklarıyla hâlâ korku dolu haykırışları duyabiliyordu.

Yolcuların dehşet verici çığlıkları ve metalin kan dondurucu çıtırtılarıyla gıcırtdılarını dinleyen Maggie, kendi içine çekildi. Yolculuğu boyunca karşılaştığı tüm o insanların yüzleri bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti: Queenstown'da mektup çuvallarının arasına gizlenen kazancı, sağlık taramasında geri çevrildiği için son derece üzgün bir hâlde aceleyle yürüyen kız. O zaman utanç verici bir şekilde bu insanların bu nefes kesici gemiyle Atlantik'i geçme deneyimini yaşayamayacaklarını düşünmüştü. Belli ki Tanrı, Maggie'nin hayatını kurtardığı gibi o insanların hayatını da kurtarmak istemişti.

Neler olduğunu öğrenmesinin bir yolu olmamasına rağmen yedi çocuğuyla birlikte tek başına seyahat eden kadına, Wiltshire'dan gelen Elsie ile ailesine, karşılaştıkları balayı çiftlerine, topaçla oynarken izlediği küçük erkek çocuğuna, Harry'nin mesajını göndermelerini rica ettiği telsiz operatörlerine, güzel ipek elbiseleriyle ikinci çayı içerken izledikleri hanımefendilere ne olduğunu düşündü. Her birinin yüzü gözlerinin önüne geliyor ve kaderlerinin ne olduğunu merak ediyordu. Kendisi gibi bir filikaya binip binmediklerini veya batan gemide dehşetle çığlık atıp atmadıklarını merak etti. Birlikte seyahat ettiği yol arkadaşlarını, ailesi olarak gördüğü insanları, teyzesini ve kuzenlerini, kendi kardeşleri gibi gördüğü arkadaşlarını düşünmeye bile başlayamıyordu. Korku dolu yüzlerini uyuşmuş zihninden umutsuzca uzaklaştırmaya çalışıyor, titreyen dizlerine sarılarak ileri geri sallanıyordu.

Gemiden tüyler ürpertici bir gümbürtü geldiğinde, “Sevgili Tanrım,” dedi bir kadın. Korkudan nefesini tutmuştu. Görkemli bacalar birleşim yerlerinden ayrılmış, altlarında duran insanları ezerek güverteye yıkılmıştı. “Tanrı ruhlarına merhamet etsin.”

Eğilip bükülen, gıcırdayan çeliğin sesi havayı doldururken ve *Titanic*'in parlak ışıkları en sonunda sönerken, başka bir kadın herkesi dua etmeye çağırdı.

Etraflarını saran karanlığa rağmen yıldızlarla parlayan gökyüzünün altında *Titanic*'in su üzerinde kalan bölümü ürkütücü bir silüet hâlinde hâlâ görülebiliyordu. Birkaç kısa dakika boyunca geminin kış tarafı mükemmel bir dik açıyla suyun üzerinde yükseldi, sonra olağandışı bir zarafetle buzlu suların içine gömüldü.

“Gitti,” dedi birisi. “Tanrı bizi korusun ve yardımcımız olsun. Gitti.”

Maggie kendisini tuhaf bir şekilde sakın hissediyordu. Sanki başka birinin rüyasında gibiydi. Başına gelenlere inanamıyordu. *Titanic*'in az önce gözlerinin önünde suya gömülmüş olduğuna inanamıyordu.

Atlantik gecesinin amansız soğuğu iliklerine kadar işliyordu. Bilincinde olduğu tek şey, titremesiydi.

Gece onları yuttu. Zaman sonsuz gibiydi.

Titanic'in ışıkları gidince zifri karanlığın içinde kalmışlardı. Suyun içindeki bin kişinin çılgınca çırpınışları ve yardım isteyen çaresiz haykırışları bir süre devam etti fakat en sonunda onlar da azaldı ve bitti.

Sessizlik.

Bilinci ara sıra yerine gelen Maggie, etraflarındaki buz dağlarının bulanık şekillerini görüyor, onlardan gelen uğursuz çatırtıları hayal meyal fark ediyordu. Rüyasında buz dağının canlı olduğunu, sessiz ve tehditkâr bir şekilde minicik filikalara doğru sürünerek ilerlediğini, botu ve içindeki herkesi yutmaya hazırlandığını gördü. Korku içinde çığlık atarak kendine geldi. O an bir adam ona sarıldı.

Tuzla dolmuş gözlerinin önünden bazı şekiller geçti. Diğer cankurtaran filikaları etraflarında, sudaki donmuş bedenlerin, morarmış yüzlerin arasında dolanıyorlardı.

Duyuları gidip geliyordu.

Soğuktan dudakları morarmış küçük bir çocuğa vermek için paltosunu çıkardı. Annesi ağlayarak teşekkür etti.

Düzgün konuşan Amerikalı bir hanımefendinin, “Benim iki paltom var,” dediğini duydu. “Birini kıza verin. En azından onu biraz sıcak tutar.” Ağır, kuru paltoyu omuzlarına koyduklarında bir şeyler hisseder gibi oldu. Hemen yanında bir köpeğin havladığını ve aynı hanımefendinin onu susturduğunu duydu. “Sessiz ol Edmund. Kıza bir palto verebiliriz, değil mi?”

Maggie reşekkür ederim demeye çalıştı ama kelimeler ağzından çıkmadı.

İnsanların, kurtarma gemilerinin kendilerini fark edebilmeleri için kâğıt yakmaktan bahsettiklerini duydu. Ceplerinde veya yanlarında getirebilmeyi başardıkları çantalarında mektuplar ya da başka tür kâğıtlar aradıklarını duydu. Nedense paltosunun cebinde mektuplar olduğunu düşündü ama elleriyle bir şey hissetmiyordu. Mektupları hayal etmiş olabileceğini düşündü.

Bebekler ağlıyor, anneleri onları, diğer kadınlar anneleri ve kocalarıyla oğullarını geride bırakmış eşleri rahatlatmaya çalışıyorlardı.

Şafağın solgun ışıkları gökyüzüne yayılmaya başladı.

Maggie gözlerini kapattı.

Zaman hareketsizdi. Hiçbir şey olmuyordu.

“Çok üşüdüm,” dedi biri.

Dua ve hıçkırık sesleri duyuldu.

Nefes almak çok zordu.

Başka bir ses duyuldu. “Bir gemi.”

Sonra Maggie havaya kaldırılıp çekildi. Donmuş elleri bir ipi kavramaya çalışıyordu. Bir merdiven mi? Tekrar *Titanic*'te miydi? Herşey bir rüya mıydı?

Bedenini kıpırdatamıyordu. Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Kathleen teyzesi neredeydi? Herkes neredeydi?

"Yanında şu küçük çanta vardı," dedi biri. "Sanırım İrlandalı."

Ağzında acı bir tat hissetti. Sıcak kahve mi? Sonra brendi olduğunu anladı. Öksürdü. Tükürükler saçtı.

Gözlerini açmaya çalıştı ama tuzdan ve soğuktan dolayı çok kötü durumdaydı.

Konuşmaya çalıştı. "Göremiyorum. Kör mü oldum?" Sözcükler ağzından anlaşılmaz mırıltılar hâlinde döküldü.

"Artık her şey yolunda hanımefendi," diye cevap verdi birisi. "Carpathia'dasınız. Bizi kurtarmak için geldi. İyileşeceksiniz. Artık güvendesiniz."

Üzerine bir battaniye örtülmüştü. Gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Sonraki birkaç gün boyunca Maggie güneşin doğduğunu veya battığını hayal meyal fark etti. Sabah güneşinin solgun ışıklarının önündeki pencerede bulunan bir parça metalden yansıyarak güverteye dans eden ışıklar gönderdiğinin pek az farkına vardı. Boş boş önüne bakıyordu. Sanki güneş ona ulaşamıyor, onu ısıtamıyor, yaralı kalbini karartan on üç insanın gölgesini aydınlatamıyordu.

"Neredeyim?" diye sordu yanında yatan kadına.

“Kütüphanede,” diye cevap verdi kadın. “Odalarda bizim için yer yoktu. En son biz kurtarıldığımızdan bizler için burası gibi geçici yatakhaneler yapıldı.”

“Hangi gemideyiz?” diye sordu Maggie. Kafası hâlâ karıştı.

“Carpathia. Bizi kurtarmaya geldiler. Hatırladın mı?”

Hatırlamıyordu.

“Yalnız mısınız bayan? Sizinle birlikte seyahat eden kimse var mıydı?”

“Diğerlerinin hepsi gitti,” diye fısıldadı Maggie. “Hepsi gitti.”

RMS Carpathia

17 Nisan 1912

Maggie güvertede oturacak kadar gücünü topladığında, *Carpathia*’daki üçüncü günüydü. Hâlâ battaniyesinin altında titriyordu. Doktor olduğunu söyleyen mavi gözlü kibar bir adam aslında artık üşümediğini ama yaşadığı şok yüzünden sinirlerinin bozulduğunu anlattı. Ağlayamıyor, gözyaşı döke-miyordu. Tek hissettiği şey korku ve kasvetli bir yalnızlıktı.

Doktorun tavsiyesiyle rahatlatıcı şeyler düşünmeye çalıştı; evini düşündü. Séamus’u düşündü, onun sevgiyle bakan gözlerini hayal etti, nazik sesini duydu, içten kucaklayışını hissetti. Gölün kıyısında ilk öpüşmelerini ve hissettiği mutlulukla karnında nasıl kelebekler uçuştığını hatırladı. Ballysheen’den ayrıldıkları günü düşündü. Hareket ettiklerinde, tekerlek izleriyle dolu yolda arabaların çıkardığı güm-bürtüyü duydu. Kasabanın dışındaki yumuşak, kumlu yola

çıktıklarında üzerlerine çöken sessizliği hatırladı. Teyzesiyle birlikte bindikleri arabanın önünden giden üç arabayı nasıl izlediğini, tüm hayatları boyunca gördükleri manzaranın içinde yavaşça ilerlerken herkesin aklından ne tür düşünceler geçtiğini nasıl merak ettiğini hatırladı.

Önlerindeki arabada giden Peggy'nin, elindeki ıslak mendili parmaklarının arasında büküp duran Katie'yi rahatlatmak için birkaç kelime söylemesini izlemişti. Arabacılarından birinin, bir atın nalına giren taşı çıkarmak için durduğunu hatırladı. Tanıdık yerlerden geçerken, buradan ayrıldığı için üzülmesinin teyzesini rahatsız edeceğinden korkarak gözyaşlarını bastırmak için ne kadar çok uğraştığını hatırladı.

Arkadaşlarının ve komşularının evlerinin yanından geçerken onlara bakmış, ateşin üzerindeki zincirde asılı kazanlar, çoktan fırına atılmış ekmekler gözünde canlanmıştı. Her şeyi hatırlamak istemişti: Dansları, partileri, bir komşuyla şakalaşmalarını, karaçalıların ve süpürge otlarının keskin kokularını, her ağacı, her taş duvarı, her tarlayı. Yeterince dikkatli bakarsa, yeterince iyi dinlerse ve bu görüntülere, seslere, kokulara yeterince odaklanırsa, hatıralarının beynine kazınacağını, aradan geçen zaman ve okyanusun enginliği anılarını yıpratmaya çalışsa bile her istediğinde onları gözünde canlandırabileceğini düşündüğünü hatırladı.

Şu an sarsılmış ve yalnız bir hâlde otururken bu küçük, samimi detayları hatırlıyordu ama bunların rüya mı, yoksa gerçek mi olduklarından emin olamıyordu.

Yakınlarda birinin, "Yarın akşam New York'a varıyoruz," dediğini duydu. "Bir dakika bile erken değil. Şu buz dağı zavallı adamları altüst etti. Aynı şeyin tekrar yaşanmasından korkuyorlardır."

“Ben Kaptan Rostron’un cesaretini takdir ediyorum,” dedi adamın iş arkadaşı. “Onun gibi hızla ve soğukkanlılıkla hareket ederek rotayı buzların arasına çevirip, sonra da mümkün olan en hızlı şekilde geri çıkacak çok adam yoktur. Ya çelik gibi sinirleri var ya da altıncı hissi çok kuvvetli.”

“Afedersiniz bayım,” diye fısıldadı Maggie.

Adam onu duyup döndü. “Buyurun hanımefendi?”

“Bugün günlerden ne?”

“Çarşamba hanımefendi. 17 Nisan.”

“Çarşamba,” diye tekrar etti Maggie. “Teşekkür ederim.”

Sonra gözlerini kapatıp uyudu. Rüyasında çiçek açmış kiraz ağaçlarını ve kendisini bekleyen Séamus’u gördü.

KISIM V

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

W.W. Bradfield, Marconi Telgraf Şirketi:
Carpathia'nın kabul ettiği kurtulan
mürettebatın isimleri hâlâ bize ulaşmadı.
Herhangi bir istasyonumuzla iletişime
geçmenizi istiyoruz. Gergin bir şekilde haber
bekleyen akrabalarıyla iletişime geçmek için
lütfen hiçbir masraftan kaçınmayın. Sarsıcı
haberler, bilgi bekleyen kalabalığı daha da
üzüyor.

18 Nisan 1912 tarihinde White Star Line'ın
Southampton bürosunun yetkilisi Philip Curry
tarafından W. W. Bradfield, Marconi Telgraf Şirketi
Londra'ya gönderilen telsiz telgraf mesajı

ele alışıyla ilgili övgüler kazandı. Maggie ise yerel bir kahraman olmuştu.

Makalenin başarı kazanması ve *Titanic*'ten sağ kurtulan birinin aralarında yaşadığının ortaya çıkmasıyla, diğer yerel gazeteler ve muhabirler de olaydan bir pay almak istemişlerdi. Yazının yayımlanmasından sonra telefon hiç susmadı. Herkes hikâyeyi kendi gazetesinde ve dergisinde yayımlamak, Maggie'nin, Grace'in, tüm ailenin fotoğraflarını çekmek istiyorlardı. Yerel gazetelerden birinde Grace hakkında, babası öldükten sonra kariyerini nasıl askıya aldığı konusunda bile bir yazı yayımlandı. Her şey biraz sıkıntı verici hâle gelmişti ve Grace herhangi biriyle konuşmaya çekiniyordu çünkü gerçek niyetleri konusunda endişeliydi.

“Çok önemli olduğunu söylüyor,” diye bağırdı annesi merdivenden yukarıya doğru. “Kesinlikle bir muhabir olmadığını ve söyleyeceklerinin mutlaka ilginç çekeceğini söylüyor.”

Adamın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmayan Grace, sıkıcı bir iş olsa da iki yıl önce bıraktığı gazetecilik derslerine geri dönmesi için doldurması gereken kabul formlarını bir kenara koydu ve sallana sallana merdivenden indi. İçini çekip gözlerini devirerek, kahvaltı bulaşıklarını yıkamayı bitirmek üzere mutfığa gitmeden önce yalnızca dudaklarını oynatarak, “Nazik birine benziyor,” diyen annesinin elinden ahizeyi aldı.

“Merhaba. Ben Grace Butler,” dedi alıcıya ilgisizce. “Size nasıl yardım edebilirim?”

“Bayan Butler. Ah, eee, merhaba. Telefonuma cevap verdiğiniz için çok teşekkür ederim.” Telefondaki ses, hafifçe gergin olsa da düzgün konuşan bir adamın sesiydi. “Eee, Bayan Butler, korkarım bu söylediğim biraz tuhaf kaçacak

ama söyleyeceklerimi sonuna kadar dinlerseniz minnettar olurum.”

Grace’in telefondaki bu hoş, kibar sese biraz kanı kaynadı ve merdivenin son basamağına oturup çıplak ayaklarını halının desenleri üzerinde gezdirirken, ayak parmaklarına bu sabah sürdüğü parlak pembe renkli ojeye beğeniyle baktı. “Peki,” dedi dikkati dağılmış bir şekilde. “Sizi dinliyorum.”

“Adım Edward Lockey. Geçen hafta gazetedeki inanılmaz makalenizi okudum. Son derece kayda değer bir hikâye ve çok güzel yazılmış olduğunu da eklemeliyim. Büyük büyükanmeniz inanılmaz derecede cesur bir kadımdır.”

Grace, geçen hafta boyunca Maggie’nin hikâyesi hakkında konuşmak için kendisini arayan düzinelerce muhabirden bu sözleri duymaya alışmıştı. Her zamanki cevabını verdi. “Evet, teşekkür ederim. Gerçekten de inanılmaz bir kadındır.”

“Şey, makalenizi okumuş olmamın tamamen bir tesadüf olduğunu söylemeliyim. Yani genellikle *Tribune* okumam, daha çok *Sun Times* alırım ama geçen hafta kız kardeşimle birlikteydim, o her zaman *Tribune* alır ve... Ah, bakın, bu gerçekten önemli değil. Esasen Bayan Butler, elimde büyük büyükanne-nizle ilgili olabilecek bir şey olduğunu sanıyorum. Yani, amcalarımdan biri de *Titanic*’teymiş.”

Grace o zaman olduğu yerde doğruldu. Duydukları dikkatini çekmişti. “Öyle mi? Aman Tanrım!”

“Evet. Gemide üçüncü sınıf bölümünde kamarotmuş,” diye devam etti. “Gemiye Southampton, İngiltere’den binmiş.” Grace tüm bedeninin ürperdiğini hissetti. “Maalesef amcam birkaç yıl önce vefat etti ama öldüğünde birkaç kişisel eşyası bana verildi. Daha önce onlara pek dikkat etmemiştim fakat makalenizi okuduğumda bir şeyler çağrışım yaptı.”

Bu sakince konuşan adamla ve onun *Titanic*'le olan ilgi-
siyle tamamen büyülenmiş olan Grace, daha fazlasını bilmek
istedi. "Ne?" diye sordu. "Ne çağrışım yaptı?"

"Şey, belki de tamamen yanılıyordum ama amcamın eş-
yaları arasında bir hanımefendinin paltosu ve bir mektup pa-
keti var. Paketin ön tarafında Maggie ismi yazıyor ve amcam
tarafından yazıldığını düşündüğüm, elle yazılmış bir not var.
Şu an önümde duruyor. Notu size okumamı ister misiniz?"

"Evet, evet lütfen." Grace şu an basamağın tam ucunda
oturuyordu.

"Tamam, okuma gözlüğümü bulmama izin verin. Ah
evet, tamam, işte burada. Diyor ki, *'Teyzesi ve iki genç ka-
dınla, Peggy ve Katie ile birlikte Titanic'te seyahat eden
Bayan Maggie Murphy isimli hanımefendiye aittir. Eşyalar
Carpathia'daki cankurtaran filikasında bulunmuştur.'*" Bay
Lockey bir an duraksadı. "Bayan Butler, bu eşyaların büyük
büyükannenize ait olabileceğini düşündüm."

Grace buna inanamıyordu. Maggie'nin mektupları.
Séamus'un verdiği mektuplar. Bunca yıldan sonra. "Bu ina-
nılmaz!" dedi nefes nefese.

"Evet, gerçekten öyle," diye devam etti Bay Lockey. "Ay-
rıca ailemden duyduğum kadarıyla amcam bu eşyaların sa-
hibine kavuşmasını gerçekten çok istiyormuş. Maggie'nin
filikadayken paltosunu küçük bir kız çocuğuna verdiğini,
Carpathia kazazedeleri gemiye alındığında paltonun filikada
kaldığını düşünüyormuş. Carpathia New York'a vardığında,
mürettebattan bazısıyla birlikte filikaları White Star Line'ın
rıhtımına götürürken, amcam eşyaları filikanın içinde bulmuş.
Maggie'yi Carpathia'da ve New York'taki hastanelerde bul-
maya çalışmış ama tüm o karmaşanın içinde, kurtulanların

isimleri yanlış bildirilip yanlış yazıldığından onu asla bulamamış. Bu yüzden bir gün onu bulabileceği ümidiyle paltoyu ve mektupları saklamış.” Adam nefes almak için biraz durakladı. “Umarım bunca yıldan sonra eşyalar sahibine ulaşır.”

Grace bir an için konuşamadı.

“Bayan Butler? Hâlâ orada mısınız?”

“Ah, evet, evet, özür dilerim. Buradayım. Yalnızca buna inanamıyorum! Maggie’nin mektuplarının sizde olduğuna inanamıyorum. Tüm mektuplar hâlâ duruyor mu?”

“Şey hanımefendi, emin değilim ama paket kesinlikle iyi koşullarda saklanmış gibi görünüyor. Amcam onlar konusunda çok özenliydi ve mektupları hiç kimsenin okumamasında ısrarcıydı. Vasiyetinde bu konu açıkça belirtilmişti. Belli ki aile üyelerine, bunların Maggie’nin İrlanda’da bıraktığı sevgilisinin yazdığı aşk mektupları olduğunu ve yalnızca Maggie bulunursa okunabileceğini söylemiş.”

Grace afallamıştı, bunun Maggie için ne anlama geldiğini düşündükçe kalbi deli gibi atıyordu. Mektupları en sonunda kendisine geri dönmüştü. Bir anlığına, mektupların Maggie için üzücü de olabilecekleri geçti aklından. Sanki bu konu onu çok üzüyormuş gibi Séamus hakkında konuşmaya hiçbir zaman pek hevesli olmazdı.

“Bu gerçekten inanılmaz Bay...”

“Lockey. Edward Lockey.”

“Bu çok aptalca bir soru olabilir Bay Lockey...”

Adam, “Lütfen bana Edward deyin,” deyip gülerek lafını böldü.

“Affedersin, Edward. Amcanın ismi Harry olabilir mi acaba?”

Şimdi şaşıрма sırası adama gelmişti. “Evet! İsmi Harry’ydi! Bunu nereden biliyorsun?”

“Maggie, Titanic’teyken bir günlük tutmuş,” diye açıkladı Grace. “Harry’den ya da Maggie’nin ve onunla aynı kamarada kalan kızların kullandıkları isimle Şanslı Harry’den çok bahsetmiş. Harry isminde bir kamarotun filikaya binmesine yardım ettiğini anlatmıştı. Bu amcan olmalı.”

Bir süre daha inanılmaz tesadüfler hakkında konuştular: Grace’in makalesini okuyan Edward, Maggie’nin *Titanic*’ten kurtulmasına yardım eden adamın akrabası çıkıyordu ve Maggie’nin kayıp paltosuyla mektuplarının şu an elinde olduğunu düşünüyorlardı. Bu gerçekten olağanüstüydü.

“Sanırım bir araya gelmemizde fayda var,” diye devam etti Edward Lockey. “Eğer emrivaki yaptığımı düşünmezsen, eşyaları sana elden vermeyi tercih ederim. Onları Maggie’ye göndermek için posta servisine kesinlikle güvenemem. Bunca zaman sonra ortaya çıkmışken postada kaybolmaları korkunç bir şey olur.”

Grace kabul etti ve gelecek hafta Chicago’nun merkezinde ikisinin de bildiği bir kahve dükkânında buluşmak için sözleştiler. Adamın çatlak biri çıkması ihtimaline karşılık, Maggie’ye şimdilik hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağını düşündü. Mektuplarda ne yazıyor olursa olsun artık Maggie için hiçbir şeyi değiştiremezlerdi ama Grace onların büyük büyükannesi için bir tür kapanış anlamına geleceğini, o geceden beri ona musallat olan hayaletlerin artık huzura kavuşmalarını sağlayacağını ümit ediyordu.

Telefonu kapatıp mutfğa doğru yürüdü.

“Eee?” diye sordu annesi yeniden düzenlediği kilerin içinden. “Başka bir muhabir miymiş?”

Grace mutfak masasına oturup dalgın bir şekilde meyve kâsesinden bir muz aldı. "Hayır, kesinlikle muhabir değilmiş. İnanılmaz bir şey oldu anne. Titanic'ten sağ kurtulan ve Maggie'nin tanıdığını düşündüğümüz bir adamın yeğeni olduğunu söyledi."

Annesi ellerini pantolonuna silerek kilerin kapısında belirdi. "Gerçekten mi?"

"Evet! Gerçekten! Kulağa gayet gerçek gibi geliyordu. Ayrıca ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Ne oldu?"

"Maggie'nin paltosuyla mektup paketinin elinde olduğunu düşünüyor. Hani onları Carpathia'da kaybettiğini söylemişti. Séamus'un yazdığı mektuplar."

İki kadın, önemli bir şey konuşacakları zaman hep yaptıkları gibi mutfak masasına oturdular ve Grace annesiyle Edward Lockey'nin anlattığı tüm detayları paylaştı. İkisi de adamın bir düzenbaz olabileceği ihtimalini kabul ediyordu ama kalplerinin derinliklerinde ikisi de gerçek olmasını ümit ediyordu.

30 Mayıs 1982

Grace, Edward Lockey'yle buluşacağı günün sabahında bir mektup aldı. Randevusuna zamanında yetişmek için acele ederken, her zamanki faturalar olduğunu farz ederek annesinin ön avludaki küçük konsolun üzerine koyduğu yığının yanından neredeyse geçip gidecekti. Ama bir şeyler durmasına neden oldu ve küçük yığını eline alıp bakmaya başladı. Zarfın üzerindeki el yazısını hemen tanıdı.

"Jimmy," diye fısıldadı.

Heyecan ve endişeyle titreyerek zarfı yırtıp açtı. İkiye katlanmış küçük not kâğıdını gördüğünde babasının sözlerini hatırladı ve kalbi duracakmış gibi oldu. Üniversiteye başvurduktan sonra kabul edilip edilmediği haberini beklerken, *İyi haberler büyük paketlerle gelir* demişti. *Eğer haber kötüyse paket küçük ve şirin olur.* Elinde tuttuğu not kâğıdı kesinlikle küçük ve şirindi. Çekinerek, notta ne yazdığını görmekten korkarak kâğıt parçasını açtı.

Merhaba yabancı. Makaleyi okudum; inanılmazdı! Eninde sonunda bir hikâye bulacağını söylemiştim. Bir kahveye ne dersin?

İmza atmaya gerek duymamıştı.

Kâğıtta yalnızca birkaç kelime yazmasına rağmen bunlar Grace'in ümit edebileceği en iyi kelimelerdi. Notu defalarca okudu. Bu bir zeytin dalıydı. Hatta bir zeytin dalından fazlasıydı. Onunla buluşup kahve içmek istiyordu. Makalesini okumuştı. Hâlâ oradaydı, hâlâ bekliyordu, hâlâ onunla ilgileniyordu. Yani belki... Grace'in beyninde milyonlarca düşünce ve duygu dolaşıp duruyordu.

Yatağının altında duran mektup kutusunu açtığından beri tekrar birleşebileceklerine dair bir umut hissetmeye başlamıştı. *Tüm bunların senin için çok zor olduğunu tahmin ediyorum,* diye yazmıştı Jimmy son mektubunda. *Gerçekten anladığımdan emin değilim Grace ama anlamaya çalışıyorum, gerçekten. Bu yüzden huzur içinde iyileşmen için seni yalnız bırakacağım. Sana bir daha mektup yazmayacağım Grace çünkü senden cevap alamamak benim için çok acı verici. Acele etmeden, baban için ihtiyacın olduğu kadar yas tut. Bunun*

ne kadar süreceğini bilmiyorum... Sonsuza kadar olabilir mi? Ama belki bir gün bunun üstesinden gelip kendini biraz daha iyi hisseder ve bana yazabilirsin. Belki sana bir kahve ısmarlarım ve her şeye yeniden başlarız? Bunu düşün. Nerede olduğumu biliyorsun. Seni bekleyeceğim. Her zaman, J

Bu mektubu okuduktan sonra Jimmy'nin eski ev adresine bir mektup yazmış ve makalesinin müsveddesi ile birlikte Profesör Andrews vasıtasıyla iletilmek üzere ona bir not göndermişti. Notta telefon numarasını da yazmıştı ama şimdiye kadar bir haber almadığından bunca zamandan sonra Jimmy'nin kendisini beklemekten vazgeçip hayatına devam ettiğini düşünmüştü. Tıpkı yapmasını söylediği gibi... Şu an elinde tuttuğu küçük not ise ona tam aksini söylüyordu.

Notun alt kısmına eklediği Chicago koduyla başlayan telefon numarasını görünce, hemen arayıp aramamayı düşündü. Maggie'nin söylediği sözü hatırladı. *Yaşam kırılğan bir şeydir, köşeyi döndüğümüzde neyle karşılaşacağımızı asla bilemeyiz.* Kararını vermişti.

Bir anlığına durup koridordaki aynaya yansıyan görüntüsüne baktı. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Eskiden aynadan kendisine bakan kıza benziyordu; yaşam sevinciyle dolu olan ve her hücrelerinden enerji akan kıza. Şu an aynada kendisine bakan kıızı uzun süredir görmüyordu. Saçlarını düzeltip kararını değiştirmeden önce numarayı hızla tuşladı.

Hattın diğer ucunda telefon uzun uzun çaldı. Kalbi deli gibi atıyordu, ağzı kuruluktan zımpara kâğıdı gibi olmuştu. "Aç, aç, aç," diye mırıldandı alçak sesle.

"Alo."

Sesini duyunca kalbi takla atmış gibi oldu. Cevap verirken gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Jimmy," diye fısıldadı titreyen sesiyle. "Benim. Grace."

White Star Line
Royal and United States Mail Steamers
ISMAEL SMITH & CO.
1 QUEEN'S STREET, N.E.
LONDON.
JAMES STREET
LIVERPOOL
Agents at SOUTHAMPTON
Agents at PARIS—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Scilla

WHITE STAR LINE.
NEW YORK, LONDON, QUEENSTOWN, GLASGOW, BREMEN, HAMBURG, ANTWERP, ROTTERDAM, AMSTERDAM, BRUSSELS, COLOGNE, DUISBURG, ELBERFELD, FRANKFURT, KÖLN, LEIPZIG, MÜNCHEN, NÜRNBERG, REGensburg, SALZBURG, STUTTGART, ULM, WÜRZBURG, ZÜRICH, BASEL, BASELSTADT, BASELNEUCHÂTEL, GENÈVE, GENEVA, LAUSANNE, LYON, NANCY, NANTES, ORLÈANS, PARIS, REIMS, STRASBOURG, TULOUSE, VALENTIGNEY, VITTEAUX, YVERDON.
JAMES SMITH & CO., Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED, OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (Steeped) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.
(NOT TRANSFERABLE)

Otuzuncu Bölüm

New York

18 Nisan 1912

Frances Kenny, elindeki sarı bileti West Caddesi'nin başındaki denetçilere verdi. Gece yarısına doğru limanda olması beklenen *Carpathia*'da bir akrabası olduğuna ikna olan adamlar, Frances'in çitlerle ayrılmış alana girip limanda toplanmış yüzlerce insanın arasına karışmasına izin verdiler.

New York limanının yarıya indirilmiş bayrakları, açıktaki limanı etkisi altına alan, bayrak direklerini sallayan, hanımların eteklerini havalandırıp yağmurla sıırıslıkla olmuş ellerindeki şemsiyeleri uçuran rüzgârda çırpınıp dalgalanıyordu. Saat henüz öğleden sonra üçtü ama kararan gökyüzü nedeniyle bütün şehrin üzerine gece karanlığı çökmüştü.

Frances, bekledikleri kurtarma gemisinin gelmesine daha saatler olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Ne rüzgârı

ne de yağmuru hissediyordu. Soğuk algınlığına yakalanmaktan korkmuyordu. Bu sabah Katie'den bir haber olup olmadığı öğrenmek için arayan komşusuna, "Bu evde daha fazla tek başına oturmaktansa, bir fırtınanın ortasında durmayı tercih ederim," demişti. "Kafese kapatılmış bir kaplan gibi misafir odasına girip çıkıyorum," diye açıklamıştı. "Kız kardeşimin gelişi için haftalardır hazırlık yapıyordum. Şimdiyse bu yatakta uyuyup uyuyamayacağını bile bilmiyorum. Odada durup yastıklara bakıyorum. Hiç dokunulmadan titizce ütlediğim, düzelterip kabarttığım gibi kalıp kalmayacaklarını merak ediyorum. Katie'nin güzel başını o yastıklara koyduğunu ve hepsinin karmakarışık olduğunu görmek için her şeyimi veririm."

Ne o gün ne de *Titanic* faciasının duyulmasından sonraki günler işe gidebilmişti. Kalbi öylesine keder doluydu ki şehrin öbür tarafına gidip Bayan Walker-Brown'ın sonu gelmez döşemelerini silmek bir yana, sabahları yıkanıp giyinecek gücü bile zor buluyordu. Zaten Walker-Brown Malikânesi'nin diğer çalışanlardan biri Frances'in kapısına gelip, Bayan Walker Brown'ın onun hizmetine bir süre ihtiyaç duymadığını söylemişti. Belli ki Bayan Walker-Brown, kızının ismi kurtulanlar listesinde olmasına ve nişanlısı olmadan kurtarma gemisiyle eve dönüyor olmasına rağmen üzüntüsünden yataklara düşmüştü. Bayan Walker-Brown, kızının böyle bir dehşet yaşamış olması düşüncesine katlanamıyor ve kurtarma gemisinde hangi korkunç şartlarda seyahat ettiğini hayal bile edemiyordu. Robert'ın gemi battığında büyük ihtimalle can verdiğini öğrendiğinde çılgına dönmüş ve teselli edilemez bir hâlde, sevgili kızı sağ salim ailesinin evine dönene kadar yemek yemeyi reddetmiş, kimseyi görmek istememişti.

Frances'i ziyarete gelen genç mutfak hizmetçisine göre, Vivienne Walker-Brown'ın köpeği Edmund da kurtulanlar listesindeydi. Yetkililerin 'Edmund Walker-Brown'ın bir köpek değil hanımefendinin oğlu olduğunu zannettiklerini düşünüyordu. Frances bunu duyduğunda öfkeden köpürmüştü, onca insan hayatını kaybederken bir köpeğin kurtulmasına izin verilmesini içine sindirememiştir.

Şimdi aralıksız yağan yağmurun farkına varmadan rıhtım boyunca yürüdü. Rıhtım binalarını ve nakliye vinçlerini yansıtan yağmurla ıslanmış kaldırımlara farlarının ışıkları vuran sarı taksilerle limuzinlerin yanından geçti. Bazı yolcular *Carpathia*'dan doğruca lüksün içine girecekken, bazılarının hiç şüphesiz tek kuruşları veya kendilerine ait bir ayakkabıları bile olmamasındaki mantıksızlığın pek farkında değildi.

54 numaralı iskele, yani Cunard iskelesi boyunca, sarsılmış ve yaralanmış yolcuları durumun ciddiyetine ve facianın büyüklüğüne uygun şekilde donatılmış hastanelere götürmek üzere sıra sıra ambulanslar bekliyordu. Frances, New York limanına ulaşmanın bu zavallı insanların çektikleri çilenin sonu olmadığını ilk defa fark etti. Birçoğu en son varış yerlerinden hâlâ çok uzaktaydılar.

Yürürken, tekrar dehşete ve korkuya kapılmasına neden olan bazı konuşmalar duydu.

"Yeteri kadar filikanın olmadığını bildirmişler. Yolcuların yarısının hiç şansı yokmuş. Tam bir rezalet. Büyük ihtimalle birinci sınıfın ahşap kaplamalı lüks kamaralarına daha fazla yer açmak için yapmışlardır."

"Ben nişanlımı bekliyorum. Gelecek ay evleneceğiz. Adını listede göremedim ama rüyamda kurtulduğunu gördüm. Kurtulmuş olmalı."

“Annem, babam ve dört küçük kardeşim birlikte geliyorlardı. Yalnızca annem kurtuldu,” dedi genç bir kız hıçkırarak. “Buraya ilk kez geliyorlardı. Burada hepimiz birlikte bir hayat kurmayı planlıyorduk.”

Bunları duymak dayanılmaz bir şeydi.

Frances, Kurtuluş Ordusu ve Koruma Cemiyeti gönüllülerinden oluşan kalabalık grupların yanından geçti. Üniformalarını giymiş, gerektiği an yardıma hazır hâlde, bekleyen akrabalara ve kendi istekleriyle gelen, ellerinden gelen yardımı yapmaya hevesli düzinelerce liman işçisine sıcak kahve ile sandviç dağıtıyorlardı.

Siyah cübbeleri içinde bir düzine kadar Hayırsever Kız Kardeşler Derneği üyesi sessizce dikilip dua ediyor, Philadelphia’ya veya daha batıya doğru seyahat edecek olanlara yardım etmeye ve bilet sağlamaya hazır olarak bekleyen Pensilvanya Demiryolu temsilcilerinin yanında kurtarma gemisinin gelmesini bekliyorlardı.

Kendisine bir fincan sıcak kahve ikram eden Kurtuluş Ordusu gönüllüsüne, “Muhteşem bir iş yapıyorsunuz,” dedi Frances. “Gerçekten takdire değer.”

“Rica ederim hanımefendi,” diye cevapladı genç gönüllü. “Tüm olanlar son derece üzücü. Ne kadar küçük olursa olsun, bir şekilde yardım edebildiğimiz için memnunuz. Battery Park’ta binlerce insan toplandı. Yalnızca bu zavallı insanların sağ salim eve döndüklerini görmek için bekliyorlar.”

Frances, fırtına bulutları yukarıda uğursuzca toplanırken ve ilk şimşek gökyüzünü aydınlatırken yürümeye devam etti.

Bekleyen kalabalığın üzerinde uyuşuk bir ciddiyet ve gerilim dolu bir hava vardı. Yanından geçtiği insanların yüzünde ki endişe ve keder dolu çizgilerden, altlarında koyu gölgeler

belirmiş kızarmış gözlerinden, bu insanların da tıpkı kendisi gibi aradıkları isimlerin orada olmadığını kabul edene kadar listeleri defalarca gözden geçirdikleri anlaşılıyordu.

Giderek kalabalıklaşan insan topluluğunu ve rıhtım boyunca toplanıp bekleyen gönüllüleri gözlemlemenin Frances'in korkularını gidermeye veya sıkıntı içindeki zihnini rahatlatmaya bir faydası olmadı. Acaba Katie *Carpathia*'da mıydı, yoksa bütün yolcular indiğinde en büyük korkusu gerçeğe mi dönüşecekti?

Felaket yaşandığından beri her gün White Star bürolarını telefonla aramıştı.

“Ne haberler aldınız?” diye sormuştu telefonu açanlara.

Hattın karşısından kimliği belirsiz seslerden, “Yeni bir şey yok hanımefendi,” diye karamsar cevaplar almıştı.

Frances çok kısa sürede “Yeni bir şey yok,” sözünün, kurtulanların isimlerini bildiren ilk raporların değişmediği, Ballysheen'den seyahat edenlerin kayıp olarak bildirilen isimlerinde bir yanlışlık olmadığı anlamına geldiğini fark etmişti. Fakat Katie Kenny'nin veya Ballysheen grubundan başka kimsenin ismini listede bulamamış olmasına rağmen kalbi ümit etmekten vazgeçmesine izin vermiyordu. Listedeki Kate Kennedy ve Katherine Denny diye iki isim görmüştü ve bu isimlerden birinin kız kardeşi olması, ismin yanlış yazılmış veya tüm o karmaşada yanlış anlaşılmış olması için her gün dua etmişti.

Kurtulanların isimlerini bildirirken dışında, *Carpathia* son birkaç gündür sinir bozucu bir sessizliğe gömülmüştü. *Titanic*'le ilgili beklenen detaylar ortaya çıkmıyordu ve basın üyeleri arasında dolaşan söylentilere göre kurtulanların arasında olan telsiz operatörü Harold Bride'a, *Carpathia* rıhtıma

yanaşana kadar sessiz kalması, böylelikle hikâyesini büyük miktarda para karşılığı satabileceği söylenmişti. Etrafındaki keder ve umutsuzla dolu yürek parçalayıcı görüntülere bakan Frances, bir insanın bu akıl almaz felaketten kâr elde etmeyi çalışmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Saatler geçerken, Frances ile *Titanic*'te yer alan yolcuların akrabaları veya arkadaşları kuvvetli rüzgârın ve şiddetli yağmurun altında bir araya toplanmış, gece karanlığının çökmesini izliyorlardı. Sevdiklerinin *Carpathia*'da sağ salim olduklarını bilen çoğu kişi ise sessizce bekliyordu. Frances gibi olan diğerleri ise bir yanlışlık olsun da bekledikleri gelecek olan gemiden insin diye dua ediyordu.

Frances, son haberleri takip etme hevesiyle aldığı gazete-de, “*Sanki tüm şehir acı çekiyor gibi,*” diye okumuştı. “*Zenginle fakir tek bir büyük matem ve şefkat dalgasında birleşti. Tanrı gerçekten konuştu.*”

Hiç durmadan elindeki tespahi çeken Frances, kurtulan yolcuların soyadlarının başharflerine göre düzenlenen bekleme yerlerinde, karşılamayı umduğu yolcunun soyadının başladığı ‘K’ harfiyle işaretlenmiş bölgede oturdu. İçinden sessizce bir dua okudu, yağın yağmura ve tam önünde sürüp gitmekte olan vaziyetin haşin gerçekliğine karşı gözlerini kapattı.

Zaman yavaşça aktı.

Beklemekte olan kalabalığın arasında bir hareketlenme olduğunda saat dokuza geliyordu. Hudson Nehri'nin aşağısında görünen *Carpathia* gemisi, onu karşılamaya giden çekici römorkörler tarafından yedeğe alınıyordu. Herkes ayağa

kalkmış, sanki o ana kadar tek hayal ettikleri şey buymuş gibi çaresizce gemiyi görmeye çalışıyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar parmak uçlarına kalkıyor, boyunlarını uzatıyor, sanki bir tiyatro oyunu seyrediyormuş gibi karanlığın içine doğru bakıyor, sihirbazın hünerlerini sergilediği anı bekliyorlardı.

Sonra kasvetli sisin arasından bir yolcu gemisinin kolay tanınan bacası belirdi. Yalnızca üst kamaralardaki birkaç ışık ve direğin ucundaki lamba görülebiliyordu. Bu az miktardaki ışığın dışında geminin devasa kütesinin etrafı tamamen karanlıktı.

Frances, geminin sanki yavaş çekimde hareket ediyormuşçasına sonsuz gibi görünen bir sürede *Titanic*'e ait olan filikaları bırakmak için bir süre durduğu White Star Line şirketine ait 59 numaralı rıhtıma gelişini izledi. Üzerinde *S.S. Titanic* armasını taşıyan beyaz filikaları orada toplanan insanların, adına övgüler düzülen gemiye ait bir şeyi ilk kez gördükleri hüzünlü bir andı: Denize açılmış en büyük okyanus yolcu gemisinin basit, mütevazı bir kartviziti.

Son birkaç gündür yaşanan belirsizlik ve keder birçok insana çok fazla gelmişti, bu yüzden kurtarma gemisinin görünmesiyle birlikte sarsılarak ağlamaya başladılar. Frances içinse zamanda durdurabilmeyi dilediği bir andı. En sonunda kardeşinin kaderini öğrenmek istediğinden, günlerdir çılgınca beklediği gibi yürüyerek rıhtıma inip inmeyeceğini ya da son dört gündür okyanusun dibinde yattığı için onu bir daha asla göremeyeceğini bilmek istediğinden hiç emin değildi.

Devasa buharlı gemi Cunard İskeleyi'ne yanaşırken bekleyen kalabalığın üzerine ürkütücü bir sessizlik çöktü. Rüzgârda yalnızca kadınların sessiz, boğuk hıçkırıklarıyla, şemsiyelere

ve iskele tarafındaki oluklu sac konteynerlere çarpan yağmur damlalarının sesi duyuluyordu.

Düzinelerce doktor ve hemşire, Kadınlar Komitesi gönüllüleri, şehirdeki tüm resmî ve devlet kurumları görevlileriyle White Star Line yetkilileri şimdi tek bir amaçla kalabalığın arasında yürüyor, görevlerini yapmaya hazırlanırken yüzlerinden gerginlik ve endişe okunuyordu.

Frances hayatının daha sonraki dönemlerinde, kurtulan yolcuların yavaş yavaş kıyıya indirilmesini izlemenin tarif edilemeyecek kadar korkunç bir manzara olduğunu söyleyecekti. Gözlerinin gördüklerini, kulaklarının duyduklarını idrak etmeye çalıştığı o dakikaları tarif etmesi mümkün değildi. Zihninde canlandırdığı en karanlık, en korkunç hayallerde bile o an insanların içinden taşan kederi gözünde canlandıramazdı. Her dokunaklı kavuşma anı ile birlikte, akrabaların veya arkadaşların gemiden inmeyeceklerinin kesin olarak fark edilme-siyle aynı zamanda yürek yakan bir an da yaşıyordu.

Kocalar çocukları olmadan dönen eşlerine sarılıyor, anne babaları denizde kaybolmuş çocuklar büyükanne ve büyük-babalarına tutunuyor, ablalar kız kardeşlerini karşılıyor ve kaybolan erkek kardeşleri için ağlıyor, erkek kardeşler kız kardeşlerini karşılıyor ve kayıp anne babaları için ağlıyordu. Kendisi veya başka birisi için gözyaşı dökmeyen tek bir kişi bile yoktu.

Frances beklerken, önünde yaşanan bu sahneleri izledi; hem onlardan biri hem de tuhaf bir şekilde ayrı gibiydi. Gözündeki yaşların arasından şık giyimli genç bir hanımın kolunun altındaki küçük bir köpekle ve neredeyse saç bile bozulmamış bir hâlde iskeleye inmesini izledi. Kalabalığın attığı çığlıkları duymasaydı, Vivienne Walker-Brown'ı tanıyamazdı.

Emily Walker-Brown, yolcuların karaya çıkması için atılan iskeleye doğru gitmek için insanları iterken, “Vivienne, canım benim, Vivienne!” diye çılgınlar gibi haykırıyordu.

Frances fark edilmeden onları izlerken, anne-kız duygu dolu bir hâlde sarıldılar. Emily kaybolan damadı için gözyaşı döküyordu. Ama Vivienne Walker-Brown ağlamadı. Frances, Vivienne’in annesine Robert’ın çok onurlu davrandığını ve filikalara kadınlarla çocukların binmesi için uğraştığını söylediğini duydu. Sonra da avazı çıktığı kadar bağırarak, “İsmay denen o korkunç adam gibi yapmadı yani,” diye ekledi. “Buz gibi suyun içinde can veren zavallı insanları umursamadan kendini kurtarmaya çalışarak utanç verici bir şekilde davranmadı.”

Tuhaf bir tavırla ortaya konmuş olsa da kan dondurucu gerçek buydu. Frances, ailenin hep birlikte bekleyen taksiye doğru gitmelerini izledi. Vivienne ile köpeği otuz dakika içinde Park Bulvarı’ndaki evlerinin rahatlığına kavuşmuş olacaktı. Alt sınıf yolcuları ise daha *Carpathia*’dan inmeye bile başlamamıştı.

Frances dört saat boyunca birinci ve ikinci sınıf yolcularından kalanların gemiden çıkıp uzatılan iskeleden sarsak bir şekilde yürüyerek bekleyen kalabalığa doğru ilerlemelerini izledi. West Caddesi üzerindeki çitlerin arkasında toplanmış olan basın grubu serseme dönmüş yolculara bağırarak sorular soruyor, sabah gazetelerinin ilk baskısına yetiştirecek bir haber bulmaya çabalıyorlardı.

Alt sınıf yolcuların gemiden çıkmaya başlaması neredeyse gece yarısını buldu. Onların, fotoğraflarını gördüğü, buraya

bir nesil önce gelen kıtlık gemilerinden* inen yersiz yurtsuz insanlara olan benzerliği Frances'i şaşkına çevirdi. Birçoğunun üzerinde yalnızca pijamaları vardı. Bazıları ısınmak için bir battaniyeye sarınmıştı ve çoğunun ayakkabısı yoktu. His-siz bir şekilde inenleri izledi, bazı yolcular doğruca bekleyen ambulanslara götürülürken yüzlerine baktı.

Kıpırdamadan, sessizce dikilerek, sabırla, ümitle, etrafındaki kalabalığın azaldığını hayal meyal fark ederek bekledi.

"Lütfen gel Katie, bir tanem," diye fısıldadı kendi kendine. "Lütfen burada ol."

Carpathia'nın mürettebatı görüldüğünde ümidini kaybetmeye başladı.

"Affedersiniz hanımefendi."

Sese doğru döndü. Yanında bir White Star Line görevlisi duruyordu.

"Herkes indi. Yalnızca *Carpathia* mürettebatı kaldı hanımefendi."

Adamın gözlerine çaresizce baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Hayır. Hepsi inmiş olamaz. Kız kardeşimi bekliyorum. Adı Katie Kenny. İrlanda, Ballysheen'den."

"Çok üzgünüm hanımefendi. Kurtarılan tüm yolcular rıhtıma indi." Sonra şapkasının ucuna dokunarak selam verdi ve yağmurun içinde kayboldu.

* 1847 yılında İrlanda'da çok büyük bir patates kıtlığı yaşanması sonucu çaresiz kalan birçok insan Amerika, Kanada ve Avustralya'ya göç etmiştir. O dönemde Atlantik'in gemi ile geçilmesi altı hafta ile üç ay arasında sürmektedir. Gemilerdeki kötü koşullar ve besin yetersizliği nedeniyle çok sayıda insanın yolda hayatını kaybettiği, gidecekleri yere canlı olarak varmayı başaranların da bir deri bir kemik kaldığı bu gemilere "Kıtlık Gemileri" veya "Tabut Gemileri" adı verilmiştir. (Çev. N.)

Frances sıırıksıklam bir hâlde tek başına dikilerek *Carpathia*'nın kasvetli, boş kütlesine baktı. Rıhtımda etrafında kalan insanlar, kendisini saran karalığın içinde kayboldu.

“Hayır. Hayır. Katie olmaz,” dedi nefes nefese. “Benim sevgili kardeşim olmaz. Lütfen, hayır.”

Dizlerinin üzerine çöktü ve varlığının her zerresiyle ağladı. O gece New York'ta dökülen gözyaşlarıyla aralıksız yağın yağmur bile yarışamazdı.

Male Port
Female Port
Manned Port

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

ISMAI IMRIE & CO.
1, OCEANIC STREET, A.D.
10, LEANING, BOSTON, U.S.A.
25, JAMES STREET, LIVERPOOL.
Agents at LONDON
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la Paix

WHITE STAR LINE
10, LEANING, BOSTON, U.S.A.
25, JAMES STREET, LIVERPOOL.
Agents at LONDON
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la Paix

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Storage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Otuz Birinci Bölüm

Maggie Murphy'nin Özel Günlüğü
St. Vincent's Hastanesi, New York
20 Nisan 1912

Kendimi uyuşmuş hissediyorum. Üşüyorum. Korkuyorum. Sürekli akan gözyaşlarımı durduramıyorum. New York'ta bir hastanede olduğumu söylediler. Bura-ya nasıl geldiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Kendi adı-mı hayal meyal hatırlıyorum. Ellerim şeklini kaybetti; soğuk yanığı yüzünden şişmiş ve morarmış durumdalar. Tanrım, filika öyle soğuktu ki.

Kalemi zar zor tutabiliyorum ama hemşire yazma-ya çalışmamın benim için iyi olacağını söylüyor. Kan dolaşımının düzene girmesine yardımcı olurmuş. Ne yazacağımı bilmiyorum, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bir yanım "keşke ben de ölseydim" diyor.

Eve dönmek istiyorum.

21 Nisan 1912

Carpathia'ya alındıktan sonra denizde birkaç gün geçirmiş olmalıyız çünkü yanımdaki yatakta yatan kız bugünün pazar olduğunu söyledi. Titanic'te günlüğüme en son yazdığımda da pazar günüydü. Nasıl koca bir hafta geçmiş olabilir?

Bazen uykudan uyandığımda nerede olduğumu ve neler olduğunu unutmuş oluyorum. Birkaç dakika boyunca kendimi tamamen huzur dolu hissediyorum. Sonra çıplak hastane duvarlarıyla dizi dizi yatakları görüyorum ve hatırlıyorum.

Yanımdaki yataklarda yatan insanlardan bazılarını tanıyorum. Şu anda okyanusun dibinde yatan o muazzam gemide söylediğimiz şarkılar veya yaptığımız danslar sanki rüyaymış gibi geliyor. Sürekli gördüğüm yüzleri araştırıyorum, Peggy'yi, Kathleen teyzesi, Katie'yi veya grubumuzdan herhangi birini görmeyi ümit ediyorum ama onların bir şekilde hayatta kaldıklarını düşünmenin faydasız olduğunu biliyorum. Kamarot Harry'ye ne olduğunu merak ediyorum. Filikada birlikteydik ama sonra onu hiç görmedim. Carpathia'da her şey çok karıştıktı. Adımı kurtulanlar listesine ancak New York'a varmadan önceki gün ekleyebildim.

Korkuyorum. Burada yalnız olmak hoşuma gitmiyor.

Daha sonra bana ne olacağını hiç bilmiyorum. Chicago'daki Mary teyzemin veya İrlanda'dakilerin faciadan haberleri olup olmadığını bile bilmiyorum. Çok korkunç bir şey. Tüm sevdiklerini ve her şeyini kaybeden çok insan var. Yaşamaya nasıl devam edebileceğimi

hayal edemiyorum. Bazen keşke ben de diğerleriyle birlikte ölseydim diyorum. Binlerce insan, bir sürü zengin milyoner ölürken Tanrı beni neden korudu? Buz gibi suyun içinde morarmış bebekler gördüm ve sanırım yüzleri hayatımın sonuna kadar rüyalarımın girecek.

Daha fazla yazamayacak kadar yorgunum.

Eve dönmek istiyorum.

21 Nisan 1912 - gece

Küçük siyah çantam yatağımın üstüne bırakılmış. Filikaya binerken onu yanıma aldığımı bile hatırlamıyorum. Fakat paltom yanında değil. Onu çıkarıp filikadaki bir çocuğa verdiğimi hatırlıyorum. Kucağında köpeği olan iyi giyimli bir hanımefendi bana kendi paltosunu verdi. Sanki iki paltosu varmış gibi hatırlıyorum; bir tane gündelik, bir tane de kürk palto demişti. Isınmam için bana gündelik paltosunu verdi ve buraya geldiğimde üzerimde o vardı. Onun paltosu hâlâ bende ama kendi paltoma ne olduğunu bilmiyorum. Ayrıca cebimde mektuplar olduğundan da eminim. Séamus'un yazdığı mektuplar. Zavallı Séamus. Kim bilir geminin battığını duyunca ne düşünmüştür. Ben de arayıp ona hayatta olduğumu söyleyebilecek durumda değildim. Keşke mektupları yanımda olsaydı, onlar beni rahatlatırdı. Artık o mektuplarda ne yazdığını asla öğrenemeyeceğim. Bunca zavallı insan ölmüşken birkaç mektup için üzülmemem gerektiğini biliyorum ama üzülüyorum. Onu bana hatırlatacak tek şey o mektuplar.

Eve dönmek istiyorum.

22 Nisan 1912

Bugün Kurtuluş Ordusu'ndaki kadınlar geldi. Hepimize içinde temiz giysiler olan paketlerle seyahate devam edecek olanlara biraz para verdiler. Kurtulanlara yardım etmek için her türlü çaba gösteriliyor ve para toplanıyor; binlerce dolar... Elizabeth isminde kibar bir hanım bana Mary teyzemle iletişim kurulduğunu ve bineceğim Pensilvanya trenini iki gün sonra Chicago'daki Union Depot istasyonunda karşılayacağını söyledi. İsimleri unutmamak için yazıyorum.

Üzerimi değiştirip bağışlanan kıyafetlerden birini giyerken, eski kıyafetlerime iğnelenmiş yirmi beş dolarlık bir banknot buldum. Daha önce fark etmemiştim ama sonra Carpathia'dan hastaneye ilk getirildiğimde bir adamın benimle konuştuğunu hayal meyal hatırladım. Uzun sakalı, tombul parmakları vardı ve nefesi tütün kokuyordu. Bana bir sürü şey söyledi ama hepsini anlayamayacak kadar şoktaydım. Bana uzattığı bir kâğıdı imzalamamı istediğini hatırladım. İmzaladığım şeyin Chicago için bir tren bileti olduğunu sanmıştım, fakat hemşireler feragatnâme olduğunu söylediler. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama görünen o ki White Star Line yetkilileri, başıma gelenler ve tüm kayıplarım için onlardan daha fazla para istememi engellemek istemişler. Çektiğim tüm sıkıntılar için yirmi beş doların yeterli olduğunu düşünmüşler. Adımı kâğıda yazabilmem için adamın kolumdan tutup yardım ettiğini hatırlıyorum çünkü ellerim kalemi doğru dürüst tutamayacak kadar uyuşuktu. Şu an onlara kızamayacak kadar üzgün ve yalnızım.

Hastanenin her yeri gazeteci kaynıyor. Titanic'in battığı gece neler olduğu konusunda bizimle konuşmak istiyorlar. Onlara filikalara nasıl bindiğim konusunda birkaç kelime söyledim ama gerçekten o korkunç dakikaları tekrar hatırlamak istemiyorum. Geminin korkuluklarına dayanmış, kendi hayatları için dua eden o zavallı insanların yüzlerini, eğilip bükülen, çatırdayan, gıcırdayan metallerin dehşet verici seslerini ve bir kişinin ümitsiz çığlıklarını aklımdan çıkaramıyorum. Hepsi sonsuza kadar rüyalarımın girecek, bundan eminim.

Eve dönmek istiyorum.

Hastanede bazı korkunç görüşler var. Titanic battığında insanlara ne olduğu konusunda berbat hikâyeler anlatılıyor. Ara sıra oturup birbirimizle birkaç kelime ediyoruz. Sanki bizim değil de başka birinin yaşadıklarından bahsediyormuş gibi normal bir şekilde konuşuyoruz. Sanırım hepimiz hatıralarımızı bir yere kilitleyip unutmaya çalışmak istiyoruz.

Genellikle benimle ilgilenen hemşirelerden biri, tek kelime bile İngilizce bilmeyen Finli bir genç kızdan bahsetti. Benim yatağımın tam karşısındaki yatakta yatıyordu ve sürekli olarak şaşkın bir hâli vardı. Ağabeyi, amcası ve evleneceği adam... Hepsi felâkette kaybolmuştu. Çarşamba günü Finlandiya'ya dönmek üzere denize açılacaktı. Tekrar denize açılmaktan ne kadar korktuğunu hayal bile edemiyorum. Bir şekilde ona yardım edebilmeyi çok isterdim.

Ayrıca hemşire bana koğuşun sonundaki yatakta kalan ve iki küçük çocuğunun yanından ayrılmayı kesinlikle reddeden ufak tefek İsveçli kadından da bahsetti. Kocasını, çocukların babaları kaybolmuştu. Çocukların saçları hayatımda gördüğüm en açık renkteydi ve anneleri gece gündüz onların üzerine titriyor, Kadınlar Komitesi'nin çocuklar için gönderdiği küçük elbiseleri okşuyordu. Anlaşıldığına göre, kadın denize indirilmiş olan filikaya binmek için ip merdivene tutunup aşağıya inmeye başladığında, bir eliyle ipi tutarken diğer eliyle ancak küçük çocuğunu taşıyabileceğini fark etmiş. Bu yüzden üç yaşındaki büyük kızı ip merdivenden aşağıya inene kadar siyah Atlantik suları altlarında çalkalanırken, korku dolu bir şekilde annesinin eteğine tutunmuş. Tanrı'ya şükür küçük kız sıkı tutunmuş da üçü birlikte sağ salim filikaya inmişler ama babaları kaybolmuş.

Nişanlısıyla hastanede evlenen başka bir kadın var. Titanic'in güvertesinde birbirlerinden ayrı düşmüşler ve hastanenin farklı koğuşlarında kaldıklarını keşfedene kadar kadın nişanlısının kaybolduğunu zannetmiş. Kadın sekiz saat boyunca ters dönmüş bir filikaya tutunmuş. Hemşire bana, kendi korkunç kayıplarımıza rağmen gayret etmenin ve böyle hikâyelere minnettar olmanın önemli olduğunu söylüyor. Haklı olduğunu biliyorum ama arkadaşlarımın ve ailemin yüzleri geceleri hâlâ rüyalarına giriyor.

23 Nisan 1912

Söylediklerimin bazıları sabah gazetesinde basılmış. Hemşire gösterdi. Bana bir deste gazete verip hastaneden çıkarken bunları yanımda götürmem gerektiğini söyledi. Bunları güvenli bir yerde saklamalıyım çünkü Titanic faciası yüz yıl boyunca konuşulacakmış ve insanlar bu gazeteleri görmek isteyeceklermiş. Bir insanın bu korkunç olayı neden hatırlamak isteyeceğini anlayamıyorum, yine de gazeteleri katlayıp çantama, her nasılsa yanımda tutmayı başarabildiğim diğer eşyalarımın yanına koydum: Séamus'un bana Ballysheen'den ayrıldığı sabah verdiği gümüş tarakla tespih, Titanic biletim, sağlık raporum, bir şişe kutsal su ve birkaç önemsiz wır zıvır. Bazı insanlar yüz yıl boyunca Titanic'ten bahsetmek isteyebilirler. Ama ben bu hastaneden ayrılıp Chicago'ya vardktan sonra hayatım boyunca bir daha asla bu konudan bahsetmeyeceğim.

Yarın hastaneden ayrılıyorum. Hayatın benim için neler hazırladığını hiç bilmiyorum ama bir daha asla okyanusu geçmeyeceğimi biliyorum. Yaşadığım süreçte bir daha asla bir gemiye ayak basmayacağım. Bu da demek oluyor ki İrlanda'yı ve orada kalanları unutmaya çalışmalıyım. Ben gemiden kurtulurken sevdiklerinin kurtulamadığını ve dondurucu denizde can verdiklerini bilirken, o zavallı annelerin, babaların, kız ve erkek kardeşlerin gözlerine nasıl bakabilirim? Asla onların yüzlerine bakamam. Asla o gece neler olduğunu açıklayamam.

Peggy yaşıyor! Buna inanamıyorum. Arkadaşım YAŞIYOR!

Doğruca benim yattığım koğuşa girdi ve beni uykumdan uyandırdı. "Gerçekten sen misin Maggie Murphy?" dedi. Birbirimize sarılıp ağladık. Bunu kelimelerle anlatmam mümkün değil. Bir an için yatağımın başucunda duranın bir hayalet olduğunu düşündüm. Gördüğümün gerçekten o olduğuna, hayatta, iyi durumda ve o güzelim altın rengi saçları her zamanki gibi omuzlarına dökülmüş hâlde yanımda durduğuna inanmaya zorlukla cesaret edebildim. Karşılıklı oturup deli gibi gülüp ağlayarak uzun zaman birbirimize baktık. İkimiz de ne söyleyeceğimizi veya ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Çılgınlıklarımızla, huçkırıklarımızla ve iç çekmelerimizle o kadar şamata yaptık ki hemşireler koşarak yanımıza geldi. Birinin öldüğünü zannetmişler. Titanic'te birlikte seyahat ettiğimizi ve sevdiğimiz, önemsedığımız diğer herkesle birlikte birbirimizin de öldüğünü sandığımızı onlara anlatınca gözleri yaşardı.

Nihayet sakinleştiğimizde ve hemşireler bize birer fincan şekerli çay getirdikten sonra Peggy bana merdivende birbirimizi kaybedince neler olduğunu anlattı. Katie, Maria ve Pat'in sudan kaçmak için geminin arka kısmına doğru gittiğini söyledi. Büyük bacalardan birinin bağlantı yerlerinden koptuğunu ve altındaki her şeyi ezdiğini görmüş. Hepsinin bu bacanın altında kalıp öldüğünü düşünmek bile istemiyordu ama bir daha Ballysheen grubundan kimseyi görmemiş.

Mürettebattan bir grup adamla birlikte geminin sancak tarafına koşmuş ve çoktan güverteden dört yüz metre aşağıya indirilmiş bir filikaya atlamayı bir şekilde başarmış. Hayatında hiçbir zaman o atlayışı yaparken olduğu kadar korkmadığını ama bunun hayatta kalmak için son şansı olduğunu bildiğini söyledi. Sonra filika suya indiğinde, daha önce suya atlayan ve çaresiz bir şekilde filikaya çıkmaya çalışan insanlar tarafından alabora edilmiş. Buzlu suya düşmenin verdiği korkuyu ve etrafında boşuna çabalayıp duran o insanları anlatırken ağladı. İnsanlar filikaya ulaşmak için onun üzerinden tırmandığından defalarca suyun içine gömülmüş. Ama cesur Peggy bir şekilde yüzerek ters dönmüş, açılır-kapanır bir sala tutunmayı başarmış ve ıslak giysileriyle bütün gece boyunca öyle kalmış. Alabora olan filikadaki diğer on iki kişiyle birlikte kurtarılmış. Telsiz operatörlerinden biri de onunla birlikteymiş. Harold Bride. Kamarot Harry'nin tanıdığını söylediği ve Séamus'a yazdığım mesajı göndermesini rica ettiği çocuğun adı buydu. Onun da hayatta olduğunu duyduğuma memnun oldum. Peggy saatlerce buzlu suyun içinde kalmaktan çok hasta olmuş ve Carpathia'ya alınırken kendisinde değilmiş. Sağlığına yeni kavuşmuş ve yalnızca hislerine güvenerek beni aramaya çıkmış. Düşünsenize, Peggy benimle birlikte Carpathia'daymış. İkimiz de bunca zamandır aynı hastanedeymişiz ve şimdiye kadar birbirimizden haberimiz olmamış.

Bana korkutucu hikâyesini anlattığında, ben de ona filikaya nasıl bindiğimi ve filikanın güvenli bir şekilde uzaklaşmasından Harry'nin sorumlu olduğunu anlattım. Maura ve Eileen'in Jack Brennan'ı

birakamadıklarını, önce kadınlar ve çocuklar bindiği için genç Michael Kelly'nin filikaya binmesine izin verilmediğini anlatırken ağladım. Birbirimize sarılıp kaybettğimiz herkes için ağladık, bizi koruduğu için Tanrı'ya şükrettik ve bu şansı bize verdiği için teşekkür ederken uzun ve mutlu bir hayat yaşamaya yemin ettik. Peggy ablasıyla buluşmak için St. Louis'e gidecek. Birbirimize adreslerimizi verip irtibatla olacağımıza dair söz verdik.

24 Nisan 1912

Dün akşam rüyamda kamarot Harry'nin beni ve Peggy'yi aradığını gördüm. Bizi soruyordu ama hemşire bizim çoktan taburcu edildiğimizi söylüyordu. Elinde bana ait olan çok önemli bir şey varmış ve bana geri vermek istiyormuş gibiydi. "Ben buradayım," diye bağurmaya çalıştım ama ağzımdan tek kelime bile çıkmadı. Sonra uyandım ama Harry orada değildi.

Peggy bu sabah erkenden gitti. Çok acıklı, gözyaşı dolu bir şekilde vedalaşıp teması kesmemek için birbirimize söz verdik. Gittiği için yine korkuyorum. Kendimi yine yapayalnız hissediyorum. Benimle birlikte Chicago'ya gelmesini çok isterdim.

Sahip olduğum birkaç acınası eşyayla ve üzerimden çuval gibi sarkıp beni seilmeyen bir bez bebeğe benzeten bağışlanmış giysilerimle trendeyim. Kathleen teyze

beni bu hâlimle görse utancından nasıl da kıpkırmızı kesilirdi.

Hastaneden ayrılma vakti geldiğinde ağladım. Hemşireler bana çok iyi baktılar. Aralarından birine, kendimi daha iyi hissettiğimde ve tamamen iyileştiğimde hemşire olmak istediğimi söyledim. Hemşirelerin inanılmaz derecede cesur ve özel insanlar olması gerektiğini, bu yüzden benim çok iyi bir hemşire olacağımı söyledi. Beni öyle sıkı kucakladı ki bırakmasını hiç istemedim. Küçük bir kızken annemin bana nasıl sarıldığını hatırlattı.

Hastaneden ayrılmadan önce hâlâ orada olan kazazedelerin yanına gittim. Birçoğu yeterince iyileşip yoluna devam ettiği veya evine döndüğü için pek fazla kişi kalmamıştı. O insanları asla unutmayacağım. Üzgün, ifadesiz yüzlerini ve gelecek için hissettikleri belli belirsiz ümitle zayıf gülümsemelerini... El sıkışıp gözlerimin içine bakarken birbirimizi anlıyorduk.

Böylece nihayet New York'tan, hakkında çok şey duyduğum, Titanic'in pruvasında dikilirken zarif bir şekilde limana girdiğimizde zaferle tamamlanan ilk seferimiz için iyi dileklerini sunan insanlar ve dalgalanan bayraklar tarafından karşılanmayı heyecanla beklediğim bu şehirden ayrılıyorum. Buraya böyle şartlar altında varacağımızı kim tahmin edebilirdi.

Özgürlük Anıtı'nı hiç görmedim, bir daha da görebileceğimi sanmıyorum. Artık bu şehir benim için karanlık anılarla dolu ve o hatıraları hastanenin yankılanan koridorlarıyla kolalı yatak çarşafı arasında bırakmak, sanırım benim için en iyisi olacak.

Ayağa kalktığımda kendimi çok hâlsiz hissediyorum, ellerimi de bir daha doğru düzgün kullanamayacağımdan eminim. Hemşireler yaşadığım şoku ve gece boyunca buz gibi havada kalmanın etkilerini hâlâ atlatamadığımı, tam olarak iyileşmemin aylar süreceğini söylediler.

Trende bir koltuğa kıvrıldım, kimsenin dikkatini çekmeyeceğimi ümit ediyorum ama sanki herkes bana bakıp hikâyemi tahmin etmeye çalışarak fısıldaşıyormuş gibi geliyor. Bazen birileriyle göz göze geliyoruz. Bana anlayışlı bir şekilde bakıyor, yana yatırılmış başları, çatılmış kaşları ve boş gülümsemeleriyle beni anladıklarını, katlandığım acıları bildiklerini göstermeye çalışıyorlar. Katlandığım acıları bilmeleri mümkün değil.

Bir hafta öncesine kadar hayatımda hiç trene binmediğimi düşünmek tuhaf geliyor. Lokomotifin buharları arasında Claremorris istasyonundan ayrılırken kalbimin üzüntüden ağrıdığını hissettiğimi düşünmüştüm. Muhteşem Atlantik'te beni daha büyük bir üzüntünün beklediğini nereden bilebilirdim?

Bana ödünç olarak verilen paltoya ve bağışlanan giysilere minnettarım ama keşke kendi paltomla cebimdeki mektup paketi yanımda olsaydı. Burada tek başına otururken onları okumayı ne kadar isterdim. Séamus'un el yazısını görmek ve elleriyle dokunduğu kâğıda dokunmak ne kadar hoşuma giderdi.

Bugün Séamus'a yazdığım mesajın telsiz operatörü tarafından gönderilip gönderilmediğini, ona ulaşip

ulaşmadığını düşündüm. Umarım ulaşmıştır. Titanic'le ilgili haberleri duyduysa endişeden deliye dönmüştür. Mesajım moralini düzeltir ve belki, başıma gelenleri duyup yalnız kaldığımı öğrendikten sonra yakında Amerika'ya gelebilir.

Bunları düşünmek beni çok üzüyor. Artık yazmayı bırakıp gideceğim yere varana kadar uyumaya çalışacağım. Mary teyzeyi görme düşüncesine çok zor dayanıyorum. Ablası için çok üzgündür. Keşke planladığımız gibi oraya Kathleen teyzeyle birlikte gidebilseydik.

Tren vagonlarının sallanıp gümbürdeyerek ilerlemesi, sürekli olarak birilerinin biletini kontrol etmesi, istasyonlarda inen veya binen insanların yanımdan geçip durması yüzünden dinlenmek neredeyse imkânsız bir şey. O kadar yorgunum ki bana iki yüz dolar ve biraz daha kıyafet veren Katolik Kadınlar Birliği'nden bir hanımefendiye zar zor teşekkür edebildim. Bütün treni dolaşıp, Titanic kazazedelerinin varacakları yerde akrabaları tarafından karşılanacağından emin oluyor. Trende başka kazazedeler olduğunu hiç fark etmedim. Bu şekilde yolculuk ettiğim için öylesine üzgün ve utanç doluyum ki neredeyse ayaklarımdan başka bir yere hiç bakmıyorum.

Sevgili Yüce Tanrım, tüm bunlar nasıl oldu? Ballysheen'den ayrılırken ısl ısl parlayan bahar günü nasıl böyle bir şeye, yanımda tanıdığım tek bir kişi bile olmayan bir tren yolculuğuna dönüştü? Birlikte seyahat

ettiğim tüm o insanlar nasıl ölmüş ve denizde sonsuza kadar kaybolmuş olabilir?

Keşke evimden hiç ayrılmamış olsaydım, keşke Séamus'tan hiç ayrılmasaydım. Şu an o gemiden hiç kurtarılmamış olmayı diliyorum. Sanırım denizde can veren ve asla benim gibi gelecekleriyle tek başına yüz yüze gelmeyecek olanların işi daha kolay. Tekrar o kiraz ağaçlarının altında olmak ve etrafında uçuşan çiçek yapraklarını izlemek isterdim. Ballysheen'de Séamus'la birlikte geçirdiğim aylarda yaşadığım mutluluğu bir daha yaşayabileceğimden kuşkuluyum. Sanırım kalbim gerçekten kırıldı ve bir daha asla düzelmeyecek.

White Star Line
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

IS MAY IMRIE & CO.,
1, QUEEN'S STREET, S.W.,
LONDON.
JAMES STREET,
LIVERPOOL.
Agents at PARIS—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la

WHITE STAR LINE.
JAMES WATTS & CO., Agents
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (Steerage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Otuz İkinci Bölüm

Ballysheen, İrlanda

17 Nisan 1912

Séamus Doyle'un babasını toprağa verdiği gün, doğa Mayo şehrinin üzerine müthiş bir fırtına gönderdi ve Ballysheen'e giden yoldaki kiraz ağaçlarından ikisi hariç hepsini devirdi. Rüzgârın gücüyle çatlayıp ayrılmış ince gövdelelerine bakmak dayanılması zor bir görüntüydü.

Séamus durup harap olmuş ağaçlara bakarken yaşlı bir kadın, "Kibrit çöpleri gibi kırıldılar," diye mırıldandı. "Ama şu ikisi sanki demirdenmiş gibi, sanki rüzgâr onlara hiç değmemiş gibi dimdik duruyorlar."

Yıkılmayanlardan birinin altıncı ağaç olduğunu görünce Séamus'un içi rahatladı. O ağaç olduğunu biliyordu çünkü kendisiyle Maggie için çakısıyla ağaca kazıdığı MM ve SD harfleri hâlâ oradaydı.

O gün kasabada uğuldayarak esen rüzgâr ve şiddetle yağan yağmur hiç dinmedi. Rahip mezarın başında durup Séamus'un babası için okuduğu duaların doğanın gürültüsü arasında duyulması için çabalarken, doğa da durumun ciddiyetine uygun davranıyormuş gibi görünüyordu. Séamus hayatının sonraki dönemlerinde, o gün kasabanın tarihinde görülmüş en şiddetli fırtınanın yaşandığını ve RMS *Titanic*'ten gelen telsiz telgraf mesajını alana kadar o günün daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğünü anlatmıştı.

Postacının arabası, mezarlıktaki törenden kısa bir süre sonra gümbürtüyle patikada ilerledi. Taş kulübeye, elindeki şapkası ve yağmurun çamur seline dönüştürdüğü yeni kazılmış toprakla kirlenmiş ayakkabılarıyla kapının eşiğinde duran Séamus'la hemen hemen aynı zamanda varmıştı.

Postacı benekli atının durması için dizginleri çekerken uğuldayan rüzgârın arasında sesini duyurmaya çalışarak, “İyi günler,” diye bağırdı. “Tanrı biliyor, felâket bir gün. Kırk yıldır burada yaşıyorum, hiç böyle bir hava görmemiştim.” Arabadan aşağıya atlayıp kapının önüne doğru yürüdü. “İçeriye gir de ateşi yak oğlum, kapı eşiklerinde dolanma.” Séamus cevap vermedi. “Neyse,” diye devam etti postacı, “burada her gün göremeyeceğin bir şey var. *Titanic*'in telsiz operatöründen gelen bir mesaj!”

Sözleri hemen Séamus'un dikkatini çekti. “*Titanic*'ten mi? Nasıl yani?”

“Teknolojinin mucizeleri, ha? Yani okyanusun ortasında ki bir gemiden buraya nasıl geldiğini ben nereden bileyim,” dedi ve kaşlarında toplanan yağmur damlalarını silerek güldü, “ama gelmiş işte, üstelik sana gönderilmiş.” Adam, Séamus'un mesajın içeriğini kendisiyle paylaşmasını bekler gibi öylece

durdu. "Eh, haydi neşelen öyleyse. Bir adam, şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük okyanus yolcu gemisinden her gün mesaj almaz."

Séamus konuşmadı. Yalnızca uzanıp adamın elindeki küçük zarfı aldı ve arkasını dönüp kulübeye girdi.

Postacı kendi kendine, "Eh, biraz görgü öğrensen iyi olur," diye mırıldandı, sıırıslıklam olmuş arabasına bindi ve dizginlere sert bir şekilde asıldı. At aniden irkilip yelesini silkeleyerek adamın yüzüne su sıçratınca, postacının ağzından ağız dolusu küfürler fıskırdı.

Kaygan taşların üzerinde nal tıkırtıları duyulunca Séamus postacının gittiğini anladı. Tek başına kaldığı için rahatlayan Séamus, boş şöminenin yanında duran eski püskü koltuğa oturdu ve etrafını çeviren şeyleri yeni bir gözle inceledi. Burası artık kendi eviydi. Bu duvarlar, az ve eski olsa da bu eşyalar kendisininindi. On dokuz yaşında bir adamdı ve şu an gözünün önünde duran şeyler şimdiye kadar olan hayatının özeti gibiydi. Şu an elinde tuttuğu şeyin bir dönüm noktası olmasını, Maggie gittiğinden beri her gece ettiği duaların cevabı olmasını nasıl ümit edebilirdi.

Kalın, krem rengi kartın kenarlarını okşayarak, üzerindeki çeşitli posta mühürlerini ve *Titanic* simgesini inceledi. Böyle saygın bir gemiden gelmesi şöyle dursun, daha önce hayatında hiç telgraf görmemişti. Yalnızca Maggie'den gelmiş olabileceğini düşünüyordu ama telgrafı nasıl göndermiş olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ona yazdığı mektupları tekrar düşündü. Yoksa bu Maggie'nin cevabı mıydı? Hepsini okumuş muydu? Son mektupta yazdığı soruyu okumuş muydu? Ne söylemiş olabileceğini düşünürken elleri heyecanla titredi ve okumaya başladı:

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Amerikan Marconi Telsiz Telgraf Şirketi
 27 William Caddesi (Lord Court Binası) New York
 Gönderen: Maggie Murphy, Titanic
 Alıcı: Séamus Doyle, Ballysheen, Mayo, İrlanda

Sevgili Séamus, her şey yolunda. Titanic güzel bir gemi. Umarım baban iyidir. Beni bekleme

Séamus kıpırdamadan oturup kâğıttaki birkaç kelimeyi tekrar tekrar okudu. *Beni bekleme*. Kendisinden, geleceklerinden vaz mı geçmişti? Mektuplarını okumuştı ve teklifini geri mi çeviriyordu?

“Hayır,” diye fısıldadı. “Hayır Maggie. Olamaz. Lütfen, öyle olmasın.”

Kâğıdın kucağına düşmesine izin vererek başını koltuğun arkasına yasladı ve *Titanic* yolcularının gümbürdeyen arabalarla yola çıkmalarını izlediği o sabahtan beri bastırıldığı çaresizliğe teslim oldu. Rüyasında Maggie’nin ağlayarak yardım istediğini gördüğünde, uykusu kaçtığı için çıktığı gece yürüyüşünden dönüp babasının cansız bedenini bulduğundan beri inkâr ettiği kedere teslim oldu. Ruhuna sancılı bir yalnızlık, babasının tabutunun mezara indirilmesini izlerken bile hissetmediği tüketici bir boşluk doldu.

Rüzgâr çok sevdiği kırlara saldırmaya devam ederek yüz yıllık ağaçları kökünden söküp, evlerin çatılarında yıllardır

gururla dikilen bacaları parçalayıp yere fırlatırken, Séamus dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzluk içinde hıçkırdı. Çaresiz haykırılarıyla ancak uğuldayan rüzgâr yarışabilir, sonu gelmez gözyaşlarını ancak küçük pencerelere aralıksız vuran yağmur damlaları geride bırakabilirdi.

Bir süre sonra alaca karanlığın çökmesine yakın bir vakitte kapıya vurulmasıyla kendine geldi. Bir an için nerede olduğunu unutarak oturdu ve şişmiş gözlerini ovalayıp babasına bakındı. Sonra hatırladı. Babası ölmüş, mezarında yatıyordu ve sevgilisi evlilik teklifini reddetmişti.

Bitkin bir şekilde ayağa kalkıp ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. O gün başka biriyle konuşmaya dayanabilecek durumda değildi.

“Kim o?” dedi, ellerini yağmurda ıslanıp kıvrılan sarı saçlarının içinden geçirirken.

“Peder Mullins,” diye cevap geldi kapıdan.

“Geliyorum peder.” Séamus kırışıp dağılmış giysilerine çekidüzen verip kapıyı açtı. “İçeri gelin peder. Lütfen ortalığın... ve benim dağınıklığımın kusuruna bakmayın,” dedi, kendi durumunun bilincinde olarak yere bakarken. “Biraz bira ister misiniz peder?”

“Hayır Séamus, ben almayayım oğlum.”

Rahip içeriye girip paltosuyla şapkasındaki yağmur damlalarını silkeledi. Yanakları rüzgârdan kızarmıştı ve gözleri her zamanki gibi keskin bir şekilde parlıyordu. Etrafına çabucak göz attı. “Daha ateş yakmamışsın Séamus. Umarım birazdan bu işi halledersin. Buz gibi evin içinde tek başına oturmanın

bir anlamı yok.” Rahibin sesinde sert, anlamlı bir keskinlik vardı. Séamus kendisini bildi bileli pazar ayinlerinde bu sesi dinler ve bu adamın söylediklerini dikkate alırdı. “Bu durum babanın da hoşuna gitmezdi, değil mi?”

“Hayır peder, gitmezdi. O sığağı severdi. Ne kadar az şeyimiz olursa olsun, ocakta her zaman turba kömürünün yandığını görmek isterdi. Bu işi hemen halledeceğim. Bütün o cenaze işlerinden sonra yalnızca biraz şekerleme yapıyordum.”

Rahip başını salladı ve küçük pencereye doğru gitti. “Gerçekten büyük bir adamdı. İyi bir işçiydi ve oğluyla çok gurur duyardı.” Odanın ortasında duran masaya oturmadan önce Séamus’un sözlerini iyice anlaması için ona bakıp başını salladı. “Maalesef bu gece kasabadaki pek çok evi ziyaret etmem gerekiyor Séamus. Bazı kötü haberler aldım.”

Séamus, rahibin genellikle huzurlu görünen yüzündeki gerginliği ancak o zaman fark etti. “Öyle mi? Ne oldu peder?”

“Sana bu haberi bu akşam, Tanrı ruhunu kutsasın, tam da babanı toprağa verdiğin gece iletmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.” İki adam bir anlığına susup merhumun ruhuna saygıyla haç çıkarttılar. “Bu sabah erken saatlerde müfettiş O’Brien bana geldi,” diye devam etti. “Haberri Castlebar’daki Bay Thomas Durcan’dan almış. Kendisi White Star Line şirketinin yetkilisidir. Bunu söylediğim için çok üzgünüm Séamus ama müfettiş, Titanic’in Atlantik’te battığını bildirdi.”

“Battığını mı?”

“Evet. İki gün önce New York yakınlarında bir buz dağına çarptığını düşünüyoruz. Liverpool’daki White Star Line bürosuna göre Atlantik’in derinliklerine gömülmüş.”

Séamus duyduğu şeye inanamıyordu. “Ama çok büyük bir gemiydi peder. Bütün gazeteler onun batmaz olduğunu,

üç pervanesi olduğunu falan yazdılar. Bunları gazetede kendi gözlerimle gördüm. O gemi batmış olamaz. Yemin ederim kesinlikle batmış olamaz.”

“Çoğunluğu kadın ve çocuk olmak üzere yaklaşık yedi yüz kişinin kurtulduğu konusunda raporlar var. Bölgemizden gidenlerin o talihli insanların arasında olup olmadığını henüz bilmiyoruz.” Sonra Peder Mullins susup yere baktı, paltosundan süzölmeye devam eden yağmur damlaları durduğu yerdeki döşeme taşlarında küçük bir gölcük oluşturmaya başlarken ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. “Bu sahiden korkunç bir şey. Gerçekten korkunç bir şey. Seninle gelip konuşmamı Peggy Madden’ın kız kardeşi tavsiye etti. Anladığım kadarıyla, teyzesi Kathleen Dolan ile birlikte seyahat eden Maggie Murphy ile bir arkadaşlığınız varmış.”

“Evet, evet, öyle. Doğru.” Séamus o an birkaç saat önce eline ulaşan telgrafi hatırladı. “Ama Maggie’den daha yeni bir mesaj aldım,” dedi. Telaşla koltuğa gidip telgrafi aldı ve sanki başka türlü kendisine inanmayacakmış gibi rahibe gösterdi. “Bakın. İşte, gördüğünüz mü? RMS Titanic’ten geliyor. Üstünde damga falan var.”

Peder Mullins, telgrafi özenle masanın üzerine bırakıp neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle konuşmadan önce birkaç dakika inceledi. “Evet Séamus, anlıyorum. Çok talihsiz bir tesadüf. Gördüğün gibi mesaj 14 Nisan gecesi iletilmiş. Kazanın o gece gerçekleştiğini düşünüyoruz.”

Duyduklarını idrak edemeyen Séamus, mutfak masasına yaslanıp sanki hayatı buna bağılıymış gibi avuçlarını soğuk, sert yüzeye bastırdı. Bir süre bu şekilde kaldı. Başı dönüyor, Peder Mullins kendisine verilen tüm bilgileri aktarırken düşünceler zihninde yarış ediyordu. Artık yalnızca bu bilgilerin

onaylanmasını ve kurtulanlar hakkında yeni haberleri bekliyorlardı. Peder Séamus'la birlikte dua etmeye başlamadan önce peder ona en kötüsü için kendilerini hazırlamaları gerektiğini söyledi.

Séamus ile Ballysheen'li köylüler yedi gün boyunca ne düşüneceklerini veya neye inanacaklarını bilemez bir hâlde, sersemlemiş bir şekilde etrafta dolanıp durdular. Yerel gazetelerde tüm kadın yolcuların kurtulduğuna dair bir haber olduğu söylentisi tüm kasabayı dolaştı. Bir diğer söylenti tüm yolcuların can verdiği yönündeydi. Bir çiftlik işçisi, pazarda elden ele dolaştırılan *Western People* gazetesinde yayımlanan kurtulanlar listesinde Maggie Murphy'nin adını gördüğünü söyledi. Séamus içinse Maggie'den bizzat haber almadan veya ölü bedenini görmeden herhangi bir şeye inanmak imkânsızdı.

Köyün üzerinde tuhaf bir uyuşukluk vardı. İnsanlar birbirlerinin gözlerine bakmıyor, umut veya umutsuzluk telkin etmeye korkuyor, hissettikleri bir sürü duygunun arasmda hangisini ifade edeceklerini bilemiyorlardı.

En sonunda kötü haberleri getiren, White Star Line bürosundan Thomas Durcan'ın kendisi oldu. Peder Mullins'le birlikte sokaklarda yürüyüp kapıları birer birer çalarak insanlara sevdiklerinin başına ne geldiğini haber verirken, aileler evlerinin karanlık iç kesimlerine gizlenip endişeyle bekliyorlardı.

Yüzleri bembeyaz olmuş iki adam evden eve gezerken, aile üyelerinin kaderlerini bildirdikleri insanlar ağlayıp sızladılar. Anneler teselli edilemiyor, babalar kaybettikleri oğulları ve

kızları için ağlıyorlardı. İzlemeye dayanılamayacak kadar büyük bir keder ve acı vardı.

Séamus nereye gitse alçak sesle yapılan konuşmalar ve endişeli fısıltılar duyuyordu. Haberleri alan ailelerin nasıl davrandıkları konusunda komşular arasında yapılan gizli, hatta neredeyse yasak konuşmalardı.

“Zavallı Ellen Joyce’un babası, onun seyahati için verdiği parayı yerine koyabilmek için pazarda bir ineğini satıyordu,” diye fısıldadı bir kadın diğerine.

“Genç Michael Kelly’nin büyükannesi, kâbuslarında torununun zavallı ölü bedenini köpekbalıklarının yediğini gördüğü için uyuyamıyor,” dedi bir başkası.

Duydukları Séamus’un içini ürpertti, babasının öldüğü gece gördüğü rüya aklına geldi ve Maggie’nin telgrafını düşündü.

Bazı aileler ümit etmekten vazgeçmişti çünkü kurtulanlar listesindeki isimler sevdiklerinin isimlerine çok benziyordu ama bir karışıklık olduğu, kendi akrabalarının kayıp olduğu anlaşılırsa çok derinden sarsılacaklardı. Şimdiye kadar alınan bilgilere göre on dört yolcudan, açılır kapanır bir sala tutunarak hayatta kalmayı başaran Peggy Madden dışındakilerin kayıp olduğu sanılıyordu.

Séamus, Peder Mullins’in elini omzunda hissettiğinde gölde suya taş atıyordu. Rahibin kendisine söyleyeceklerinden çok korkuyordu ve duymak üzere olduğu haberin gerçekliğini engellemesini ümit ederek gözlerini sıkıca kapattı. Rahip konuştuğunda onu zar zor duydu. Kelimeler sanki yusufçuklar gibi etrafından uçuşup süzülüyordu.

Adamın tek söylediği, “Kız yaşıyor Séamus,” olmuştu. “Maggie yaşıyor. New York’taki bir hastanede tedavi görüyor.”

Séamus'un omzundaki elini sıktı ve sonra Séamus'un bu haberi kendi kendine sindirmesine imkân tanımak için arkasını dönüp uzaklaştı.

Séamus başını salladı ve sessizce oturmaya devam ederken gözyaşlarının akmasına izin verdi. Tüm kalbiyle sevdiği kız yaşıyordu, bilinen en korkunç faciadan kurtulmuştu. Kendisini neşeli, keyifli hissedebilmek isterdi ama Maggie'nin artık hayatında kendisini istemediğini bilmesi, bu tarifi zor duyuları bastırıyordu. *Beni bekleme*, demişti. *Beni bekleme*.

Ufukta toplanan bulutların güneşin önünden salınarak geçerken her şeyi gölgede bırakmasını, ardından güneşin yeniden belirip sıcaklığını yaymasını izledi. Doğanın ritmi ılık ile gölge arasında düzenli olarak hareket ederken, genç adamın kalbi de aynı şekilde hareket ediyormuş gibiydi.

Sonraki haftalar sevdiklerini kaybeden insanlarla birlikte yas tutup onları rahatlatmaya çalışarak geçti. Séamus elinden geleni yaparak onlara yardımcı olmaya çalıştı. Diğer insanların en kötü korkuları gerçekleşmişken, her akşam dua ederek beklediği iyi haberi aldığı için kendisini suçlu hissediyordu. Denizde can veren bin beş yüz kişiden yalnızca birkaç yüzünün cesedi bulunabildiğinden gömülecek beden yoktu. Bu yüzden kederli aileler sevdiklerinin bedeni olmadan cenaze töreni düzenliyorlardı.

İki gün ve iki gece boyunca, kasabanın dört bir yanında denizde kaybolanlar için cenaze törenleri düzenlendi. Séamus her evi ziyaret etti, şapkasını çıkarıp kurbanın daha birkaç hafta önce yattığı tertemiz, beyaz yastığın üzerine fotoğrafı

konmuş yataklara yaklaştı, dört bir yanında düzinelerce mumlar yanan odalara girdi. Her girdiği evde akıl almaz bir kederin rol oynadığı aynı karanlık sahnelerle karşılaşılıyor, fotoğraflardaki siyah beyaz yüzlere baktıkça, bu insanların sonsuza kadar kayıp olduğuna inanamıyordu.

Maria Cusack'ın annesi ona, "Kabul etmesi asıl zor olan şey, onun nerede olduğunu bilmemek," dedi. Ellerini o kadar sıkı tutuyordu ki gitmesine asla izin vermeyeceğini zannetti. "Bedeninin nerede yattığı bilmemek ve karanlıktan çok korktuğunu bilmek çünkü okyanusun dibi çok karanlıktır, değil mi? Bunu düşünmeye dayanamıyorum, gerçekten dayanamıyorum."

O birkaç hafta boyunca yağmur kasabanın üzerine aralıksız olarak yağdı. Sanki gökyüzü de aşağıdaki kalbi kırık insanlarla birlikte yas tutuyordu.

Gazeteler *Titanic*'le ilgili haberleri, soruşturma sonuçlarını ve Ballysheen bölgesinde yaşananları yayımlamaktan vazgeçtiğinde, ayakta kalan iki kiraz ağacının son çiçekleri de dökülmüştü.

Séamus, her çarşamba günü altıncı kiraz ağacını ziyaret ederek küçük bir avuntu buluyordu. Yaprakların gölgesinde bir süre oturuyor ve hatırlıyordu. Maggie'nin istediği gibi yolculuğa onunla birlikte çıkmış olsaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini sık sık merak ediyordu. Eğer babası birkaç hafta önce ölmüş olsa ne olurdu? Belki de Maggie ile birlikte giderdi. Belki o da okyanusta boğulmuş olurdu. Peki o zaman bunun ne anlamı olacaktı?

Kendisini zihnen daha güçlü hissettiğinde, anılarını düşünmekten vazgeçti ve kiraz ağacının altında oturup plan yaptı. Maggie'ye son bir kez daha yazacaktı. Yanında kalacağı teyzesinin adresini bir şekilde bulurdu. Kendisini beklememesini söylediği için kalbinin umutsuzlukla dolduğunu, yine de faciadan sağ kurtulduğunu duyunca sevinçle çarptığını yazacaktı. Hayatını yaşayacağı için memnun olduğunu, Tanrı'nın ona verdiği bu şansı iyi kullanacağını bildiğini, uzun ve mutlu bir hayatı olmasını umduğunu söyleyecekti. Kendisi bu hayatı onunla paylaşmasa bile tüm kalbiyle mümkün olan en iyi hayatı yaşamasını dilediğini bildirecekti.

Bahar ayları yerini yaza bıraktığında ve göl kıyısındaki ağaçlardan sonbaharın ilk yaprakları dökülmeye başladığında, Séamus babasının evini ve küçük arazilerini satıp, alacağı parayla pamuk fabrikalarında çalışmak üzere İngiltere'ye gitmeye karar verdi. En azından orada kaybettiği aşkını hatırlatacak bir şey olmayacaktı. Orada, Maggie Murphy'yi ve *Titanic* dehşetini kafasından atma şansını yakalayabilirdi. Kader hayatta gideceği yolu çizmişti ve kendisini nereye götürürse götürsün, artık o yolda yürümek zorundaydı.

White Star Line
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

Main Branch
London
Liverpool
Belfast
Bristol
Cardiff
Canton
Cebu
Colon
Hankow
Hong Kong
Kobe
Lyons
Manila
Peking
Shanghai
Singapore
Sourabaya
Tientsin
Yokohama

ISMAEL (MIE & CO.)
100, QUEEN STREET, S.W.
100, LEADENHALL STREET, E.C.
100, LONDON, W.
100, JAMES STREET, LIVERPOOL
100, CANAL ROAD, SOUTHAMPTON

Agents in Paris:
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la Paix

WHITE STAR LINE
100, QUEEN STREET, S.W.
100, LEADENHALL STREET, E.C.
100, LONDON, W.
100, JAMES STREET, LIVERPOOL
100, CANAL ROAD, SOUTHAMPTON

JAMES SCOTT & CO. Agents
JULIENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN
THIRD CLASS (See page 10) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.
(NOT VALID FOR CASH)

Otuz Üçüncü Bölüm

New York
19 Nisan 1912

Sevgili anneciğim,

Bu kelimeleri çok derin bir kederle yazıyorum. Yaşanan feci olayın haberinin Ballysheen'e gelip gelmediğini bilmiyorum ama korkunç bir felaket oldu anneciğim. Muazzam Titanic Atlantik'te battı ve akıl almaz sayıda can kaybı yaşandı.

Sevgili Katie'mizden bir haber alabilmek için geçen hafta boyunca White Star Line şirketinin New York bürosunda bekledim. Kazazedeleri kurtaran Carpathia yolcu gemisi dün gece New York'a ulaştı. Rıhtımda saatler boyunca, gemideki en son insan da iskeleden inip kapılar tekrar kapatılana kadar bekledim.

Katie gemiden inmedi anneciğim.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında bana doğru yürüyüp kollarıma atılmadı. Mutlulukla onun ismini haykırıp, sevdiklerinin karanlık gecenin içinden çıkıp geldiğini gören diğer insanlar gibi rahatlayamadım.

Hastanelere ve kurbanların götürüldüğünü söyledikleri her yere gittim ama onu bulamadım anneciğim. En büyük kızın olarak bu korkunç haberi iletmek bana düştüğünden, istemeyerek de olsa Katie'nin faciadan kurtulmadığını sana ben söylemek zorundayım. Maalesef Titanic'ten ayrılan cankutaran filikalarından birine binmeyi başaramamış.

Bin beş yüz insanla birlikte Katie de okyanusta kayboldu.

Sanırım okyanusun derinliklerini defalarca doldurabilecek kadar gözyaşı döktüm çünkü onun gittiğine inanmıyorum. Çalan bando müziğinin eşliğinde, konfeti yağmurunun ve dalgalanan flamaların altında o muazzam gemiden çıkmadığına, bekleyen kalabalığın arasında beni gördüğünde yüzünün sevinçle ışıldamadığına inanmıyorum.

Seni teselli edebilmek için keşke orada olabilseydim anneciğim, bunu gerçekten çok isterdim. Güvenli bir şekilde seyahat edebileceğim ilk gemiyle eve gelmek için gereken hazırlıkları yapacağım ama şimdilik yalnızca bu kelimeleri gönderebiliyorum ve bunun için çok üzgünüm.

Mektubumla birlikte Katie'ye doğum günü ve hoş geldin hediyesi olarak aldığım bir çift eldiveni de gönderiyorum. Macy's mağazasından almıştım. Katie'nin çok hoşuna

gideceğini düşünmüştüm. Onun için yas tutarken bu eldivenleri Katie'nin yatağının üstüne koymayı istiyorum.

Ballysheen'de sevdiğimiz birçok insanın hayatını kaybettiğini, pek çok evde yas tutulduğunu biliyorum anneciğim. Orada yaşanan kederi hayal bile edemiyorum. New York şehrinin tamamı yas tutuyormuş gibi görünüyor. Hiç kimse böyle bir şeyin olduğuna inanamıyor.

Lütfen bu korkunç haberi yazdığım için beni affet. Tanrı hepimizi korusun ve bu korkunç zamanlarda hepimize huzur versin.

*Seni seven, sadık kızın,
Frances*

*New York
24 Nisan 1912*

Çok sevgili Edgar,

Son zamanlarda seninle haberleşemediğim için özür dilerim. Birçok radyo ve gazeteye verdiğim röportajlardan muhakkak duymuşundur, Titanic faciasının çok sayıdaki talihsiz kurbanından biri de bendim. Gerçekten Edgar, kesinlikle hayatımda gördüğüm en korkutucu şeydi. Kâbus gibiydi. Annem sevgili Robert'in trajik kaybının ve düğün planlarının yıkılmasının üstesinden ancak gelebildi. Robert'i güvertede bıraktığım için suçluluk duygusuyla perişan oldum ama subaylar filikalara önce kadınların ve çocukların binmesi için ısrar ederken ne yapabilirdim?

Onsuz binmek zorunda kaldım. Robert da çok ısrar etti. Üstelik cahil alt sınıf yolcuları öylesine gereksiz bir paniğe ve izdihama sebep oldular ki insanın kendisinin veya nişanlısının kurtulması için dikkat etmesi bir yana, herhangi bir şey düşünebilmesi bile imkânsızdı.

Böylece bu konuda fazla düşünmeye vakit bulamadan kendimi küçük Edmund'la birlikte filikanın içinde, okyanusa indirilirken buldum.

Kendimizi sıcak tutacak şeyler giymemizi söyleyen birinci sınıf kamarotları için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa filikanın içinde kurtarılmayı beklerken soğuktan donarak ölebilirdim. Aslında üstümdeki paltolardan birini, pamuklu elbisesinin ve dizlerine kadar deniz suyuyla ıslanmış ince pamuklu paltosunun içinde titreyerek oturan perişan bir kıza verdim. Onun alt sınıftaki yolculardan biri olduğunu tahmin ediyorum. Şanslı bir kız. Alt sınıf yolculardan pek fazla hayatta kalan olduğunu sanmıyorum. O paltoyu bir daha göreceğimden kuşkuluyum ve o kızın hayatında giydiği en güzel palto olduğundan eminim. Roma'daki seçkin, küçük bir butikten almıştım. Aslında o paltoyu çok seviyordum ama sanırım iyi bir amaç için kullanılmış oldu.

Evet Edgar, artık Robert defnedildi ve ben de yas tutup biraz moralimi düzeltme imkânı buldum. Stüdyonun Titanic faciasıyla ilgili bir film yapmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Çok etkileyici bir film olur, ben de o gece birinci elden yaşadıklarımla gerçekçi bir başrol oynayabilirim. Belki Bay Francis, Kaptan Smith rolü için, Bay Adolphi de mürettebattan biri rolü için uygun olabilir. Zavallı Bay Ismay'le ilgili yapılan tüm soruşturma, tahkikat ve konuşmalardan sonra sanırım böyle bir film White Star

*Line tarafından hoş karşılanır ve olay hakkında dolaşan
nahoş dedikoduların bir kısmını dindirmeye faydası olur.*

Her hâlükârda o gece giydiğim beyaz ipek geceliği güzelce temizletip hazırlattım. Eğer stüdyo bu fikre sıcak bakarsa, sahnenin yeniden canlandırılmasında aynı geceliği giymemin hoş bir detay olacağını düşündüm. Belki gecelik hakkındaki bilgiyi stüdyo posterlerinin üzerine bastırabiliriz.

Hızlı cevabını dört gözle bekliyorum. Belki konu üzerinde konuşmak için bir öğle yemeği ayarlayabiliriz. İlham verici bir sohbet yapmaya çok ihtiyacım var ve sanırım koskoca şehirde bana bunu sağlayacak tek kişi sensin!

Sevgilerimle,

Vivienne Walker-Brown

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

ISMAÏL, M'RIE & CO.,
10, LEADENHALL STREET, E.C.3,
LONDON.
20, CANAL STREET,
LIVERPOOL.
Agents at PARIS—
NICHOLAS MANTIN, P. Rue Scribe

WHITE STAR LINE
JAMES BODDY & CO., Agents,
QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED, OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (Sleeping) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Otuz Dördüncü Bölüm

Chicago

30 Mayıs 1982

Grace gergin bir şekilde, “Bay Lockey olmalısınız sanırım,” diyerek elini uzattı. Tanımadığı insanlarla kahve dükkânlarında buluşmaya alışkın değildi ama bu adamın yüzünde gördüğü bir şeyler onu rahatlatmıştı.

Hayal ettiğinden daha uzun boyluydu ve yumuşak, beyaz saçları onun yaşındaki pek çok adama göre biraz daha uzundu. Biraz hippy gibi görünmesine sebep oluyordu. Adam altmışlarında, hatta belki de yetmişlerinde olmasına rağmen yüzü gençlik doluydu ve gözlerinde muhteşem bir parıltı vardı. Bir gömlek ve lacivert blazer ceketle gayet şık giyinmişti. Sürdüğü kolonyanın ferah kokusu, bakımlı ve saygın havasını artırmıştı.

Grace’in elini samimi bir şekilde sıkıp gülümserken, “Evet, benim. Sen de ünlü Grace Butler olmalısın,” diye cevap verdi.

“Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Makalenı çok beğendim.”

Grace birazcık kızardığını hissetti ve konuşurken kıkırdadı. “Şey, pek ‘ünlü’ sayılmam ama Grace Butler benim.”

Birkaç dakika tuhaf bir şekilde ayakta dikildiler. Adam oturmaları için dükkânın arka taraflarındaki masasını göstere ne yapacağını tam bilemediği zamanlardaki alışkanlığıyla uzun saçlarını parmağına dolayıp büktü. Güzel bir masa seçimiydi. Sürekli başlarının üzerinde bağınarak verilen kahve siparişleriyle bölünmeden konuşabilecekleri, nispeten sessiz bir köşedeydi.

“Ee,” diye başladı adam, ikisine de birer sütlü kahve sipariş ettikten sonra. “Ne kadar tuhaf bir durum!”

Grace gülerek, “Evet, epey tuhaf,” diye cevap verdi ve not defteriyle kalemini çıkarmak için çantasına uzandı. “Gelip gelmeyeceğinizden bile emin değildim. Annem, genç kadınları evden kaçmaları için kandıran o ucubelerden biri olduğuna emindi. Dışarıda, arabanın içinde oturmuş beni bekliyor. Ne kadar utanç verici!”

Adam güldü. “Şey, umarım sen ‘ucube’ olmadığıma ikna olmuşsundur. Daha kötü şeylerle suçlandığım da olmuştur! Hah,” diye ekledi Grace’in çantasından çıkardıklarını görünce. “Görüyorum ki gazetecilik içgüdülerin seni her yerde takip ediyor.”

“Ah, bunlar mı? Evet, aynen! Korkarım daha çok alışkanlıktan. Merak etmeyin, konuşmamızı kaydetmeyi düşünmüyorum. Yalnızca hızla not alabilmek için elimin altında kalem kâğıt olmasını severim.”

İkisi de mektup konusunu nasıl açacaklarını düşünürken bir sessizlik daha oldu. Grace hemen mektupları sorarak kaba

davranmak istemiyordu ama bu konuda adam hemen bir şeyler söylemezse patlayacakmış gibi hissediyordu. Onun sabırsızlığını hisseden yaşlı adam, küçük kahverengi bir kâğıt torba çıkarıp masanın üzerine koydu.

“İşte buradalar,” diye devam etti. “Palto ve mektup paketi. Haydi, açıp bir göz at. Umarım görmeyi umduğun şeyler bunlardır.”

Grace torbayı masadan alıp kucağına koyarken ellerinin ne kadar çok titrediğini görüp şaşırdı. Küçük, eski püskü, siyah paltoyu ve yıpranmış bir ip parçasıyla bağlanmış kahverengi kâğıtla sarılı küçük paketi çıkarmadan önce bir an için torbanın içine göz attı. İkisi de tıpkı Maggie’nin kendisine tarif ettiği gibiydi. Bakmakta olduğu şeylere inanmakta zorluk çekiyordu.

Paketi elinde sürekli çevirerek inceleyip paltonun pamuklu kumaşına elini sürerken, “Vay canına,” diye fısıldadı.

Adam Grace’in mutluluğuna gülümseyerek eşyaları incelemesi için ona birkaç dakika verdi. “Onlar mı?” diye sordu bir süre sonra.

“Gerçekten de öyle olduğunu sanıyorum, evet. Tıpkı büyük büyükannemin bana anlattığı gibiler. Bu inanılmaz bir şey. O kadar eskiler ki bunca zaman dayanabildiklerine inanmıyorum.”

“Şey, amcam her anlamda biraz istifçiydi. Bir de bu var,” diyerek Grace başka bir kâğıt parçası uzattı. “Eşyalarla birlikte verilmesi için yazdığı mektup. Onları nasıl bulduğunu ve eşyalarla ne yapılmasını istediğini açıklamış.”

Grace zarfı adamdan aldı.

“Haydi zarfı aç. Umarım sakıncası yoktur ama mektubu okudum. Yani özel birtakım talimatlar olup olmadığını öğrenmek için okumam gerekiyordu. Çok ilginç bir mektup.”

Grace zarftaki kâğıdı çıkarıp açtı. Eski tarzda yazılmış muhteşem el yazısına bakıp okumaya başladı.

28 Nisan 1912

Bu palto ve mektup paketi Bayan Maggie Murphy'ye aittir. Teyzesi ve İrlanda'daki bir kasabadan gelen birçok başka kişiyle birlikte seyahat eden on yedi yaşında bir kızdır. Titanic'e, Cork ilçesindeki Queenstown'dan bindiler, ben de onların yemek salonunda görevliydim. Maggie ve birlikte seyahat ettiği birkaç kızla tanıştım, gemiden Maggie'nin İrlanda'da kalan sevgilisine bir telsiz telgraf mesajı göndermesini sağladım.

15 Nisan gecesi Titanic bir buz dağına çarptıktan sonra batarken, Maggie geminin subaylarından biri tarafından kumandanı olarak atandığım 16 numaralı filikayla kurtarıldı. Dondurucu soğukta sekiz saat boyunca okyanusta sürüklendikten sonra ertesi sabah şafak vakti buharlı yolcu gemisi Carpathia tarafından kurtarıldık. Maggie çok ıstırap çekiyordu ve filikadan Carpathia'ya alınırken tam olarak kendisinde değildi. New York'a doğru giderken Carpathia'da onu bulmaya çalıştım ama hiç kimse İrlanda'dan gelen Maggie isminde bir kız tanımıyordu ve ismi kurtulanlar listesinde yoktu. O gemide öyle büyük bir karmaşa yaşanıyordu ki insanın aradığı birini bulabilmesi mucizeydi.

Maggie filikada kendi paltosunu küçük bir çocuğa verdiği için filikadaki diğer yolculardan birinin, Vivienne Walker-Brown isimli kuzey Amerikalı bir oyuncunun ona ödünç bir palto verdiğini hatırladım. Carpathia New York'a

mektuplarını nasıl bulduğunu öğrenince mutlu olacağını umuyorum.”

“Nasıl biriydi, amcanız yani?” diye sordu Grace. İnsanların hayatını kurtarmak için birçok risk alan, hayatı boyunca dürüst kalan, bir gün onu bulabilme umuduyla Maggie’nin eşyalarını saklayan bu adam hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

“Ah, Harry amca!” Bay Lockey kıkırdadı. “Şanslı Harry amca... Gözleri sürekli parlayan, aklında hep bir plan olan ve her zaman mutlu bir adamdı. Benim için ikinci bir baba gibiydi bu yüzden ona çok düşkündüm. Ah, nereden başlasam?”

Grace sonraki iki saat boyunca Harry’nin hayatının her detayını dinledi: O gece yaşanan olaylardan ve Southampton’dan tanıdığı birçok iş arkadaşını kaybetmesinden dolayı nasıl sarsıldığını, bir daha bir gemiye adım atmayı reddettiği için nasıl Cunard Line’m bürosunda iş bulduğunu (‘bir buharlı gemi şirketinde çalışılabilecek en güvenli yer’ demişti), White Star Line’ın kırlangıç kuyruklu flamasını görmeye bile tahammül edemediğini öğrendi. Annesinin nasıl çılgına döndüğünü, kurtulup kurtulmadığını öğrenmek için beklediğini, ablasıyla ve gözyaşı döken yüzlerce diğer anne ve eşle birlikte Southampton limanında beklediğini, ona ne olduğunu öğrenene kadar limandan ayrılmayı reddettiğini öğrendi. Bay Lockey, Harry’nin anne babasıyla ablasının (gerçek annesinin) en sonunda yeni bir hayata başlamak için New York’a geldiklerini, babasının sağlığının düzeldiğini ve tekrar limanda çalışmaya başladığını, annesinin Kurtuluş Ordusu’nda nasıl etkili bir kişi hâline gelip, kendisi kadar talihli olmayan insanlara yardım ettiğini anlatmasını dinledi.

Harry’nin gemideyken hoşlandığı Peggy Madden isimli kızı bulmak için yıllar boyunca nasıl uğraştığını, sonunda

onu St. Louis'de bulduğunda Peggy'nin evli ve iki çocuk sahibi olduğunu öğrendiğini hayretle dinledi. Anlaşıldığına göre Peggy, Harry'nin evinin önünde durduğunu görünce gülmüş ve eğer kocasını bu kadar çok sevmese onunla kaçacağına yemin etmiş çünkü Harry'nin hayatında gördüğü en ısrarcı adam olduğunu söylemiş! Maalesef Harry onu bulduğunda, Maggie ile iletişimleri kopmuş durumdaymış. Birkaç defa taşınması ve adres defterini kaybetmesiyle ilgili bir şeyler söylemiş. Ama Harry ile sıkı arkadaş olmuşlar ve Harry iyice yaşlanıncaya kadar haberleşmeye devam etmişler. Harry hiç evlenmemiş. Her gece rüyalarına giren İrlandalı kız yerine başka biriyle evlenmektense tek başına ve mutlu yaşamayı tercih ettiğini söylermiş.

Bay Lockey muhteşem amcasıyla ilgili hikâyesini bitirdiğinde, Grace kendisini gözyaşlarını silerken buldu.

“Çok yazık olmuş,” dedi Grace. “Kızlar taburcu edilmeden hastaneye gidebilmiş olsaydı, kısa zaman sonra Peggy ile bir ilişkiye başlayabilir veya paltosuyla mektuplarını Maggie'ye kendisi verebilirdi.

“Evet ama ‘keşke Titanic batmasaydı. Keşke o buz dağı geminin yolu üzerinde olmasaydı. Keşke gözcülerin elinde dürbün olsaydı,’ da diyebiliriz. Harry, size verilen hayatla barışık olmak gerektiğine gönülden inanırdı. Kendisi için asla üzülmedi. Birinin ona ikinci bir hayat şansı verdiğini ve filikada oturup kurtarma gemisinin gelmesini beklerken, Tanrı'ya ve kendisine bu şansı en iyi şekilde kullanacağına söz verdiğini sık sık söylerdi. O gemiden kurtulduğu için çok şanslı bir adam olduğuna inanırdı.”

Sonra bir süre sessizliğe gömüldüler. İkisi de paylaştıkları şeyler ve aralarındaki bağlantılar üzerinde düşündü.

“Şey, sanırım yeterince vaktinizi aldım Bay Lockey. Arabaya, annemin yanına dönsem iyi olur! Her şey için çok teşekkür ederim. Bunun Maggie için ne anlama geldiğini bilemezsiniz,” dedi Grace eşyalarını toplarken. “Maggie bana Titanic hikâyesini anlattığından beri bir sürü tuhaf şey oldu. Neredeyse geminin unutulmak istemediğine inanasım geliyor, artık her neredeyse.”

Kısa bir kucaklaşmadan önce Bay Lockey, telefon numarasıyla adresini bir kâğıda karalayıp ona verdi. Grace bir an babasını hatırladı, bu huzur ve korunma hissini ne kadar özlediğini düşündü.

Grace annesinin arabasına doğru yürürken, paltoyla mektupları göğsüne bastırdı ve Maggie’nin bunca yıl sonra palto-suyla mektuplarını gördüğünde neler hissedeceğini merak etti.

Cass, Illinois

31 Mayıs 1982

Grace, Maggie’nin küçük mutfağında çay yaparken, “Dün biriyle tanıştım Maggie,” diye söze girdi. Bir cevap bekledi. Cevap gelmedi. Büyük büyükannesi televizyon kanallarını geziyordu. “Ee,” diye devam etti demliği, fincanları ve bir paket kurabiyeyi bir tepsiye koyup küçük oturma odasına götürürken. “Kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

Maggie koltuğunda daha dik bir pozisyona gelmek için kıpırdanırken, “Elbette kim olduğunu öğrenmek istiyorum,” diye cevap verdi, “ama önce bu bisküviler için güzel bir tabak bulup uygun bir şekilde dizeceksin. Sana hiçbir şey

öğretmedim mi ben kızım?” Ardından içini çekerek, elini küçümser bir tavırla özensiz bir şekilde düzenlenmiş çay tepsi-sine doğru salladı.

Grace güldü ve mutfığa geri gitti. “Bu kurabiyeleri dizmek senin için neden bu kadar önemli Maggie? Bir tabak bisküviyi hiçbir zaman bitiremiyoruz ki!”

“Konu o değil,” diye azarladı yaşlı kadın. “Eğer bir şey yapacaksan, o zaman düzgün bir şekilde yapacaksın. Yaptığın yalnızca bir fincan çayla bisküvi sunmak olsa bile.”

Grace kendi deyimiyle Maggie’nin ‘süslü tabaklarından’ birini gerektiği şekilde hazırladı ve tam karşısına geçip oturdu.

“Ayrıca,” diye devam etti Maggie, “Titanic’te böyle yapıldığını gördüm ve Amerika’ya gittiğimde, bisküvilerimi her zaman böyle hoş bir şekilde sunmaya kendi kendime söz verdim. Her neyse, kiminle görüştün?”

Grace, Maggie’ye mektuplardan bahsetmeye neredeyse korkuyordu. Hayatı boyunca unutmaya çalıştığı hatıraları tekrar canlandırmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi. Çayı doldurdu. “Şey, Edward Lockey isminde gerçekten çok hoş bir beyefendiyle tanıştım.”

“Ben tanıyor muyum?”

“Şey, hayır. Aslında tanıyorsun. Ama o, seni tanıyan birini tanıyor.” Grace duraklayıp Maggie’nin gözlerine baktı. İlgisini çektiğini görebiliyordu. “Gazetede ki makalemi okuyup benimle irtibat kurmuş çünkü Maggie Murphy ismini tanımış.”

“Öyle mi? Nasıl? Çok uzun yıllardır beni Maggie Murphy olarak tanıyan kimse yok.”

“Şey, buna inanmayacaksın ama adamın amcası da Titanic’teymiş.” Bunu duyunca Maggie tekrar ona baktı. İyice meraklanmıştı. “Amcası üçüncü sınıf yemek salonunda görevliymiş,” diye devam etti Grace. “Adı Harry Walsh’muş.”

ISMAI'IRIE & CO.,

100 MARK LANE, E.C.
LONDON,
AND JAMES STREET
LIVERPOOL.

CAHNS ROAD, SOUTHAMPTON

Agents in PARIS—

NICHOLAS MANTIN, 9, Rue Scribe

WHITE STAR LINE.

1. VIA ATLANTICA
2. VIA PACIFIC
3. VIA INDIAN
4. VIA AUSTRALIAN
5. VIA AFRICAN
6. VIA AMERICAN
7. VIA AUSTRALIAN
8. VIA AFRICAN
9. VIA AMERICAN
10. VIA AUSTRALIAN
11. VIA AFRICAN
12. VIA AMERICAN
13. VIA AUSTRALIAN
14. VIA AFRICAN
15. VIA AMERICAN
16. VIA AUSTRALIAN
17. VIA AFRICAN
18. VIA AMERICAN
19. VIA AUSTRALIAN
20. VIA AFRICAN
21. VIA AMERICAN
22. VIA AUSTRALIAN
23. VIA AFRICAN
24. VIA AMERICAN
25. VIA AUSTRALIAN
26. VIA AFRICAN
27. VIA AMERICAN
28. VIA AUSTRALIAN
29. VIA AFRICAN
30. VIA AMERICAN
31. VIA AUSTRALIAN
32. VIA AFRICAN
33. VIA AMERICAN
34. VIA AUSTRALIAN
35. VIA AFRICAN
36. VIA AMERICAN
37. VIA AUSTRALIAN
38. VIA AFRICAN
39. VIA AMERICAN
40. VIA AUSTRALIAN
41. VIA AFRICAN
42. VIA AMERICAN
43. VIA AUSTRALIAN
44. VIA AFRICAN
45. VIA AMERICAN
46. VIA AUSTRALIAN
47. VIA AFRICAN
48. VIA AMERICAN
49. VIA AUSTRALIAN
50. VIA AFRICAN
51. VIA AMERICAN
52. VIA AUSTRALIAN
53. VIA AFRICAN
54. VIA AMERICAN
55. VIA AUSTRALIAN
56. VIA AFRICAN
57. VIA AMERICAN
58. VIA AUSTRALIAN
59. VIA AFRICAN
60. VIA AMERICAN
61. VIA AUSTRALIAN
62. VIA AFRICAN
63. VIA AMERICAN
64. VIA AUSTRALIAN
65. VIA AFRICAN
66. VIA AMERICAN
67. VIA AUSTRALIAN
68. VIA AFRICAN
69. VIA AMERICAN
70. VIA AUSTRALIAN
71. VIA AFRICAN
72. VIA AMERICAN
73. VIA AUSTRALIAN
74. VIA AFRICAN
75. VIA AMERICAN
76. VIA AUSTRALIAN
77. VIA AFRICAN
78. VIA AMERICAN
79. VIA AUSTRALIAN
80. VIA AFRICAN
81. VIA AMERICAN
82. VIA AUSTRALIAN
83. VIA AFRICAN
84. VIA AMERICAN
85. VIA AUSTRALIAN
86. VIA AFRICAN
87. VIA AMERICAN
88. VIA AUSTRALIAN
89. VIA AFRICAN
90. VIA AMERICAN
91. VIA AUSTRALIAN
92. VIA AFRICAN
93. VIA AMERICAN
94. VIA AUSTRALIAN
95. VIA AFRICAN
96. VIA AMERICAN
97. VIA AUSTRALIAN
98. VIA AFRICAN
99. VIA AMERICAN
100. VIA AUSTRALIAN

JAMES SCOTT & CO., Agents
LIVERPOOL.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY LIMITED OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (See page) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Otuz Beşinci Bölüm

Maggie'nin elleri yanaklarına gitti ve nefesi kesilir gibi oldu. Koltuğunun ucuna oturdu.

“Şu Harry mi? Harry Walsh? Emin misin?”

“Evet! Biliyorum çok inanılmaz bir şey, değil mi? Bu Bay Lockey senin hakkında yazdığım makaleyi okuyor, onun da Titanic'te bulunmuş bir akrabası var ve o akraba da binlerce insanın arasında senin tanıdığın biri çıkıyor.”

Maggie düşüncelerinde kaybolmuştu. “Biliyorsun, Harry benim hayatımı kurtardı Grace. Eğer o olmasaydı asla o filikaya binemezdim. O bizi merdivenlere götürdü ve...”

Grace öne doğru eğilip Maggie'nin ellerini tuttu. “Biliyorum Maggie. Biliyorum.” Sonraki bombasını patlatmadan önce onu biraz sakinleştirmek istiyordu. “Ama hepsi bu değil.”

Maggie kocaman açılmış gözleriyle Grace'e baktı. “Ne? Başka ne var?”

“Şey, maalesef Harry artık hayatta değil.”

Sonra duraklayıp büyük büyükannesine bu gerçeği sindirmesi için biraz zaman tanıdı. “Gerçekten mi? Ah, bu çok üzücü. Çok üzücü. Ne kadar kibar bir genç adamdı. Umarım mutlu bir hayat yaşamıştır.”

“Öyle olmuş Maggie. Çok mutlu bir hayat yaşamış. Tam doksan yaşına kadar yaşamış ve vasiyetinde yeğenine çok önemli bir şey bırakmış. Bay Lockey amcasının bıraktığı şeyi gerçek sahibine vermek için benimle irtibat kurmuş.” Grace duraklayıp yanındaki çantada duran paltoya ve mektup pake-tine uzandı. “Senin bunları almanı istemiş Maggie.”

Eşyaları anında tanıyan Maggie’ye uzattı.

“Bu benim paltom, bunlar...” Paketi defalarca elinde çevirdi, kahverengi kâğıda ve eski ip parçasına hafifçe dokundu. “Hayır,” diye fısıldadı. “Olamaz.”

Grace elinden geldiği kadar kısa bir şekilde Edward Lockey’yi ve Harry’nin mektupları nasıl bulduğunu açıkladı. “Paltonun cebindelermiş Maggie. Carpathia New York’a vardığında, Titanic’in filikleri White Star Line rıhtımına indirilirken Harry paltonu filikanın içinde bulmuş. Babasına hatıra olarak götürmek üzere S.S. Titanic amblemini almak için on altıncı filikaya gitmiş. Filikanın dibinde duran siyah paltoyu fark etmiş ve sana ait olduğunu hatırlamış. Seni Carpathia’dayken de bulmaya çalışmış ama sen görevlilere ismini vermemişsin. Hatta seni New York’taki hastanelerde bile aramış. Bir gün seni bulabileceği umuduyla mektupları yıllarca saklamış. İşte şimdi seni buldu.”

Grace, Maggie’nin söylediklerinin tek kelimesini bile duyup duymadığından emin değildi. Yaşlı kadın sessizce oturup

mektup paketini elinde evirip çeviriyor ve üzerine el yazısıyla yazılmış ‘Maggie’ harflerine parmaklarını sürüyordu.

Grace büyük büyükannesinin belki de mahremiyete ihtiyacı olduğunu hissederek, “Onları okuman için seni yalnız bırakayım mı?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadı Maggie. Sesi, bahçedeki ağaçları kırbaçlayarak esen rüzgârın sesinin arasında zorlukla duyuldu. “Evet, lütfen. Sanırım onları tek başına okumak istiyorum.”

“Şey, çok fazla üzölmeyeceğinden emin misin? Yanında kalmamı istemediğinden emin misin?”

Maggie gülümsedi. “Ben iyiyim. Bu tanıdık el yazısını tekrar görmek çok hoş ve nihayet yıllar önce bu mektuplarda ne yazıldığını görebileceğim. Şimdi git. Ben gayet iyiyim.”

Grace odadan çıkmak üzere gönölsüzce çantasını aldı. “Şey, tamam o zaman, eğer eminsen... Yarın sabah uğrayacağım. Günlerden ne olduğunu unutmadım. Önce mezarlığı ziyaret edip sonra ikinci çayımızı içecek miyiz?”

“Evet canım. Bu harika olur. Her zamanki gibi saat onda görüşürüz.”

Sonra Grace, Maggie’nin yanağını öptü ve dışarıya çıktı.

Maggie ancak arabanın garaj yolundan çıktığını duyduktan sonra ipi çözöüp mektupları paketten çıkardı. Kâğıdın bazı yerleri, tahminen deniz suyunun değdiği yerler sararıp lekelenmişti fakat mektupların tamamı başlarına gelenler ve ne kadar uzun süre önce yazıldıkları düşünöldüğünde mükemmel durumdaydı. Genç, yakışıklı kamarotu ve onun tuhaf,

güneyli İngiliz aksanını düşünerek gülümsedi ve kendi kendine Harry'nin mektupları son derece özenle saklamı  olduğunu düşündü.

 nce paketle birlikte gelen Harry'nin mektubunu ve bu eşyaların eline nasıl geçtiği konusundaki açıklamasını okudu. Kendisini sanki tekrar gemideymi , tekrar o filikadaymış gibi hissetti.

Okumak üzere olduğu şeyler için gücünü toplayarak ilk mektubu, *Titanic*'in 115 numaralı kamarasındaki yatağında otururken okuduğu mektubu açtı. O zaman kamaranın çok büyük olduğunu d   nm  t . Mektuplara tekrar bakarken, kamaralarını hafifçe sallayan devasa motorların titreşimlerini sanki yine hissediyormu  gibiydi. Mektupları özenle inceleyip S amus'un sade el yazısına keyifle baktı. Uyandırdıkları hatıralara gülümseyerek daha önce okumadı ı mektupları okumaya başladı. Mektuptaki sözcükler, tıpkı Brennanların d   n nde S amus'la ilk kez dans ettiğinde olduğu gibi kalbinin yerinden fırlamasına sebep oldu. Sonbaharda annesinin hastalanması ve Kathleen teyzesinin Amerika'dan gelmesine kadar birlikte mutlu ve kaygısız bir şekilde geçirdikleri yaz mevsimini tekrar yaşadı.

Ekim 1911

Artık sonbahar geldi Maggie. Bütün baharı ve yazı seninle birlikte geçirecek kadar şanslı olduğuma zar zor inanıyorum. Bazen çok uzun bir rüyadan uyanaca ımı düşünüyorum. Son birkaç haftadır patates ekme i iyle   ra ıyorduk, senin annen de hastalanınca birbirimizi g r mek için fazla vakit bulamadık ama yüzün her zaman

aklımda. Pazarda, şapkanın altından çıkan o saç lülelerini görmek bile beni mutlu ediyor. Bazen saçlarından bir parça kesip saklamanın hoşuma gideceğini düşünüyorum. Böylece saçlarının sonbahar güneşiyle nasıl parladığını her zaman hatırlayabilirim. Fakat sanırım saçların yüzünün etrafına döküldüğünde çok daha güzel. Bu yüzden senden saçını istememeliyim. Köydeki bazı çocuklar senin hakkında bana takılıp, bir kızla birlikte olma konusunda bir şeyler soruyorlar. Onlara yalnızca bu işe karışmamalarını ve kendi işlerine bakmalarını söylüyorum. Keşke herkes seninle olmanın nasıl bir his olduğunu bilse. O zaman neden etrafta sürekli sarhoş bir aptal gibi dolaştığımı anlardı!

Kasım 1911

Sevgili annen vefat ettiği ve Kathleen teyzen sana bakmak için Amerika'dan geldiğinden artık işler değişti Maggie. Teyzenin burada olmasının seni avuttuğunu biliyorum ama bahar geldiğinde seni de kendisiyle birlikte Amerika'ya götürmek isteyeceğini düşünüp endişelenmekten kendimi alamıyorum. Oradaki hayat hakkındaki düşünceleri, genç bir kadının İrlanda'da kalmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığı konusundaki konuşmalarıyla, korkarım seni benden uzaklaştıracak Maggie. Kathleen'in tüm o gökdelenler, son moda şapka ve ayakkabılar hakkında anlattığı masallarla senin o güzel kafanı doldurduğundan eminim. Önümüzdeki yıl bitmeden seni bir buharlı gemiyle benden uzaklaştıracak, bunu biliyorum. Umarım yanıliyorumdur Maggie. Eğer gidersen ne yaparım bilmiyorum.

Aralık 1911

Yağan karı hatırlıyor musun Maggie? Çitlerin ve duvarların dibinde ev yüksekliğinde karlar birikmişti. Yollar ve patikalar kapandığı için seni günler boyunca görememiş-tim. Hayatımda hiç bu kadar çok kar yağdığını görmemiş-tim, babam da görmemişti. Böyle kar yağdığında, yeni yıl-da bir değişiklik olacağı anlamına geldiğini söylerdi. Ona ne tür bir değişiklik olduğunu sordum. Yalnızca 'bir de-ğişiklik' dedi. Babamın sağlığı konusunda endişeliyim. Soğuk hava yüzünden gece-gündüz çok fena öksürüyor. Bazen o kadar kötü öksürüyor ki ciğerlerinin ağzından dışarıya fırlayacağını sanıyorum. Babamın öğürmelerini dinlemekten ve seni görememekten perişan bir hâlde kulübede oturuyorum. Artık sen olmadan hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum Maggie. Beni o kadar mutlu ediyorsun ki bazen senin üzerine çok fazla titredığım için kendimi dün-yanın en aptal adamı gibi hissediyorum. Seni sevdiğimi söylersem umarım seni utandırmış olmam. Çünkü seni se-viyorum. Gerçekten çok seviyorum ve sana bunu söyleyince kendimi daha iyi hissediyorum.

Maggie kelimeleri yutarcasına okurken kalbi hızla atıyordu. Séamus'un yazdığı her şeyi, Ballysheen'de geçirdikleri zamanlar konusunda anlattıklarını okurken sanki tüm bunlar yetmiş yıl önce değil de dün yaşanmış gibi hatırlıyordu. Sanki Séamus şu an odadaymış gibi geliyor, neredeyse yıpranmış emekçi ellerinin kendi ellerine, nefesinin boynuna değdiğini hissediyordu. Ürpererek okumaya devam etti.

Ocak 1912

Bana gideceğini söylediğinde kalbim sanki gerçekten kırılmış gibi hissettim ve Kathleen teyzenin fikrini değiştirebilmeyi diledim. Sizin evin oralarda dolaşmamdan rahatsız olmadığını biliyorum. Bir şeyleri tamir ederek veya kendisi gidemediğinde pazardan istediği şeyleri getirerek ona yardımcı olmak hoşuma gidiyor. Onu etkilemeye çalışıyorum Maggie. Benim seni her zaman sevecek ve koruyacak iyi, güvenilir bir adam olduğumu bilmesini ve seni benden uzaklara götürmemesini istiyorum. Zor geçen kış yüzünden babamın öksürüğü giderek daha da kötüleşiyor. Doktor amfazem denen bir hastalığı olduğunu söyledi. (Hastalığın adının böyle yazıldığından emin değilim.) Bu yüzden baharın erken gelmesi için dua ediyorum. Havanın daha sıcak olması babam için faydalı olurmuş. Şu anda onun için yapılabilecek fazla bir şey yok.

Maggie şubat ve mart mektuplarını da okudu. Gözyaşlarının arasından kelimeleri güçlkle seçebiliyordu. Hepsini okuduğunu düşünerek mektupları dikkatle katlayıp paketin içine yerleştirmeye başladı. Tam o sırada bir mektubun daha olduğunu gördü. Diğerlerine göre daha fazla katlanmıştı. Onu da açarak okumaya başladı.

Nisan 1912

Maggie, işte gidiyorsun. En kötü korkularım gerçekleşti ve diğerleriyle birlikte Amerika'ya gidiyorsun. Seninle gelmemi istediğini biliyorum ve eğer yapabilseydim seninle birlikte çabucak gemiye atlayacağımı bildiğini ümit ediyorum.

Ama babam seyahat edemeyecek ve onu burada tek başına bırakamayacağım kadar hasta. Ballysheen'de fazlaca gözyaşı ve ağıt duyuluyor. Şu düzenledikleri 'Amerikan Anması' denen, içki içilen, dua edilen ve kutsal suyun elden ele dolaştırıldığı partiler yüzünden sanki hepiniz ölmüşsünüz gibi hissediyorum. Bu beni korkutuyor Maggie, gerçekten... Bunu sana söylemekten de utanmıyorum. Bütün gün ve bütün gece babamın yatağının yanında oturdum. Seninle karşılaşsam, herkes arabalara binip gidene kadar seni alıp kilere saklarım diye başka bir şey yapmaktan korktum. Babamın başında otururken çok korkunç bir şey düşündüm. Öz babamın ölmesini, böylece seninle gelebilmeyi diledim Maggie. Bu hayatında duyduğun en berbat şey değil mi? Bir oğulun kendi öz babasının ölmesini, böylece ona bakma yükünden kurtulup daha iyi bir gelecek için yelken açmak istemesi? Böylesine kötü şeyler düşündüğüm için yirmi defa Selam Ey Meryem duasını okudum ve Tanrı ruhuna merhamet etsin, annemin kaşlarını çatarak yukarıdan bana baktığını hissettiğime eminim.

10 Nisan 1912

Bugün gidiyorsun. Başka ne yazacağımı bilmiyorum. Sanırım mektuplarımda bir ömre yetecek kadar kelime kullandım ve sen Yeni Dünya'ya doğru okyanusta ilerlerken hepsi yanında olacaklar. Senin güzel yüzünü asla unutmayacağım Maggie. Brennanların düğününde dans ederken parlayan gözleriyle bana bakışını ya da rüzgârlı havalarda saçlarının yüzünün etrafında nasıl uçtuğunu asla unutmayacağım. Her çarşamba günü seni o kiraz ağacının

altında bekleyeceğim ve sen gelene kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Seni bekleyeceğim Maggie ve kısa süre içinde eve dönmeni istiyorum. Bana geri dönmeni istiyorum çünkü tüm hayatım boyunca seninle olmak istiyorum. Senin için iyi bir koca olmak istiyorum Maggie. Benim karım olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin Maggie Murphy? Lütfen evet de.

*Tüm aşkım ve sevgimle
Her zaman senin olan
Séamus Doyle*

Maggie mektupları katlayıp dikkatle paketin içine geri koydu. Başını koltuğun arkasına yasladı ve bakışlarının odanın uzak köşesindeki koyu renk ahşap büfeye kadar gitmesine izin verdi. Çerçevelerin içindeki fotoğraflara baktı: Bir hayat boyu yaşanan evlilikler, arkadaşlıklar ve doğumlar, çeşit çeşit çerçevelerin içine konulmuş fotoğraflarda yan yana dizilmişti. Gözlerini kapattı.

Gözyaşları narin yanaklarından yavaşça akarken, “Ah Séamus,” diye fısıldadı. “Sevgili Séamus, seni özledim. Seni çok ama çok özledim.”

Ne kadar uyuduğundan veya kendisini neyin uyandırdığından emin değildi. Rüyasında suda boğulduğunu ve kendisini kurtarması için Séamus’u çağırdığını görüyordu. Koşarak geliyor ve onu kıyıya çekiyordu. “Seni her zaman koruyacağım Maggie,” demişti. Séamus’un yüzüne dokunmak için elini

uzatmıştı. Şimdi yarı karanlık odada otururken, eline dokunan eller rüyasının bir parçası mıydı yoksa gerçek miydi, emin olamıyordu.

Dışarıda gülerek yürüyen bir çifti, üst kattaki açık pencerelerin rüzgârda çarptığını, şöminenin üzerindeki saatin düzenli, tahmin edilebilir, değişmez ritmini duydu. Yavaşça ayağa kalkıp dengesini sağlamak için kullandığı bastonu aldı ve evi dolaşarak orada burada birkaç tane lamba açtı.

Ne aradığını biliyordu.

Bu yüzden yavaşça eğilip yatağının altından küçük siyah bir valiz çıkardı. Eşyalarına tekrar bakmak istiyordu. Hatırlamak istiyordu. Bir ömür boyu unutmaya çalıştıktan sonra şimdi yeniden hatırlamak istiyordu. Her şeyi, her detayı hatırlamak istiyordu. Çok uzun yıllar önce tanıdığı ve sevdiği insanların hayatlarını kutsamak istiyordu. Yıllardır içinde biriken kuşku ve suçluluktan, birçok insan can verirken kendisi hayatta kaldığı için duyduğu ezici pişmanlık hissinden kurtulmak istiyordu. Hatırlamak ve huzur bulmak istiyordu. Niha yet. O gecenin fısıltı ve yankılarının sessizleşip uzaklaşmasını istiyordu.

Yatağının kenarına oturup çantadaki her değerli eşyayı eline alırken ne yapması gerektiğini biliyordu. Hikâyesini Grace'le paylaşmasının, *Titanic*'ten ve Ballysheen'de kalan sevdiklerinden bahsetmesinin, Séamus'un yazdığı mektupları görmenin biraz huzur bulmasına yardımcı olacağını biliyordu. Fakat o gemide omuzlarına binen yükten en sonunda kurtulmasının tek bir yolu olduğunu da biliyordu. Her şeyin başladığı yere, İrlanda'ya, Ballysheen'e geri dönmesi gerekiyordu.

altında bekleyeceğim ve sen gelene kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Seni bekleyeceğim Maggie ve kısa süre içinde eve dönmeni istiyorum. Bana geri dönmeni istiyorum çünkü tüm hayatım boyunca seninle olmak istiyorum. Senin için iyi bir koca olmak istiyorum Maggie. Benim karım olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin Maggie Murphy? Lütfen evet de.

*Tüm aşkım ve sevgimle
Her zaman senin olan
Séamus Doyle*

Maggie mektupları katlayıp dikkatle paketin içine geri koydu. Başını koltuğun arkasına yasladı ve bakışlarının odanın uzak köşesindeki koyu renk ahşap büfeye kadar gitmesine izin verdi. Çerçevelerin içindeki fotoğraflara baktı: Bir hayat boyu yaşanan evlilikler, arkadaşlıklar ve doğumlar, çeşit çeşit çerçevelerin içine konulmuş fotoğraflarda yan yana dizilmişti. Gözlerini kapattı.

Gözyaşları narin yanaklarından yavaşça akarken, “Ah Séamus,” diye fısıldadı. “Sevgili Séamus, seni özledim. Seni çok ama çok özledim.”

Ne kadar uyuduğundan veya kendisini neyin uyandırdığından emin değildi. Rüyasında suda boğulduğunu ve kendisini kurtarması için Séamus’u çağırdığını görüyordu. Koşarak geliyor ve onu kıyıya çekiyordu. “Seni her zaman koruyacağım Maggie,” demişti. Séamus’un yüzüne dokunmak için elini

uzatmıştı. Şimdi yarı karanlık odada otururken, eline dokunan eller rüyasının bir parçası mıydı yoksa gerçek miydi, emin olamıyordu.

Dışarıda gülerek yürüyen bir çifti, üst kattaki açık pencerelerin rüzgârda çarptığını, şöminenin üzerindeki saatin düzenli, tahmin edilebilir, değişmez ritmini duydu. Yavaşça ayağa kalkıp dengesini sağlamak için kullandığı bastonu aldı ve evi dolaşarak orada burada birkaç tane lamba açtı.

Ne aradığını biliyordu.

Bu yüzden yavaşça eğilip yatağının altından küçük siyah bir valiz çıkardı. Eşyalarına tekrar bakmak istiyordu. Hatırlamak istiyordu. Bir ömür boyu unutmaya çalıştıktan sonra şimdi yeniden hatırlamak istiyordu. Her şeyi, her detayı hatırlamak istiyordu. Çok uzun yıllar önce tanıdığı ve sevdiği insanların hayatlarını kutsamak istiyordu. Yıllardır içinde biriken kuşku ve suçluluktan, birçok insan can verirken kendisi hayatta kaldığı için duyduğu ezici pişmanlık hissinden kurtulmak istiyordu. Hatırlamak ve huzur bulmak istiyordu. Niha yet. O gecenin fısıltı ve yankılarının sessizleşip uzaklaşmasını istiyordu.

Yatağının kenarına oturup çantadaki her değerli eşyayı eline alırken ne yapması gerektiğini biliyordu. Hikâyesini Grace'le paylaşmasının, *Titanic*'ten ve Ballysheen'de kalan sevdiklerinden bahsetmesinin, Séamus'un yazdığı mektupları görmenin biraz huzur bulmasına yardımcı olacağını biliyordu. Fakat o gemide omuzlarına binen yükten en sonunda kurtulmasının tek bir yolu olduğunu da biliyordu. Her şeyin başladığı yere, İrlanda'ya, Ballysheen'e geri dönmesi gerekiyordu.

Ertesi gün Grace'in büyük büyükbabası James'in onuncu ölüm yıl dönümüydü. Haftalık cumartesi çaylarını içmeye gitmeden önce büyük büyükbabasını anmak için taze çiçekler bırakmak üzere Maggie'yi mezarlığa götüreceğine dair söz vermişti.

Grace, Maggie'nin bu mezarlıktan özellikle hoşlandığını biliyordu çünkü mezarlığı çevreleyen duvarın hemen dışında kiraz ağaçları vardı ve yılın bu zamanlarında her yer muhteşem, pembe bir renge bürünüyordu.

Aydınlık bir bahar sabahıydı ve Maggie mezarlığa doğru yürürken yüzünde hissettiği hafif meltemin tadını çıkarıyordu. Gökyüzünde tek başına süzülen bulutu fark etti ve mezarlık-taki sakinliği hissetti. İrlanda'dan ayrıldığı günü hatırladı. Torununun çocuğunun yanında sessizce yürürken zihninde uzak bir hatıra canlandı.

En iyi pamuklu önlüğünü takıp şık bir şekilde giyinmiş genç kız, kulübenin dar kapısından dışarıya bakıyor. Kiraz ağaçlarının, tarlaların geniş düzlüklerinin ve araziyi ikiye bölen taş duvarların ötesinde, yüce Nephin Mór Dağı'nın üzerinden geçen bir bulut ona gölge yapıyor. Sanki dağ yola koyulacak olanları selamlamak için şapkasını çıkarıyormuş gibi görünüyor. Teyzesinin sesi, "Vakit geldi," diyor. Bir evden diğerine yürürken ayaklarının altında taşlar çıtırdıyor. Önce kuzeni Paddy'nin beyaz, taş kulübesine uğradı. Kapıyı çaldı. "Vakit geldi," diye seslendi. Aynı şeyi Joyceların evinde de yaptı. Ellen'in duygularının, hasta annesini bıraktığı için duyduğu derin bir endişeyle New York'ta onu bekleyen yakışıklı nişanlısını tekrar görmenin heyecanı arasında bölündüğünü tahmin

ediyor. Daha çok kapıyı çalıyor, ta lar siyah botlarının altında u ursuzca  ıtırđıyor. Evine geri d onerken ba ı  ne e ik, gözleri ayaklarında, taşlardan gelen aralıksız  ıtırtıları dikkatle dinliyor. Onu kiraz ağacının altında dururken görünce kalbi g m güm atıyor, g le g le demeye gelmiş.

“İyi misin Maggie? Bugün çok sessizsin.”

Grace’in sesi Maggie’yi düşüncelerinden çekip çıkardı. “Ah, evet canım. Gayet iyiyim. Yalnızca huzurun ve sessizliğin tadım çıkartıyorum. Burası çok güzel, değil mi? Son derece sessiz ve sakin. Bana memleketimdeki evden ayrıldı ım o sabahı hatırlatıyor.”

Grace’in koluna girdi ve birlikte yürümeye ba ladılar. Düşünceleri on yedi yaşındaki hâline geri döndü.

Bu bahar sabahında Ballysheen’de farklı bir şeyler var; haftalar süren tela lı hazırlıklar ve organizasyonlardan sonra tuhaf bir sakinlik. G zya ı dolu vedalara ve yolcuların bir araya toplanmış arabalara binmeden önce yaptıkları son konuşmalara, yalnızca yavru horozun tanıdık       eşlik ediyor. Kız sessizce dikilip uzakta görünen zirveleri hâlâ karlı da lara son bir kez bakıyor. Yeni do mu  minik kuzular yalnızca beyaz noktalar gibi çıplak gözle zar zor görülebiliyor. Küçük beyaz kulübeler ve orada burada göze çarpan çiftlik binaları, manzaranın içine bir  ocuk tarafından da ıtılmı  bebek evlerine benziyor. Evdeki i lerin baskısından bir süreliğine kurtuldu unda bu kırlarda ve dağlarda, çok sevdiği doğada özgürce ko masını sevgiyle hatırlıyor.

Pat’in annesinin ağlayarak arabanın ortasına kadar uzanıp oğluna bir şans parası verdiğini gördü. Atlardan biri ayaklarının altında dolanan bir köpekten ürküp Pat tam parayı annesinin elinden alırken arabanın hafifçe sarsılmasına

sebepti. Paranın yere düşmesini izlerken Maggie nefesini tuttu. Bu kötü şans işaretiydi ama annesi parayı yerden aldı, paltosuna sürtüp temizledi ve tekrar oğluna uzattı. Kimse bir şey söylemedi.

Windy Gap'in engebeli arazisinden geçerken oturduğu yerde sarsılıp zıplıyor, tekerleklerin her dönüşü onu evinden biraz daha uzaklaştırıyor. Sevdği adamdan uzaklaştırıyor. Rayların öbür tarafını ısıtan güneş ışınlarının değmediği soğuk istasyon platformunda düzinelerce insan toplanmış. Valiz ve sandık yığınlarının etrafına gruplar hâlinde toplanılmış, annelere ve diğer aile üyelerine gözyaşlarıyla veda ediliyor. Kötü bir şeyler olacağına ve sonun geldiğine dair bir his. Bu onu korkutuyor.

Kalpler hızla atıyor, eller titriyor ve Midland Great Western Line treninin parıltılı yeşil rengi görüş alanına girerken, bedenler adrenalin yüzünden titriyor. Tam önünde duran, daha önce hiç görmediği kocaman lokomotif nasıl da ağzı açık bir hâlde bakıyor. Siyah bacası platformdan çok yukarıda. Buharın tıslaması, makinistle istasyon şefinin birbirleriyle bağırarak konuşmaları yüzünden kulaklarını elleriyle kapatıyor. Platformda kalan kırmızı gözlü yabancıların görüntüsü, durdurulamayan gözyaşlarının sessizce silinmesi, çaresizce uzaklaşma. Anneler telaşa sebep olmamak için uzaklara bakıyorlar. Buğulanmış camların ardından kendilerine bakarken hıçkıran kızlarına ve kız kardeşlerine cesaret ve güven vermeye çalışıyorlar.

"Bu korkunç bir manzara Maggie, gerçekten öyle." Bunu Peggy söylüyor. "Tanrı onları korusun. Tanrı bizi korusun, hepimizi."

Pencereden dışarıya bakarken tarlalar ve çayırlar inanılmaz bir hızla akıyor. Tren Claremorris istasyonuna doğru giderken, daha önce hiç görmediği yeni ve yabancı bir bölgeden geçiyor. Paltosunun cebindeki mektup paketini tutuyor. Onlar sayesinde rahatlıyor. Yazdığı kelimelere elleriyle dokunabildiği müddetçe Séamus'un yanında olduğunu hissediyor.

Maggie hatıralarla ürperdi ve mezarlığa yaklaşırken paltosuna daha sıkı sarındı.

İkisi de sessizce başlarını öne eğip bir süre sessizce dikiyerek kendi dualarını etti. Sonra Maggie çiçeklerle uğraşmaya başladı. Ölmüş ve solmuş çiçekleri alıp yerlerine yeni getirdiği taze çiçekleri koydu.

“Frezyalar, en sevdiklerin,” diye fısıldadı çiçekleri düzenlemeye devam ederken.

Grace onu izledi ve büyük büyükannesinin hayatının çoğunu birlikte geçirdiği adama olan bağlılığına, ölümsüz aşkına gülümsedi. Mezar taşındaki yazıyı inceledi. *Maggie'nin çok sevgili kocası ve Harry, Kathleen ve Peggy'nin değerli babası. 'Sevgisi asla bitmeyecek olan bu kalplerde yaşayacak.'*

“Biliyor musun, onu hatırlıyorum.” Grace neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle konuştu. “Nazik bir adamdı, değil mi? Pipo tütününü koktuğunu hatırlıyorum. Bana takıldığını ve hipopotam kelimesini söyleyemiyormuş gibi numara yaptığını hatırlıyorum. Uzun uzun uğraşır, Art'la beni gülmekten kırıp geçirirdi. Onun yanındayken kendimi her zaman güvende hissedirdim.”

Maggie şefkatle gülümsedi. “Evet Grace. Çok nazik bir adamdı. Tuhaf, ben de onun yanındayken kendimi hep güvende hissetmişimdir. Onun özel bir... ne diyordun sen ona?”

“Duruşu.”

“Evet, doğru. Özel bir duruşu vardı. Odadaki varlığının her zaman farkında olurdun. Kardeşininki gibi parlak, gösterişli bir tarzda değil. Daha çok sakin, yumuşak bir şekilde.” Yaşlı kadın bir süre susup taşın üzerine yeni düşmüş bir çiçek yaprağını aldı. “Evet, gerçekten de çok özel bir adamdı.”

Sonra ikisi de bir süre durup baş ucunda dikildikleri mezar-da yatan adamı düşündü. Maggie’nin “Âmin” dediğini duyana kadar Grace onun gitmeye hazır olduğunu fark etmemişti.

“Şimdi bir fincan çay içebilir miyiz? Rüzgâr biraz serin esmeye başladı. Haydi gel.”

Maggie gitmek üzere arkasını dönerken, Grace onun, “Evet, yapacağım,” dediğini duyduğundan emindi. Kiminle konuştuğunu görmek için etrafına bakındı ama hiç kimseyi göremeyince yanlış duyduğunu düşündü ve arabaya doğru yürürken Maggie’ye destek olmak için koluna girdi.

“Bu arada,” diye başladı Grace arabanın sıcaklığına yeniden kavuştuklarında. “Çocuklarına, Titanic’te birlikte seyahat ettiğin insanların adını mı koydun?”

“Evet canım, öyle yaptım. Çocuklarıma teyzem Kathleen, arkadaşım Peggy ve kamarot Harry’nin isimlerini koydum. Onları hatırlamak için hoş olacağını düşündüm.”

“Peggy ile haberleştin mi? Olaydan sonra?”

“Bir süre haberleştik. Hastanede birbirimize gideceğimiz yerlerin adreslerini verdik. O küçük siyah çanta yanımda olmasaydı, nereye gideceğimi bilemeyecektim. Kathleen teyze bir etikete gideceğimiz adresi yazıp çantanın üzerine

yapıştırmış, böylece hemşireler nereye gitmem gerektiğini öğrenmişler. Hemen yazışmaya başlamadık. İkimizin de iyileşmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı. Fakat birkaç ay sonra ona yazdım, o da bana yazdı ve birkaç yıl haberleşmeye devam ettik.”

Maggie bir süre sustu.

“Sonra?”

“Şey, sonra irtibatı kaybettik. Ben taşındım. Sanırım Peggy de taşınmış olmalı çünkü evlenmek üzereydi. Sonra da ondan herhangi bir haber almadan yıllar geçip gitti.”

“Ah, çok yazık olmuş. Çok üzücü bir durum.”

“Evet öyle. Benimle birlikte o korkunç tecrübeyi yaşayıp hayatta kalan tanıdığım tek insandı. Sık sık hâlâ hayatta olup olmadığını merak ederim.”

“Peki, oğlunun adını Harry koymanın sebebi de sanırım kamarotun hayatını kurtarmış olması, değil mi? Bay Lockey, Titanic’ten telsiz telgrafla mesaj göndermen için Harry’nin sana yardımcı olduğundan bahsetti.”

Maggy kederli bir şekilde gülümsedi. “Ah, evet. Harry telsiz operatörlerinden biriyle samimiydi ve benim için belsiz olarak gemiden bir mesaj gönderebileceğini söyledi. Kesinlikle telgrafın ücretini karşılayamazdım, anlıyor musun? Ama ne olduğuna inanamazsın. O kutsal mesajın yalnızca yarısı gönderilmiş. Titanic buz dağına çarptığında meğer telsiz operatörü benim mesajımın yarısında değil miymiş! Böylece mesaj İrlanda’ya gitmiş ama bazı kelimeler eksikmiş. Yarısı gönderilmiş mesajın epey büyük bir etkisi oldu.”

“Öyle mi?”

“Yine de her şey en sonunda ortaya çıktı.”

Sonra bir sessizlik oldu. Grace arabayı sürerken Maggie pencereden bakıyordu. Çiçek açmış kiraz ağaçları yerini taş duvarlara ve çitlere bıraktı. Arka planda sürekli olarak arabanın motor sesi duyulurken, Maggie'nin aklında milyonlarca hatıra dönüp duruyordu.

KISIM VI

WIRELESS

NO _____ CK _____

TIME RECEIVED _____

Geo E. Foster, Başkan Vekili, Ottawa Ont.:
Isadore Strauss ve karısı gemide değil,
yalnızca hizmetçileri var. Charles M. Hays da
gemide değil, yalnızca karısı var. Kaptan.

Carpattia'nın kaptanından 18 Nisan 1912'de Başkan
Vekili George E. Foster, Ottawa, Ontario'ya
gönderilen telsiz telgraf mesajı

devam etmesi için ısrar etmişti. İlişkileri başladıktan sonraki zamanlarda telefonda saatler boyu yaptıkları rahat, huzurlu sohbetler gibi değildi. Jimmy ile yaptığı telefon konuşmaları, Grace'in telefonda çok uzun konuştuğundan sık sık şikâyet eden babasıyla yaşadığı tek gerçek tartışmanın sebebiydi. Babası Grace'e, eğer telefonu hemen kapatmazsa faturayı ona ödeteceğini söylerdi.

Grace arabasını park alanına doğru sürerken, Jimmy ile yaptığı kısa konuşmayı aklından tekrar tekrar geçirdi. İyi olduğunu ve gazetede makalesini okuyunca çok şaşırdığını söylemişti. Sesi, olmasından en çok korktuğu gibi düşmanca değil anlayışlıydı ve Grace'in özür dilemesine izin vermemiş, bu konuyu bir araya geldiklerinde yüz yüze konuşmalarının daha iyi olacağına ısrar etmişti. Jimmy'ye doğruca bir kız arkadaş olup olmadığını soramamıştı ama kendisiyle memnuniyetle buluştuğuna göre büyük ihtimalle yoktu. Olmamasını ümit ediyordu ama aksi bir ihtimale de kendisini hazırladı.

Dikiz aynasında kendisine bakınca görünüşü hoşuna gitti fakat içine büyük bir huzursuzluk dolmuştu. Boynuna ipek bir fular bağladı, saçlarını kabarttı, rujunu tazeledi ve güneş gözlüklerini başının üzerine kaldırdı.

Arabanın kapısını kilitlerken, "Peki," dedi. "Haydi, şu işi yapalım."

Java Bean'in, yani eskiden sürekli takıldıkları kahve dükkânının dışında buluşmaya karar vermişlerdi. Oraya ilk giden iki sütlü kahve ısmarlayacak, kahvelerini alıp çimenlerin üzerine oturacak, ardından konuşacaklardı. "Başka bir şey yok, başka bir beklenti yok. Yalnızca konuşup o müthiş kahvenin keyfini çıkarırız, ha? Ne dersin?" Randevu noktasına doğru ilerlerken Jimmy'nin sözleri kafasında yankılanıyordu.

Kumlu patikanın son dönemecini döndüğünde onu gördü. Kalbi göğsünde deli gibi atmaya başladı. Bir süre öylece diki-
lip ona baktı. Gerçekten o olduğuna inanamıyordu. Bunca za-
mandan sonra, çektiği tüm acılardan ve onu bir daha göreme-
yeceğine kendini inandırdıktan sonra işte oradaydı. İki elinde
tuttuğu strafor bardaklarda birer kahveyle onu bekliyordu.

Jimmy'nin her detayını inceledi. Hatırladığından daha uzun
boyluydu ve saçlarını uzatmıştı. Yakışmıştı. Pamuklu bir ka-
zak, solmuş kot pantolon ve ayağından çıkarmadığı Converse
ayakkabılarıyla gündelik bir şekilde giyinmişti. Huzursuzca
ağırlığını bir ayağından öbürüne vermesini izledi. En az ken-
disi kadar gergin görünüyordu.

Sonra Grace'e doğru döndü.

Gözleri buluştu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Grace göğsünden fırlayaca-
ğını düşündü.

Birkaç dakika sessizce bakıştılar ve Grace ona doğru yü-
rürken Jimmy'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bu iyi
gelmişti. Bu her şeyin yolunda olduğunu hissettirmişti.

Uzun boyuyla tam önünde dikilip, "Grace Butler," dedi
Jimmy. "Vay canına! Kendine bir baksana!"

Grace gülümseyerek, "Sen kendine bir baksana," diye ce-
vap verdi. "Muhteşem görünüyorsun!"

Gergin bir şekilde güldüler. Üniversitedeki ilk dersleri sı-
rasında hissettikleri cazibe pırıltısı hâlâ orada, aralarında asılı
duruyordu.

"Sana sarılırdım," dedi Jimmy elindeki kahve bardaklarını
göstererek, "ama burada kısılp kaldım!"

Grace gülümseyerek bardaklardan birini onun elinden aldı.
Ardından birbirlerine sarıldılar. Hiçbir şey söylemeden sadece

birbirlerine dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırladıkları, birbirlerinin tanıdık kokusunu içine çektikleri uzun bir sarılma anıydı.

“Yürüyelim mi?” dedi Grace. Kahve dükkânındaki müşterilerin gözetleyen bakışlarından ve sürekli yanlarından geçen motosikletçilerden bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

“Tabii. Haydi yürüyelim.”

Yürümeye başladıklarında havadan sudan konuşuyorlardı. Grace, ona üniversitenin nasıl gittiğini soruyor, Jimmy de ona ailesiyle ilgili sorular soruyordu.

“Demek en sonunda muhteşem bir hikâye buldun!” dedi Jimmy, göl kenarındaki çimlere yerleştiklerinde. “Bahse girerim yazdığın makale masasının üzerine konulduğunda, O’Shea kendisini son derece değersiz hissetmiştir. Müthiş bir iş yaptın, gerçekten çok beğendim.”

“Teşekkür ederim. Bu konu beni fazlasıyla endişelendiriyordu. O’Shea’nın ne kadar acımasız olabildiğini biliyorsun. Profesör Andrews’un beni arayıp makaleyi yayımlayacaklarını söylediğinde buna inanmadım!”

“Peki Maggie? Kim derdi ki o sessiz yaşlı hanımefendi böyle koca bir hikâyenin başkahramanı olsun! Onca seneden sonra seninle konuşmaya nasıl karar vermiş?”

Grace, Jimmy’ye yirmi birinci yaş gününde Maggie’nin hikâyesini kendisiyle paylaşmasını ve içinde Maggie’nin *Titanic*’teki eşyalarının bulunduğu küçük çantayı tavan arasında nasıl bulduğunu anlattı.

“Sanırım hayatının bu konuyu tekrar konuşabileceği bir dönemine geldi, insanların bilmesini istedi,” diye açıkladı Grace, yanaklarında hissettiği hafif rüzgârın tadını çıkararak. “Bu konuyu büyük büyükbabamla, ailede *Titanic* konusunu

tek konuştuğu insanla konuşmayı özlediğini söyledi. Sanırım şeyden önce... yani ölmeden önce hikâyenin aile içinde kaldığından emin olmak istedi.”

“Eh, eğer onu hatırladığım gibiyse, yakın zamanda böyle bir şey olmayacağına eminim!” Jimmy bir kahkaha attı. “İnanılmaz bir kadın o. En azından yüz yaşına kadar yaşayacağını tahmin ediyorum.”

“Ah, pek sanmıyorum Jimmy. Bugünlerde farklı bir havası var. Bir şekilde daha yaşlı görünüyor. Daha kırılğan. Sanırım artık yaşını gösteriyor.”

Grace ona Edward Lockey’yi, Maggie’nin kayıp paltosuyla mektuplarını, Maggie’nin o geceyle ilgili bilmediği bazı parçaları nasıl birleştirdiğini ve o korkunç geceden beri taşıdığı bazı endişelerin nasıl huzur bulduğunu anlattı.

“Bence bunun üstesinden hiç gelememişti. Bunca yıldan sonra bile olanları veya birçok insan ölürken kendisinin hayatta kalmasını gerçekten kabul edememişti. Korkunç bir şey olmalı. Hayal bile edemiyorum. Bir keresinde, bazen kendisini sanki o gemiden hiç inmemiş gibi hissettiğini söyledi. Sanki her gün o merdivenden çıkıp güvertelerde yürüyerek kaybettiği arkadaşlarını ve ailesini arıyormuş gibi hissediyormuş.”

Bir süre kendi ilişkilerinden bahsetmekten kaçındılar. İkisi de konuya nasıl gireceğini bilmiyor, gayet iyi anlaşıırken bir kırgınlığa ve tartışmaya yol açmaktan çekiniyordu.

Sohbette bir duraklama olunca Grace, “Her neyse, yalnızca sana teşekkür etmek istedim,” diye devam etti. “Çok teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Bana bir şans verdiğin için. Beni görmeye geldiğin için. Bunca zaman sonra hiç...”

Jimmy bir parmağını dikkatle Grace'ın dudaklarının üzerine koydu. "Yapma," dedi. "Bunu yapmayalım. Sonrası bölünümü konuşmayalım. O döneme, o günlere dönmek istemiyorum. İkimiz için de çok acı vericiydi. İkimiz de ne olduğunu biliyoruz. İkimizin de nedenleri, keşkeleri ve kendimizi açıklamama isteğimiz var ama bunların bize yardımcı olacağını düşünmüyorum. Şu an ikimiz de buradayız, öyleyse şu andan konuşalım. Mutlu görünüyorsun Grace ve senin için her zaman bunu istedim. Hayatında tekrar mutluluğu bulmanı istedim; benimle veya bensiz." Grace bir şey söylemek istiyordu, aslında onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğini söylemek istiyordu ama bunları dile getirme cesaretini kendinde bulamadı. Bu yüzden Jimmy'nin konuşmasını dinledi. "Senin gibi olmayı, babanı kaybettikten sonra annene bakmak için her şeyden vazgeçmeni hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. İkimiz hakkında veya herhangi bir şey hakkında senin hissettiklerini yargılamak bana düşmez. Yalnızca senin, annenin ve kardeşinin bir gün tekrar mutluluğu bulmanızı diliyorum. Bunu gerçekten istiyorum Grace. Hepsini bu."

Grace o zaman gözyaşlarının dökülmesine izin verdi. İçi rahatladığı için, babası için, kendisi için gözyaşı dökerken Jimmy'nin kollarına gömüldü. Güneş ufukta batmaya başlayana ve Grace ısınmak için ceketine daha sıkı sarılana kadar birlikte oturup konuştular ve güldüler.

Kol kola girmiş park alanına doğru yürürken, "Peki, o zaman benimle gelecek misin?" diye sordu Jimmy.

Grace yürümeye devam ederken sesinin mümkün olduğu kadar normal çıkması için çabaladı. "Nereye geleceğim? Nereye gidiyorsun?"

“İrlanda’ya. Yani İrlanda’ya ve tüm Avrupa’ya. Bu yaz mezun olduktan sonra seyahate çıkacağım. Her zaman oralara gidip İrlandalı köklerinin nereden geldiğini görmek istediğini söyledin. Bir ara bunu yapmayı planladığımızı hatırladın mı?”

Grace dünyayı dolaşmak konusunda yaptıkları saf, romantik, kaygısız sohbetleri hatırlayıp güldü. Aynı zamanda Jimmy’nin içinden geldiği gibi davrandığını da hatırlıyordu.

“Ciddi misin? Seninle gelmemi mi istiyorsun?”

Jimmy durup Grace’in yüzünü kendisine çevirdi. “Eğer sen de istersen. Birbirimizi tekrar tanımak için birlikte zaman geçirmemizin iyi olacağını düşündüm. Ne dersin? Tabii, yaz için başka planların yoksa?”

Grace sanki tüm vücuduna yayılmış gibi görünen ışıltılı bir gülümsemeyle baktı. “Kulağa harika bir fikir gibi geliyor! Elbette, seninle gelmek isterim. Dünyada bundan daha çok istediğim bir şey yok!”

O akşam geç saatlerde annesi mutfakta akşam yemeğini hazırlamak için uğraşırken, Grace verandadaki sallanan sandalyeye oturup rahatlatıcı ritmin keyfini çıkıyordu. Bir yandan da akıllı Jimmy’deydi. Söylediği muhteşem sözcükler sırayla aklından geçip dans ediyorlardı. Maggie karşısındaki kanepeye oturdu ve gülümseyerek ona baktı.

“Peki, seni bu kadar heyecanlandıran nedir bakalım?”

Grace daha dik oturdu. “Efendim?”

“Seni bu kadar heyecanlandıran şey nedir?” diye tekrar etti Maggie. “Çünkü bir şeyler olduğu çok belli. Neredeyse heyecandan için içine sığmıyor.”

Grace büyük büyükannesinin algılama yeteneğine güldü. “Sevgili Tanrım, Maggie gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi? Gerçekten doksan yaşında olduğuna emin misin?”

Maggie kıkırdadı. “Maalesef evet. Gerçi yetmişden bir gün bile daha büyük hissetmiyorum. Buramdan,” diyerek başını gösterdi. “Ee, ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa yalvarmam mı gerekiyor?”

Grace sallanan sandalyeden inip Maggie’nin yanına oturarak ona sokuldu ve ellerini ellerine aldı. “Ah Maggie, bu muhteşem bir şey. Gerçekten inanamıyorum. Bugün Jimmy ile buluştum.”

“Jimmy? Şu senin Jimmy mi?”

“Evet,” dedi Grace gülerek. “*Benim Jimmy!*”

“Peki, devam et o zaman. Anlat bakalım. Gözlerinin parlamasına bakarak onu gördüğüne kesinlikle çok memnun olduğunu söyleyebilirim.”

Grace, Jimmy ile telefonla konuştuktan sonra olanlara inanmakta güçlük çekiyordu ama mutlaka birine anlatması lazımdı ve Maggie’nin kendisini yargılamadan dinleyeceğini biliyordu. Böylece Profesör Andrews’a gazete makalesiyle birlikte gönderdiği notu, Jimmy’nin onu aramasını, bugün sabah saatlerinde kahve içmek için buluşmaya karar vermelerini ve her şeyin sanki hiç ayrılmamışlar gibi ne kadar muhteşem olduğunu anlattı. Tüm bu heyecanlandırıcı haberleri verirken yalnızca nefes almak için durdu. Maggie çayını yudumlarken onu sabırlı bir şekilde dinledi.

“Ne olduğunu asla tahmin edemezsin Maggie?”

“Ne oldu?”

“Bu yaz Avrupa seyahatine çıkacakmış. Birlikte gitmeyi teklif etti. İrlanda’ya! Her zaman İrlanda’ya gitmek isterdim.”

Nihayet Grace’in konuşması bitince, “Peki gidecek misin?” diye sordu Maggie.

“Evet. Sanırım. Sen ne dersin?”

Maggie fincanını elinden bırakıp doğruca Grace’in gözlerinin içine baktı. İnsanların tüm dikkatlerini kendisine vermesini istediklerinde, dik oturmalarını, kulaklarını dört açmalarını ve o an etraflarında olup biten hiçbir şeyle ilgilenmemelerini istediğinde böyle bakardı.

“Benim ne düşündüğümü bilmen gerekmiyor Grace. Buranın ne dediği önemli,” diyerek Grace’in göğsünü işaret etti. “Muhtemelen orada daha önce kalbini kırdığın bir adamın peşinden Avrupa’yı neden dolaşmaman gerektiğiyle ilgili bir sürü sebep vardır ama eğer neden onunla gitmen gerektiğiyle ilgili tek bir sebep varsa, belki de o tek sebebi dikkate alman gerekiyordur. Bu uyuşuk kasabada planladığından bile daha uzun bir süre, tam iki yıl kaldın. Bence evden tekrar ayrılıp kendi hayatına devam etmek için uygun bir zaman olup olmadığına ancak kendin bilebilirsin.”

Bu konuşmayı yaptıktan sonra sanki sözlerinin ciddiyetini sağlamlaştırmak ister gibi başım salladı.

Grace bir süre oturup düşündü. “Haklısın,” diyerek içini çekti. “Belki dışarıdan çok çılgınca, acele ve aptalca görünebilir ama bu konuda içimde iyi bir his var. Yine de tüm yazı orada geçirebileceğimi sanmıyorum. Sonbaharda üniversiteye dönmeden önce yapmam gereken birçok hazırlık var. Fakat Jimmy önce İrlanda’ya gitmeyi düşünüyor. Bu yüzden onunla birlikte İrlanda’ya gidip sonra dönebilirim.”

“İrlanda ha?” Maggie gülümsedi. “Biliyor musun, oraya bir daha hiç gitmedim. Queenstown’da bizi Titanic’in demir attığı yere götürmek için kıyıdan alan tekneye bindiğim günden beri bir daha İrlanda topraklarına hiç ayağımı basmadım. Çünkü çok korkmuştum. O filikanın içinde oturmuş kapkaranlık Atlantik sularında sürüklenirken, bir daha asla gemiye binmeyeceğime dair kendime söz verdim. Fakat yazık oldu çünkü o küçük kulübeye ne olduğunu, o bahar günü Ballysheen’den ayrılan on dört kişiyi hatırlayan birilerinin kalıp kalmadığını bilmek hoş olurdu.” İcini çekip hafifçe güldü. “Artık orada yaşayan insanların başımıza gelenler konusunda bir fikri olduğunu sanmıyorum. MTV saçmalıklarını izlemekle ve oyun küpleriyle uğraşmakla meşguller.”

Grace kıkırdadı. “Muhtemelen,” diye onayladı. “Muhtemelen öyledir.”

Sonra verandaya bir sessizlik çöktü. İkisi sessiz düşüncelerine gömülmüş bir hâlde oturup kamelya çalılarının arasında bir arıyı kovalayan kediye seyretiler.

Grace’in annesi Jimmy ile birlikte İrlanda’ya gitmesini desteklemişti. Verdiği kararı ona söylemeyi sürekli ertelemiş, annesinin göstereceği tepkiden, evde tek başına kalma düşüncesinden rahatsız olup olmayacağından endişelenmişti.

“Bence bu harika bir fikir canım,” dedi annesi. “Ayrıca nihayet Jimmy ile tekrar bir araya gelmenize çok sevindim. O iyi bir çocuk, onu her zaman sevmişimdir. Baban da ona çok düşküncü. Zaten Martha teyzen yakına taşmıyor, böylece bana göz kulak olabilir. Eylülde üniversiteye gitmek için

evden ayrıldığında tek başına olmaya alışmak zorunda kalacağım zaten. Düşünsene, bir sürü çamaşırını yıkamak zorunda olmayacağım, başka ne isterim!”

Grace ile Jimmy her gün telefonla konuşuyorlardı. Ona karşı hissettiği sevgi her geçen gün daha da güçleniyordu. Birkaç hafta içinde seyahat organizasyonları ve uçak rezervasyonları yapıldı.

Maggie haberi verdiğinde Kiraz Ağacı Kafe’de oturmuş çay içip elmalı turta yiyorlardı.

“Bu arada çocuklar, acaba sizinle birlikte İrlanda’ya gelmem sorun olur mu?”

“Ne?” diye bağırarak Grace kahkahalarla gülmeye başladı. “Ciddi olamazsın?” Masada karşısında oturan Maggie’ye bakınca son derece ciddi olduğunu hissetti. “Ciddi misin?”

Jimmy, “Elbette bizimle gelebilirsin,” diyerek araya girdi. “Sana oraya kadar eşlik etmek bizim için onur olacak, öyle değil mi Grace?” diye devam etti masanın altından onu tekmeleyerek.

Grace şaşkındı. “Şey, evet, elbette ama... buna dayanabileceğinden emin misin Maggie? Avrupa’ya kadar çok uzun bir uçuş olacak ve İrlanda’ya vardığımızda da epeyce yol gitmemiz gerekecek.”

“Eh, evdeki koltuğumda oturduğum gibi uçak koltuğunda oturacağım ve oraya vardığımızda benden araba kullanmamı isteyeceğinizi de sanmıyorum. Öyleyse, orada ya da burada olmamın arasında saat farkının dışında başka ne fark var?”

Jimmy ile Grace şaşkınlıkla Maggie'ye bakakaldılar.

"Ciddi misin?" diye sordu Grace bir kez daha. "Gerçekten gelmek istiyor musun?"

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım," diye cevap verdi Maggie. "Biliyorum, doksan yaşındayım, evden dışarıya çıkmaktan pek hoşlanmıyorum, ayrıca daha önce hiç uçağa binmedim ve diğer başka sebepler yüzünden saçmalıkmiş gibi geliyor ama siz ikiniz bir araya gelip İrlanda'ya gitmeye karar verdiğinizden beri sizinle gelmeyi düşünüyorum. Bunca yıldır İrlanda'yı unutmaya çalıştım ama aklımdan çıkmadı. Ben oranın bir parçasıyım, anlıyor musunuz ve bunca yıldan sonra, artık oraya geri dönmeye hazır olduğumu hissediyorum. Başka bir fırsat daha bulabileceğimi sanmıyorum ve itiraf ediyorum, çok geç olmadan o eski yeri tekrar görmek istiyorum. Yani, neden olmasın ki diye düşündüm. Belki de nihayet evime dönmemin zamanı gelmiştir."

"Şey, sanırım bu şahane bir şey Maggie," dedi Grace. "Gerçekten şahane ve seni oraya memnuniyetle götürürüz. Ama kesin olarak emin misin? Senin için çok üzüntü verici olmaz, değil mi?"

"Hımm, olabilir. Ama 'neredeyse doksan yaşında bir kadının' ara sıra yaşayacağı birazcık üzüntüyle başa çıkamayacağını sanmıyorsunuzdur herhâlde? Oraları tekrar görmenin, şimdi oralarda yaşayan insanların yüzlerini görmenin bana iyi geleceğini düşünüyorum. Yaşlı bir kadının etrafa bakınmasını umursamayacaklardır, değil mi? Jimmy Avrupa'yı keşfederken, ben de sizinle birlikte Chicago'ya dönerim Grace. Eğer yaşlı bir kadının sizi çok fazla kısıtlayacağını düşünmüyorsanız, sizinle birlikte gelmeyi gerçekten çok isterim."

Her şey ayarlandı. Maggie onlarla birlikte İrlanda'ya, Ballysheen'e gidecekti. Yıllar önce oradan ayrılan kız evine geri dönüyordu.

Uçak pistte hızla ilerleyip havalandırken Maggie gözlerini kapattı, hızın kendisini koltuğunda geriye doğru itmesinin keyfini çıkardı. Kendisini yıllardır olmadığı kadar canlı hissediyordu. Hayatının büyük bir kısmında vatanı olarak gördüğü toprakların bulutların arkasında kaybolmasını izlerken gülümsedi. Özenle katlayıp kucağına koyduğu paltosunun cebini eliyle yokladı. Evet, hâlâ oradaydılar. Mektup paketi hâlâ oradaydı.

varıncaya kadar sekiz veya dokuz saat boyunca seyahat etmişlerdi. Kasabadaki tuzlu deniz havası yüzünden kendini kusakmış gibi hissetmişti. Bunu sanki dünmüş gibi hatırlıyordu.

Jimmy arabayı bir küçük kasabadan diğerine doğru sürdü. Bazen orada burada bir fincan çay  mek veya bir k se çorbayla ev yapımı ekmek yemek için durdular. Evlerin ve mağaza vitrinlerinin canlı renkleri çok ho larına gitti. Evlerdeki ocaklarda yanan ate lerin dar bacalardan gökyüzüne yükselen dumanları havayı turba kömürü kokusuyla dolduruyordu. Bu Maggie'nin hemen tanıdığı ve onu on yedi yıl boyunca yuva dedi ı küçük kulübenin mutfağına geri götüren bir kokuydu.

Sonra arabayı kırlara doğru sürdüler. Yemye il  ayır ların, harç kullanılmadan yapılmış ta  duvarların, arpa ve buğday tarlalarının yanından geçtiler. Maggie kendisini tuhaf bir şekilde çoktan evinde gibi hissediyordu. Rahatlamı , huzur bulmuş gibiydi.

Mayo  ehrinin tanıdık manzaralarına vardıklarında alaca karanlık   km   t  ve Maggie sessizce oturup etrafına bakıyordu. Sonra onu gördü. Nephin M r Da ı'nın heybetli, kolay fark edilebilen şeklini. Zirvesinde hâlâ o yıl yaşanan zorlu kıştan kalan karlar vardı. Birkaç pofuduk bulut gökyüzünde tembelce süzülüyordu. Tarlalardaki adamların topraktan patates çıkardıklarını görebiliyordu. Genç bir kızken gördüğü başarısız bir hasat, baktığı   r m    ürünler aklına geldi. Annesi bir zamanlar bu tarlaların ne kadar yemyeşil olduğunu ve sağlıklı ürünlerle olduğunu hatırladı ını söylemişti. Yemek istedikleri tüm bitkiler kış boyunca toprağın altında sessizce hayata geçer, bahar geldiğinde taze yeşil dallarını toprağın üstüne çıkarırlardı. Bu toprakların tekrar

yemyeşil ve verimli bir hâle geldiğini, hayatla coştuklarını ve nüfusun on katına yetecek kadar ürün verdiklerini görmek Maggie'yi heyecanlandırdı.

Hatıralar peşi sıra beynine hücum ediyordu. Bu civarda geçirdiği mevsimler, sohbetler, kahkahalar, gözyaşları, kalp ağrıları... Hepsi hâlâ buradaydı. Bu hiç değişmeyen taş duvarların ve çileli coğrafyanın arasında gizleniyorlardı. Ballysheen köyüne yaklaşırlarken, Maggie Jimmy'den kendisini önce göle götürmesini istedi.

Tıpkı hatırladığı gibiydi; kendisini sanki yetmiş yıl önce çekilmiş bir fotoğrafa bakıyormuş gibi hissetti. On üç yol arkadaşısıyla birlikte buradan ayrıldığı sabahtan beri hiçbir şey değişmemişti. Sanki zaman durmuş, sanki bu kırlar, dağlar ve göller onun dönüşünü beklemiş gibiydi.

Jimmy ile Grace belli bir mesafeden Maggie'yi izliyorlardı. Yaşlı kadın tek başına uzun otların arasından geçerken eteğine yapışan karahindiba tüylerini silkeleyip ayağının altındaki toprak engebeli hâle geldiğinde bastonundan yardım alarak yürüdü. Gölün kıyısında durup hatıraların içinde kayboldu. Taze, temiz havayla birlikte iyiliği ve canlılığı da ciğerlerine çekti. Rüzgârın suyun üzerinde telaşlı dalgacıklar oluşturmasını izledi. Eskiden burada yaptıkları sohbetlerden bazı bölümler aklından geçti: Peggy ile Katie, Amerika'daki hayat hakkında gülüşüyorlar, Séamus ona dans etmeyi teklif ediyor, teyzesi ciddi ses tonu ve kesik kesik konuşmasıyla ona Amerika'da daha iyi bir hayatı olacağını söylüyor. O anki tereddütünü ve sanki bir tuzağa çekildiğini hissederek korktuğunu hatırladı. Onun varlığını seziyor, tam yanında duruyormuş gibi, kolunu korumacı bir tavırla omuzlarına atmış gibi hissediyordu.

Bir süre sonra Grace ile Jimmy de Maggie'nin yanına gittiler. Jimmy'nin arabadan getirdiği paltoları yere sererek bir süre gölün kıyısında oturup Maggie'nin anılarını dinlediler. Genç çift bulundukları yerin sessizliği ve güzelliğiyle büyülenmişti.

Maggie özlem dolu bir sesle onlara, "On yedi yıl boyunca bu tepeler ve kırlar benim evimdi," dedi. "Yetmiş yıl boyunca da başka bir yere evim dedim ama ait olduğum yer burası. Artık gerçekten evimdeyim."

Bir an için güneşin önünden geçen tek bir bulut aşağıdaki-lerin üzerine gölge düşürdü. Bulut güneşin önünden çekilirken, Maggie gözlerini kapatıp tüm vücuduna yayılan sıcaklığın tadını çıkardı. Paltosunun cebinde eski bir ip parçasıyla bağlanmış şekilde duran mektup paketini hissederek gülümsedi.

"Köye gitmeye hazır mısın?" diye sordu Grace, Maggie'nin ayağa kalkmasına yardımcı olurken.

"Hem de hiç olmadığım kadar hazırım," diye cevap verdi Maggie gülümseyerek.

Grace, Maggie'nin yanağından akan bir damla gözyaşını sildiğini gördü. Büyük büyükannesi son derece savunmasız görünüyordu. Maggie gözlerini son kez manzaraya çevirdiğinde Grace bir zamanlar buralarda gezen on yedi yaşındaki kızı neredeyse görebilecek gibiydi.

Jimmy arabayı park ettikten sonra hep birlikte köyün ana caddesinde yürümeye başladılar. Köylüler işlerini görüyor, postanenin ve kasabın önünde sohbet edip kahkahalar atıyorlardı. Kimse aralarında yürüyen yaşlı hanımefendinin önemini farkında değildi.

Kasabadaki St. Patrick's kilisesi yüksek, kemerli pencerele-ri ve sivri kulesiyle tıpkı yıllar önce olduğu gibi görünüyordu.

İçerisinin serin, sakin havası, dışarıdaki telaş ve gürültüden sonra çok rahatlatıcıydı. Maggie etrafına bakarken eskiden burada durduğu zamanları, onunla birlikte olan insanların yüzlerini hatırladı. Muhteşem yeşil gözlü Peggy'yi, güzel gülüşüyle Katie'yi ve dik duruşuyla Kathleen teyzesini...

Maggie öne doğru ilerleyerek bir mum yaktı, ardından sessizce dua etmeye başladı. Jimmy ile Grace onu yalnız bırakmak amacıyla kilisenin arka tarafına doğru yürümeye başladı.

"Grace, şuna bak," diye fısıldadı Jimmy, onu kapının yanındaki duvara asılmış taş bir levhaya doğru çekiştiriyordu. İkisi yan yana durup levhaya kazınmış yazıları hayretle okuyordu.

10 Nisan 1912 tarihinde bu kasabadan ayrılıp Titanic'in ilk seferiyle yeni bir dünyaya doğru denize açılan ve 15 Nisan 1912 gecesi Atlantik'te batmasıyla can veren insanlara ithaf edilmiştir. Onları asla unutmayacağız. Kazadan kurtulabilen iki kişi, Maggie Murphy ve Peggy Madden, eviniz sizi bekliyor olacak. Her zaman.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Grace. "Onları hatırlıyorlar. Hepsini hatırlıyorlar. Maggie her zaman bunu merak ederdi. İsimlerinin hatırlanıp hatırlanmadığını... Bunu görünce çok mutlu olacak."

Maggie duasını bitirince, onu taş levhanın yanına götürdüler. Maggie sessizce durup sevdiği ve birlikte seyahat ettiği kişilerin isimlerini okudu. Elini uzatıp soğuk taş levhaya kazınmış isimlerine dokundu. Sanki ismin sahibinin yanaklarını okşuyormuş gibi her ismi parmaklarıyla okşadı.

Kathleen Dolan, 44 yaşında
Ellen Joyce, 33 yaşında
Katie Kenny, 24 yaşında
Patrick Brogan, 22 yaşında
Maura Brennan, 35 yaşında
Jack Brennan, 37 yaşında
Eileen Brennan, 32 yaşında
Michael Kelly, 17 yaşında
Mary Dunphy, 29 yaşında
Bridget Moloney, 23 yaşında
Maria Cusack, 22 yaşında
Margaret O'Connor, 26 yaşında

Üçünün bir süredir levhayı incelediklerini fark eden rahip onların yanına gelerek yazıtın hikâyesini anlattı. *Titanic*'te yaşanan can kaybından sonra uzun süre bu konu hakkında konuşulmadığını fakat yıllar geçtikçe kasabada yaşayan, yolcuların soyundan gelen kişilerin bu olayın bilinmesinin ve her yıl 15 Nisan 1912'de hayatını kaybedenlerin anılmasının daha iyi olacağını düşündüklerini söyledi. Kilisenin sağ tarafındaki çimenlik alanı işaret ederek orada duran çanın, her yıl 15 Nisan gecesi saat 02.20'de, yani *Titanic*'in battığı saatte, on dört dakika boyunca her dakika başı bir kez çalındığını açıkladı.

Maggie rahibe kim olduğunu söylemedi. Adamın düşündüğü gibi, oradan geçen önemsiz bir Amerikalı turist olarak kalmayı tercih etti.

Sonra köye doğru yürüdüler. Birçok değişiklik vardı. Dükkânlar yeniydi, yol asfaltlanmıştı ve üzerinden arabalarla çiftlik makineleri vızıldayarak geçip, boğucu egzoz gazlarını havaya püskürtüyorlardı. Yine de rahatlatıcı bir şekilde değişmeyen şeyler de vardı. Bar, taş köprü, eski okul binası...

Fakat şimdi birilerinin evi hâline getirilmişti. Maggie'yi en çok etkileyen şey, orada yalnızca iki kiraz ağacının duruyor olmasıydı. Bir zamanlar diğer kiraz ağaçlarının olduğu yerde şimdi banklar ve çiçek tarhları vardı.

“Ama eskiden on dört ağaç vardı,” diye feryat etti Maggie. “Onları neden kesmişler ki? Baharda muhteşem görünüyordular.”

Hâlâ ayakta olan ağaçlardan birinin yanına gitti. Çiçek mevsimi bitmişti, canlı yeşil yapraklar hoş bir gölge sunuyordular.

“Burada bir-iki dakika duralım,” dedi Maggie. Ağaçlardan birinin gövdesine eliyle dokundu, etrafında yavaşça döndü ve başını kaldırıp yukarıdaki dallara doğru baktı. İçini çekti. Sonra ağacın gövdesine kazınmış yazıyı fark etti. *MM SD*. Grace'e veya Jimmy'ye hiçbir şey söylemedi ama Séamus'un ve kendi isminin başharfleri olduğunu anladığı için kendi kendine gülümsedi.

“Seni romantik yaşlı budala,” dedi içten içe kıkırdarak.

Jimmy'nin fotoğrafını çekmesine izin verdi. Genç adam tüm yolculuk boyunca Maggie'nin fotoğraflarını çekerek anılarını kaydedeceğini, böylece onları hiç unutmayacağını veya unutmaktan endişe etmeyeceğini söylemişti.

Kasabanın yukarılarına, tarlaların başladığı yere doğru yürüdüler. Maggie terk edilmiş, uzun otların arasında neredeyse görünmeyen bir kulübeye doğru ilerliyordu. Taş kulübenin etrafındaki otlar başıboş bir şekilde büyümüş, evin ufalanmış taşlarını sarmış, boş pencere çerçevelerine tırmanmıştı. Jimmy ile Grace geride kaldılar.

Etrafını saran uzun, gür otlar yüzünden itildiğinde inleyip gıcırdayan köhne tahta kapıyı açarken onlara, “Burası benim evimdi,” dedi. “Burada yaşıyordum.”

Kapı eşiğinin kalıntısında dururken, o serin bahar sabahında Peggy'nin Maura Brennan'ın başından aşağıya çiçekler atması, heyecanla kıkırdayıp gülerек çıkacakları seyahat hakkında konuşmaları gözünde canlandı. Maura'nın şişmiş, hamile karnını hatırladı ve *Titanic*'in güvertesinde, bir eli kocası Jack'in elini kavramış, diğerini korumak ister gibi karnının üzerine koymuş Maura'nın hatırasıyla gözlerini yumdu. Herşey başka türlü olsaydı kim bilir ne kadar mutlu bir hayat sürecektlerdi.

Ufalanmış taş yığınlarının ve boğumlu dalların arasında Kathleen teyzesinin varlığını neredeyse hissedebiliyordu. *Sert, açık sözlü, pratik, kendine güvenen Kathleen teyze; Maggie'nin herkese arabaların hazır olduğunu haber vermek üzere uzaklaşmasını izlerken ellerini kalçalarına koymuş kapı eşiğinde duruyor. Teyzesinin yüzünü, dudaklarında ufak bir gülümseme oynadığını görebiliyor. Dört gözle beklediği çok şey var, Amerika'ya vardıklarında yeğenine göstereceği çok şey var.* Gökyüzünden geçen bir bulut bir an için güneşi kapatarak üçünün ve evin üzerine soğuk bir gölge düşürdüğünde hayaller kayboldu.

"Biliyor musunuz, teyzeme ne olduğunu hiç öğrenemedik." Maggie evinin kalıntıları arasında dolanırken alçak bir sesle konuştu. "Hepimizin tehlikeden haberdar olmamızı ve ne yapacağımızı anlamamızı sağladı. Sonra onu kaybettik. Tek bir iz bırakmadan gitti. Geminin parçalara ayrılırken yalpala-yıp inlemesini izlerken aklıma binbir çeşit korkunç düşünce gelmişti. Belki de bir yerlere sıkışmıştı, belki de etrafındaki suyun içinde duyduğum ümitsiz çığlıklardan biri ona aitti."

"Yapma Maggie," dedi Grace, kolunu Maggie'nin narin omuzlarına sararak. "Bunu düşünme. O çok iyi bir kadındı. Artık huzur içindedir."

“Bir zamanlar burada çok tatlı, küçük bir ev olduğuna asla inanamazsınız, değil mi?” diye sordu Maggie. “Ama vardı ve gözlerimi kapattığımda evin her taşıyla tuğlasını gözümde canlandırabiliyorum. Ocağın üzerinde asılı olan kazan, annemin pişirdiği yulaflı kekin kokusu, ateşin sıcaklığı... Ah, çok güzel bir evdi. Buradan ayrıldığım için çok üzülmüştüm.”

Maggie’yi taşların ve otların arasında dua etmesi için bir süre yalnız bıraktıktan sonra, Grace ile Jimmy onunla birlikte ziyaret etmek istediği diğer evlere gittiler. Birçoğu kendi evinin durumundaydı. Otlardan oluşan bir battaniye her şeyin üzerini kaplamış, bir zamanlar orada olan şeylerin kalıntılarının görünmesini engellemişti. Yine de Maggie moloz yığmalarının ve otların arasında hatıralar görebiliyordu. Her taş parçasında tanıdık yüzleri, yıkılmış bacalardan yükselen dumanları görüyor, kırık kapıların ardında yapılan konuşmaları, anne-babaların açık pencerelerden gelen kahkaha ve azarlama seslerini duyabiliyordu. Kendileri okyanusta kaybolmuş olsalar da bu yıkılmış evlerde bir zamanlar yaşayan insanlara ait bir şeyler hâlâ yaşıyordu.

Geçen onca zamana ve yaşam şekillerindeki değişimlere rağmen bu kasabadaki insanların korudukları bir tarih duyguları vardı. Bunu kilisedeki taş levhada ve anma çanında kendi gözleriyle görmüştü. Kendisinin, teyzesinin ve diğerlerinin unutulmadıklarını, önemsendiklerini, hatırlandıklarını, burada sürdürdükleri hayat ve daha iyi bir yaşam arayışıyla her şeyi geride bırakmak için gösterdikleri cesaret ve yüreklilik için hatırlandıklarını bilmek Maggie’nin içini rahatlatmıştı.

Öğleden sonra güneşi solmaya başlarken, Maggie'nin gitmek istediği yalnızca tek bir yer kalmıştı. Epey uzak olduğundan Jimmy'ye arabayla gitmeleri gerektiğini söyledi. Kilisenin önünde park ettikleri yerden itibaren hatırladığı yolu tarif ederek dağın eteklerine doğru hafifçe yükselen bir yan yola sapmasını söyledi. Yolun yarısında Jimmy'yi durdurdu.

"Fazla uzun sürmez," diyerek yavaşça arabadan indi ve arazinin girişini kapatan bahçe kapısına doğru yürüdü. Sağdan sola doğru her yöne bakındı ve bir süre bekledikten sonra bahçe kapısını kapatıp arabaya döndü.

"Başka bir şey görmeyi mi bekliyordun Maggie?" diye sordu Grace çekinerek.

"Evet tatlım. Burası Séamus'un babasıyla birlikte yaşadığı yer. Görünen o ki evleri hiçbir iz bırakmadan yok olmuş. Ne bir işaret, ne bir kalıntı var. Her neyse, boş ver," diye devam etti. "Şimdiye kadar yok olmaması mümkün değildi."

Köydeki dükkândan aldıkları birkaç parça yiyeceği yemek için göl kenarına döndüler. Maggie arabada kalmaya, Grace ile Jimmy paltolarını otların üzerine serip otururken, açık pencereden gelen serin ikinci melteminin tadını çıkarmaya karar verdi. Maggie bir an için onların gençliklerini, kolayca oturur vaziyetten yatar duruma geçebilmelerini, zahmetsizce ayağa kalkabilmelerini kışkandı. Gençliğin baharındayken insanın böyle şeyleri normal gördüğünü düşünerek taze ekmeğini ısırtıp her lokmanın tadını çıkararak yedi.

Genç çiftin mutlu bir şekilde gölün kıyısına doğru yürümelerini, en iyi sekecek taşı bulmak için yerlere bakınmalarını, başarılı veya başarısız olan birçok deneme yaparken şakalaşıp gülmelerini izledi. Gördükleri Maggie'ye kendisiyle Séamus'u ve tam bu noktada, tam da aynı şeyi yaparak geçirdikleri pek

çok mutlu zamanı hatırlattı. Geçmişe baktığında, sanki Grace Maggie'nin yerine geçmiş gibiydi. Elbette, Maggie'nin asla sahip olmadığı gibi omzundan aşağıya dökülen saçları hariç. Saçlarına ne kadar takıntılı olduğunu hatırlayınca güldü. Jimmy'ye gelince, kolaylıkla Séamus olduğu düşünülebilirdi. Aynı geniş omuzlara, aynı sağlam vücut yapısına ve darmadağın, açık renk saçlara sahipti. Bu ikisinin, tarihin derinliklerinde kaybolan Maggie ile Séamus'un yerine nasıl da kolayca geçebileceklerini düşündü.

Şu an torununun çocuğunu çok sevdiği açıkça belli olan bir adamla birlikte izlerken, hayatta yaptığı seçimlerden, verdiği kararlardan dolayı kendisiyle gurur duydu. Ailesiyle gurur duydu, burasını evi olarak görebildiği için gurur duydu.

Alaca karanlık çökerken Ballysheen'den çıkıp rezervasyon yaptıkları yakınlardaki bir otele gittiler. Arabada sessizce oturup o gün gördükleri her şeyi akıllarından geçiriyorlardı. Maggie'nin yıkılmış evinin ve çok iyi tanıdığı diğer evlerin harabeleri arasında gezinmesini, kasabanın *Titanic* kurbanlarını hatırlamasından ne kadar etkilendiğini izlemek Grace'e çok dokunmuştu. O insanlar kendisinin de akrabalarıydı. Ataları bu topraklarda hayatta kalmak için uğraşmışlardı. Onların bir zamanlar ekmeklerini pişirdikleri yerlerin tuğlaları ve duvarları arasında dururken bunu hissetmişti. Yine de Maggie'yi buraya getirmekle doğru bir iş yapıp yapmadığından tam olarak emin değildi ve oradan ayrıldıklarından beri Maggie'nin gösterdiği tepkilerden, sessizliğinden dolayı endişeliydi.

Maggie'nin motorun gürültüsü arasında kendisini duyabilmesi için arka koltuktan öne doğru eğilerek, "Ee, buraları tekrar görünce kendini nasıl hissettin Maggie?" diye sordu Grace.

Maggie soruyu bir süre düşündü. "Ben de kendi kendime bunu düşünüyordum canım ve sana bir şey söyleyeyim mi, çok memnunum. Gelip burayı kendi gözlerimle gördüğüm için çok memnunum. Evet, evlerin harabeye dönüştüğünü görmek biraz üzücü ama yetmiş yıldan sonra başka ne bekleyebilirdim ki? Zaten çok önemli değil. Buraların ruhunu hâlâ hissedebiliyorum ve yalnızca o yıkılmış taşlara dokunarak tanıdığım herkese ulaştığımı, bir şekilde onlara dokunduğumu hissediyorum. Sanki hiç gitmemişler de hâlâ o harabelerin ve otların arasında duruyorlar. Kendimi nasıl mı hissediyorum? Sanırım huzurluyum, Evet, kendimi huzurlu hissediyorum."

"Séamus'un evini göremediğin için üzgünüm," diye ekledi Grace. "Biliyorum, onu görmek hoşuna giderdi."

"Evet, çok yazık oldu ama bunca yıldan sonra sanırım pek şaşırmadım. Çiftliğin şimdiki sahibi, yaşlı bir kadının gelip uzun yıllar önce orada yaşayan bir adamı arayacağını bilemezdi."

Grace pencereden geçtikleri kırları izlerken, "Sanırım Séamus'tan hoşlanırdım," diye düşüncesini söyledi. "Çok iyi bir adammış gibi geliyor. Onunla tanışmayı çok isterdim."

Maggie, arabanın sesinden korkup deliğine geri kaçan bir tavşanı izlerken kendi kendine gülümsedi.

"Tatlım, aslında öyle oldu. Onunla tanıştın."

"Ne?" Grace ile Jimmy aynı anda bağırdılar.

Jimmy yakındaki bir bahçe kapısından geçmek üzere arabayı yavaşlatırken Grace, "Ne demek istiyorsun?" diye devam etti. "Onunla hiç tanışmadım! Tüm hayatı boyunca İrlanda'da yaşamışken onunla nasıl tanışmış olabilirim?"

Maggie bakışlarını Grace'e yöneltti.

"O senin büyük büyükbabandı Grace. Karmakarışık kelimeleriyle sana takılan, pipo içen ve sana tüm o masalları anlatan adamdı. O Séamus Doyle; senin bildiğin adıyla, isminin İngilizce versiyonuyla James Doyle'dı."

Grace serseme dönmüştü. "Séamus, James miydi? Büyük büyükbaba James? Ama..." Birden kahkahalara boğuldu. "Buna inanamıyorum. Yani Séamus'la mı evlendin? Şu Séamus'la? Sevdiğin ve sana o mektupları yazan Séamus'la? İkinizin başından geçen onca şeyden sonra onunla evlendin yani!"

Şimdi gülme sırası Maggie'deydi. "Evet canım. Onunla evlendim! Titanic'te yazdığım telsiz telgraf eksik gönderildiğinden büyük bir karışıklık olmuş ve zavallı çocuk onu bir daha görmek istemediğini düşünmüş. Ama şansımıza, kazardan sağ kurtulduğumu öğrendikten sonra Chicago'daki teyzemin adresini bulup bana mektup yazdı. O mektubun geldiği günü asla unutmadım. Yaşadığım korkunç faciadan sonra memleketimle kurduğum ilk temastı. Séamus mektubunda nazik sözlerle bana uzun ve mutlu bir hayat dilediğini, babası öldüğü için arazisini satıp pamuk fabrikalarında çalışmak üzere İngiltere'ye gideceğini yazmıştı.

"Elbette, mektubunda yazdıkları beni şaşırttı çünkü ona gönderdiğim mesajda mümkün olan en kısa sürede Amerika'ya gelmesini söylemiştim. Ah, gerçekten çok korkunç günlerdi. Elbette sizlerin her şeyi çabucak aydınlığa kavuşturacak telefonlarınız, faks makineleriniz veya bilgisayarlarınız var ama o zamanlar biz böyle imkânlarla sahip değildik. Mektupların buharlı gemilerle okyanusu geçerek, trenlerle tıkr tıkr ilerleyerek, bir atın sırtında veya arabanın içinde tozlu yollarda yuvarlanarak bize ulaşmasını beklemek zorundaydık.

“Neyse, en sonunda her şey ortaya çıktı ve babasından kalan araziyi sattıktan sonra eline Amerika’ya gelebilecek kadar para geçti. Bir gün Chicago’daki Union tren istasyonuna vardı ve beni görür görmez dizlerinin üzerine çöküp ağlayarak bana evlenme teklif etti. Ben de ağlayarak evet dedim! Son mektubunda bana evlenme teklif ettiğinden hiç bahsetmedi. Öldüğü güne kadar o mektuplarda ne yazdığını asla söylemedi. Artık bir önemi olmadığını söylerdi.”

“Vay canına! Yani Séamus Doyle benim büyük büyükbammış! Ama neden ismini James olarak değiştirdi?”

“İsminin herkes tarafından yanlış telaffuz edilmesinden bıkmıştı. Yani bu aptal Amerikalılar Séamus ismini doğru düzgün nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Telaffuz edişlerine ben bile gülerdim. Bu yüzden bir gün ismini, Séamus’un İngilizcesi olan James olarak değiştireceğini açıkladı. Hayatının sonuna kadar da James Doyle olarak bilindi.”

Grace hâlâ şaşkınlığını koruyordu. Maggie’nin, ne yaşanmış olursa olsun Séamus ile evlendiğini öğrendiği için çok mutluydu. Dahası o adamın çok sevdiği büyük büyükbabası olduğu için de çok mutluydu. “Bu inanılmaz!” dedi. “Ah, çok heyecanlandım Maggie. Séamus büyük büyükbabama olduğu için, onu tanıdığım için çok mutluyum. Birbirinizi bu kadar çok sevmeniz falan, gerçekten muhteşem bir şey Maggie. Bunu tahmin edemediğime inanamıyorum.”

“Bunu nasıl yapabildin ki. Öldükten sonra onu düşündüğümde gerçekten çok üzüliyordum ve onun hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyordum. Sonra o kibar adam mektuplarını buldu ve her şey çorap söküğü gibi ilerledi. Sanırım hatıralarıma o kadar gömülmüştüm ki sana bundan bahsetmek hiç aklıma gelmedi. Sanırım bir şekilde ikisinin aynı adam

olduğunu bildiğini düşündüm. Titanic'ten önceki hayatımızdan, Maggie Murphy ve Séamus Doyle olduğumuz zamanlardan bahsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunca yıldan sonra artık farklı insanlar olmuştuk. O isimler, sanki yolda bir yerde kaybettiğimiz iki ergen çocuğa aitmiş gibi geliyordu.”

Bir süre Grace'in tanıdığı adam hakkında, kaderin Maggie ile Séamus'u ayırmaya çalışması ama onların her şeye rağmen bir araya gelmek için bir yol bulmaları hakkında konuştular.

“Evet. O gerçekten çok iyi bir adamdı ve onunla evlendiğim için ben de Chicago'nun en şanslı kadınıydım. Onu çok sevdim. Ayrıca Grace,” diye ekledi, “onun seni de sevdiğini biliyorsun. Seni çok ama çok severdi. Sana annesinin ismini verdi. Bu konuda çok ısrar etmişti.”

Male Berth...
Female Berth...
Married Berth...

WHITE STAR LINE
ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

ISMAY, IMRIE & CO.
1 DOVER STREET, N.W.
25 LEADENHALL STREET, E.C.
LONDON, E.C.
48 JAMES STREET
LIVERPOOL.
100 WHITE ROAD, SOUTHAMPTON
Agents at PARIS—
NICHOLAS MARTIN, 9, Rue Garille.

WHITE STAR LINE.
THE WHITE STAR LINE...
JAMES BOUT & CO. Agents
GLASGOW.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN.
THIRD CLASS (Steage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Otuz Sekizinci Bölüm

Cass, Illinois
Eylül 1982

Grace üniversiteye gitmek üzere evden ayrıldığında, yapraklar çoktan sonbaharın muhteşem renklerine bürünmüştü. Kırmızı, altın ve bakır renkleri sabah ışığının altında parlıyor ve evlerinin etrafındaki yollarla çayırılara sıcak bir ışıltı veriyordu.

Annesini bırakmak veya aile evinde kalırken etrafını sarıp onu rahatlatan babasının hatıralarından ayrılmak kolay değildi ama Jimmy ile yeniden irtibat kurmuş, büyük büyükbabası hakkındaki gerçeği keşfetmiş ve geçen yaz atalarının topraklarını ziyaret etmiş olması Grace'e yeni bir amaç, gerçekten bir yere ait olma hissi ve güvence vermişti. Bu Grace'le annesinin, babasının ölümünden sonra kaybettikleri bir duyguydu ve bu duyguya tekrar tutunmak evden ayrılmasında, hayatına

devam etmesinde bir sakınca olmadığı anlamına geliyordu. Nephin Mör Dağı'nın heybetini kendi gözleriyle gören, atalarının işlediği topraklarda yürüyen, ailesinin geldiği mütevazı evin duvarlarının taşlarına dokunan Grace, annesinin bakımlı bahçesini çevreleyen beyaz tahta çitlerin oluşturduğu sınırın ötesindeki bir varoluş ve süreklilik duygusuyla dolmuştu.

Yatağının üzerinde otururken, etrafındaki havada vızıldayıp titreşen hatıraları ve sohbetleri içine çekti. Babasıyla birlikte mum ışığıyla aydınlatılmış ahırda bir buzağının doğumunu izlemesini hatırladı. Babası bir saman balyasının üzerine oturmuş gözünün önünde olup biten muhteşem olayı izlerken, "Yaşamın devamlılığı," diye fısıldamıştı. "En temel içgüdü. İster insan yavrusu, ister buzağı veya bir tarla dolusu buğday olsun, hepimiz devam etmek, ilerlemek, tekrar başlamak için uğraşırız. Umarım bu anı hep hatırlarsın Grace ve hayat sana ne getirirse getirsin tekrar başlamak için bir sebep bulursun." Küçük buzağı annesinin karnından temiz samanların üzerine kayıp düşerken, hem dehşete kapılmış hem de büyülenmiş bir hâlde gözlerini bir an bile onlardan ayıramamıştı. İnek buzağayı temizlemek için yalarken izlemeye devam etmiş ve titrek bacaklarının üzerinde doğrulup ilk çekingen adımlarını attığında sevinçle ellerini çırpmıştı.

Çocukluğundan beri kullandığı yatak odasına göz gezdirirken bunları hatırladı. Uzun zamandır devam etmek için bir sebep bulamamıştı. Ama şimdi burada otururken ve sevdiği adam kendisini arabada beklerken, aylardır hiç ciddi bir atak geçirmeyen annesi Grace'in odasını yeniden dekore etmek için boya kutuları ve fırçalarla etrafta ısıklık çalarak dolaşırken, tüm geleceğinin önünde uzandığını fark ediyordu. Devam etmek için kalbinde bir sevinç ve güç olduğunu hissetti.

Otoyola girmeden önce Grace son kez vedalaşmak için Jimmy'den kendisini Maggie'ye götürmesini istedi. Bu yaşlı hanımefendiyi her zaman sevmişti ama son birkaç ayda çok daha fazla yakınlaşmışlardı. Maggie'nin hayatının, çocuklarının bile bilmediği detaylarını öğrenmişti. Bu kadının samimi düşüncelerini, umutlarını ve korkularını paylaştığı için kendisini çok özel hissediyordu. İrlanda'dan uçakla eve dönerken, hem doksan yaşındaki kadın hem de on yedi yaşındaki kız, bunca yıldan sonra nihayet o korkunç gecede yaşadıkları, büyük bir kısmı unutulmuş olan acılarını ve korkularını ona anlatmışlardı.

“Sanki yankı gibiydiler Grace, sanki yetmiş yıldır aynı yankıları duyuyormuş gibiydim. Ballysheen'den hareket eden arabaların tıkırtısı, Cork'a doğru giden trenin gümbürtüsü, İrlanda kıyılarından uzaklaşırken çalan gaydanın sesi, Katie'nin doğum gününü kutladığımız gece büyük salondaki kahkahalar, buz gibi suya atlayan o zavallı insanlar, geminin parçalanması, filikaya vuran dalgalar... Hepsi hayatım boyunca benimle birlikteydi. Artık onları duymuyorum Grace. İlk defa o yankıları duymuyorum.”

Illinois'e döndükten sonra Maggie'nin televizyona çıkıp veya radyo programlarına katılıp *Titanic*'te yaşadıklarını anlatması için talepler yağmaya devam etti. Bir süre daha ünlü olmaya itirazı yoktu ve bu dönemde hayatının en lüks öğle yemeklerini yiyip, en güzel çiçek buketlerini aldı. Fakat aldığı yemek davetlerinden biri onun için en lüks otellerdeki yemeklerden çok daha değerliydi. Bu davet elle yazılmış bir mektupla geldi.

Sevgili, canım Maggie,

Seni tekrar bulduğuma inanamıyorum. Bunca yıldan sonra! Kahvaltı yaparken okumak için gazeteyi açtığımda, on yedi yaşındaki bir kız bana gülümsüyordu ve torununun çocuğu Titanic'teki yolculuğu hakkında bir makale yazmıştı. İnan bana, neredeyse kahvaltı kâsesinin üzerine yığılıp son nefesimi verecektim!

Hâlâ Tanrı'nın bu güzel dünyasında olduğunu öğrenmek beni çok heyecanlandırdı, üstelik yaşına göre çok iyi görünüyorsun. O korkunç gecenin üzerinden gerçekten yetmiş yıl geçmiş olamaz, değil mi? Birbirimizi kaybettikten sonra seni tekrar bulabileceğimi hiç düşünmemiştim Maggie. Ama işte buradasın, Illinois'te yaşıyorsun ve ben de son otuz yıldır Chicago'da yaşıyorum. Buna kim inanır! Nasıl komşu olmamışız, hayret doğrusu!

Torunuma senden bahsettim, o da gazeteyi arayıp adresini öğrenmemiz için ısrar etti. Elbette bana adresini vermediler, bu yüzden yazdığım mektubu onlara gönderiyorum. Onlar da sana ileteceklerine dair söz verdiler. Eğer sözlerini tutmazlarsa Tanrı şahidim olsun başlarına epey dert açarım. Umarım bu mektup sana ulaşır Maggie çünkü seni tekrar görmek benim için çok önemli. Sana anlatacağım, senden duymak istediğim çok şey var.

Acaba öğle yemeği için buluşabilir miyiz?

Aşağıya telefon numaramla adresimi yazıyorum ve senden haber almayı çok isterim.

En sevgi dolu dileklerimle,

Peggy Kelly (Madden)

İki hanımefendi güneşli bir haziran günü buluştular. Grace, Maggie'yi arabayla götürmek için ısrar ederken, Maggie de Kiraz Ağacı Kafe'de buluşup çay içip pasta yemekte ısrar etti. Peggy de eldiven ve şapka takmalarında ısrar etti. Geçmiş hatırlayıp hayatlarının en özel detaylarını paylaşırken çok fazla gözyaşı döküp ondan da fazla kahkaha attılar. Bu iki saygıdeğer, kibar hanımefendinin 1912 yılının o nisan gecesinde nasıl bir korku yaşadıklarını kimse tahmin edemezdi ama onlar ne yaşadıklarını biliyorlardı. Paylaştıkları hatıralara sessizce başlarını sallarken birbirlerinin ellerini tutup solgun, yaşlı gözlerle bakiştılar. Her zaman aralarında olan o bağ, aradan ne kadar zaman geçmiş veya araya ne kadar mesafe girmiş olursa olsun, hâlâ orada duruyordu.

Grace, küçük evinin verandasında oturan sevgili büyük büyükannesine sarılırken, "Pekâlâ Maggie, vakit geldi," dedi. "Her şeyimi topladım, annem de yatak odamdaki duvar kâğıtlarını sökmeye başladı bile! Nihayet gidiyorum."

Maggie ona her zamankinden biraz daha uzun süre sarıldı. "Artık zamanı da gelmişti küçük hanım. Hayatta yakalaman gereken çok şey var. Kendine iyi bak ve o gazeteci millete kim olduğunu göster."

Sonra Grace'in eline küçük, oval bir fotoğraf çerçevesi sıkıştırdı.

"Bu nedir?" Grace çerçeveyi döndürünce Jimmy'ye çok benzeyen, yakışıklı genç bir adamın solmuş siyah beyaz bir fotoğrafını gördü.

“Bu senin büyük büyükbaban canım. Séamus’un Amerika’ya geldikten kısa bir süre sonraki hâli. Yakışıklı bir şeytanmış, değil mi? Bana her zaman çok iyi davranmıştır.” Grace ne söyleyeceğini bilemeyerek bir süre fotoğrafı inceledi. “Yanıdaki genç adamın da sana çok iyi davranacağından hiç şüphelen olmasın,” diye ekledi Maggie, merdivende Grace’in yanında duran Jimmy’e gülümseyerek.

“Ah, bu konuda endişelenmene gerek yok Maggie. Grace’e çok iyi bakacağım. Bir kez onun benden uzaklaşmasına izin verdim, aynı hatayı bir daha yapmayacağım.”

“Sana elimden geldiği kadar sık mektup yazacağım,” diye söz verdi Grace, Maggie’ye gözlerinde yaşlarla son kez sarılırken. “Ayrıca teşekkür ederim Maggie, her şey için...”

Yaşlı kadın söylemek istediğini anladı ve yanağından hafifçe öptü. “Git,” dedi. “Git ve mutlu ol.”

Maggie, gençler gittikten sonra bir süre merdivende durup yüzüne vuran ılık sonbahar güneşinin tadını çıkardı. Yaprakların kümeler hâlinde dönerek aşağıya düşmelerini izlerken aniden uzun yıllardır yapmadığı bir şeyi yapmak istedi. Evin önündeki birkaç basamağı dikkatle indi, bahçenin dibindeki huş ağacının altında sabırla durup bir yaprağın düşmesini bekledi. Evlendikten sonraki ilk sonbaharda, yoldaki yaprak kümelerini tekmelerken Séamus’un, “Eğer yapraklardan bir tanesini düşmeden yakalarsan bir dilek tutabilirsin,” dediğini hatırladı. “Ama hızlı olmalısın.” Tek bir yaprak bile yakalamayı becerememiş, etrafta hoplayıp zıplayarak sokakta rüzgârın uçurduğu yaprakları kovalarken Séamus ona çok gülmüştü.

Şimdi ağacın altında durmuş öylece izleyip beklerken, tek bir parlak altın rengi yaprak çırpınarak aşağıya doğru indi ve hiç çaba harcamasına gerek kalmadan avucuna kondu. Maggie gülümsedi, gözlerini kapattı ve bir dilek tuttu.

WHEAT

ROYAL AND UNITED STATES MAIL STEAMERS

OSMA YIMRIE & CO.,
 100 QUEEN STREET, S.E.,
 LONDON, E.C.
 45 JAMES STREET
 LIVERPOOL.

AGENTS FOR THE
 NICHOLAS MARTIN, 9, Rue de la

WHITE STAR LINE.

WE VISIT AFRICA
 IN POWER & SPEED
 WE VISIT AMERICA
 IN COMFORT
 WE VISIT AUSTRALIA
 IN THE MOST DIRECT ROUTE
 WE VISIT THE
 MOUNTAINS

JAMES SCOTT & CO., Agents
 QUEENSTOWN.

OCEANIC STEAM NAVIGATION COMPANY, LIMITED OF GREAT BRITAIN.

THIRD CLASS (Stowage) PASSENGER'S CONTRACT TICKET.

Cass, Illinois

Maggie yatağında sessizce oturuyordu. Genç bir kızken *Titanic*’te yazdığı günlüğü tekrar okurken, Atlantik’in enginliklerindeki küçük bir araştırma gemisinde bulunan bir grup bilim insanının, televizyon ekranında bir gemi kalıntısının bulanık görüntüsüne bakakaldıklarını asla bilemezdi. *Titanic*’in yattığı yer bulunmuştu.

mest olduğu porselen kahve fincanları, küçük bir çocuğun mutlulukla oynamasını izlediği bir topaç, çaldığı melodilerle gözlerine yaşlar dolmasına sebep olan bir adamın gaydası...

Maggie şimdi yüzeyin üç kilometre altında, okyanusun kumlu zeminine gömülmüş olan bu şeylerin hiçbirini görmedi. Her küçük cam parçasıyla, her ayakkabı kalıntısıyla, titiz bir şekilde elle yapılmış her mobilya parçasıyla, *Titanic*'i inşa eden üç bin adam ve üç milyon civatayla zenginleşen bulanık suyu izlemedi. Suyun hareketiyle uyanan bin beş yüz kayıp canın hatırasını görmedi.

O sırada elinde James Doyle'm bir fotoğrafı, yanında siyah çantası ve düzgünce bağlanıp dikkatle paltosunun cebine konmuş aşk mektuplarıyla yatağında sessizce yatıyordu. Tıpkı Ballysheen'den ayrıldığı o sabah olduğu gibi... Orada öylece yatarken, bindiği filikanın *Titanic*'in yan tarafından aşağıdaki suya doğru indirildiği sırada kendi kendine fısıldadığı bir şeyi hatırladı. Şimdi aynı sözleri sessiz karanlığın içinde tekrar etti.

“Eve dönüyorum Séamus. Eve dönüyorum.”

Sonra gözlerini kapattı.

Huzur içinde.

Nihayet.

Yazarın Notu

Roman, Amerika'daki akrabalarının yanına gitmek üzere İrlanda'nın Mayo şehrinden *Titanic*'le ayrılan on dört İrlandalı göçmenin etrafında gelişen gerçek olaylardan ilham aldı. Bu grup bölgede genellikle "Addergoole On Dörtlüsü" olarak bilinir. *Titanic* battığında okyanusta kaybolan on bir yolcu, tek bir bölgeden yaşanan en büyük can kaybını temsil etmektedir. Bu romanın amacına uygun olarak on dört yolcunun ismi de değiştirilmiştir. Mayo şehrindeki Lahardane kasabası temel alınmış olsa da Ballysheen kasabasının ismi kurmacadır.

Maggie Murphy karakteri, Addergoole grubundaki en genç iki kızdan (Annie Kate Kelly ve Annie McGowan), Kathleen Dolan ise her ne kadar kanıtlanmamış olsa da Addergoole grubunun seyahatini organize ettiğine inanılan Catherine McGowan'dan ilham alınarak yaratıldı. Arkadaş olduğu bir

kamarot tarafından gemideki son filikaya, yani 16 numaralı filikaya bindirilen Annie Kate Kelly, gemiden ayrılan son kadın olduğuna inanıyordu. Annie McGowan, hayatının sonraki dönemlerinde gerçekten de *Titanic*'le ilgili hikâyesini torunun çocuğuna anlatmıştır.

Peggy Madden karakteri, gerçekten de değerli yeni şapkasını almak için kamarasına geri döndükten sonra bir filikaya binen Delia McDermott'tan ilham almıştır. Katie Kenny, Addergoole grubuyla New York'taki ablasının yanına giden ve yirmi dördüncü doğum gününü 14 Nisan 1912'de *Titanic*'te kutlayan Nora Fleming temel alınarak yaratılmıştır.

Ballysheen grubundaki diğer karakterler de temel olarak Addergoole grubundaki insanlardan ilham almıştır. Diğer karakterlerle Grace ile Maggie'nin ailesinin etrafında gerçekleşen olaylar tamamen kurgusaldır.

Vivienne Walker-Brown karakteri de *Titanic*'te seyahat eden ve olaydan kısa süre sonra *Saved from the Titanic* adlı sessiz filmde kendisini oynayan Dorothy Gibson'a dayanmaktadır. Dorothy Gibson gerçekte de gemi batarkenki giydiği geceliği giymiştir. Vivienne'in köpeği Edmund da kurmaca olmasına rağmen birinci sınıf yolculara ait olduklarından lüks kamaralarda bulunup filikalara alman evcil hayvanları temsil etmektedir.

İrlandalı grubun *Titanic*'te karşılaştığı diğer yolculardan bazıları gerçek kişilere dayanmaktadır. Çektiği siyah beyaz *Titanic* fotoğrafları dünyanın her yerinde bilinen Peder Browne, 14 Nisan sabahı ayini düzenleyen Peder Byles, gayda çalan Eugene Daly, cildinde döküntü olduğu için Queenstown'da gemiye binmesine izin verilmeyen kız, birinci sınıf güvertesinde topacıyla oynayan küçük Douglas

Spedden, Marconi telsiz operatörleri Harold Bride, Jack Phillips ve elbette Kaptan Smith, Bay Ismay, Bay Andrews, Subay Lightoller ve McElroy... Thomas Durcan da Castlebar'daki White Star Line yetkilisidir.

Romandaki her bölümün başında bulunan telsiz telgraf mesajları, *Titanic*'ten ve *Carpathia*'dan gönderilmiş gerçek mesajlardır.

Titanic'in kalıntılarından geminin yapısı, teçhizatı ve aksesuarları, hatta yemek bıçaklarının saplarına kadar m kemmел detaylar öğrenilmiştir. Roman boyunca talihsiz *Titanic*'te seyahat eden yolcuların ve mürettebatın günlerinin nasıl geçtiğini, kurtarma gemisi *Carpathia*'ya alınabilen kazazedelerin ve *Titanic*'teki akrabalarının, sevdiklerinin kaderleriyle ilgili haber bekleyen ailelerle arkadaşların gerçekte neler yaşadıklarını anlatmak için mümkün olan her türlü bilgi ve tasvir kullanılmıştır.

Addergoole On Dörtlüsü ile ilgili olarak daha fazla bilgi almak için www.mayo-titanic.com adresini ziyaret edebilir veya Mayo şehrindeki Lahardane köyüne gidip, daha iyi bir hayat için 1912'de oradan ayrılan Addergoole On Dörtlüsü'n n şimdi çoğu harabe olan evlerine çıkan yollarda y r yebilirsiniz.